

Tom Clancy

Centrul de comandă

Imaginea din oglindă

Serie creată de Tom Clancy şi Steve Pieczenik

Titlurile seriei:

Centrul de comandă

Centrul de comandă: Imaginea din oglindă

Centrul de comandă: Jocuri de stat

Centrul de comandă: Acte de război

Centrul de comandă: Balanța puterii

Tom CLANCY

Centrul de comandă
Imaginea din oglindă

Serie creată de
Tom Clancy & Steve Pieczenik

editura rao

Editura RAO Bucureşti
Grupul Editorial RAO
C.P. 2-124 Bucureşti, ROMÂNIA

Traducere din limba engleză de
HORIA NICOLA URSU

Ilustraţia copertei
DONE STAN

Ediţia I

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

Mai 1999

ISBN 973-9460-12-7

Mulţumiri

Aducem mulţumirile noastre lui Jeff Rovin, pentru ideile sale creative şi nepreţuita sa contribuţie la pregătirea manuscrisului acestei cărţi. Vrem de asemenea să menţionăm ajutorul lui Martin H. Greenberg, Larry Segriff, Robert Youdelman, Esq., şi să mulţumim din suflet acelor oameni minunaţi de la The Putnam Berkley Group, între care se numără Phyllis Grann, David Shanks şi Elizabeth Beier. Ca întotdeauna, recunoştinţa noastră se îndreaptă spre Robert Gottlieb de la William Morris Agency, agentul şi prietenul nostru, fără de care această carte nu ar fi fost scrisă. Mai presus de orice însă, vă revine dumneavoastră, cititorilor noştri, să apreciaţi cît de eficientă a fost colaborarea noastră.

Tom Clancy
şi
Steve Pieczenik

PROLOG

Vineri, ora 17:50, Sankt Petersburg

– Nu pricep, Pavel, spuse Piotr Volodea.

Pavel Odina răsuci volanul, luînd o curbă strînsă. Îl privi pieziş pe cel aşezat lîngă el în faţă, în cabina furgonetei.

– *Ce anume* nu pricepi, Piotr?

– Dacă îi ierţi pe francezi, atunci de ce nu-i ierţi şi pe nemţi? îi răspunse Piotr, scărpinîndu-şi obrazul neras. Şi unii, şi alţii au invadat Maica Rusie.

Pavel se încruntă.

– Dacă nu-ţi dai seama care-i deosebirea, Piotr, înseamnă că eşti tîmpit.

–Asta nu-i un răspuns, fu de părere Ivan, unul dintre cei patru bărbaţi aşezaţi în spate.

– Ceea ce spui e *drept,* şi totuşi, Ivan are dreptate: asta nu-i un răspuns, rînji Eduard, care şedea alături.

Pavel schimbă vitezele. Asta era partea cea mai urîtă a navetei de o jumătate de oră care îi ducea în fiecare seară la apartamentele de pe Nepokorenîi Prospekt. La două minute după plecarea de la Ermitaj, trebuia să încetinească, deoarece se

apropia de porțiunea de drum îngustat care preceda podul peste Neva. Traficul era întotdeauna mai aglomerat pe-aici, exact cînd discuțiile lor politice atingeau apogeul.

Pavel scoase o țigară din buzunarul de la piept al cămășii, iar Piotr i-o aprinse.

– Mulțumesc, Piotr.

– Tot nu mi-ai răspuns, insistă acesta.

– Am să-ți răspund după ce ajungem pe pod, îi promise Pavel. Nu pot să gîndesc și să înjur în același timp.

Pe neașteptate, Pavel smuci de volan, părăsind banda centrală și înscriindu-se pe cea din stînga. Pasagerii fură aruncați dintr-o parte într-alta. Oleg și Konstantin, care apucaseră să adoarmă după ce părăsiseră Ermitajul, se treziră speriați.

– Ești cam nerăbdător, Pavel, rosti Ivan. De cînd te grăbești atît de tare la nevastă?

– Foarte amuzant, se strîmbă Pavel.

Adevărul era că nu se grăbea să ajungă undeva anume. Abia aștepta să scape de încordare, de termenul-limită care îi gonise din urmă vreme de luni de zile. Acum, cînd totul se apropia de sfîrșit, era nerăbdător să se întoarcă la munca sa de fiecare zi, aceea de designer de programe de animație pentru Mosfilm.

Schimbînd din nou vitezele, Pavel porni în zigzag printre șirurile de automobile Zaporojeț-968 minuscule, cu motoare de patruzeci și trei de cai-putere, între care se nimeriseră și cîteva automobile Volga M-124 masive, cu cinci locuri. Ici și colo se zăreau și mașini străine, pe care doar funcționarii din guvern și bișnițarii și le puteau permite. El și tovarășii săi nu s-ar fi aflat acum în această furgonetă dacă studioul de televiziune nu le-ar fi pus-o la dispoziție. Puternicul vehicul elvețian era singurul lucru care avea să-i lipsească.

Ba nu, nu-i adevărat, își zise el, privind spre apus. Savură priveliștea Fortăreței Petru și Pavel, aflată pe malul opus al

Nevei şi ale cărei ziduri înalte erau scăldate acum în lumina amurgului.

Avea să-i lipsească Sankt Petersburgul. Avea să-i fie dor de frumuseţea apusurilor portocalii peste Golful Finlandei, de curgerea lină a apelor albastre ale Nevei şi Fontankăi, de splendoarea simplă a nenumăratelor canale. Deşi anii de neglijenţă din timpul comuniştilor lăsaseră destule urme, apele ce şerpuiau prin inima bătrînei cetăţi, Veneţia Rusiei, nu mai erau vîscoase şi nu mai miroseau a păcură din cauza poluării industriale. Avea să ducă dorul măreţului Palat Belozerski, cu zidurile-i de un roşu rubiniu, aveau să-i lipsească somptuoasele interioare ale Capelei Alexandr Nevski, unde intra uneori să se roage. Cu greu avea să uite înaltele cupole aurii ale palatului Ecaterinei cea Mare, grădinile liniştite şi artezienele ce împrejmuiau palatul lui Petru cel Mare, Petrodvoreţ. Avea să simtă lipsa hidroglisoarelor albe şi zvelte care goneau pe Neva cu dezinvoltura unor vehicule descinse parcă dintr-un roman ştiinţifico-fantastic scris de Stanislaw Lem şi avea să-i fie dor de magnificele nave de război ancorate la cheiurile insulei Aptekarski de pe Neva, unde era situată Şcoala Navală Nahimov.

Şi, bineînţeles, avea să-i lipsească incomparabilul Ermitaj. Deşi fuseseră sfătuiţi să nu hoinărească prin muzeu, găsise întotdeauna timp pentru a o face, atunci cînd colonelul Roski era ocupat. Chiar dacă vreun vizitator i-ar fi remarcat prezenţa zi de zi, ar fi putut crede că era unul dintre angajaţi. Nimeni nu i-ar fi dat atenţie. Şi apoi, nu poţi să trimiţi un om cu un profund simţ al credinţei printre capodopere precum *Coborîrea de pe cruce* a lui Rembrandt, *Lamentaţia lui Crist* de Caracci, ori *Sfîntul Vincenţiu în temniţă*, operă a Şcolii din Ribalta, tabloul său preferat, şi să-i ceri să nu privească în jur. Cu atît mai mult cu cît situaţia în care se afla îl apropia atît de mult de greu-încercatul, dar neclintitul Sfînt Vincenţiu.

Se bucura însă să scape de munca în sine, de stres, de săptămîna de lucru de şapte zile şi mai ales de privirile atotprezentului colonel Roski. Luptase sub ordinele ticălosului în Afganistan şi, în ultimele optsprezece luni, blestemase de nenumărate ori soarta care îi adusese iarăşi laolaltă.

Ca de fiecare dată cînd ajungea pe podul de pe Kirovski Prospekt, Pavel îşi croi drum spre banda laterală pe care, din pricina balustradei scunde de beton, doar şoferii mai curajoşi îndrăzneau să se avînte. Răsuflă uşurat cînd furgoneta îşi găsi locul printre vehiculele ce se mişcau cu mare viteză.

– Vrei un răspuns? întrebă Pavel, trăgînd cu sete din ţigară.

– La care dintre întrebări? glumi Ivan. La cea legată de nevastă-ta?

Pavel pufni dispreţuitor.

– Am să-ţi spun care-i diferenţa dintre francezi şi nemţi. Francezii l-au urmat pe Napoleon fiindcă erau flămînzi; au pus întotdeauna propriul confort înaintea bunului-simţ.

– Dar cum rămîne cu Rezistenţa? întrebă Piotr.

– O anomalie. O tresărire reflexă a corpului. Dacă Rezistenţa ar fi fost la fel de puternică în Franţa precum a fost cea a alor noştri la Stalingrad, Parisul n-ar fi fost cucerit niciodată.

Pavel apăsă pe acceleraţie, dornic să împiedice un Volkswagen să-i intre în faţă. *Bişniţari!* ghici el, văzînd privirea sfidătoare din ochii femeii de la volanul maşinii străine. Pavel aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi observă un camion care tocmai se strecurase în spatele său, venind de pe banda centrală.

– Francezii nu-s răi de la natură, urmă Pavel. Nemţii însă l-au urmat pe Hitler fiindcă, în adîncul sufletelor lor, sînt încă nişte vandali. O să vedeţi! Într-o bună zi, fabricile lor or să se apuce din nou să scoată tancuri şi bombardiere pe bandă rulantă, pun rămăşag pe ce vreţi.

Piotr clătină din cap, neconvins.

– Cum rămîne cu japonezii?

– Nişte ticăloşi şi ei, spuse Pavel. Dacă Doghin cîştigă alegerile, o să fie cu ochii şi pe ei.

– Crezi că paranoia e un motiv suficient pentru a-l alege preşedinte pe un oarecare?

– A te teme de vechii duşmani nu înseamnă paranoia. Înseamnă precauţie.

– Înseamnă să-i provoci, spuse Piotr. Nu te poţi alătura unui om numai fiindcă şi-a pus în gînd să-i lovească pe nemţi la primul semn de remilitarizare.

– Ăsta e doar unul dintre motive.

Acum aveau drum liber şi Pavel acceleră, mergînd pe deasupra apelor întunecate ale rîului lat. Închiseră geamurile, deranjaţi de curentul puternic.

– Doghin a promis că va revitaliza programul spaţial, ceea ce va duce la o consolidare a economiei. Va construi mai multe studiouri cum e al nostru, iar ridicarea de noi întreprinderi de-a lungul căii ferate transsiberiene va duce la crearea de locuri de muncă şi la ieftinirea bunurilor de consum.

– Şi de unde-or să vină banii pentru toate minunile astea? întrebă Piotr. Cuibuşorul nostru de-acolo costă douăzeci şi cinci de *miliarde* de ruble! Chiar crezi că, dacă Doghin va cîştiga, va reuşi să topească osînza guvernului şi să scoată bani destui din aventurile externe?

Pavel expiră fumul şi încuviinţă din cap.

Piotr se încruntă şi făcu un semn cu degetul mare în direcţia din care veneau.

– Nu asta am auzit acolo. Numărul Doi vorbea cu unul dintre aghiotanţi despre lumea interlopă. *De-acolo* are de gînd să-şi facă Doghin rost de bani. Iar asta-i o asociaţie atît de periculoasă, încît...

Pavel reacţionă instinctiv atunci cînd Volkswagen-ul viră brusc în faţa sa. Apăsă pe pedala de frînă pînă-n podea şi smuci volanul spre dreapta. În timp ce executa această manevră, auzi

un pocnet şi un fum gros, verzui, începu să se reverse în cabină, de undeva de sub bord.

– *Ce dracu...?!* tuşi Piotr.

– *Deschide geamul!* urlă unul dintre bărbaţii aşezaţi în spate, în vreme ce începeau cu toţii să se sufoce.

Dar Pavel se prăbuşise deja cu capul peste volan, pierzîndu-şi cunoştinţa. Nimeni nu mai controla maşina în clipa în care camionul îi izbi din spate.

Volkswagen-ul era pe jumătate înscris pe banda din dreapta în clipa în care camionul împinse furgoneta înspre el. Latura stîngă a barei de direcţie izbi automobilul, alunecînd şi scoţînd scîntei de-a lungul aripii drepte. Cu botul îndreptat spre fluviu, furgoneta izbi balustrada scundă de beton şi, împinsă din spate de camion, o încălecă. Pneul din dreapta explodă, tulburînd echilibrul fragil, iar furgoneta se prăbuşi, cu botul înainte, în apele întunecate ale fluviului.

În clipa în care atinse apa, se auzi un pleoscăit enorm. Furgoneta pluti o vreme cu botul îndreptat spre fundul apei, apoi se răsturnă cu roţile în sus. Aburi şi o mulţime de bule de aer se ridicau din lateralele vehiculului ce se legăna pe valuri, amestecîndu-se cu fumul verzui care începuse deja să se risipească.

Camionagiul şi tînăra blondă de la volanul Volkswagen-ului fură primii care ajunseră lîngă balustrada sfărîmată. Curînd li se alăturară alergînd şi alţi şoferi care văzuseră accidentul.

Camionagiul şi fata nu schimbară nici un cuvînt. Se mulţumiră să privească furgoneta ce plutea spre sud-vest, răsucită de curenţi, lăsînd în urmă o dîră de bule de aer ce se spărgeau în contact cu suprafaţa. Din pîcla verzuie nu mai rămăsese aproape nici o urmă. Vehiculul era de-acum prea departe pentru ca vreun curajos să mai poată încerca să-i salveze pe cei dinăuntru.

Cei doi conducători auto implicaţi în accident îi asigurară pe cei din jur că nu păţiseră nimic. Apoi se întoarseră la maşinile lor, aşteptînd sosirea poliţiei.

Nimeni din mulţimea de gură-cască nu observase că şoferul camionului aruncase în fluviu, înainte de a pleca de lîngă balustradă, o cutiuţă dreptunghiulară.

I

Sîmbătă, ora 10, Moscova

Ministrul de interne Nikolai Doghin, un bărbat înalt şi bine făcut, era aşezat la biroul său de stejar, vechi de cîteva secole, din clădirea Kremlinului. În centrul tăbliei masive ce purta patina vremii trona un computer. La dreapta acestuia se afla un telefon negru, iar la stînga o mică fotografie înrămată a părinţilor săi. Instantaneul avea o cută la mijloc. Poza fusese purtată în buzunarul de la piept de către tatăl său în timpul războiului.

Doghin îşi pieptănase peste cap părul gri-argintiu. Era tras la faţă, iar ochii lui negri trădau oboseala. Costumul simplu, maroniu, cumpărat de la GUM, era şifonat, iar pantofii cu talpă uşoară erau scîlciaţi. Această înfăţişare ponosită, studiată cu grijă, dăduse rezultate vreme de mulţi ani.

Dar nu şi în această săptămînă, îşi zise el, plin de amărăciune.

Pentru prima oară în cei treizeci de ani de cînd ocupa o funcţie publică, imaginea sa de „om din popor“ dăduse greş. Cu patima ce-l caracteriza, se prezentase în faţa poporului cu ideile naţionaliste pe care şi le dorea acesta. Dăduse glas mîndriei şi

încrederii în forțele armate și agitase suspiciuni în legătură cu vechii dușmani. Cu toate acestea, poporul îi întorsese spatele.

Desigur, Doghin cunoștea motivul. Rivalul său, Kiril Janin, își aruncase năvodul și prinsese peștișorul de aur din povestea bătrînului pescar, cu ale sale trei dorințe.

Capitalism.

În vreme ce aștepta sosirea aghiotantului său, Doghin privi dincolo de cei șapte bărbați așezați în fața sa. Ochii lui negri erau ațintiți asupra pereților ce prezentau o întreagă epopee a totalitarismului victorios.

Asemenea biroului său, și pereții erau încărcați de istorie. Erau acoperiți cu hărți așezate în rame pline de ornamente, unele dintre ele vechi de secole, hărți ale Rusiei în vremea diferiților țari, începînd cu Ivan. Privirea obosită a lui Doghin le cuprinse pe toate, începînd cu cea mai veche dintre ele – o hartă pictată pe piele tăbăcită cu sîngele cavalerilor teutoni – și sfîrșind cu un plan al Kremlinului desenat pe pînză, ce fusese cusut în interiorul pantalonilor unui asasin neamț ce fusese capturat.

Lumea așa cum a fost, își zise el, în vreme ce privirea i se așternea pe harta Uniunii Sovietice pe care Gherman S. Titov o luase cu sine în spațiu, în 1961. *Lumea așa cum va fi din nou.*

Cei șapte bărbați așezați în fața sa pe canapele și în jilțuri purtau la rîndul lor stigmatul vîrstei. Cei mai mulți erau trecuți de cincizeci de ani, cîțiva aveau chiar peste șaizeci. Cei mai mulți purtau costume, cu excepția celor care își îmbrăcaseră uniformele. Nici unul nu vorbea. Tăcerea era tulburată doar de bîzîitul monoton al ventilatorului încorporat în computer. Într-un tîrziu, o bătaie în ușă îi făcu pe toți să tresară.

– Intră.

Doghin simți cum i se frînge inima atunci cînd ușa se deschise și un tînăr proaspăt ras își făcu apariția în prag. În ochii lui se citea o tristețe adîncă, iar Doghin îi cunoștea semnificația.

– Ei, bine? întrebă Doghin.

– Îmi pare rău, spuse tînărul cu blîndețe în glas. De-acum însă a devenit oficial. Am revăzut eu însumi cifrele.

Doghin încuviință din cap.

– Îţi mulţumesc.

– Să pun în aplicare aranjamentele?

Doghin dădu încă o dată din cap, iar tînărul se retrase, închizînd uşa fără zgomot în urma sa.

Într-un tîrziu, Doghin ridică privirea, uitîndu-se la cei aşezaţi în faţa sa. Nici chipurile lor nu trădau vreo schimbare.

– Ne-am aşteptat la asta, spuse ministrul de interne.

Îşi îndreptă privirea spre fotografia părinţilor săi şi o trase spre sine, mîngîind sticla protectoare. Părea că le vorbeşte.

– Ministrul de externe Janin a cîştigat alegerile. A sosit timpul, să ştiţi. Cu toţii sînt beţi de libertate, dar e o libertate lipsită de răspundere, o libertate fără chibzuinţă, un experiment necugetat. Rusia şi-a ales un preşedinte ce vrea să creeze o nouă monedă, făcînd din economia noastră o sclavă ce va putea fi vîndută celor de peste hotare. Vrea să elimine piaţa neagră, făcînd din rublă şi din bunurile care circulă pe sub mînă lucruri total inutile. Vrea să-şi scoată din cursă rivalii politici, purtîndu-se în aşa fel încît înlăturarea sa de la putere să nu se poată face fără a tulbura bunul mers al pieţelor externe. Vrea să elimine potenţialul armatei ce i s-ar putea împotrivi, plătindu-i mai bine pe generali pentru ca aceştia să slujească interesele sale, iar nu pe acelea ale Maicii Rusia. Ştiţi ce spune? „Asemenea Germaniei şi Japoniei, o Rusie puternică pe plan economic nu trebuie să se teamă de nici un adversar“.

Doghin îşi îngustă privirea aţintită asupra chipului tatălui său.

– Vreme de şaptezeci de ani, n-am avut a ne teme de nimeni. Eroul vostru, Stalin, n-a stăpînit doar Rusia, ci întreaga lume. Chiar şi numele său venea de la *stal*, oţel. Ăsta era materialul din care erau pe-atunci plămădiţi oamenii de la noi. Pe-atunci ei ştiau să le dea ascultare celor puternici. Azi nu-şi mai caută decît propriul confort şi li se supun celor care, prin minciuni sfruntate, le promit marea cu sarea.

– Bine-ai venit în democraţie, dragul meu Nikolai, rosti generalul Viktor Mavik, un bărbat cu pieptul lat şi o voce

tunătoare. Bine-ai venit într-o lume în care NATO face curte Cehiei, Ungariei şi Poloniei, fostele membre ale Tratatului de la Varşovia, încercînd să le determine să intre în alianţă cu Vestul fără a ne cere părerea.

Ministrul-adjunct de finanţe Evgheni Grovlev se apleca în faţă, rezemîndu-şi faţa în mîinile osoase, cu degete lungi.

– Trebuie să avem grijă cînd acţionăm, spuse el. Janin nu va reuşi să-şi pună în aplicare la timp reformele. Poporul se va întoarce împotriva lui mai repede decît s-a întors împotriva lui Gorbaciov şi a lui Elţîn.

– Adversarul meu e tînăr, dar nu e prost, replică Doghin. N-ar fi îndrăznit să facă promisiuni dacă nu ar fi obţinut din timp anumite acorduri. În momentul în care acestea vor intra în vigoare, nemţii şi japonezii vor căpăta ceea ce şi-au dorit în timpul celui de-al doilea război mondial şi n-au reuşit să obţină. Statele Unite vor căpăta ceea ce n-au obţinut de-a lungul Războiului Rece. Într-un fel sau altul, îşi vor împărţi Maica Rusie.

Doghin îşi mută privirea spre o altă hartă: harta Rusiei şi a Europei de Est, afişată pe ecranul computerului. Apăsă pe o tastă şi Europa de Est fu mărită. Rusia se făcu nevăzută.

– O apăsare pe un buton al istoriei e de-ajuns pentru a ne face să dispărem, spuse el.

– Şi de vină va fi doar faptul c-am stat cu mîinile-n sîn, spuse Grovlev pe un ton sumbru.

– Da, îl aprobă Doghin. De vină va fi doar lipsa noastră de reacţie.

Atmosfera din încăpere începea să devină tot mai încărcată. Doghin îşi şterse umezeala de pe frunte cu o batistă.

– În schimbul unor făgăduieli de bunăstare, poporul şi-a alungat neîncrederea pe care o nutrea faţă de străini. Le vom arăta însă că nu aceasta e calea.

Îi privi pe rînd pe toţi cei aflaţi în încăpere.

– Faptul că voi sau candidaţii care vă reprezintă au pierdut alegerile demonstrează starea de derută în care se zbate poporul

nostru. Dar faptul că ne-am adunat aici cu toţii în această dimineaţă arată că nu vreţi să staţi cu mîinile în sîn.

– Aşa e, îl aprobă generalul Mavik, vădit incomodat de gulerul strîmt al cămăşii. Avem încredere în aptitudinile tale. Ai condus Moscova în calitate de primar cu mînă forte şi ai fost un tovarăş de nădejde în Biroul Politic. Însă la prima întîlnire ne-ai spus destul de puţin despre ceea ce ai de gînd să întreprinzi, în cazul în care încercarea vechii gărzi de a prelua puterea la Kremlin ar eşua. Ei bine, vechea gardă a dat greş. Acum aş vrea să aflăm mai multe detalii.

– Şi eu vreau acelaşi lucru, i se alătură generalul de aviaţie Haka.

Ochii cenuşii ai acestuia străluceau sub sprîncenele groase.

– Oricare dintre noi are posibilitatea de a deveni un lider puternic al opoziţiei. De ce te-am sprijini? Ne-ai promis o acţiune concertată cu Ucraina. Pînă acum n-am văzut decît nişte manevre mărunte ale infanteriei ruse în zona de frontieră, iar Janin însuşi s-a grăbit să le aprobe. Chiar dacă ar avea loc manevre în colaborare, ce-am avea de cîştigat? Vechii fraţi din Soviete sînt din nou împreună, iar Occidentul tremură puţin. În ce fel ne-ar ajuta asta să reclădim Rusia? Dacă vrei să ne ai de partea ta, va trebui să ne dai mai multe detalii.

Doghin îl privi pe general. Obrajii umflaţi ai lui Haka erau roşii, iar guşa lui avea o dungă vineţie deasupra gulerului strîmt, acolo unde cravata îl strîngea, gata să-l sugrume. Ministrul ştia că dezvăluirea amănuntelor i-ar fi determinat pe toţi să treacă de partea lui Mavik, ori chiar să alerge chelălăind la Janin.

Scrută pe rînd chipurile celor şapte. Pe cele mai multe întîlni convingere şi forţă, în vreme ce altele – îndeosebi cele ale lui Mavik şi Grovlev – exprimau un interes temperat de adversitate. Ezitările lor îl înfuriau, căci el singur deţinea cheia salvării Rusiei. Cu toate acestea, se strădui să rămînă calm.

– Vreţi amănunte? întrebă Doghin.

Tastă o comandă pe claviatura computerului, apoi întoarse monitorul cu faţa spre cei şapte. În vreme ce hard-disk-ul bîzîia, ministrul de interne contemplă încă o dată poza tatălui său. Bătrînul Doghin fusese decorat în război, iar apoi devenise unul dintre oamenii de încredere care îl păziseră pe Stalin. Îi spusese demult fiului său că în război învăţase să poarte mereu asupra sa un singur lucru: steagul patriei. Oriunde s-ar fi aflat, în orice împrejurare, oricît de mare ar fi fost primejdia, acesta îl ajutase să-şi găsească întotdeauna un prieten.

Cînd bîzîitul computerului încetă, Doghin şi cinci dintre cei şapte bărbaţi se ridicară imediat în picioare. Mavik şi Grovlev schimbară cîteva priviri suspicioase, iar apoi se ridicară şi ei încet, luînd poziţie de drepţi.

– Aşa am de gînd să reclădesc Rusia, spuse Doghin.

Ocoli biroul şi arătă spre imaginea formată pe monitor: o stea galbenă în cinci colţuri, o seceră şi un ciocan intersectate, totul pe un fond roşu – vechiul steag sovietic.

– Le voi reaminti oamenilor care le este datoria. Patrioţii nu vor şovăi în a face ceea ce va fi necesar, fără să-i intereseze care va fi planul ori cît va costa.

Se aşezară cu toţii, cu excepţia lui Grovlev.

– Cu toţii sîntem patrioţi, spuse adjunctul ministrului de finanţe. Însă nu dau doi bani pe teatralizarea acestui sentiment. Dacă îmi voi pune în joc resursele, vreau să ştiu în ce scop vor fi folosite. Vor finanţa o lovitură de stat? O a doua revoluţie? Sau nu aveţi destulă încredere în noi pentru a ne dezvălui asemenea „amănunte“, domnule ministru?

Doghin îi înfruntă privirea lui Grovlev. Nu-i putea spune totul. Nu-i putea dezvălui intenţiile sale referitoare la armată sau la implicarea Mafiei ruseşti. Majoritatea ruşilor mai credeau despre ei înşişi că aparţineau unui popor de ţărani, lipsit de o perspectivă mondială. Auzindu-i planurile, Grovlev s-ar fi putut retrage ori ar fi putut trece în tabăra lui Janin.

– Nu am încredere în dumneata, domnule ministru, spuse Doghin.

Grovlev se încruntă.

– De altfel, întrebările pe care mi le pui îmi demonstrează că nici dumneata n-ai încredere în mine, continuă Doghin. Intenţionez să-ţi cîştig încrederea prin fapte, iar dumneata va trebui să faci la fel. Janin îşi cunoaşte adversarii, iar acum dispune de puterea prezidenţială. Ţi-ar putea oferi un post ori o numire peste hotare, pe care te-ai putea simţi ispitit să le accepţi. Într-un asemenea caz, ai putea fi determinat să mi te împotriveşti. Pentru următoarele şaptezeci şi două de ore, mă văd nevoit să-ţi cer să ai răbdare.

– De ce tocmai şaptezeci şi două de ore? întrebă mai tînărul Skule, director adjunct în Ministerul Securităţii Statului.

– Atît va mai dura pînă cînd centrul meu de comandă va deveni operaţional.

Skule îngheţă.

– Şaptezeci şi două de ore? Nu se poate! Doar nu vă referiţi la Sankt Petersburg?

Doghin încuviinţă imediat.

– Aveţi sub control *acel centru?*

O nouă încuviinţare.

Skule răsuflă adînc, iar ceilalţi îşi îndreptară privirile spre el.

– Complimentele mele cele mai sincere, domnule ministru. În acest fel, aveţi întreaga lume în mîinile dumneavoastră.

– Chiar aşa, rînji Doghin. Exact ca şi secretarul general Stalin...

– Scuzaţi-mă, interveni Grovlev. Am din nou impresia că îmi scapă ceva. Ce este de fapt acel centru despre care afirmaţi că l-aţi avea sub control?

– Centrul de Comandă din Sankt Petersburg, răspunse Doghin. Cel mai sofisticat sistem centralizat de comunicaţii şi recunoaştere din Rusia. Cu ajutorul lui avem acces la orice, de la imaginile prin satelit la comunicaţiile electronice. Centrul

posedă, de asemenea, propriul personal antrenat pentru operaţiuni de teren de o precizie chirurgicală.

Grovlev păru descumpănit.

– Vă referiţi cumva la noul post de televiziune de la Ermitaj?

– Da, spuse Doghin. Aceea este însă doar faţada, domnule ministru Grovlev. Ministerul din care faceţi parte a alocat fondurile pentru punerea la punct a unei faţade operaţionale, aceea a unui studio de televiziune funcţional. Banii pentru infrastructură au fost însă furnizaţi de către departamentul din care fac parte eu. Iar fondurile necesare funcţionării continuă să fie oferite de către Ministerul de Interne. De către mine, adică.

Grovlev îşi reluă locul.

– Plănuiţi această operaţiune de mai multă vreme, bănuiesc.

– Mai exact, de doi ani, confirmă Doghin. Luni noaptea vom intra în funcţiune.

– Iar acest Centru va constitui postul dumneavoastră de comandă în următoarele şaptezeci şi două de ore, pentru mai mult decît o simplă acţiune de spionare a lui Janin, deduse Haka.

– Mult mai mult, rosti Doghin.

– Şi totuşi, nu vreţi să ne spuneţi despre ce este vorba, pufni Grovlev. Vreţi să cooperăm, dar refuzaţi să cooperaţi şi dumneavoastră.

Doghin îl privi condescendent şi spuse:

– Vreţi încrederea mea? Fie. În ultimele şase luni, omul meu de la Centrul de Comandă a folosit personalul şi instalaţiile electronice aflate deja în funcţiune pentru a-i supraveghea, în egală măsură, pe toţi aliaţii şi rivalii mei potenţiali. Am reuşit să adunăm astfel o mulţime de materiale despre mituiri, legături dubioase şi interese personale cel puţin neobişnuite. Îmi va face plăcere să vă împărtăşesc aceste informaţii, tuturor sau individual, acum sau mai tîrziu, după cum veţi dori.

Cîţiva dintre cei aflaţi în încăpere se foiră stînjeniţi în jilţuri. Grovlev rămase de piatră.

– Ticălosule, scrîşni el.

– Da, asta sînt, acceptă Doghin. Un ticălos care îşi va face treaba pînă la capăt.

Ministrul de interne îşi privi ceasul, apoi se ridică şi se apropie de Grovlev. Privindu-l drept în ochi, spuse:

– Trebuie să plec, domnule ministru. Am o întîlnire cu noul nostru preşedinte. Trebuie să-l felicit şi să-l rog să semneze o seamă de hîrtii. Peste douăsprezece ore, însă, vei putea judeca şi singur dacă acţionez din orgoliu, sau pentru asta, încheie el, arătînd spre steagul de pe monitor.

Salutînd din cap tăcuta adunare, ministrul Doghin părăsi încăperea. Urmat de aghiotantul său, se grăbi spre maşina care avea să-l ducă la întîlnirea cu Janin, urmînd ca, mai tîrziu, să îl readucă aici. Iar atunci, de unul singur, cu uşile închise, avea să lanseze apelul care, la rîndul lui, avea să pună în mişcare o serie de evenimente ce aveau să schimbe lumea.

2

Sîmbătă, ora 10:30, Moscova

Keith Fields-Hutton năvăli în camera sa de la recent renovatul Hotel Rusia, îşi aruncă cheia pe pat şi se repezi spre baie. Se aplecă din mers şi culese de jos cele două file de hîrtie de fax făcute sul, care căzuseră din aparatul aşezat pe comodă.

Aceasta era latura activităţii sale pe care o ura cel mai mult. Nu pericolele, uneori considerabile, cărora li se expunea; nu orele lungi petrecute în aeroporturi, în aşteptarea avioanelor companiei Aeroflot, care întîrziau întotdeauna; nici săptămînile nesfîrşite pe care era constrîns să le petreacă departe de Peggy, ceea ce constituia partea cea mai frustrantă a meseriei sale.

Cel mai mult ura blestematele de ceaiuri pe care era obligat să le bea.

Atunci cînd, o dată pe lună, venea la Moscova, locuia întotdeauna la Rusia, hotelul aflat la răsărit de Kremlin. Îşi prelungea mereu micul dejun, luat în elegantul restaurant de la parter. Avea astfel timp să citească ziarele de la un capăt la altul. Dar ceea ce era mai important era faptul că bea extrem de mult ceai, ceea ce îi oferea chelnerului Andrei prilejul de a-i umple de trei, patru

sau chiar cinci ori cana cu apă fierbinte, oferindu-i de fiecare dată cîte un pliculeț cu ceai. Fiecare pliculeț avea, legată de sfoară, o etichetă purtînd spre exterior inscripția *Ceașka Ceai*. În interior însă, fiecare etichetă conținea o pată minusculă și circulară de microfilm, pe care Fields-Hutton trebuia să o dezlipească și să și-o vîre în buzunar, fără a fi văzut de nimeni. În majoritatea timpului însă, șeful de sală era cu ochii pe el, astfel încît trebuia să profite de sosirea altor clienți care să distragă atenția vigilentului cerber, pentru a dezlipi microfilmul.

Andrei era una dintre descoperirile lui Peggy. Numele său provenea de pe o listă de foști militari. Peggy aflase că, inițial, intenționase să-și cîștige banii lucrînd la o exploatare de petrol din vestul Siberiei. Fusese rănit în Afganistan și, după o operație la coloana vertebrală, i se interzisese de către medici să mai ridice greutăți. După epoca lui Gorbaciov, mijloacele de trai i se împuținaseră. Era așadar recrutul perfect, care putea servi drept curier pentru transferul de date între agenții operativi bine camuflați (ale căror chipuri nu le văzuse niciodată și cărora nu le cunoștea numele) și Fields-Hutton. Dacă Andrei avea să fie vreodată prins, singurul care risca să fie desconspirat era Fields-Hutton. Pentru el, însă, acest risc făcea parte din meseria pe care și-o alesese.

În ciuda credinței celor nefamiliarizați cu activitatea de spionaj, KGB-ul nu se destrămase o dată cu prăbușirea comunismului. Dimpotrivă, sub noua sa înfățișare de Minister al Securității Statului era mai activ ca niciodată. Agenția se transformase pur și simplu dintr-o armată de profesioniști într-o și mai vastă rețea de agenți civili. Aceștia erau plătiți în funcție de numărul de indicii pe care reușeau să le adune. În consecință, veteranii și amatorii în egală măsură căutau spioni pretutindeni. Peggy vorbea despre acest sistem ca despre o variantă locală a vînătorii de celebrități din Occident. Avea dreptate. Cei vînați erau străini, chiar și cei ce nu atinseseră statutul unor celebrități, dar scopul era același de odinioară: raportarea unor activități dubioase sau dintre cele pe care făptuitorii ar fi preferat să le știe secrete. Și cum tot mai mulți oameni de afaceri cădeau în capcana de a presupune

că nu exista nici o amenințare, nu ezitau să intre în fel de fel de buclucuri: schimburi valutare ilicite, furnizarea de bijuterii sau îmbrăcăminte pentru piața neagră, spionarea unor companii rivale care aveau interese la fața locului. În loc să fie judecați, cei prinși aveau posibilitatea să iasă basma curată. Fields-Hutton obișnuia să glumească, spunînd că acest minister își petrecea mai puțin timp protejînd securitatea națională decît veghind asupra comerțului. Numai fabricanții japonezi le plăteau, de pildă, sute de milioane de ruble agenților ruși pentru ca aceștia să stea cu ochii pe concurenții care s-ar fi arătat interesați de activitățile lor din Rusia. Se zvonea chiar că aceiași japonezi investiseră cincizeci de milioane de ruble în campania prezidențială eșuată a ministrului de interne Nikolai Doghin, pentru a stăvili astfel un prea mare aflux de investitori străini.

Meseria de spion era mai la modă decît fusese vreodată și, după șapte ani, agentul britanic Fields-Hutton se afla din nou în acțiune.

Fields-Hutton absolvise la Cambridge, susținîndu-și licența în literatura rusă, și năzuise să devină romancier. În duminica ce urmase absolvirii, se afla așezat la o masă într-un restaurant din Kensington, citind *Însemnările din subterană* ale lui Dostoievki, cînd o femeie, așezată într-un separeu alăturat, se întorsese pe neașteptate spre el și-l întrebase: „Ți-ar plăcea să afli mai multe despre Rusia?" Izbucnise în rîs, și adăugase: „Mult mai multe?"

Acesta fusese primul său contact cu lumea spionajului britanic și cu Peggy. Mai tîrziu, aflase că secția D16 avea demult o relație privilegiată cu Cambridge-ul, încă din timpul celui de-al doilea război mondial, cînd universitarii colaboraseră la proiectul strict secret de descifrare a legendarului cod german Enigma.

Fields-Hutton o însoțise pe Peggy într-o plimbare și fusese de acord să se întîlnească cu superiorii ei. Un an mai tîrziu, D16 îl trimisese pe teren, furnizîndu-i identitatea unui editor de benzi desenate care cumpăra scenarii și desene de la artiștii ruși, vînzîndu-le apoi diferitelor reviste europene. Astfel, avea o scuză pentru a călători des, purtînd cu sine mape burdușite cu desene, teancuri de reviste, videocasete și figurine reprezentînd perso-

najele desenate de artiştii ruşi. Încă din prima clipă, Fields-Hutton fusese uimit, descoperind cît de uşor îi era să cîştige încrederea angajaţilor liniilor aeriene, funcţionarilor de prin hoteluri, sau chiar a poliţiştilor. Indiferent dacă aceştia vindeau obiectele respective pe piaţa neagră sau le dăruiau propriilor copii, trocul constituia un instrument deosebit de util în Rusia.

Cărînd cu sine atîtea jucării şi publicaţii, nu-i era greu să ascundă microfilmele – fie le înfăşura în jurul capselor care legau o revistă, fie le răsucea în interiorul unei gheare a figurinei ce-l reprezenta pe Omul-Tigru. În chip ironic, operaţiunea cu benzile desenate luase amploare, căpătînd consistenţă, iar în prezent, spionajul britanic colecta sume frumuşele din drepturile de autor şi din vînzarea licenţelor de exploatare. Regulile organizaţiei interziceau activităţile lucrative – „În fond, noi sîntem guvernul", îi spusese odată Winston Churchill unui agent care propusese vînzarea unei jucării-spărgătoare de coduri. Cu toate acestea, primul ministru din acea vreme, John Major, şi Parlamentul permiseseră virarea profiturilor rezultate din afacerea cu benzile desenate în contul unor programe sociale de ajutorare a familiilor agenţilor ucişi în acţiune sau schilodiţi ca urmare a activităţii lor în slujba statului.

Deşi începuseră să-i placă afaçerile în branşa benzilor desenate şi se hotărîse să-şi amîne debutul ca romancier pentru perioada cînd avea să se retragă – avînd destul material de primă mînă pentru a scrie thriller-uri realiste –, adevărata însărcinare a lui Fields-Hutton în beneficiul serviciilor secrete britanice era de a ţine sub observaţie proiectele de construcţii, atît străine, cît şi autohtone, din Rusia de Est. Se mai construiau şi acum încăperi ascunse, fundaţii pe mai multe niveluri, ziduri cu microfoane încorporate, iar dacă erau descoperite şi studiate, chiar şi de la distanţă, puteau să constituie o adevărată comoară pentru profesioniştii din domeniul spionajului. Contactele sale – Andrei şi Leon, un ilustrator ce locuia la Sankt Petersburg – îi furnizau scheme şi fotografii luate la faţa locului de pe şantierele clădirilor noi ce se înălţau, sau ale celor vechi, aflate în curs de renovare, de pe teritoriul ce se afla în răspunderea sa.

Ieşind din baie, Fields-Hutton se aşeză pe marginea patului, scoase pliculeţele de ceai din buzunar şi le desfăcu. Cu băgare de seamă, scoase pe rînd microfilmele şi le aşeză sub lupa uriaşă pe care, după cum le spusese vameşilor, o folosea pentru a studia foliile transparente ale printurilor pentru copertele benzilor desenate. *(Da, domnule, am mai multe caschete cu Fantoma Tristă decît aş avea nevoie. Sigur că puteţi să luaţi una pentru fiul dumneavoastră. De ce nu luaţi cîteva şi pentru prieteni?)*

Ceea ce văzu într-una dintre fotografii putea să aibă legătură cu un mic articol pe care îl citise în presa de dimineaţă. Instantaneul înfăţişa suluri mari de pînză impermeabilă, rostogolite spre unul dintre ascensoarele de serviciu ale Ermitajului. Fotografiile făcute în zilele următoare arătau că în muzeu fuseseră aduse, de asemenea, nişte lăzi mari cu noi exponate artistice.

Acest lucru nu era însă de natură a trezi suspiciuni prin sine însuşi. În întregul muzeu aveau loc lucrări de renovare şi modernizare, în vederea lărgirii sale, cu ocazia viitorului tricentenar al oraşului din 2003. În plus, muzeul era situat pe malul Nevei. Era posibil ca pînza impermeabilă să fie necesară pentru izolarea pereţilor împotriva umezelii.

Leon îi trimisese însă prin fax două coli de hîrtie şi, dacă se lua după semnificaţia ascunsă a schiţelor pentru scenariul benzii desenate cu aventurile lui Captain Legend, supereroul zburase spre Lumea lui Hermes – adică, dedusese Fields-Hutton, Leon vizitase Ermitajul – la o săptămînă de la data la care fuseseră făcute fotografiile. Omul său îl informa că în nici una dintre cele trei clădiri ale edificiului, la nici unul dintre etaje, nu aveau loc lucrări de izolare cu pînză impermeabilă. Cît despre coşurile aduse, deşi muzeul primea mereu astfel de transporturi cu exponate din împrumut, nici o nouă piesă nu fusese expusă şi nici nu se anunţase în viitorul apropiat vreo expoziţie cu piese inedite. Destule secţii fiind închise în vederea modernizării, spaţiul de expunere era la mare preţ. Fields-Hutton îşi propuse să ceară secţiei D16 să afle amănunte în privinţa unor exponate trimise recent Ermitajului de către alte muzee sau colecţionari

particulari, dar se îndoia că aceste cercetări aveau să aducă vreun rezultat.

Ciudată era şi ora la care fuseseră aduse pînza impermeabilă şi coşurile de către muncitori la lifturi. Potrivit benzii desenate trimise de Leon, indivizii respectivi – sclavii de pe planeta Herei care aduseseră arme şi provizii la o bază secretă – coborîseră în subsolul muzeului dimineaţa şi nu mai urcaseră decît spre seară. Leon îi urmărise în mod special pe doi dintre aceşti indivizi, care veniseră la muzeu mai multe zile la rînd. Dacă D16 era de părere că o atare acţiune ar fi putut fi de folos, era dispus să-şi continue supravegherea. Era posibil ca acei doi muncitori să fi lucrat la renovări, dar la fel de posibil era să fi folosit acele coşuri doar pentru a-şi disimula participarea la o altă activitate, una secretă, care avea loc în subsolul muzeului.

Acestor informaţii li se adăuga o alta, care apăruse şi în ziarele de dimineaţă şi pe care Leon o inclusese în schiţele sale de pe cea de-a doua pagină trimisă prin fax. Cu o zi în urmă, şase angajaţi ai muzeului care se întorceau la casele lor după o zi de muncă, avuseseră un accident, prăbuşindu-se cu furgoneta în apele Nevei, de pe Podul Kirovski. Leon trecuse pe la locul accidentului, iar schiţa sa sumară pentru coperta aventurilor lui Captain Legend spunea mult mai mult decît aflase Fields-Hutton din articolul de două coloane citit dimineaţă. Desenul îl prezenta pe Captain Legend ajutîndu-i pe cei şase sclavi să iasă dintr-o rachetă ce se prăbuşise în nisipurile mişcătoare. Din mlaştina cu nisipuri mişcătoare se înălţa o pală de fum pe care Leon o desemnase ca fiind verde. *Clorin.*

Cei şase muncitori fuseseră cumva *gazaţi?* Camionul care îi izbise din spate avusese de fapt rolul de a masca faptul că acei oameni fuseseră ucişi?

Accidentul ar fi putut fi doar o coincidenţă. Însă în activitatea de spionaj nici o posibilitate nu avea voie să fie omisă. Totul părea să indice că la Sankt Petersburg se întîmpla ceva ieşit din comun, iar Fields-Hutton trebuia să afle ce anume.

Înainte de a trimite prin fax desenele lui Leon la biroul său de la Londra, Fields-Hutton adăugă un bilet prin care cerea să-i

fie trimis un avans de douăzeci şi şapte de lire – adică le indica celor de la Londra să citească pagina şapte a ziarului *Dien* din ziua respectivă – şi îşi anunţa intenţia sa de a pleca la Sankt Petersburg pentru a discuta cu artistul despre coperta revistei.

„Sînt de părere că am prins un fir", scrise el. „Am impresia că, dacă scenaristul nostru ar putea stabili o legătură între nisipurile mişcătoare şi minele subterane de pe planeta Herei, vom avea o poveste într-adevăr fascinantă. Vă voi ţine la curent în legătură cu opiniile lui Leon."

După ce recepţionă acordul celor de la Londra, Fields-Hutton îşi împachetă aparatul de fotografiat, cîteva obiecte de toaletă, casetofonul portabil, desenele şi cîteva jucării într-o geantă de voiaj, traversă în grabă holul hotelului şi luă un taxi, pentru a străbate trei kilometri către nord-est. Ajuns în Gara Sankt Petersburg de pe Krasnoprudnaia, îşi cumpără un bilet pentru călătoria de şase sute de kilometri, iar apoi se aşeză pe una dintre băncile de lemn de pe peron, aşteptînd sosirea următorului tren care avea să pornească spre bătrînul oraş ce străjuia Golful Finlandei.

3

Sîmbătă, ora 12:20, Washington, D.C.

În timpul Războiului Rece, clădirea banală cu două etaje de lîngă pista de rezervă a Marinei de la Baza Andrews a Forțelor Aeriene slujise drept cazarmă pentru piloții de elită. În eventualitatea unui atac nuclear, aceştia aveau misiunea de a evacua persoanele-cheie din aparatul oficial de la Washington.

Clădirea zugrăvită în culoarea fildeşului nu devenise însă un monument desuet al Războiului Rece. Peluzele erau acum mai îngrijite, iar terenurile de antrenament ale soldaților fuseseră transformate în părculețe. Ghivece de flori din beton fuseseră amplasate pe toate laturile clădirii, pentru a împiedica posibilitatea unor atentate cu maşini-capcană. Cei care lucrau aici nu mai foloseau jeep-uri sau maşini de teren Hughes Defender, ci Volvo-uri, automobile de familie sau, cîteodată, Saab-uri şi BMW-uri.

Cei şaptezeci şi opt de angajați cu normă întreagă care lucrau în această clădire alcătuiau Centrul Național de Gestionare a Crizelor. Erau tacticieni aleşi pe sprînceană, generali, diplomați, analişti ai muncii de spionaj şi contraspionaj, aşi ai

computerelor, psihologi, experţi în recunoaştere, specialişti în protecţia mediului, avocaţi, medici şi chiar manipulatori ai mass-media. CNGC-ul avea în folosinţă comună cu CIA şi Departamentul Apărării alţi patruzeci şi doi de angajaţi auxiliari şi comanda o echipă de intervenţie de doisprezece oameni, cunoscută sub numele de Forţa de Impact, care îşi avea baza în vecini, la Academia FBI de la Quantico.

Privilegiile CNGC-ului erau diferite de cele ale altor instituţii care existaseră vreodată în istoria Statelor Unite. Timp de doi ani, această instituţie cheltuise mai mult de 100 de milioane de dolari pentru echipamente şi modificări structurale ultrasofisticate, transformînd fosta cazarmă într-un centru de comandă proiectat pentru a colabora cu succes cu Agenţia Centrală de Informaţii, Agenţia Naţională de Securitate, Casa Albă, Departamentul de Stat, Departamentul Apărării, Agenţia pentru Contraspionaj, Biroul Naţional de Recunoaştere şi Centrul pentru Analiza Informaţiilor. După o perioadă agitată ce durase şase luni, timp în care CNGC-ul, numit în mod curent Centrul de Comandă, rezolvase o serie de crize internaţionale sau locale, noua instituţie discuta de pe picior de egalitate cu celelalte agenţii. Directorul Paul Hood îi raporta direct preşedintelui Michael Lawrence. Ceea ce debutase ca un instrument de gestionare a informaţiilor, cu anumite posibilităţi antiteroriste, poseda acum capacitatea unică de a monitoriza, iniţia şi conduce operaţiuni în întreaga lume.

Centrul de Comandă era un amestec eterogen de vechi profesionişti meticuloşi, agenţi de teren hîrşiţi în colectarea informaţiilor şi tinerei cu părul lung pe care nu-i întrecea nimeni în manipularea tehnologiei de ultimă oră şi în născocirea unor planuri de atac ingenioase. În vîrful acestui mozaic pestriţ se afla Paul Hood. Deşi Hood nu era defel un sfînt, dăruirea sa îi determinase pe colegii săi să-l boteze, cu o tandră ironie, Papa. Era cinstit pînă-n pînzele albe, deşi în perioada lui Reagan fusese un

bancher iscusit. Era modest, cu toate că timp de doi ani fusese primarul orașului Los Angeles. Hood își iniția în permanență echipa în noua artă a gestionării crizelor. Vedea această activitate ca pe o alternativă la tradiționalele reacții ale celor de la Washington, care, între inactivitate și război total, nu cunoșteau cale de mijloc. În Los Angeles, se obișnuise să separe problemele ce se iveau în segmente rezolvabile, distribuindu-le unor profesioniști ce lucrau în strînsă colaborare. În Los Angeles, metoda sa dăduse roade și funcționa și la Centrul de Comandă, deși se bătea cap în cap cu mentalitatea de tip „eu sînt șeful!", omniprezentă la Washington. Adjunctul său, Mike Rodgers, afirmase odată că își făceau astfel mai mulți adversari în capitala Americii decît în tot restul lumii, deoarece șefii de birouri, directorii de agenții guvernamentale și aleșii poporului aveau să considere acest stil de lucru drept o amenințare la adresa domeniilor lor. Mulți dintre ei nu aveau să se dea în lături de la a submina eficiența Centrului de Comandă, pentru a-și apăra interesele.

Locuitorii Washingtonului sînt asemenea unor zombi, spusese Rodgers. *Sînt în stare să se trezească din moartea politică de îndată ce vremurile și moravurile se schimbă; uită-te la Carter sau la Nixon. Ca urmare, rivalii nu se mulțumesc să distrugă cariere, ci se întorc împotriva familiilor și prietenilor celor ce le stau în cale.*

Însă lui Hood nu-i păsa. Misiunea Centrului de Comandă era de a veghea asupra securității Statelor Unite, nu de a contribui la creșterea reputației angajaților săi, iar el lua această misiune foarte în serios. Mai credea de asemenea că, dacă își duceau la bun sfîrșit treaba, „rivalii" nu mai aveau nici o putere asupra lor.

În aceste momente, Ann Farris nu-l vedea, însă, nici pe omul de afaceri și nici pe politician sau pe Papa șezînd în scaunul directorului. Ochii ei ruginii îl vedeau doar pe adolescentul nerăbdător ascuns în sufletul bărbatului. În ciuda maxilarului puternic, a părului negru, ondulat, a lucirilor de oțel din ochii

căprui, Hood arăta asemenea unui băiețel care ar fi preferat să rămînă la Washington pentru a se juca frumos cu prietenii săi, cu agenții de teren și cu sateliții-spion, în loc să plece în vacanță cu familia. Dacă odraslelor sale nu le-ar fi fost atît de dor de vechii prieteni și dacă venirea pe Coasta de Est nu i-ar fi supus căsnicia la o serie de încercări îndeajuns de greu de depășit, Ann Farris era convinsă că Paul n-ar fi plecat.

În vîrstă de patruzeci și trei de ani, directorul Centrului de Comandă stătea la biroul său din clădirea de înaltă securitate. Directorul-adjunct, generalul Mike Rodgers, era așezat într-un fotoliu la stînga sa, iar Ann Farris, responsabila pentru relațiile cu presa, luase loc pe o canapea în dreapta. Monitorul computerului de pe birou afișa itinerarul proiectatei călătorii a familiei Hood în California de Sud.

– Sharon a reușit să smulgă o săptămînă de concediu de la șeful ei, Andy McDonnell, care susține că postul său de televiziune o să dea faliment în absența emisiunii ei despre alimentația rațională, iar noi o să ajungem la Bloopers, antiteza hranei sănătoase, surîse Hood. Mă rog, acolo vom poposi în prima seară. Puștii au descoperit localul pe MTV, astfel încît, dacă veți încerca să dați de mine prin pager, probabil că nu voi auzi semnalul.

Ann se aplecă și îi atinse dosul palmei, afișînd un zîmbet mai strălucitor chiar decît eșarfa galbenă de lux cu care își legase pletele negre.

– Pun pariu că, dacă renunți la prejudecăți, vei avea o surpriză plăcută, îi spuse ea. Am citit despre Bloopers în *Spin*. Comandă un hamburger cu ardei iute și plăcintă. Are să-ți placă, o să vezi.

Hood strîmbă din nas.

– Ce-ar fi să trecem chestia asta pe sigiliul agenției? „Centrul de Comandă – o lume mai sigură pentru hamburgerii cu ardei iute“.

– Va trebui să-l întreb pe Lowell cum ar suna asta în latină, zîmbi Ann. Trebuie să păstrăm o aparenţă onorabilă.

Rodgers oftă, iar Hood şi Ann îşi întoarseră privirile spre acesta. Generalul era aşezat în fotoliu, picior peste picior.

– Scuză-mă, Mike. Am tendinţa de a renunţa un pic cam devreme la prejudecăţi.

– Nu-i vorba de asta, zise Rodgers. Pur şi simplu, în ceea ce mă priveşte, am impresia că vorbiţi într-o limbă străină.

În calitatea sa de ofiţer de presă, Ann era obişnuită să distingă adevărurile ascunse după cuvintele meşteşugite. Detectă un amestec de ironie şi invidie în cuvintele lui Rodgers.

– Nici pentru mine nu-i o limbă cunoscută, recunoscu Hood. Dar un lucru e sigur: cînd ai copii, trebuie să înveţi să te adaptezi. Ann îmi va da dreptate, sînt convins. Drace, mi-aş dori să pot spune şi eu despre rap şi heavy-metal exact ce spuneau părinţii mei despre muzica pe care o ascultam eu. Ştii cum e, trebuie să te laşi dus de val cînd e vorba de aşa ceva.

Rodgers afişă o expresie plină de îndoială.

– Ştii ce spunea George Bernard Shaw despre adaptare?

– Recunosc umil că nu, admise Hood.

– Spunea aşa: „Omul rezonabil se adaptează la lumea ce-l înconjoară; cel nerezonabil se încăpăţînează să adapteze lumea potrivit credinţelor sale. Iată de ce orice fel de progres depinde de oamenii nerezonabili“. Nu-mi place rap-ul şi nu-mi va plăcea niciodată. Ba mai mult, nici n-o să pretind vreodată că-mi place.

– Şi ce te faci atunci cînd locotenent-colonelul Squires ascultă muzică? întrebă Hood.

– Îi ordon să asculte la volum minim. Susţine că nu sînt deloc rezonabil..., răspunse Rodgers.

– Iar tu îl citezi pe Shaw, completă Ann.

Rodgers o privi, încuviinţînd din cap.

– Interesant, spuse Hood, ridicînd din sprîncene. Ei, dar haideți să vedem ce-i de făcut în următoarele zile. Să-ncepem cu programul meu.

Hood își șterse de pe chip zîmbetul copilăresc și, atunci cînd își îndreptă privirea spre ecranul computerului, redeveni serios. Ann încercă să-i smulgă un zîmbet directorului-adjunct, făcîndu-i cu ochiul, dar acesta nu ridică mănușa. Adevărul era că Rodgers zîmbea arareori și părea cu adevărat fericit numai atunci cînd se afla la vînătoare de ticăloși, de dictatori sau cînd lupta împotriva oricui își situa propria carieră mai presus de siguranța oamenilor săi.

– Luni, vom efectua un tur al Studiourilor Magna, iar marți vom fi la parcul de distracții Wallace World, începu Hood. Copiii vor să facă surf, așa că miercuri vom fi pe plajă. Și tot așa, pînă la sfîrșitul săptămînii. Dacă se ivește vreun eveniment neprevăzut, voi purta cu mine celularul. Nu-mi va fi deloc greu să ajung la cea mai apropiată circumscripție de poliție sau la vreun birou al FBI-ului, în cazul în care va trebui să discutăm urgent pe o linie neinterceptabilă.

– Se anunță o săptămînă liniștită, spuse Ann.

În drum spre biroul lui Hood, ofițerul de contrainformații Bob Herbert îi oferise darea de seamă din acea dimineață, iar acum Ann îi frunzărea notițele.

– Granițele din Europa de Est și Orientul Mijlociu nu prezintă nici un punct arzător. Cei de la CIA au reușit să-i ajute pe mexicani să închidă baza rebelă de la Jalpa fără nici un incident. În Asia, după ce coreenilor le-a trecut pofta de război, lucrurile par să se fi liniștit. În sfîrșit, ucrainenii și rușii au consimțit să se așeze la masa tratativelor pentru a se pune de acord în privința stăpînirii Crimeii.

– Mike, crezi că rezultatele alegerilor din Rusia ar putea afecta în vreun fel negocierile? întrebă Hood.

– Nu se prevăd modificări, răspunse Rodgers. Noul președinte al Rusiei, Kiril Janin, și-a încrucișat mai demult sabia cu

liderul ucrainean Vesnik, dar Janin ştie ce face. Va consimţi să întindă o ramură de măslin. Oricum, previziunile noastre nu includ nici o alarmă de gradul zero în următoarea săptămînă.

Hood încuviinţă mulţumit. Ann ştia că directorul nu acorda prea mare încredere celor trei P – proiecţii, previziuni şi psihoestimări – însă cel puţin fusese de acord să le asculte. Atunci cînd Hood se ivise pentru întîia oară la Centrul de Comandă, el şi psihologul echipei, Liz Gordon, se înţeleseseră precum pisica şi cîinele.

– Sper că aveţi dreptate, spuse Hood. Vreau însă ca, dacă se va face apel la Centrul de Comandă în orice chestiune ce depăşeşte Codul Albastru, să fiu singurul în măsură să aprobe viitoarele noastre acţiuni.

Rodgers încetă să-şi mai legene piciorul. Privirea lui, care părea de obicei senină, se întunecă.

– Pot să mă descurc şi singur, Paul.

– N-am afirmat că nu poţi. Ai dovedit de ce eşti în stare în Coreea, cînd ai oprit lansarea rachetelor.

– Şi-atunci? Care-i problema?

– Nu e nici o problemă, spuse Hood. Nu discutăm acum competenţa nimănui. E doar o chestiune de răspundere.

– Înţeleg, insistă Rodgers, pe acelaşi ton politicos. Dar regulamentul permite ca directorul-adjunct să aprobe operaţiunile cînd directorul este plecat.

– Expresia exactă e următoarea: „atunci cînd directorul nu este disponibil“, nu cînd e „plecat“. Eu însă o să fiu disponibil şi ştii prea bine cum reacţionează de obicei Congresul atunci cînd e vorba de vreo „aventură“ peste hotare. Dacă se întîmplă să o dăm în bară, eu voi fi cel chemat în faţa unei comisii a Senatului pentru a da explicaţii. Vreau să le pot explica ce s-a întîmplat în cunoştinţă de cauză, nu citindu-ţi rapoartele.

Rodgers strîmbă din nasul său coroiat care-i fusese spart de patru ori în vremea colegiului, pe cînd juca baschet.

– Am înţeles.

– Dar tot nu eşti de acord, sesiză Hood.

– Nu. Sincer, aş fi de-a dreptul încîntat să ajung în faţa vreunei comisii a Congresului. Le-aş da birocraţilor ălora o lecţie despre cum se guvernează prin acţiune, nu prin compromisuri.

– Vezi, tocmai de-aia prefer să mă laşi pe mine să discut cu ei, Mike, spuse Hood. La urma urmei, ei sînt cei care ne aprobă plata facturilor.

– De-aia fac ce fac cei de teapa lui Ollie North, urmă Rodgers. Papă-lapte ăia studiază luni întregi propunerile şi pînă la urmă le aprobă, dar atît de diluate, încît nu mai valorează nici cît o ceapă degerată.

Hood îl privi de parcă ar fi vrut să-i spună ceva. Rodgers îi înfruntă privirea, gata să-i răspundă imediat. Cu toate acestea, cei doi bărbaţi se mulţumiră să se privească în tăcere.

– Ei bine, interveni Ann veselă, întrerupînd tăcerea apăsătoare, în felul ăsta căpătăm controlul asupra încordatelor Coduri Verzi, cu un singur ostatic, precum şi a celor Albastre, cumplitele crize interne cu ostatici multipli, şi îţi lăsăm ţie doar Codurile Galbene cu ostatici peste hotare, adică floare la ureche, şi stările de război codate Roşu.

Îşi închise agenda, se uită la ceas şi se ridică.

– Paul, vrei să fii amabil şi să-ţi transferi itinerarul în computerul nostru?

Hood se întoarse spre computer, apăsă pe cîteva taste şi raportă zîmbitor:

– S-a făcut.

– Grozav! Ne promiţi că ai să te străduieşti să te bucuri de vacanţă şi-ai să te relaxezi?

Hood dădu din cap. Apoi se întoarse din nou spre Rodgers.

– Îţi mulţumesc încă o dată pentru ajutor, îi spuse el, ridicîndu-se şi strîngîndu-i mîna. Crede-mă, Mike, dacă aş şti cum să îţi uşurez sarcina, aş face-o.

– Ne vedem săptămîna viitoare, rosti Rodgers, după care se întoarse şi ieşi.

– Pe curînd, îi spuse Ann lui Hood, făcîndu-i un mic semn cu mîna şi zîmbindu-i încurajator. Nu uita să ne scrii şi... să te relaxezi.

– Am să-ţi trimit o vedere de la Bloopers, îi răspunse Hood.

Ann închise uşa şi se grăbi pe urmele lui Rodgers. Depăşi cîţiva colegi şi trecu în grabă pe lîngă uşile deschise ale cîtorva birouri, precum şi pe lîngă cele închise ale departamentului de colectare a informaţiilor.

– Te simţi bine? îl întrebă ea, ajungînd în dreptul lui.

Rodgers dădu din cap.

– Nu arăţi grozav.

– Nu reuşesc cu nici un chip să mă-nţeleg cu el.

– Ştiu, spuse Ann. Cîteodată dă impresia că are într-adevăr acces la o viziune mai largă despre lume. În rest, ai zice că nu face decît să încerce să te ţină din scurt, de parcă ar fi un pedagog de şcoală primară.

Rodgers o privi cu atenţie.

– Definiţia ta e corectă, Ann. Se pare că te-ai gîndit mult la asta.

Ann Farris roşi.

– Încerc mereu să definesc oamenii într-o singură frază. E un obicei prost, nu-i aşa?

Pentru a schimba cursul conversaţiei, Ann accentuase intenţionat cuvîntul „oamenii". Îşi dădu seama imediat că făcuse o greşeală.

– Şi care ar fi fraza care mă defineşte pe mine? vru să afle Rodgers.

Ann îl privi în ochi.

– Eşti un om mult prea sincer şi hotărît, într-o lume care nu mai ştie să aprecieze astfel de calităţi.

Se opriră în dreptul biroului lui Rodgers.

– Iar asta-i bine sau rău? întrebă el.

– Nu ştiu. Ştiu însă precis că atitudinea asta nu-ţi va aduce decît necazuri, îi răspunse Ann. Dacă ai şti să mai laşi din cînd în cînd de la tine, sînt convinsă că ai putea obţine mult mai multe.

Fără s-o scape din ochi pe Ann, Rodgers îşi tastă codul personal pe miniconsola de lîngă uşă.

– Dar dacă ceea ce obţii nu e tocmai ceea ce ţi-ai dorit, mai merită oare să lupţi pentru a-l obţine? întrebă el retoric.

– Am fost întotdeauna de părere că jumătate e mai mult decît nimic, replică ea.

– Înţeleg. Dar asta nu înseamnă că sînt de acord, zîmbi Rodgers. Şi... Ann? Data viitoare cînd vrei să-mi spui că sînt încăpăţînat, spune-o, nu te sfii.

Rodgers o salută în pripă, intră în birou şi închise uşa.

Ann rămase pe loc cîteva clipe, înainte de a face cale întoarsă şi de a se îndrepta încet către propriul birou. Îi părea rău pentru Mike. Era un om de treabă, foarte inteligent. Era însă, în mod inevitabil, marcat de dorinţa de-a acţiona fără a da atenţie diplomaţiei, chiar şi atunci cînd acţiunile sale ignorau lucruri cum ar fi de pildă suveranitatea naţională a ţărilor în cauză sau aprobarea Congresului. Reputaţia sa de „mîncător-de-flăcări" fusese cea care îl împiedicase să ajungă asistent al secretarului apărării şi tot din cauza ei generalul aterizase aici, postul pe care-l ocupa acum fiind un soi de premiu de consolare. Acceptase această funcţie fiindcă era, mai presus de orice, un bun soldat, dar asta nu-l făcuse niciodată fericit, aşa cum nu-i convenise nici ideea de a se supune ierarhic unui civil.

La urma urmei, fiecare îşi are problemele sale, îşi zise Ann. Ea, de pildă... Problema ei era legată de aluzia indiscretă a lui Rodgers.

Avea să-i simtă lipsa lui Paul, bunul şi onorabilul ei cavaler, cel care n-avea să-şi părăsească niciodată soţia, oricît de strînsă

ar fi putut deveni legătura dintre ei doi. Mai mult, Ann nu putea decît să-şi închipuie cum l-ar fi ajutat pe Paul să se relaxeze dacă, în loc de Sharon şi de copii, ea şi fiul ei ar fi fost cei ce l-ar fi însoţit în Sudul Californiei.

4

Sîmbătă, ora 14, Brighton Beach

Din 1989, de cînd intrase ilegal în America, venind din Rusia, chipeşul brunet pe nume Herman Josef lucrase la simigeria Bestonia din zona Brighton Beach a Brooklyn-ului. Aici misiunea sa era de a garnisi covrigii calzi cu sare, susan, mac, ceapă, usturoi, precum şi cu diferite combinaţii ale acestor ingrediente. Lucrul în preajma cuptoarelor era groaznic în miez de vară, plăcut iarna şi teribil de plictisitor aproape tot timpul anului. Munca de-aici nu semăna deloc cu cea pe care o îndeplinise la Moscova.

Proprietarul Arnold Belnick îl chemă prin interfon.

– Herman, te aştept în birou, îi spuse el. Avem o comandă specială.

De cîte ori auzea aceste cuvinte, moscovitul zvelt în vîrstă de treizeci şi şapte de ani uita cu totul plictiseala de pînă atunci. Vechile instincte şi trăiri reveneau la viaţă. Nevoia de a supravieţui, de a reuşi, de a-şi sluji patria. Talentele inoculate în cei zece ani de activitate în cadrul KGB-ului.

Aruncîndu-şi şorţul pe tejghea şi încredinţînd sarcina finisării covrigilor fiului mai mic al lui Belnick, Herman urcă în

fugă, două cîte două, treptele care scîrţîiau. Intră fără să bată la uşă în biroul luminat de lampa fluorescentă de pe masă, unde razele soarelui abia reuşeau să pătrundă pe fereastra murdară. Închise uşa, trase zăvorul şi rămase în picioare, în faţa bătrînului aşezat la birou.

Belnick îl privi la rîndul său prin fumul des al trabucului.

– Ţine, rosti el, întinzîndu-i o bucată de hîrtie lui Herman.

Herman îşi aruncă privirile pe foaie, iar apoi i-o înapoie lui Belnick. Bătrînul îndesat şi pleşuv o mototoli, o puse în scrumieră şi îşi apropie vîrful ţigării aprinse de ghemotocul de hîrtie, dîndu-i foc. Apoi goli scrumiera pe podea şi prefăcu resturile carbonizate în pulbere, călcîndu-le în picioare.

– Ai vreo întrebare?

– Da. Merg apoi în ascunzătoare?

– Nu, răspunse Belnick. Chiar dacă eşti urmărit, nu există nici un motiv să poţi fi pus în legătură cu evenimentele respective.

Herman încuviinţă. Mai fusese şi altădată în casa de pe Forest Road, în Valley Stream, după ce îl lichidase pe un activist cecen care aduna fonduri pentru secesiunea provinciei sale. Ascunzătoarea era un loc sigur, utilizat de Mafia rusă pentru protecţia oamenilor săi. Era situată la numai cincisprezece minute de mers cu maşina de Aeroportul Internaţional JFK, şi o despărţea doar un drum de douăzeci de minute de Golful Jamaica. Fie într-o direcţie, fie într-alta, agenţii puteau să dispară rapid din ţară dacă evenimentele luau o întorsătură neplăcută. În cazul său nu fusese nevoie de astfel de măsuri extreme, aşa încît, cînd apele se mai liniştiseră, se întorsese la Brighton Beach, la simigeria Bestonia.

Herman se îndreptă spre dulapul aflat într-un colţ al camerei, îi ridică fundul dublu şi, fără grabă, de parcă ar fi presărat sare sau susan peste covrigii calzi, se apucă să-şi aleagă instrumentele de care avea să aibă nevoie.

5

Duminică, ora 12, Sankt Petersburg

Vechiul său aparat de fotografiat Bolsey de 35 de milimetri îi atîrna pe umăr. Keith Fields-Hutton cumpără un bilet de intrare de la una dintre casele aflate pe malul Nevei, lîngă Ermitaj, iar apoi traversă scurta distanţă care îl despărţea de impunătoarea clădire cu domuri aurii a muzeului. Ca de fiecare dată, trecînd printre uriaşele coloane de marmură albă de la intrare, se simţi umil şi neînsemnat. Încerca aceeaşi senzaţie ori de cîte ori intra în această clădire, una dintre cele mai încărcate de istorie din întreaga lume.

Muzeul de Stat Ermitaj era cel mai mare complex muzeal din întreaga Rusie. Fusese construit în 1764 de către Ecaterina cea Mare, ca o anexă a Palatului de Iarnă, pe atunci vechi de numai doi ani. Creşterea numărului de exponate fusese de-a dreptul uluitoare: de la cele 225 de piese cumpărate de Ecaterina cea Mare, la cele peste trei milioane de exponate, cîte numărau în prezent colecţiile muzeului. Erau adăpostite aici opere semnate de Leonardo da Vinci, Van Gogh, Rembrandt, El Greco, Monet şi nenumăraţi alţi maeştri, precum şi artefacte antice

datînd din paleolitic, mezolitic, neolitic, epoca bronzului și cea a fierului.

În prezent, complexul muzeal cuprinde trei clădiri alăturate: Palatul de Iarnă, Micul Ermitaj, situat cu fața spre nord-est, și Marele Ermitaj, aflat la nord-estul acestuia. Pînă în 1917, muzeul putuse fi vizitat doar de către familia regală, de prietenii acesteia și de marea aristocrație. De-abia după Revoluție sălile fuseseră deschise spre vizitare marelui public.

Intrînd în holul principal al clădirii și trecînd de controlorii de bilete și standurile de suvenire, Fields-Hutton cugetă cu tristețe la motivul pentru care se afla aici. Atunci cînd Ecaterina cea Mare pusese bazele acestui muzeu, impusese și o serie de reguli stricte pentru vizitatori. Cea dintîi și cea mai importantă suna astfel: *La intrare, rangurile și titlurile vor fi lăsate deoparte, o dată cu pălăriile și săbiile.*

Împărăteasa avusese dreptate. Adevărata menire a artelor era de a-l elibera pe om de constrîngerile personale și de cele politice, nu de a sluji la punerea lor în aplicare. Însă atît Fields-Hutton cît și Leon erau de părere că rușii încălcaseră acest principiu. În afara morții celor șase lucrători și a materialelor aduse cu fereală la muzeu, le dăduse de gîndit și nivelul ridicat al radiațiilor electromagnetice din clădire. Leon vizitase muzeul înaintea lui Fields-Hutton și făcuse o experiență utilă, folosind un telefon celular în diferite colțuri ale muzeului. Cu cît se apropiase mai mult de latura dinspre fluviu a clădirii, cu atît recepția devenise mai dificilă. Căpătau în felul acesta și o explicație pentru aducerea la muzeu a pînzei hidroizolante. Dacă rușii își înființaseră aici un centru secret de comunicații, fuseseră nevoiți să-și protejeze aparatura electronică împotriva umezelii.

Din punct de vedere strategic, ideea constituirii în cadrul muzeului a unui centru de comunicații nu era deloc rea. Arta constituia, la fel ca și aurul, o valoare, iar muzeele erau rareori bombardate în vreme de război. Cu toate acestea, cetățenii

Leningradului din vremea ultimei conflagraţii mondiale îşi luaseră precauţii suplimentare, evacuînd toate operele de artă la Sverdlovsk, în Munţii Ural.

Faptul că ruşii îşi constituiseră aici un centru de comunicaţii însemna oare că se pregăteau de război? se întrebă Fields-Hutton.

Englezul cercetă încă o dată planul muzeului din ghidul pe care-l adusese cu sine. Îl memorase încă din tren, dar nu voia să le trezească bănuieli paznicilor, arătîndu-se exagerat de cunoscător în privinţa direcţiei în care intenţiona să o apuce. Fiecare dintre paznici putea fi un potenţial agent al Ministerului Securităţii.

După ce aruncă o privire pe hartă, Fields-Hutton o luă spre stînga, către Galeria Rastrelli, lungă şi străjuită de coloane. Fiecare centimetru de pardoseală era ocupat de sculpturi, aşa încît aici nu mai rămînea defel loc pentru o uşă secretă sau vreo coborîre abil camuflată. Plimbîndu-se de-a lungul peretelui care despărţea Galeria Rastrelli de Aripa Estică, se opri, observînd ceea ce odinioară fusese probabil uşa unui oficiu rezervat paznicilor. O plăcuţă era atîrnată în stînga uşii, al cărei sistem de închidere era comandat de o tastatură încastrată în locul broaştei. Zîmbi, citind inscripţia cu litere chirilice:

Aici va fiinţa viitorul serviciu de televiziune Artă pentru Copii, *care va transmite pe calea undelor toate comorile Ermitajului, adresîndu-se tuturor elevilor din toate şcolile de pe cuprinsul patriei.*

Poate că e adevărat. Sau poate nu, îşi spuse Fields-Hutton.

Prefăcîndu-se că studiază ghidul, Fields-Hutton îl urmări din priviri pe paznicul aflat în sală. Aşteptă pînă cînd acesta trecu în încăperea alăturată, după care se grăbi să se apropie de uşă. Deasupra uşii era fixată o cameră de luat vederi, astfel încît evită să privească în sus, prefăcîndu-se absorbit de lectură. Mimă un

strănut şi aruncă o privire fugară spre obiectiv, acoperindu-şi pe jumătate figura cu palma. Era un obiectiv scurt, mai mic de 20 de milimetri. Cu siguranţă, era dotat cu o lentilă grandangulară, care acoperea spaţiul din dreapta şi la stînga uşii, dar nu reuşea să cuprindă şi spaţiul aflat în unghiul mort de dedesubt.

Fields-Hutton vîrî mîna în buzunarul pantalonilor şi-şi scoase batista. Înfăşurată în aceasta se afla una dintre puţinele monede care, în Rusia, erau cu totul lipsite de valoare, un *peso* mexican. În cel mai rău caz, dacă moneda avea să fie descoperită, avea să fie păstrată de către găsitor ca amintire. Fields-Hutton îşi dorea sincer ca respectivul găsitor să fie un înalt personaj oficial, care ar fi avut multe de povestit în discuţiile sale private.

Strănutînd din nou şi aplecîndu-se, Fields-Hutton strecură moneda pe sub uşă. Era aproape sigur că dincolo de uşă fusese instalat un detector de mişcări, dar spera că acesta nu era îndeajuns de performant pentru a detecta moneda. Altfel, orice gîndac care ar fi trecut pe sub uşă ar fi putut să-l declanşeze. Ridicîndu-se, se îndepărtă în grabă, cu nasul ascuns în batistă.

Parcurse în sens invers labirintul sălilor, către ieşire, îi îngădui unui paznic să-i cerceteze geanta aruncată pe umăr şi ieşi. Traversă, se opri pe malul fluviului, sub un copac, şi scoase din geantă CD-Walkman-ul. Apăsă pe tastele aparatului, introducînd în memorie o anumită succesiune a pieselor; de fapt, seria de numere descria, conform unui cod prestabilit, cele văzute în interiorul muzeului. Aceste numere erau de-acum înregistrate pe disc. Mai tîrziu, cînd avea să se afle în siguranţă, departe de posibilele receptoare ascunse în muzeu, printr-o simplă apăsare pe un buton, aparatul trucat avea să transmită toate datele înregistrate pe disc la Consulatul Englez de la Helsinki, de aici urmînd să fie transmise mai departe, la Londra.

Încheindu-şi relatarea despre studioul de televiziune, Fields-Hutton se aşeză pe o bancă, pregătindu-se să asculte ceea ce spera că vor fi sunetele spionajului, transmise de moneda sa de un *peso*, strecurată sub uşă într-una dintre sălile muzeului.

Duminică, ora 12:50, Sankt Petersburg

În clipa în care moneda fu strecurată pe sub uşa sectorului de acces, aceasta declanşă un dispozitiv de alarmă. Ecranul de unde electromagnetice fusese proiectat pentru a sesiza orice semnal cu care s-ar fi intersectat, chiar şi impulsul slab al bateriilor cu cadmiu ce alimentează ceasurile electronice.

Semnalul de alarmă răsună prelung în căştile lui Glinka, şeful securităţii Centrului de Comandă, acoperind strident celelalte sunete. Iar dacă Glinka nu era o fire alarmistă, şeful său, colonelul Roski, era din cale-afară de sensibil, cu atît mai mult cu cît de ora zero îi despărţea doar o zi, iar de curînd se zvonise că, pe-afară, cineva stătea la pîndă de vreo cîteva zile.

Glinka o întrebă pe recepţioneră, iar aceasta îi răspunse că nu intrase şi nu ieşise nimeni în decursul ultimului minut. Mulţumindu-i, bărbatul cel scund şi îndesat îşi scoase căştile şi i le întinse aghiotantului său. Se ridică şi porni de-a lungul coridorului îngust ce ducea la micul birou al colonelului.

Ca de obicei, se slujea de orice pretext pentru a-şi dezmorţi picioarele, după nouă ore în care nu făcuse decît să verifice funcţionarea microfoanelor risipite în cîteva zeci de ambasade

în jurul lumii. Înainte de asta, vreme de patru ceasuri, verificase două dintre liniile telefonice ale Centrului de Comandă, supunîndu-le unor teste sofisticate.

Coridorul central avea dimensiunile a două culoare de autobuz aşezate cap la cap. Era luminat de trei becuri de cîte 25 de waţi, fixate în nişte aplice simple, negre, în tavan. Coridorul era atît de bine izolat fonic, încît poate doar o împuşcătură sau duduitul unui ciocan pneumatic ar fi putut fi percepute de cineva aflat în afară. Atît pereţii interiori, cît şi cei exteriori erau clădiţi din cărămidă acoperită cu un strat de spumă lichidă şi straturi alternative de fibră de sticlă şi cauciuc. Un veşmînt de pînză izolatoare şi altul de tencuială acopereau toate acestea, fiind menite să apere instalaţiile interioare de umezeală. Zugrăveala neagră absorbea lumina, împiedicînd-o să se strecoare prin eventualele crăpături din podea.

Asemenea unui trunchi de copac, coridorul avea o mulţime de ramificaţii, fiecare dintre ele ducînd într-o direcţie precisă: sala computerelor, compartimentul de audiosupraveghere, recunoaşterea aeriană, comunicaţiile, biblioteca, ieşirea şi aşa mai departe. La un capăt al coridorului se afla biroul generalului Orlov, iar la celălalt cabinetul colonelului Roski.

Ajuns în faţa uşii acestuia din urmă, Glinka apăsă pe butonul roşu de lîngă difuzorul montat lîngă uşă.

– Da? răsună glasul puternic în difuzor.

– Domnule colonel, sînt Glinka. Am recepţionat un semnal de bruiaj de 98 de sutimi de secundă, în perimetrul de intrare. Nu e suficient ca să fi putut pătrunde vreun intrus, dar mi-aţi spus să vă anunţ orice...

– Unde-i custodele?

– Lucrează în aripa kirchiză..., începu Glinka.

– Mulţumesc, spuse Roski. Voi verifica personal despre ce anume este vorba.

– Domnule colonel, aş putea să merg eu...

– Asta-i tot, i-o reteză Roski.

Glinka îşi trecu o mînă prin părul tuns scurt, regulamentar.

– Am înţeles, rosti el, întorcînd spatele uşii şi pornind înapoi spre biroul său.

S-a zis cu plimbarea mea, îşi spuse el. Era însă de preferat să aibă dureri de picioare din cauza amorţelii, decît să se pună rău cu nemilosul colonel Roski. Sărmanul Pavel Odina tocmai asta făcuse cînd sustrăsese echipamentul acela din Centru. Glinka fusese nevoit să raporteze furtul superiorului său, căci nu voia să fie acuzat că o făcuse el însuşi. N-ar fi crezut că bietul programator avea să aibă parte de o atît de cumplită întîlnire cu destinul, dar era convins, ca toată lumea de altfel, că Roski fusese cel care pusese la cale accidentul.

Prăbuşindu-se la loc pe scaun, îşi puse din nou căştile şi se pregăti sufleteşte pentru o altă tură de cinci ore de muncă neîntreruptă.

Între timp, trecu în revistă în gînd toate căile prin care i-ar fi plăcut să-i facă de petrecanie ticălosului, dacă ar fi găsit curajul necesar...

Scund şi uscăţiv, colonelul Leonid Roski îşi părăsi biroul şi se îndreptă spre uşa rezistentă la flăcări care ducea spre scări. Purta vechea sa uniformă neagră cu trese distinctive, roşii, apretată şi călcată atent, şi un chipiu ţeapăn, nou-nouţ. Asemenea tuturor soldaţilor din *speţnaz* – cuvînt alcătuit pornind de la *speţialnoie naznacenie,* adică „misiuni speciale" – avea nervii tari şi un caracter de granit. Acestea se reflectau în expresia sa sumbră. Sprîncenele negre i se împreunau încruntate deasupra nasului subţire şi lung, iar buzele îi erau schimonosite într-un rictus permanent. Purta o mustaţă groasă, lucru neobişnuit pentru cei de soiul său. Mersul îi era însă tipic pentru cei din echipele speciale: iute şi apăsat, de parcă o lesă invizibilă l-ar fi împiedicat să se repeadă către o ţintă doar de el ştiută.

Deschizînd uşa şi închizînd-o sec în urma sa, Roski tastă codul de închidere, iar apoi apăsă pe butonul interfonului.

– Raisa, încuie uşa exterioară.

– Da, domnule, veni imediat răspunsul.

Porni apoi de-a lungul coridorului întunecat, urcă din nou o serie de trepte şi trecu de uşa care dădea într-un studio de televiziune. În mod normal, s-ar fi îmbrăcat în civil pentru o asemenea incursiune, dar de astă dată nu avusese timp să se schimbe.

Muncitorii din studio erau ocupaţi cu instalarea reflectoarelor, a monitoarelor şi a camerelor de luat vederi. Îl ignorară pe Roski, care îşi croi cale printre mormanele de cabluri şi stivele de echipamente. Dincolo de cabina de control cu pereţi de sticlă se afla o altă scară abruptă, bine luminată. Roski o urcă grăbit şi pătrunse în perimetrul de intrare. Raisa se ridică de la biroul ei şi-l salută printr-o înclinare a capului. Vru să-i spună ceva, dar el o reduse la tăcere printr-un gest şi cercetă împrejurimile.

Zări pe dată moneda de un *peso,* sclipind sub biroul recepţionerei, undeva în dreapta. Cei doi angajaţi ocupaţi cu despachetarea echipamentului se opriră ca să-l privească. Le făcu semn să-şi vadă de treburile lor. Cei doi îşi continuară discuţia aprinsă despre fotbal, în vreme ce colonelul se apleca pentru a studia moneda. Îi dădu ocol aşa cum un şarpe se încolăceşte în jurul prăzii, fără să o atingă şi temîndu-se să răsufle în direcţia ei. Poate că alarma ce se declanşase în căştile lui Glinka fusese falsă, iar moneda nu era cu nimic mai mult decît părea a fi. Dar Roski nu supravieţuise douăzeci de ani în forţele speciale luîndu-se după simple presupuneri.

Văzu că moneda era îndeajuns de uzată, ca şi cum s-ar fi aflat în circulaţie de cîţiva ani buni. Starea în care se afla se potrivea cu anul emisiunii, 1982. Observă muchiile tocite ale monedei şi murdăria strînsă în striaţii. Totul părea a fi autentic. Dar o simplă privire putea fi înşelătoare. Smulgîndu-şi un fir de păr din creştetul capului, îl apropie de monedă. Vîrful firului de păr se încovoie pe dată, lipindu-se de suprafaţa acesteia. Umezindu-şi arătătorul cu vîrful limbii, atinse scurt moneda. Privindu-l îndeaproape, descoperi urme de praf, în vreme ce, în locul unde atinsese moneda, se zărea o pată mai curată.

Electricitatea statică atrăsese firul de păr şi praful, iar asta însemna că în interiorul monedei exista un generator de cîmp

electrostatic. Cu buzele albite de furie, Roski se ridică în picioare şi se înapoie în Centrul de Comandă. Transmiţătorul din interiorul monedei nu putea să fie foarte puternic. Indiferent cine asculta cele emise, nu putea să se afle la mai mult de cîteva sute de metri distanţă de clădirea muzeului. Camerele de supraveghere aveau să-l informeze pe Roski cine era intrusul, iar apoi spionul avea să-şi primească pedeapsa pe care o merita.

7

Duminică, ora 9, Washington, D.C.

Mike Rodgers trecu vioi pe sub portalul de la parter al Centrului de Comandă. După ce-i salută pe străjerii înarmaţi, care îi dădură parola zilei, Rodgers străbătu în grabă nivelul administrativ, acolo unde, în vechiul cartier general al echipei de evacuare, se aflau acum birourile înalţilor funcţionari. Asemenea lui Paul Hood, Rodgers prefera atmosfera de jos, de la subsolul recent reamenajat, de unde erau conduse cu adevărat acţiunile Centrului de Comandă.

Un alt paznic înarmat străjuia ascensorul. De abia după ce rosti parola, lui Rodgers i se permise accesul în lift. Sistemul anacronic şi mai puţin costisitor al santinelelor fusese preferat aici, la Centrul de Comandă, sistemelor sofisticate utilizate de celelalte agenţii, care avuseseră deja probleme din cauza dispozitivelor de identificare cu ajutorul amprentelor şi al vocii, care puteau fi păcălite de nişte mănuşi ştanţate cu ajutorul calculatorului sau de un sintetizator vocal. Deşi Rodgers îl întîlnise pe paznic aproape zilnic în ultimele şase luni şi îi cunoştea numele soţiei şi pe cele ale copiilor, dacă n-ar fi cunoscut parola,

n-ar fi fost lăsat să intre. Dacă ar fi încercat să forțeze intrarea, ar fi fost arestat. Dacă ar fi opus rezistență, paznicul nu ar fi ezitat să-l împuște. La Centrul de Comandă, precizia, competența și patriotismul erau situate deasupra prieteniei în scara de valori.

Pătrunzînd în miezul Centrului de Comandă, Rodgers își croi drum prin labirintul de birouri, către sălile de comandă dispuse central. Spre deosebire de birourile de la etajul superior, încăperile de la acest nivel dispuneau de resurse tehnologice diversificate, de la recepția de imagini prin satelit la mijloacele de comunicare cu agenții operativi din întreaga lume și la accesul în baze de date care ar fi putut, spre exemplu, să prevadă cu o precizie extraordinară recolta de orez din împrejurimile Rangoon-ului în următorii cinci ani.

Cît timp șeful său era plecat, Rodgers ocupa biroul lui Paul Hood. Acesta era situat alături de sala de conferințe numită familiar „Rezervorul". Rezervorul era învăluit de un zid de unde electromagnetice menite să prevină supravegherea electronică a discuțiilor ce aveau loc înăuntru. La un moment dat, se răspîndise zvonul că microundele puteau să provoace sterilitatea și chiar nebunia. Glumind, psihologul echipei, Liz Gordon, spusese că expunerea la aceste unde era suficientă pentru a explica aberațiile comportamentale care ieșeau la iveală între zidurile acestei instituții.

Vioi și plin de energie, deși își petrecuse sîmbăta în oraș pînă noaptea tîrziu, Rodgers tastă codul necesar pe dispozitivul de închidere a ușii biroului lui Hood. Ușa se deschise cu un pocnet sec, luminile se aprinseră automat și, pentru întîia oară după șase luni, Rodgers zîmbi mulțumit. În sfîrșit, se afla la conducerea Centrului de Comandă.

Cu toate acestea, știa că atitudinea sa față de Hood era oarecum nedreaptă. Așa cum spusese și Ann, fiecare își avea defectele sale. Însă, în ansamblu, directorul era un om bun. Era bine

intenţionat şi, mai presus de orice, dispunea de capacităţi manageriale excelente. Faptul că în anumite privinţe îşi delega autoritatea unor experţi relativ autonomi, precum Martha Mackall şi Lowell Coffey al II-lea, Matt Stoll şi Ann Farris, denota eficienţă. Însă, din ce în ce mai des, Rodgers simţea nevoia unei mîini de fier care să conducă Centrul de Comandă, aşa cum condusese Hoover FBI-ul. Era nevoie de un conducător care să nu simtă nevoia să se consulte cu CIA sau cu Consiliul Naţional de Securitate înainte de-a intra în acţiune, ci doar să informeze celelalte organizaţii, punîndu-le în faţa faptului împlinit. După ce dezamorsaseră un potenţial conflict armat în Coreea şi împiedicaseră bombardarea Japoniei, Rodgers se convinsese că era nevoie de agresivitate, nu de reactivitate în modul de acţiune al Centrului.

Iată de ce anonimatul în care lucrăm trebuie să înceteze, îşi zise Rodgers. Încă nu era prea tîrziu pentru a întreprinde ceva în această privinţă... Ceva pasiv, cum ar fi fost scurgerea unor informaţii despre activitatea Centrului în folosul presei, ori ceva dramatic, precum trimiterea Forţei de Intervenţie în genul de misiuni care îi făcuseră pe cei din comandourile israeliene atît de temuţi şi respectaţi. Misiuni care să nu trebuiască să fie atribuite agenţilor altora, aşa cum recentul atac împotriva bazei de rachete nord-coreene fusese atribuit vecinilor din sud.

Rodgers şi Hood discutaseră despre asta de nenumărate ori, iar directorul insistase mereu asupra consemnului agenţiei, care interzicea aventurile. Ei aveau menirea de-a acţiona asemenea unei forţe de poliţie, spunea Hood, nu de-a deveni coloana a cincea. Pentru Rodgers însă, consemnul era ca o partitură. Puteai cînta notele aşa cum erau ele trecute în partitură, urmînd instrucţiunile compozitorului, dar aveai îndeajuns de multă libertate în interpretare. În Vietnam, Rodgers citise şi recitise de mai multe ori *Declinul şi prăbuşirea Imperiului Roman* de Edward

Gibbons, iar una dintre expresiile autorului devenise deviza lui Rodgers: independența e cea dintîi dintre minunile lumii.

Îmboldit de lecturile din Gibbons și de exemplarul zdrențuit al cărții lui George Patton, *Războiul, așa cum l-am cunoscut,* pe care i-l dăruise tatăl său, Rodgers își slujise patria de-a lungul a două stagii în Vietnam. Se întorsese în Statele Unite și își luase diploma în istorie universală la Universitatea Temple, apoi efectuase un stagiu în Germania și un altul în Japonia. În timpul Războiului din Golf comandase o brigadă motorizată, petrecuse apoi un timp în Arabia Saudită, înainte de-a se întoarce în State, pentru a candida la un post în Departamentul de Stat. Președintele preferase să-i ofere postul de director-adjunct al Centrului de Comandă. Nu-i părea deloc rău că acceptase. Era interesant să contribui la rezolvarea a tot soiul de crize în întreaga lume. Își amintea cu plăcere recenta sa incursiune încununată de succes în Coreea de Nord. Nu-i plăcea însă să fie secundul nimănui, și cu atît mai puțin al lui Paul Hood.

Computerul emise un scurt semnal sonor. Rodgers se apropie de birou. Apăsă pe tastele Control/A, în semn de acceptare a mesajului. Chipul rubicond al lui Bob Herbert umplu ecranul, imaginea fiind transmisă prin fibre optice de la o cameră de luat vederi situată deasupra monitorului. Ofițerul de contrainformații în vîrstă de treizeci și opt de ani părea obosit.

– 'Neața, Mike.

– Noroc, Bob, îi răspunse Rodgers. Ce cauți aici duminica?

– Sînt aici de azi-noapte. M-a sunat Stephen Viens de la BNR și-am venit. Nu mi-ai citit mesajul?

– Nu încă, veni răspunsul. Despre ce e vorba?

– Eu zic să-ți verifici întîi mesajele venite prin poșta electronică și să mă suni după aia, zise Herbert. Găsești în mesajul meu toate datele și momentele exacte, la un loc cu imaginile luate prin satelit.

– Ce-ar fi să mă pui chiar tu la curent? spuse Mike, cuprinzîndu-şi faţa în mîini.

E-mail. Teleconferinţe prin fibre optice. Pagere... Cum naiba s-o fi descurcat Nathan Hale în munca de spion, neavînd la dispoziţie magnificele screensaveruri ale lui Matt Stoll, cu Derek Flint dansînd în Lacul Lebedelor? Munca în contrainformaţii ar fi trebuit să fie obositoare din punct de vedere fizic, ca sexul, nu un soi de voyeurism electronic!

– Cum vrei tu, Mike. Am să-ţi fac un rezumat, replică Herbert, vădit preocupat. Te simţi bine?

– Mda, răspunse Rodgers. Sînt doar niţel în urma cuceririlor sfîrşitului de secol douăzeci.

– Fie, cum vrei, încuviinţă Herbert.

Rodgers nu se mai osteni să-i explice. Ofiţerul de contrainformaţii era un tip de nădejde, care plătise preţul pentru munca pe care o îndeplinea. Îşi pierduse soţia şi picioarele în atentatul cu bombă de la Ambasada Americană din Beirut, în 1983. Însă, după o bună bucată de vreme în care se arătase refractar la tehnicile moderne, chiar şi Herbert se lăsase sedus de computere, sateliţi şi cablurile cu fibre optice. Numea această triadă electronică „o privire divină asupra lumii".

– Uite despre ce-i vorba, începu Herbert. Avem două fapte concrete, despre care încă nu ştim dacă sînt legate între ele. Îţi aminteşti că am descoperit o emisie de microunde dinspre Neva, în zona Ermitajului din Sankt Petersburg?

– Da, răspunse Rodgers.

– Mai întîi ne-am închipuit că radiaţiile captate erau emise de studioul TV pe care îl construiesc ruşii la Ermitaj pentru a transmite emisiuni educative. Specialistul meu în televiziune le-a urmărit însă transmisiile test şi toate s-au încadrat în banda de la 153 la 11950 de kilohertzi. Ceea ce am captat de pe Neva e cu totul altceva.

– Aşadar, studioul TV e doar o faţadă pentru un alt soi de operaţiune, deduse Rodgers.

– Foarte probabil. Am presupus că e vorba de un nou dispozitiv de securitate pus la punct pentru a face faţă valului de turişti pe care ruşii îl aşteaptă cu ocazia celei de-a trei suta aniversări a oraşului, dar ne-am dat seama că nu se potriveşte.

– De ce nu?

– Martha Mackall şi-a sunat un amic de la Trezorerie pentru a obţine informaţii despre bugetele Ministerelor Culturii şi Educaţiei din Rusia, continuă Herbert. Nici unul dintre ele nu dispune de o rublă în plus pentru a pune la punct o instalaţie valorînd cinci pînă la şapte milioane de dolari. Aşa că am mai mirosit în dreapta şi-n stînga şi-am descoperit fondurile pentru construirea studioului în bugetul Ministerului de Interne.

– Asta nu înseamnă mare lucru, fu de părere Rodgers. Şi guvernul nostru obişnuieşte să facă astfel de transferuri de fonduri.

– Da, acceptă Herbert. Dar ministerul lor a vărsat nu mai puţin de douăzeci de milioane de dolari în contul acestui proiect.

– Ministerul de Interne e condus de Doghin, radicalul care tocmai a pierdut alegerile, interveni Rodgers. Poate că o parte din bani s-a scurs înspre campania electorală.

– Asta ar fi o posibilitate, încuviinţă Herbert. Mai există însă un indiciu care sugerează că studioul TV ar putea ascunde altceva. Ieri la unu şi jumătate, am interceptat un mesaj transmis din sectorul nordic al Sankt Petersburgului către New York. O comandă pentru covrigi.

– Cum ai spus? făcu Rodgers.

– Era un mesaj scris de mînă, transmis prin fax de la Sankt Petersburg la simigeria Bestonia din Brighton Beach. Se cerea un covrig cu ceapă şi brînză topită, un covrig sărat cu unt, un altul simplu şi doi covrigi cu aromă de usturoi.

– O comandă pentru covrigi, transmisă dintr-un capăt într-altul al lumii, mustăci Rodgers. Eşti sigur că n-a fost o glumă?

– N-a fost, confirmă Herbert. Bestonia a confirmat primirea comenzii. Categoric, avem de-a face cu nişte cîrtiţe.

– Corect, aprobă Rodgers. Ai vreo idee în privinţa semnificaţiei?

– Am trimis mesajul la decriptare, iar cei de-acolo au rămas cu gura căscată. Lynne Dominick spune că diferitele tipuri de covrigi ar putea reprezenta diferite sectoare ale oraşului sau ale lumii. La fel de bine, ar putea fi poreclele unor agenţi. Aromele respective ar putea însemna anumite ţinte diferite. Mi-a spus că va încerca să dea de capăt mesajului, dar a sunat la Bestonia şi i s-a spus că există peste zece tipuri de covrigi, cu vreo douăzeci de arome diferite. Va dura ceva timp...

– Care-i mişcarea la covrigăria asta? vru să afle Rodgers.

– Pînă în prezent au fost curaţi. Proprietarii sînt familia Belnick, nişte emigranţi sosiţi în 1961 de la Kiev, via Montreal.

– Aşadar, avem de-a face cu nişte cîrtiţe implantate demult.

– Foarte demult, întări Herbert. Darrell a informat FBI-ul, iar ei au dispus supravegherea permanentă a magazinului. Nu s-a întîmplat nimic deosebit, în afara diferitelor livrări de covrigi.

Darrell McCaskey era omul de legătură al Centrului de Comandă cu Interpolul şi FBI-ul. Coordonînd eforturile agenţiilor, le permitea tuturor să beneficieze în mod egal de pe urma resurselor celorlalţi.

Rodgers întrebă:

– Eşti sigur că era vorba de livrări de covrigi?

– Am filmat conţinutul pungilor deschise de pe o clădire vecină şi le-am evaluat volumul, îl lămuri Herbert. Par a fi covrigi obişnuiţi. Băiatul care le livrează a încasat de fiecare dată o sumă corespunzătoare cantităţii livrate. Nici unul dintre cei care au

primit pachetele n-a mai ieşit să mănînce, aşa încît am presupus că s-au mulţumit cu conţinutul pachetelor livrate.

Rodgers clătină din cap.

– Aşadar, nu ne rămîne decît să presupunem că la Sankt Petersburg se coace ceva. Ce părere au cei de la D16?

– Au un om la faţa locului, spuse Herbert. Comandorul Hubbard mi-a promis că ne va ţine la curent.

– În regulă. Şi care-i părerea ta?

– Mă simt de parc-aş fi în plină *Zonă Crepusculară* şi-aş fi făcut un salt înapoi în timp, pînă-n anii '60, spuse Herbert. În ziua de azi, încep să mă îngrijorez cînd ruşii se apucă să cheltuiască bani grei.

Rodgers încuviinţă din cap, în vreme ce Herbert îşi lua rămas-bun. Herbert avea dreptate. Ruşii nu ştiau să piardă. Exista posibilitatea ca învinsul în alegeri să aibă acces la o operaţiune secretă ce implica şi o serie de agenţi aflaţi pe teritoriul Statelor Unite.

Rodgers începu, la rîndul său, să fie îngrijorat.

8

Duminică, ora 16:35, Sankt Petersburg

Indiferent de anotimp, căldura zilei părăseşte Sankt Petersburgul aproape imediat, alungată de vîntul ce se naşte în golf după-amiaza tîrziu. Aerul răcoros pătrunde în toate cotloanele oraşului, prin reţeaua complicată de rîuri şi canale, iar acesta e unul dintre motivele pentru care strălucirea caldă a luminilor ce se aprind se iveşte mai devreme decît în alte părţi, la aceeaşi latitudine. E, de asemenea, una dintre cauzele pentru care cei ce înfruntă vîntul adeseori tăios simt unii faţă de alţii un sentiment aparte, de camaraderie admirativă.

Efectul amurgului era de-a dreptul supranatural, îşi spuse Fields-Hutton. Vreme de aproape două ore stătuse aşezat sub un copac, pe malul Nevei, citind manuscrisele stocate în memoria lap-top-ului său Toshiba. Între timp, asculta în căştile Walkman-ului sunetele transmise de microemiţătorul instalat în moneda strecurată pe sub uşă. Acum, pe măsură ce soarele cobora spre linia orizontului, iar străzile se goleau, pe măsură ce plimbăreţii părăseau promenada de pe malul fluviului, avea impresia că oamenii se ascundeau în case, fugind de strigoii şi vampirii ieşiţi după pradă.

Am citit prea multe benzi desenate horror, se pare, conchise el amuzat.

Începea să-i fie frig. Mai frig chiar decît s-ar fi aşteptat un londonez obişnuit cu umezeala rece a cheiurilor Tamisei. Din păcate, începea să creadă că-şi pierduse zadarnic o după-amiază întreagă. De cînd declanşase microemiţătorul, nu-i fusese dat să audă decît pălăvrăgeli despre sport, femei şi şefi meschini, un du-te-vino fără sfîrşit al lucrătorilor de la postul de televiziune. Nu era deloc genul de conversaţii care făceau să-i crească pulsul unui agent al D16.

Aruncă o privire dincolo de fluviu, iar apoi îşi ridică privirea spre Ermitaj. Muzeul îşi desfăşura zecile de coloane albe în lumina crepusculului, iar domul sclipea. Autobuzele cu turişti începuseră să se rărească. Era ora la care cei din schimbul de zi le cedau locul celor din tura de noapte. Localnicii care îşi petrecuseră duminica la muzeu stăteau la coadă în staţia de troleibuz sau se înşirau pe trotuare, îndreptîndu-se către cea mai apropiată staţie de metrou, cea de pe Nevski Prospekt. Curînd, asemenea străzilor, Muzeul însuşi avea să fie pustiu.

Fields-Hutton spera că Leon reuşise să-i facă rost de o cameră la hotel. A doua zi în zori avea să fie nevoit să se întoarcă aici pentru a-şi continua supravegherea. Era convins că, dacă se urzea într-adevăr ceva, locul cu pricina era studioul de televiziune.

Englezul se hotărî să se întoarcă înăuntru şi să arunce o ultimă privire în sala cu pricina, sperînd să întîlnească şi alte chipuri decît cele obosite ale muncitorilor, persoane care să poată fi descrise celor din serviciul foto de la D16: militari în haine civile, funcţionari guvernamentali, posibili agenţi străini. Mai presus de orice, ştia că în zilele dinaintea începutului unei operaţiuni şi în ziua imediat următoare acestuia, confuzia şi încordarea domneau pretutindeni. Spera că vreunul dintre muncitorii care părăseau „şantierul“ avea să scape o vorbă care să-i dea un indiciu cît de mic despre ceea ce se întîmpla de fapt.

Închizîndu-şi calculatorul, se ridică anevoie şi-şi trosni încheieturile. Îşi scutură pantalonii de praf şi, lăsîndu-şi Walkman-ul în funcţiune, porni către muzeu.

Undeva în dreapta zări o pereche ieşind din muzeu. Cei doi se ţineau de mînă şi se îndreptau spre malul fluviului. Se gîndi la Pegyy, dar nu la cea dintîi plimbare a lor, cînd ea îl convinsese să devină spion, ci la cea de acum cinci zile, pe malurile Tamisei. Pentru întîia oară discutaseră despre căsătorie, iar Peggy nu arătase deloc împotrivire. Desigur, ea avea structura de rezistenţă a Turnului din Pisa şi avea să treacă o veşnicie pînă cînd avea să se lase prinsă definitiv în mrejele sale, dar el, unul, era dispus să rişte. E drept, nu arăta ca fotomodelul alături de care se visase întotdeauna, dar era plină de viaţă, avea un chip angelic şi, mai presus de orice, merita orice sacrificiu.

Îi zîmbi unei tinere care îşi făcea alergarea de seară pe malul fluviului, ţinînd în lesă un terrier, iar fata îi răspunse, întorcîndu-i surîsul. Fields-Hutton avea îndoieli în privinţa purităţii rasei cîinelui, deşi, la urma urmei, piaţa neagră rusească putea să ofere absolut orice fel de mărfuri, inclusiv cîini din rasele la modă în Occident.

Femeia era îmbrăcată în trening şi purta o caschetă de base-ball. În mînă ţinea o sticlă de plastic plină cu apă. Pe măsură ce fata se apropia, englezul descoperi că nu era deloc transpirată, ceea ce i se păru ciudat, avînd în vedere faptul că blocurile de locuinţe cele mai apropiate se aflau la aproape un kilometru distanţă, îndeajuns de departe pentru ca un alergător conştiincios să apuce să asude binişor. Fata îi zîmbi, iar Fields-Hutton continuă să-i zîmbească. Deodată, cîinele scăpă din lesă şi se repezi spre englez. Îl muşcă de gambă, înainte ca tînăra sportivă să apuce să-l prindă.

– Vai, îmi pare atît de rău, se scuză fata, smucind de zgarda cîinelui care se zvîrcolea ca turbat.

– Nu face nimic, se grăbi el să-i răspundă, în timp ce se lăsa în genunchi pentru a-şi examina rana.

Îşi puse deoparte computerul, îşi scoase batista şi şterse sîngele ce se prelingea din cele două răni semicirculare, lăsate de dinţii cîinelui.

Femeia îngenunche alături, cu chipul plin de îngrijorare. Cu mîna dreaptă strînsă în jurul grumazului cîinelui, își întinse mîna stîngă, oferindu-i sticla cu apă.

– Luați, are să vă fie de ajutor, îi spuse.

– Nu, mulțumesc, răspunse Fields-Hutton, în vreme ce rănile i se umpleau din nou de sînge.

Ceva nu era în ordine. Fata era prea îndatoritoare, prea îngrijorată; rușii nu obișnuiau să se poarte așa. Trebuia s-o șteargă deacolo cît mai repede.

Înainte ca Fields-Hutton să fi apucat să protesteze, fata goli conținutul sticlei deasupra rănii. Cîteva rîulețe de sînge se prelinseră de-a lungul piciorului, pătîndu-i șoseta. Fields-Hutton întinse mîna, încercînd s-o oprească.

– Ce faceți? întrebă el, în vreme ce ea termina de golit sticla. Domnișoară, vă rog...

Se ridică în picioare. Fata îl imită, făcînd un pas înapoi. Fața ei nu mai exprima îngrijorare, ci se preschimbase într-o mască de piatră, lipsită de orice emoție. Chiar și cîinele tăcuse. Bănuielile lui Fields-Hutton se dovediră oribil de adevărate, pe măsură ce arsura din gambă începu să se stingă, o dată cu orice altă senzație venită dinspre picioare.

– Cine ești? întrebă el, simțind cum amorțeala urca dinspre picioare și îl cuprindea amețeala. Ce mi-ai făcut?

Femeia nu-i răspunse. De fapt, nici nu mai era nevoie. Fields-Hutton presupunea că fusese otrăvit cu o substanță chimică cu acțiune rapidă. Cu lumea învîrtindu-se în juru-i, se gîndi la Leon și se aplecă să-și ridice computerul. Căzu, apucîndu-l de mîner, și-l trase spre sine, începînd să se tîrască spre fluviu. Cînd nu-și mai simți deloc picioarele, încercă să se folosească de mîini, agățîndu-se de smocurile de iarbă, luptîndu-se pentru a nu-și pierde cunoștința. Voia să mai rămînă în viață îndeajuns de mult timp pentru a arunca laptop-ul în Neva. Apoi însă nu-și mai simți umerii, antebrațele îi slăbiră și căzu cu fața la pămînt.

Ultimul lucru pe care apucă să-l mai vadă Keith Fields-Hutton fu fluviul cu ape aurii, curgînd agale, la doar cîțiva metri depărtare.

Auzi glasul fetei rostind: „Adio“ Ultimul său gînd fu plînsul lui Peggy, atunci cînd comandorul Hubbard avea să o informeze că iubitul ei fusese ucis în misiune, la Sankt Petersburg.

Capul i se prăvăli încet într-o parte în clipa cînd otrava neuroparalizantă tip VX îi opri inima.

2

Duminică, ora 21, Belgorod, la granița ruso-ucraineană

Elicopterul bimotor Kamov Ka-26 ateriză pe peticul luminat de pămînt, curentul de aer stîrnit de elicele sale ridicînd vîrtejuri înalte de praf. În timp ce soldații coborau în fugă și se apucau să descarce cutiile cu echipament de comunicații din cala aparatului, ministrul de interne Doghin puse la rîndul lui piciorul pe sol. Ținîndu-și cu o mînă șapca și strîngîndu-și faldurile mantalei cu cealaltă, se aplecă și se grăbi să iasă din zona de aterizare.

Lui Doghin îi plăcuseră dintotdeauna bazele temporare de felul acesteia – cîmpurile pustii ce se preschimbau peste noapte în furnicare agitate, adevărate centre ale puterii, urmele de bocanci în solul uscat de vînturile aspre, aerul plin de praf, mirosul de motorină.

Baza era pregătită pentru a face față luptelor în zonele de munte, folosind o configurație proiectată în ultimele zile ale războiului din Afganistan. În dreapta, la o sută de metri distanță, se aflau șirurile lungi de corturi, fiecare dintre ele putînd adăposti doisprezece soldați. Fiecare rînd număra douăzeci de corturi, iar șirurile se întindeau pînă departe, dincolo de raza de acțiune a

reflectoarelor, către poalele colinelor de la orizont. La limitele nordice şi sudice ale taberei se înălţau foişoare pentru paznicii înarmaţi cu puşti cu lunetă. În eventualitatea unui conflict armat, aceste poziţii aveau să fie folosite pentru a proteja baza împotriva atacurilor de gherilă. Spre stînga, în direcţia opusă dealurilor, erau înşiruite tancurile, blindatele şi elicopterele. Tot aici se aflau popota şi instalaţiile auxiliare, puţul de gunoi, cortul-infirmerie şi depozitele. Chiar şi noaptea, activitatea continua nestingherită.

În depărtare, drept înainte, Doghin zări silueta albă a monoplanului lui Dmitri Şovici. Doi paznici stăteau de strajă lîngă acesta, purtînd puşti de asalt Avtomat; pilotul se afla la post, gata oricînd să decoleze.

Privind spre aeronavă, ministrul de interne simţi un fior îngheţat. Ceea ce pînă în prezent nu fuseseră decît vorbe devenise acum realitate. Oamenii şi materialele de aici, precum şi cele aflate pe drum, constituiau doar un început. Pentru a face rost de banii care l-ar fi ajutat să depăşească dezastruoasele rezultate ale alegerilor, era nevoit să facă un pact cu diavolul. Spera să fi avut dreptate Kosigan, şi acea clauză de salvare să funcţioneze la momentul potrivit.

Dincolo de depozitul de provizii se aflau alte trei corturi: staţia meteo, ai cărei senzori erau aşezaţi în exterior, pe trepiede, şi conectaţi la computerele dinăuntru, centrul de comunicaţii, cu antena parabolică orientată spre nord-vest, şi cel care adăpostea cartierul general.

Generalul Mihail Kosigan stătea în faţa acestuia, cu picioarele depărtate şi mîinile încrucişate la spate, cu capul drept şi privirea aţintită înainte. Un aghiotant se afla alături, în dreapta lui, în aceeaşi poziţie.

În ciuda faptului că vîntul puternic făcea să fluture prelata cortului şi poalele mantalelei generalului, acesta părea hotărît să-l ignore. Ochii lui de oţel, bărbia despicată adînc şi cicatricea care îi brăzda obrazul completau portretul tipic al unui cazac puternic şi plin de încredere în sine.

– Bine-ai venit, Nikolai, rosti generalul. Mă bucur că te văd.

Deşi Kosigan nu ridicase deloc tonul, glasul său profund reuşi să acopere huruitul motoarelor elicopterului.

Doghin îi strînse mîna lui Kosigan.

– Şi eu mă bucur că te văd, Mihail.

– Zău? Atunci de ce eşti atît de încrîncenat?

– Nu sînt încrîncenat, se apără Doghin. Sînt doar preocupat.

– Minţile mari lucrează mereu, precum Troţki în exil...

Doghin îi aruncă o privire ucigătoare.

– Nu pot să spun că-mi place metafora ta. Eu nu m-aş fi ridicat niciodată împotriva lui Stalin şi sper din suflet că nu voi sfîrşi înjunghiat.

Privirea lui Doghin o înfruntă pe cea a lui Kosigan. Generalul era un tip plin de farmec şi care dădea dovadă de un echilibru impresionant. Fusese de două ori campion mondial şi olimpic la tir, ca urmare a tinereţii sale petrecute în rîndurile organizaţiei paramilitare DOSAAF – Societatea Voluntarilor pentru Cooperarea cu Armata, Forţele Aeriene şi Flota, care îi antrena pe tineri în deprinderea unor sporturi cu aplicaţii militare. Din acel moment, ascensiunea sa în ierarhia militară fusese abruptă, chiar strălucită, deşi niciodată nu îndeajuns de rapidă încît să-i satisfacă imensul orgoliu. Doghin era convins că putea să aibă încredere în general în aceste împrejurări. Kosigan avea nevoie de ministru pentru a-l ajuta să treacă înaintea superiorilor săi pe lista de avansări. Dar ce avea să se întîmple mai tîrziu? Era întotdeauna o problemă, cînd aveai de-a face cu cei asemenea lui Kosigan...

Generalul zîmbi.

– Nu-ţi face griji. Aici nu te pîndeşte nici un asasin. Vei găsi doar aliaţi. Aliaţi care s-au săturat de manevre oculte, care sînt nerăbdători să întreprindă ceva.

Zîmbetul îi deveni tăios ca o lamă.

– Aliaţi care sînt gata oricînd să-şi servească ministrul.

– Şi pe generalul său, completă Doghin.

– Bineînţeles, surîse Kosigan, invitîndu-l cu un gest larg să intre în cort.

Intrînd, Doghin îl descoperi pe cel de-al treilea membru al acestui straniu triumvirat: Dimitri Şovici. Mafiotul era aşezat pe unul din cele trei scaune pliante dispuse în jurul unei măsuţe scunde şi verzi de campanie.

La apariţia lui Doghin, Şovici se ridică în picioare.

– Prietene, rosti el cu blîndeţe.

Doghin nu reuşi să se hotărască să-l numească şi el pe răufăcător „prieten". Se înclină uşor, rostind „Dmitri" şi privind în ochii căprui ai individului zvelt. Privirea acestuia era rece, iar părul şi sprîncenele albe şi dese întăreau această impresie. Chipul prelung al lui Şovici era inexpresiv, iar obrajii exagerat de fini. Doghin citise în dosarul individului că Şovici trecuse printr-un proces terapeutic complex, menit să îndepărteze stratul de piele întărită ce se formase în decursul celor nouă ani pe care îi petrecuse într-un lagăr din Siberia.

Şovici îşi reluă locul, fără să-l scape din ochi pe noul venit.

– Nu pari prea fericit, domnule ministru.

– Vezi, Nikolai? spuse generalul Kosigan. Şi el a observat acelaşi lucru.

Îşi luă un scaun şi se aşeză, iar apoi adăugă, întinzînd mîna către Doghin, cu arătătorul ridicat, de parcă ar fi ţinut un pistol:

– Dacă ai fi fost mai puţin serios decît eşti, poate că azi nu ne-am fi aflat aici. Noii Rusii îi plac conducătorii care ştiu să rîdă şi să bea cot la cot cu poporul, nu un bărbat ce pare a purta pe umeri povara întregii lumi.

Doghin îşi descheie nasturii mantalei şi se aşeză pe ultimul scaun rămas liber. Pe măsuţă se afla o tavă cu nişte căni, un ceainic şi o sticlă de votcă. Ministrul îşi umplu o cană cu ceai.

– Noua Rusie a apucat pe urmele unui saltimbanc care o va conduce, bînd şi rîzînd, către distrugere.

– Pare amuzant, admise Kosigan. Dar ruşii nu şi-au cunoscut niciodată interesele. Din fericire, sîntem aici pentru a le aminti care sînt acestea. Sîntem, într-adevăr, bine intenţionaţi.

Şovici îşi împreună mîinile pe masă.

– Domnule general, eu nu sînt bine intenţionat şi nici interesat de salvarea Rusiei. Rusia m-a trimis în iad, unde am putrezit

vreme de nouă ani, înainte ca amnistia generală dată de Gorbaciov să-mi fi redat libertatea. Sînt interesat doar de condițiile despre care am discutat în prealabil. Mai sînt acceptabile pentru voi?

– Sînt, afirmă generalul.

Privirea de gheață a gangsterului se mută asupra lui Doghin.

– Vorbește și în numele dumitale, domnule ministru?

Ministrul de interne își turnă o linguriță de zahăr în ceai și începu să amestece alene. În cei cinci ani care trecuseră de la eliberarea sa, Șovici se transformase dintr-un tîlhar condamnat în conducătorul unei întinse rețele criminale, alcătuită dintr-o armată de aproape 100. 000 de oameni, în Rusia, Europa, Statele Unite, Japonia și așa mai departe – cei mai mulți dintre ei fiind admiși în acest mediu după ce-și dovediseră loialitatea potrivit vechii legi a lumii interlope, ucigîndu-și o rudă sau un prieten.

Oare am înnebunit, de m-am apucat să tratez cu un astfel de om? se întrebă Doghin. Șovici avea să rămînă loial numai atîta timp cît aveau să-i garanteze controlul asupra a douăzeci la sută din posesiunile fostelor republici sovietice. Acestea includeau cele mai mari rezerve de petrol din lume, de două ori mai multă cherestea decît ar fi putut produce Amazonul, aproape un sfert din zăcămintele de diamante și aur ale lumii și cele mai mari resurse de uraniu, plutoniu, cărbune, fier, cupru, nichel, argint și platină. Omul acesta nu era un patriot. Voia să exploateze resursele naturale ale Uniunii Sovietice reconstruite și să se folosească de legitimitatea acestora pentru a spăla banii proveniți din traficul de droguri.

Doghin simțea că-i vine rău gîndindu-se la ceea ce erau pe cale să facă. Kosigan și ai săi susțineau însă că, atîta timp cît el și colegii săi controlau armata cea mai numeroasă din lume, iar Doghin avea la dispoziție facilitățile noului dispozitiv de supraveghere secretă de la Sankt Petersburg, nu aveau deloc a se teme de Șovici. Acesta putea să fie alungat mai tîrziu și exilat la una dintre reședințele pe care le deținea la New York, Londra, Mexico City, Hong Kong sau Buenos Aires; iar dacă refuza să plece, putea fi oricînd împușcat, ca din senin.

Doghin nu era chiar atît de sigur că acest plan de rezervă era valabil, însă nu părea să existe nici o altă variantă. Avea nevoie de o grămadă de bani pentru a-i mitui pe politicieni şi pe înalţii funcţionari ai armatei, în scopul de a purta un război nemilos împotriva puterii de la Kremlin. Spre deosebire de cel din Afganistan, acesta era un război pe care ruşii l-ar fi putut cîştiga. Cheia succesului o reprezentau însă banii. Marx ar fi jubilat auzind una ca asta.

– Pentru mine, vorbesc eu însumi, îi spuse Doghin lui Şovici. Condiţiile pe care le propui sînt acceptabile. În ziua în care guvernul lui Janin va cădea, iar eu voi deveni preşedinte, omul pe care îl vei alege va deveni noul ministru de interne.

Şovici îşi îngădui un zîmbet rece, menit să dea fiori.

– Şi dacă m-aş alege pe mine însumi?

Doghin simţi o clipă de teroare, dar era un politician prea versat pentru a-şi exterioriza pe faţă sentimentele.

– Cum am spus, alegerea îţi aparţine.

În aer plutea ceaţa neîncrederii reciproce, iar Kosigan se grăbi să o risipească:

– Cum rămîne cu Ucraina? Cum rămîne cu Vesnik?

Doghin îşi întoarse privirea de la Şovici.

– Preşedintele Ucrainei e de partea noastră.

– De ce ar fi? Ucrainenii şi-au căpătat, în sfîrşit, independenţa la care visează de cîteva decenii.

– Vesnik are mai multe probleme etnice şi sociale decît poate suporta, chiar sprijinit de armata pe care o are, explică Doghin. Vrea să le rezolve, înainte ca acestea să-i scape irevocabil din mînă. Iar noi îl vom ajuta s-o facă. Pe de altă parte, tînjeşte după vechile zile de glorie, la fel ca mine şi Kosigan.

Doghin se uită la monstrul îngheţat de lîngă el.

– Aliaţii mei din Polonia au pus la cale o diversiune ce se va declanşa acolo marţi, la 12 şi 30 de minute, ora locală.

– Ce fel de diversiune? întrebă Şovici.

– Aghiotantul meu din *speţnaz* de la Sankt Petersburg a trimis în secret o echipă în orăşelul Przemysl, de pe graniţă, continuă Doghin. Membrii ei vor avea grijă ca o bombă să

explodeze la sediul Partidului Comunist Polonez din oraş. Comuniştii nu vor tolera atentatul, iar oamenii mei vor avea grijă ca mişcările lor de protest să devină violente. Polonezii vor trimite trupe, iar bătălia se va extinde, pînă la vreo zece kilometri dincolo de granița cu Ucraina. Peste noapte, în confuzia creată, trupele lui Vesnik vor trage asupra armatei poloneze.

– În acest moment, interveni Kosigan, Vesnik mă va contacta pe mine, cerînd sprijin militar. Pînă atunci, Janin va şti deja că se află în afara cercului adevăratei puteri. Va fi nevoit să îşi stoarcă creierii pentru a afla care dintre generali se mai află de partea sa, la fel ca Elțîn în momentul în care ofițerii săi au hotărît să intre în acțiune în Cecenia. Îi vor rămîne prea puțini aliați, iar politicienii pe care îi vom cumpăra îl vor părăsi la rîndul lor. Vom avea grijă în acelaşi timp de capii opoziției bieloruse şi ucrainene. În momentul în care eu şi ucrainenii vom contraataca, Bielorusia ni se va alătura, iar frontul va ajunge la cel mult o sută optzeci de kilometri de Varşovia. Ruşii vor fi cuprinşi de delirul naționalist, în vreme ce oamenii de afaceri şi bancherii care îl susțin pe Janin îl vor părăsi. Asta îi va da lovitura de grație.

– Cheia succesului nostru, sublinie Doghin, constă în împiedicarea implicării din punct de vedere militar a americanilor şi a europenilor.

Se întoarse către Şovici.

– Vom acționa pe cale diplomatică, susținînd că nu am atacat cu intenții imperialiste, ci pentru a răspunde la o agresiune împotriva Federației. Însă, dacă această stratagemă nu va ține, generalul ți-a sugerat ideea amenințărilor la adresa unor persoane aflate în posturi-cheie...

– Aşa e, confirmă Kosigan. Dimitri mi-a spus însă că i-a venit o idee mai bună. De ce nu-i spui tu, Dimitri?

Doghin îl privi pe Şovici, în timp ce acesta se foia, schimbîndu-şi poziția pe scaun. Era limpede că o făcea doar pentru a-i prelungi aşteptarea lui Doghin. Se aşeză din nou, încrucişîndu-şi picioarele, şi-şi şterse preocupat o pată de noroi de pe partea laterală a bocancului.

În cele din urmă rosti:

– Oamenii mei din America mi-au spus că, în ultima vreme, FBI-ul şi-a perfecţionat metodele de ripostă. În cazul traficului de droguri sau al jocurilor de noroc, nu se prea înghesuie să ne pună beţe în roate. Însă în cazul în care cetăţenii au de suferit, ripostează dur. În felul ăsta, spun ei, împiedică străzile să devină un cîmp de bătălie. Şi cum majoritatea gangsterilor îşi văd de treburi pentru a scoate bani, nu în scopuri politice, nu există modalităţi pentru a-i convinge să atace ţinte guvernamentale.

– Şi-atunci ce ne propui? întrebă Doghin.

– Un atentat demonstrativ, avînd ca obiectiv o ţintă civilă, răspunse Şovici.

– În ce scop? vru să afle Doghin.

Kosigan fu cel care îi răspunse:

– Pentru a atrage atenţia întregii Americi. În momentul respectiv, îi vom anunţa că, dacă ne vor lăsa să ne vedem de ale noastre în Estul Europei, nu vor urma şi alte acte teroriste. Ba chiar îl vom oferi pe tavă şi pe făptaş, astfel încît preşedintele Lawrence să pară prompt şi hotărît în acţiunile sale. Bineînţeles, va trebui să îi despăgubiţi pe colegii mei din America pentru pierderea unui om valoros. Dar cred că rezultatul va merita un mic efort financiar suplimentar, nu-i aşa?

– Desigur, încuviinţă Kosigan.

Apucă sticla de votcă şi îl privi pe Doghin.

– Cum spuneam, domnule ministru, nu trebuie decît să ţinem America în priză pînă cînd, la ştirile nopţii, vor fi difuzate imagini cu soldaţi ucişi sau mutilaţi. Poporul american nu va tolera ca fiii săi să fie sacrificaţi. Şi cu numai cîteva luni înaintea alegerilor, preşedintele Lawrence nu va risca o intervenţie în forţă, împotriva voinţei populare.

Doghin îl privi pe Şovici.

– Ce fel de ţintă civilă veţi lovi?

– Nu ştiu, răspunse acesta nepăsător. Oamenii mei trăiesc acolo. Unii dintre ei sînt mercenari, alţii o fac din patriotism. Indiferent însă care dintre ei va fi ales pentru această misiune, va şti cum să lovească în sufletul americanilor.

Zîmbi, fără pic de umor.

– Mîine, la ora asta, vom afla de la ştiri care a fost ţinta aleasă.

– Mîine, punctă Kosigan. Sîntem oameni de acţiune.

Turnă vodcă în cana sa şi în cea a lui Şovici.

– Prietenul nostru Nikolai nu bea alcool, aşa încît îi vom îngădui să toasteze cu ceai.

Ridică paharul.

– În cinstea alianţei noastre!

Ciocnind cu ceilalţi, Doghin simţi o arsură în stomac. Puneau la cale o lovitură de stat, o a doua Revoluţie. Construiau un imperiu, iar sacrificiile de vieţi omeneşti erau necesare. Dar, deşi era conştient de necesitatea acestora, îi era greu să accepte indiferenţa lui Şovici. Gangsterul trecuse de la conceptul de răpire la cel de omor în masă fără absolut nici o dificultate.

Doghin sorbi din ceai, repetîndu-şi în gînd că această mezalianţă era imperios necesară. Orice conducător era nevoit să accepte compromisuri, pentru a merge înainte. Petru cel Mare schimbase arta şi industria Rusiei potrivit unor idei pe care le adusese din Europa. Cooperarea cu nemţii îi permisese lui Lenin să-l detroneze pe ţar şi să se retragă fără pierderi prea mari din primul război mondial. Stalin îşi consolidase puterea asasinîndu-l pe Troţki şi pe alte cîteva sute de foşti tovarăşi de drum. Elţîn căzuse la înţelegere cu marii mahări ai pieţei negre pentru a împiedica instalarea colapsului total în economie.

Iar acum, el însuşi era constrîns să colaboreze cu un răufăcător. Bine măcar că Şovici era rus. Prefera această variantă ploconirii în faţa Statelor Unite pentru a obţine sprijin moral şi finaciar, cum făcuse Gorbaciov şi cum făcea acum Janin.

În timp ce tovarăşii săi îşi goleau cănile cu votcă, Doghin evită să-l privească în ochi pe Şovici. Încerca să se gîndească la scopuri, nu la mijloace. Îşi închipui o nouă hartă atîrnată pe peretele biroului său. Harta unei noi şi măreţe Uniuni Sovietice.

10

Duminică, ora 20, New York

După primirea comenzii de covrigi de la Sankt Petersburg, Herman Josef așezase cinci kilograme de explozibil plastic într-o pungă de carton. Deasupra pusese covrigii. Parcursese apoi cale de trei cvartale pînă la Everything Russian, o prăvălie în care se vindeau cărți, casete și alte bunuri provenite din patrie. Șaizeci de minute mai tîrziu, transportase alte cinci kilograme de explozibil la Mickey's Pawn Shop din Brighton Beach.

De-a lungul zilei, Herman livrase în total șaptezeci și cinci de kilograme de explozibil, în diferite locuri. Nu știa dacă era sau nu urmărit, dar presupunea că așa era. Din această cauză, la fiecare livrare încasase plata cuvenită pentru covrigii livrați, înjurînd la întoarcere zgîrcenia bacșișurilor.

De fiecare dată, după plecarea lui Herman, explozibilul era dus de un alt curier la casa de bătrîni Nicholas, unde era depozitat într-un sac de plastic pentru transportul cadavrelor. În cele din urmă, acest sac fu transportat în cartierul St. Marks din New York, la firma de pompe funebre Cerkasov, fiind închis într-un sicriu. Familia Ceaikov lăsa întotdeauna procurarea armelor și a

explozibililor în seama familiei Belnick. Specialitatea lor era planificarea şi executarea operaţiunilor.

Tunelul Queens-Midtown se întinde pe sub East River din 36th Street pînă la intersecţia dintre Second şi Third Avenue. El leagă Insula Manhattan de autostrada Long Island care porneşte din Queens. Vechi de cincizeci de ani şi lung de doi kilometri, tunelul este una dintre principalele artere ale oraşului şi, în orice moment al zilei, traficul care îl străbate e deosebit de intens.

În această seară călduroasă, fiind duminică, cei care îl străbăteau nu erau navetişti. Luminile portocalii din tavan luminau calea familiilor ce se întorceau acasă după o zi petrecută în inima marelui oraş şi a turiştilor ce se îndreptau spre aeroporturile La Guardia şi JFK International.

Înalt, cu părul şi barba albă, Eival Ekdol coborî geamul lateral al dricului. Trase în piept aerul ce mirosea puternic a petrol, amintindu-i de Moscova. Nu se gîndea la cei din jurul său şi la ceea ce făceau aceştia. Nu contau. Moartea lor constituia preţul ce se cerea plătit pentru instaurarea unei noi ordini mondiale.

În apropiere de ieşirea din tunel, bărbatul originar din Rusia apăsă pe butonul brichetei din bord. Pneul din stînga faţă explodă, iar el conduse cu mare greutate dricul înclinat, către marginea şoselei. Ignoră blestemele şoferilor care erau nevoiţi să treacă pe banda de alături pentru a-l ocoli. Americanii înjurau mereu, de parcă în viaţă ar fi trebuit să se întîmple doar lucruri plăcute, iar defecţiunea maşinii sale ar fi fost un afront adus lor personal.

Ekdol îşi aprinse luminile de avarie, coborî din dric şi se îndreptă spre ieşirea din tunel. Înainte de a ieşi la lumină, scoase din buzunar telefonul celular şi simulă o convorbire. Continuă să vorbească şi cînd trecu pe lîngă cabinele de taxare.

Trecu apoi pe lîngă un tînăr ofiţer controlor de trafic, aşezat la volanul unei maşini de poliţie parcată chiar lîngă cabine. Tînărul îl întrebă dacă avea cumva nevoie de ajutor.

– Nu, mulţumesc, rosti Ekdol într-o engleză marcata de un accent puternic. Am telefonat adineauri ca să chem ajutoare.

– Pană de cauciuc? întrebă ofițerul.

– Nu, răspunse Ekdol. Mă tem că mi s-a rupt osia.

– E cam întuneric acolo, spuse ofițerul. Mașina ar putea fi lovită de un șofer mai neatent. Ați aprins lumini de avertizare în jurul ei?

– Nu, domnule.

Ofițerul apăsă pe butonul care deschidea portbagajul.

– Ar trebui s-o facem cît mai repede.

– Vă mulțumesc, domnule, spuse Ekdol. Vin și eu imediat. Trebuie să anunț familia răposatului.

– Mda, rînji tînărul ofițer. Cred că nu-i plăcut să participi la o înmormîntare în absența mortului.

– Chiar așa, domnule, îl aprobă Ekdol.

Ofițerul coborî din mașină și luă din portbagaj o cutie cu lumini de avertizare. Apoi se îndreptă spre intrarea în tunel, fluierînd.

Prefăcîndu-se în continuare că vorbește la telefonul mobil, Ekdol ocoli cabina de taxare. Cîteva secunde mai tîrziu, o camionetă Cutlass trecu de barieră și opri în dreptul lui. Înainte de a urca, Ekdol apăsă pe una din tastele telefonului.

În vreme ce camioneta se îndepărta cu mare viteză, un bulgăre de foc erupse din gura tunelului, scuipînd fum, bucăți de piatră și așchii de metal în toate direcțiile. Mașinile care ieșeau din tunel fură date peste cap de suflul exploziei. Una dintre ele se rostogoli pe deasupra controlorului de trafic și se lovi de o furgonetă aflată în dreptul cabinei de taxare. Ambele vehicule explodară, învăluind cabina într-o mare de flăcări. Mașinile aflate pe benzile de intrare în tunel fură strivite de sfărîmături, în timp ce dinăuntrul tunelului răsunau bubuiturile surde ale mașinilor ce explodau una după alta. Preț de o clipă aria de taxare fu învăluită de un fum gros și de o liniște mormîntală, de rău augur.

Cîteva secunde mai tîrziu, liniștea fu sfîșiată de pîrîitul înspăimîntător al grinzilor ce se îndoiau și al betonului ce se fisura. După o clipă, cale de o jumătate de kilometru, autostrada și clădirile înșirate de-a lungu-i se cutremurară cînd acoperișul

tunelului se prăbuşi. Vuietul apelor fluviului ce se prăvăleau prin crevasa astfel creată era asemenea mugetului unui ocean înfuriat. Zidurile tunelului cedară şi ele sub presiunea apei, iar sfărîmăturile ţîşniră în afară prin gura tunelului, duse de val. Şuierul focurilor ce se stingeau fu înecat de apele care dădură năvală, luînd pe sus puţinele maşini intacte şi cei cîţiva stîlpi de iluminat care mai rămăseseră în picioare. Un abur gros se înălţă către cer din gura schimonosită a tunelului, amestecîndu-se cu norul negru de fum.

Cînd apele se liniştiră şi sfărîmăturile îşi găsiră în sfîrşit odihna, din depărtare se auzi ţipătul răguşit al sirenelor. Cîteva minute mai tîrziu, elicopterele poliţiei începură să survoleze la joasă înălţime autostrada, filmînd maşinile care se îndepărtau de locul dezastrului.

Dar Ekdol nu era deloc îngrijorat. Peste mai puţin de o oră avea să ajungă la adăpost. Maşina avea să fie demontată în garaj, iar barba, mustaţa falsă, ochelarii de soare şi cascheta de base-ball pe care le purta aveau să fie arse.

Deocamdată, misiunea sa se încheiase. Arnold Belnick şi mercenarii din „brigada covrigarilor" aveau să fie consistent retribuiţi pentru rolul jucat în această acţiune. Avea să vină rîndul altor soldaţi ai celulei Groznîi să continue ceea ce începuse el.

Deşi propria sa viaţă era pe cale de a fi distrusă, Ekdol se simţea onorat să şi-o sacrifice în numele noii Uniuni Sovietice.

11

Duminică, ora 21:05, Washington, D.C.

„Khartoum“ era unul dintre filmele preferate ale lui Mike Rodgers.

E drept, nu era dulce şi fierbinte ca Elizabeth, Linda, Kate sau Ruthie, dar nici nu îl obliga să iasă din casă la miezul nopţii pentru a-l conduce acasă. Filmul era oricînd la îndemînă, între celelalte discuri laser, alături de celelalte pelicule favorite ale lui Rodgers, între care se numărau „Cidul“, „Lawrence al Arabiei“, „Omul care voia să fie rege“ şi, practic, toate filmele lui John Wayne. În compania filmelor, nu era nevoie să fie sociabil. Filmele nu-i cereau decît minimul efort de a pune discurile în aparat, de a se relaxa şi de a se bucura de ele.

Rodgers aşteptase cu prea multă nerăbdare o zi întreagă momentul în care avea să vizioneze filmul, astfel încît ar fi trebuit să bănuiască că nu avea să-i fie dat să se bucure de el.

Îşi începuse duminica alergînd, ca în fiecare dimineaţă, opt kilometri. Apoi îşi făcuse o cafea neagră fără zahăr şi o băuse aşezat la masă în faţa calculatorului portabil, punîndu-se la punct cu agenda lui Paul Hood – de-acum, agenda sa – pentru săptămîna următoare. Avea să fie nevoit să participe la o mulţime de

întîlniri cu şefii celorlalte agenţii guvernamentale, urmînd să poarte discuţii referitoare la mai buna gestiune a informaţiilor; îl aşteptau totodată o audiere preliminară în comisia de buget şi o cină cu şeful Jandarmeriei Naţionale Franceze, Benjamin. Doar gîndul la aceste pălăvrăgeli sterile era de-ajuns pentru a-l face să-şi simtă gura uscată. Din fericire, programul cuprindea şi o serie de repere interesante. Împreună cu Bob Herbert şi Matt Stoll, expertul în computere, aveau să pună la punct programele pentru noul satelit ED (Electronic Disruptor). Acesta se afla în perioada de testări deasupra Japoniei şi avea să fie capabil să vizualizeze din spaţiu obiecte de dimensiunile unui computer personal aflate la sol. De asemenea, în această săptămînă aveau să-i parvină datele transmise de personalul de teren din Orientul Mijlociu, America de Sud şi aşa mai departe. Agenţii americani infiltraţi în armata rusă aveau să-şi prezinte, la rîndul lor, rapoartele. Rodgers era foarte curios să afle în ce mod intenţiona noul preşedinte rus să compenseze reducerile de personal din infanterie şi din sectorul operaţional.

Cele mai interesante se anunţau însă a fi primele şedinţe cu inginerii Centrului de Comandă în care aveau să discute despre crearea noului Centru Operativ Regional. După episodul din Coreea, Rodgers avusese ideea înfiinţării unor dispozitive mobile, care să poată fi deplasate oriunde în lume. Dacă acest lucru avea să fie realizat, unul sau mai multe COR-uri aveau să sporească enorm eficienţa agenţiei.

După prînz, Rodgers plecase la poligonul de tir de la Baza Andrews. Erau zile cînd nu reuşea să nimerească ţinta nici de la doi paşi, chiar şi cu un M3 de calibrul 45. Alteori însă nimerea exact în centru, cu un Colt Woodsman de 22. Astăzi fusese una dintre zilele bune. După două ore de exerciţii care îi lăsaseră cu gura căscată pe instructorii din Forţele Aeriene, Rodgers îşi vizitase mama internată la Sanatoriul Van Gelder. Nu era cu nimic mai lucidă decît fusese în ultimii doi ani, de cînd suferise accidentul cerebral. Cu toate acestea, zăbovi o vreme alături de ea, citindu-i poeziile preferate dintr-un volum de Walt Whitman şi ţinînd-o de mînă. La plecare, se întîlnise cu un fost camarad de

arme din Vietnam pentru a lua cina împreună. Andrew Porter era proprietarul unei reţele de cluburi pe Coasta de Est şi ştia să-l facă pe Rodgers să rîdă ca nimeni altul.

În vreme ce îşi beau cafeaua şi se pregăteau să achite nota, pager-ul lui Rodgers emise un semnal sonor. Era directoarea adjunctă de la Siguranţa Naţională, Tobey Grumet. Îşi folosi telefonul celular pentru a o contacta imediat.

Tobey îl informă despre atentatul de la New York şi despre şedinţa de urgenţă convocată în Biroul Oval de către preşedinte. Rodgers îi ceru scuze lui Porter şi porni pe dată către Casa Albă.

Gonind pe autostradă, Rodgers se gîndi la generalul Charles Gordon, zis „Chinezul". Eforturile depuse de Gordon pentru a proteja slab aparatul Khartoum de atacurile hoardelor fanatice de *mahdi* fuseseră una dintre cele mai curajoase şi totodată nebuneşti acţiuni din întreaga istorie militară a lumii. Gordon îşi plătise cu viaţa eroismul, fiind ucis cu o suliţă înfiptă în piept. Capul său înfipt într-o ţeapă fusese purtat, ca un trofeu, de către duşmanii învingători. Rodgers ştia însă că Gordon îşi dorise dintotdeauna să moară astfel. Englezul îşi sacrificase viaţa pentru a-i putea spune unui tiran: *Nu. Nu vei cîştiga acest teritoriu fără luptă.*

La fel simţea şi Rodgers. Nimeni nu putea să facă una ca asta ţării sale fără o ripostă pe măsură.

Ascultă ştirile la radio şi vorbi la telefon, în drum spre Casa Albă. Era bucuros că avea ceva de făcut. Asta avea să-l împiedice să se lase pradă groazei. Numărul victimelor era mai mare de două sute. Traficul pe East River fusese blocat, iar circulaţia pe artera estică a Manhattan-ului avea să fie limitată la strictul necesar pînă la evaluarea pagubelor structurale produse de explozie. Alte puncte de tranzit erau verificate în căutare de explozibile – podurile, aeroporturile, căile ferate, autostrăzile şi galeriile de metrou. Practic, activitatea centrului comercial al lumii avea să fie paralizată luni dimineaţă.

Omul de legătură al Centrului de Comandă cu FBI-ul, Darrell McCaskey, îl sună pe Rodgers pentru a-l informa că FBI-ul preluase ancheta, iar directorul Egenes avea să participe

la şedinţă. McCaskey îl informă de asemenea că obişnuiţii extremişti telefonaseră pentru a revendica atentatul. Nimeni nu credea însă că adevăratul făptaş se deconspirase, iar McCaskey habar nu avea cine ar fi putut fi acesta.

Rodgers primi de asemenea un telefon de la adjuncta sa, Karen Wong, cea care prelua conducerea Centrului de Comandă în serile din week-end.

– Domnule general, înţeleg că aţi fost convocat la o şedinţă, îi spuse ea.

– Da, aşa e.

– În cazul ăsta, iată cîteva informaţii pe care ar trebui să le cunoaşteţi. De îndată ce Lynne Dominick de la decriptare a aflat despre explozie, a mai aruncat o privire asupra comenzii de covrigi venite de peste ocean. Sincronizarea şi amplasarea celui care a recepţionat mesajul păreau să indice o concordanţă între cele două evenimente.

– Şi ce-a aflat?

– Cunoaşterea rezultatului i-a permis să lucreze în sens invers, spuse Wong. Se pare că există într-adevăr o legătură. Presupunînd că ultimul punct al comenzii a fost locul atentatului, a reuşit să creeze o hartă. Celelalte elemente sînt, se pare, diferite locaţii din Manhattan; ar putea fi locurile în care au fost livrate componentele bombei.

Aşadar, vom fi nevoiţi să ne confruntăm cu ruşii, îşi zise Rodgers înfiorat. Iar dacă ei se aflau la originea dezastrului, acesta nu avea să fie considerat un act terorist, ci unul de război.

– Spune-i lui Lynne că a făcut treabă bună, spuse Rodgers. Să-şi sintetizeze descoperirile şi să le transmită prin fax, pe linia sigură, la Biroul Oval.

– Înţeles. Ar mai fi ceva, ceva ce s-a întîmplat de data asta la Sankt Petersburg, adăugă Wong. Tocmai am fost informaţi de către comandorul Harry Hubbard de la D16 că au pierdut doi oameni acolo. Cel dintîi şi-a găsit moartea ieri după-amiază în faţa Ermitajului, pe malul Nevei. Era un agent pe nume Keith Fields-Hutton. Ruşii au anunţat că a suferit un atac de cord.

– Un eufemism care înseamnă limpede *Noi l-am ucis*, comentă Rodgers. El era cel însărcinat cu supravegherea studioului de televiziune?

– Da, confirmă Wong. Cu toate acestea, n-a apucat să transmită nici măcar un singur raport. Asta înseamnă că l-au depistat şi l-au lichidat aproape imediat.

– Îţi mulţumesc pentru veşti, spuse Rodgers. Paul a fost pus la curent?

– Da. A sunat imediat ce a auzit la ştiri despre explozie. Te roagă să-l suni imediat după şedinţă.

– Aşa o să fac, încuviinţă Rodgers, cotind pe aleea ce ducea spre una dintre porţile Casei Albe.

12

Luni, ora 6, Sankt Petersburg

Cînd era doar un puşti, la începutul anilor '50, crescînd în orăşelul Narian-Mar de pe ţărmul Oceanului Arctic, Serghei Orlov nu credea că avea să iubească vreodată o altă privelişte mai mult decît pe aceea a focului ce ardea în vatra casei părinţilor, atunci cînd se întorcea acasă prin nămeţi, purtînd în micul lui rucsac de pînză cei doi sau trei peşti pe care îi prinsese în lacul din apropierea casei. Pentru Orlov, strălucirea văpăii însemna mai mult decît o luminiţă în noaptea îngheţată. Era un semn plin de speranţă într-un nemărginit pustiu al frigului.

Dînd ocol pămîntului în anii '70, în calitate de participant la cinci misiuni Soiuz, cu durate cuprinse între opt şi optsprezece zile, generalul Serghei Orlov văzuse însă ceva şi mai demn de a fi ţinut minte. Nu era ceva nou. Zeci de cosmonauţi admiraseră pînă atunci pămîntul din spaţiu. Dar, indiferent dacă îl descriseseră ca pe o picătură albastră, o bilă de marmură sau un superb glob din pomul de Crăciun, cu toţii erau de acord că acea privelişte le schimbase viziunea asupra vieţii. Ideologiile politice nu se puteau măsura cu puterea acelui glob fragil. Călătorii în spaţiu îşi dăduseră cu toţii seama că, dacă omenirea avea un

destin, acela nu era de a se lupta pentru controlul planetei, ci de a-i proteja căldura şi pacea, călătorind printre stele.

Iar apoi m-am întors pe pămînt, îşi zise Orlov, coborînd din autobuzul 44 la staţia de pe Nevski Prospekt. Hotărîrea şi inspiraţia păleau atunci cînd ţi se cerea să faci ceva pentru ţară, ceva ce nu puteai refuza. Ruşii nu cunoşteau refuzul. Bunicul lui Orlov fusese ţarist; cu toate acestea, luptase împotriva Albilor în timpul Revoluţiei. Tatăl său nu refuzase să lupte pe cel de-al doilea front ucrainean, în cel de-al doilea război mondial. Pentru patrie, nu pentru Brejnev, antrenase şi el o generaţie nouă de cosmonauţi, pentru spionarea Statelor Unite şi a forţelor NATO din spaţiu, precum şi pentru prepararea unor noi agenţi chimici, în condiţii de gravitaţie nulă. Fusese antrenat să vadă lumea nu ca pe o casă pentru toţi oamenii, ci ca pe un fruct numai bun pentru a fi decojit, tăiat felii şi devorat, în numele unui bărbat pe nume Lenin.

Şi unii ca ministrul Doghin nutresc nostalgii după acele vremuri, îşi zise Orlov, înaintînd grăbit de-a lungul bulevardului. Deşi era încă destul de devreme, muncitorii soseau în grupuri mici la Ermitaj, pentru a pregăti muzeul înainte de năvala zilnică a turiştilor.

Deşi ministrul era îndeajuns de amabil, părea cuprins de o fervoare cvasireligioasă ori de cîte ori vorbea despre istoria Rusiei şi mai ales despre epoca lui Stalin. Cu fiecare vizită lunară a ministrului la Sankt Petersburg, amintirile lui despre anii Uniunii Sovietice deveneau din ce în ce mai idealizate.

Mai existau şi cei asemenea lui Roski, oameni ce păreau a nu avea absolut nici un fel de viziune despre lume. Pur şi simplu îşi doreau doar puterea. Orlov fusese pus în gardă de un telefon al şefului securităţii, Glinka. Acesta se pricepea de minune să joace pe mai multe planuri, dar Orlov îi dăduse imediat crezare atunci cînd Glinka îl informase că activităţile lui Roski din ultimele douăzeci şi patru de ore fuseseră din cale-afară de secretoase. Totul începuse atunci cînd Roski insistase pentru a cerceta el însuşi banala alarmă din ziua precedentă. Aceasta fusese urmată de o comunicare prin computer cu un agent aflat

pe teren, care nu fusese înregistrată nicăieri şi al cărei scop era necunoscut. În sfîrşit, Roski avusese o discuţie misterioasă cu un procuror local.

Mi s-a ordonat să cooperez cu Roski, îşi spuse Orlov, *dar nu voi îngădui să-şi facă de cap*. Indiferent dacă Roski era sau nu de acord, avea să-l oblige să urmeze ordinele cu stricteţe, dacă nu voia ca atribuţiile să-i fie restrînse la munca de birou. Atîta vreme cît Roski se bucura de sprijinul ministrului de interne, Doghin, nu-şi putea permite să-l ameninţe. Însă nu era prima oară cînd Orlov avea de înfruntat un obstacol. Cicatricele sale o dovedeau, şi era ferm hotărît să mai îndure şi altele, dacă era nevoie. Învăţase engleza pentru a deveni ambasador. De fapt, o făcuse pentru a putea citi şi afla ce anume gîndea restul lumii.

Orlov îşi ridică gulerul trenciului de un alb spălăcit pentru a se apăra de vîntul tăios şi îşi puse în buzunar ochelarii cu ramă neagră. Aceştia se abureau de fiecare dată cînd cobora din autobuzul supraîncălzit, iar el n-avea timp de pierdut cu ştergerea lor. Culmea, să poarte ochelari tocmai el, care desluşise Marele Zid Chinezesc de la o înălţime de peste cinci sute de kilometri.

În pofida problemelor pe care i le punea Roski, gura cărnoasă a lui Orlov era relaxată, iar fruntea lui înaltă nu era încreţită de nici un rid al încruntării, sub şapca cenuşie. Ochii pătrunzători, pomeţii înalţi şi tenul închis la culoare, laolaltă cu înclinaţia sa spre aventură, constituiau o parte din moştenirea originii sale asiatice, manciuriene. Străbunicul său îi spusese odinioară că neamul lor făcuse parte din cel dintîi val de războinici care cotropiseră China şi Rusia în secolul al şaptesprezecelea. Orlov habar nu avea cum anume reuşise străbunicul său să cunoască atît de exact rădăcinile familiei. Îi plăcea să se considere descendent al unui popor de cuceritori, care ştiuseră însă ce înseamnă bunăvoinţa faţă de localnici.

Înalt de un metru optzeci, Orlov avea umerii înguşti şi constituţia suplă care îl recomandau drept un cosmonaut ideal şi rezistent. Deşi dosarul său de pilot de vînătoare fusese fără cusur, anii zborului în spaţiu îşi lăsaseră urme pe trupul său. Şchiopăta din cauza fracturilor suferite la piciorul şi şoldul stîng atunci

cînd, în ceea ce avea să fie ultima sa misiune, parașuta refuzase să i se deschidă la timp. Brațul drept îi era plin de cicatrice, de cînd îl salvase pe un aspirant cosmonaut din epava în flăcări a unui MiG-27. O tijă de metal fixată la șold îi îngăduia să meargă aproape ca înainte, dar refuzase să se supună operațiilor estetice pentru a-și reface pielea de pe antebraț. Nu de alta, dar îl încîntau oftaturile pe care le scotea soția sa de fiecare dată cînd îi vedea cicatricele.

Orlov zîmbi, cu gîndul la scumpa sa Mașa. Deși micul dejun din această dimineață le fusese întrerupt de telefonul lui Glinka, generalul încă simțea senzația plăcută a îmbrățișării ei. Nu avea să o revadă mai devreme de a doua zi. Ca întotdeauna, înainte de a pleca în misiune, parcurseseră împreună ritualul încetățenit cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, înainte de prima lui călătorie în spațiu: se cuprinseseră strîns în brațe, avînd grijă să nu se despartă înainte de a-și fi dezvăluit toate supărările, tot ce ar fi putut regreta dacă el nu s-ar mai fi întors. Mașa ajunsese să creadă sincer că, în ziua în care ar întrerupe această tradiție, soțul ei nu s-ar mai întoarce.

Frumoase erau zilele petrecute la bordul stațiilor spațiale Saliut și Mir, își zise el, surîzînd. În anii aceia, lucrase alături de Kizim, Soloviov, Titov, Manarov și ceilalți cosmonauți care petreceau săptămîni și luni de-a rîndul în spațiu. Se bucurase de frumusețea sterilă a astronavelor Vostok și Voșod și de cea a modulului astronomic Kvant, care le permitea să studieze universul. Trăise experiența zgomotului și furiei puternicelor rachete Energia, care propulsau încărcături uriașe în spațiu. Îi era dor de toate acestea. Dar, cu unsprezece luni în urmă, programul spațial fusese întrerupt, aflîndu-se în pragul colapsului, iar ofițerul în vîrstă de patruzeci și nouă de ani acceptase comanda acestui loc, un centru de comandă dotat cu cea mai înaltă tehnică militară ce avea menirea de a-i spiona atît pe prieteni, cît și pe dușmani, în țară și în afara granițelor. Șeful său, ministrul securității Cerkasov, îl lămurise că dispunea de calmul și minuțiozitatea necesare pentru a conduce un dispozitiv de o asemenea anvergură, deși acum Orlov ajunsese să se întrebe dacă nu cumva greșise

acceptînd. După ce atinsese cu mîna bolta cerească, era acum izgonit sub pămînt, în iad. Numeroşii oameni de ştiinţă, umanişti prin crez, alături de care lucrase la Centrul Spaţial Iuri Gagarin de lîngă Moscova, îl molipsiseră cu ideile lor umaniste. Aşa cum manciurienii înţeleseseră odinioară, progresul şi puterea erau menite a-i înnobila pe oameni, făcîndu-i gata de orice sacrificiu, neavînd rolul de a-i controla şi stăpîni.

Maşa era însă de aceeaşi părere ca şi Cerkasov. Era de preferat ca un om cu temperamentul său să se afle în fruntea Centrului de Comandă, nu unul din stirpea lui Roski. Bineînţeles, avusese dreptate. Nici colonelul şi nici bunul său prieten de dată recentă, ministrul de interne Doghin, nu păreau să cunoască granița dintre interesele Rusiei şi ambiţiile lor personale.

Străbătînd cu paşi grăbiţi bulevardul, ţinînd sub braţ pachetul cu mîncare pregătit de soţia sa, Orlov privi către celălalt mal al rîului, spre Academia Navală Frunze, unde erau încartiruiţi şi cei doisprezece soldaţi care alcătuiau echipa de intervenţie a Centrului, supranumită *Molot,* adică „Ciocanul".

Maşa avusese dreptate în privinţa lui Roski. După ce-i povestise cine anume avea să-i fie secund la comandă – omul care fusese implicat împreună cu fiul lor, Nikita, în incidentul de la Moscova – Maşa îl sfătuise să nu-i îngăduie lui Doghin să-l asmută pe Roski împotriva lui. Era convinsă că, mai devreme sau mai tîrziu, conflictul dintre ei doi avea să răbufnească, în vreme ce el însuşi era de părere că munca în cadrul aceluiaşi proiect, într-un spaţiu atît de restrîns, avea să-i oblige la încredere şi chiar la respect reciproc.

Acum însă, conflictul părea inevitabil. Cum se făcea că soţia sa era întotdeauna atît de isteaţă... iar el atît de naiv?

Privirea i se mută de-a lungul clădirilor de pe malul opus al Nevei. Lumina palidă a soarelui abia răsărit arunca umbre prelungi asupra Academiei de Ştiinţe şi a Muzeului de Antropologie. Se opri o vreme, admirînd priveliştea superbă, înaintea de a intra în muzeu şi de-a se îndrepta spre complexul de la subsol. Deşi nu îi mai era dat să privească pămîntul din spaţiu, îi rămăseseră destule frumuseţi de văzut aici. Îl deranja faptul că Roski şi

ministrul nu zăboveau niciodată pentru a privi fluviul, clădirile şi mai ales tablourile expuse. Pentru ei, frumuseţea era doar o modalitate abilă de camuflaj.

Intrînd în muzeu, Orlov se îndreptă spre Scara Iordanului şi spre intrarea în noul instrument al Kremlinului. Simţea că această nouă agenţie era, în acelaşi timp, practică şi idiosincratică.

Latura practică era reprezentată de însăşi amplasarea în inima Ermitajului. Locul fusese preferat altor potenţiale situări, de la Moscova şi Volgograd, din mai multe motive: cei care lucrau aici puteau să intre şi să iasă din muzeu o dată cu grupurile de turişti, fără a da de bănuit. Din acest loc, agenţii puteau să călătorească nestingheriţi oriunde în Europa, via Scandinavia. Apele Nevei mascau şi dispersau marea majoritate a emisiilor radio nedorite, produse de echipamentele centrului. Studioul de televiziune pe care îl construiseră le conferea acces la comunicaţiile prin satelit. În sfîrşit, cel mai important argument era că nimeni nu s-ar fi îndurat să atace Ermitajul.

Idiosincrasia provenea din pasiunea ministrului Doghin pentru istorie. Acesta colecţiona hărţi vechi, între ele numărîndu-se şi planurile buncărului de sub Kremlin al lui Stalin, din timpul războiului – încăperi nu doar rezistente la bombe, ci şi legate de o galerie de metrou secretă, menită să slujească evacuării lui Stalin din oraş în cazul unui atac. Ministrul îl venera pe Stalin şi, în momentul în care, împreună cu el, cu actualul preşedinte Janin şi cu ministrul securităţii, schiţaseră proiectul noului dispozitiv, la cererea lui Boris Elţîn, Doghin insistase să fie folosită schema care funcţionase eficient pe vremea lui Stalin. Într-adevăr, schema funcţiona, constată Orlov. Ca şi la bordul unui submarin, încăperile strîmte, generatoare de claustrofobie, îi ajutau pe cei care lucrau aici să se concentreze asupra sarcinilor.

Orlov îl salută din cap pe paznic, trecînd pe lîngă el. Folosi tastatura pentru a deschide uşa şi, o dată intrat, îi prezentă ofiţerului de serviciu legitimaţia, deşi acesta era un văr de-al Maşei şi se cunoşteau de cînd lumea. Apoi străbătu perimetrul de intrare şi coborî scările către studioul TV. Ajungînd la capătul

opus al acestuia, introduse cu ajutorul tastaturii codul numeric al zilei, format din patru cifre, şi uşa se deschise imediat. Cînd o închise în urma sa, unicul bec din casa scărilor se aprinse, răspîndind o lumină difuză. Coborî treptele şi se opri în faţa ultimei tastaturi, cea care îi oferea accesul în interiorul Centrului. Pătrunzînd pe culoarul slab luminat, o luă la dreapta şi se îndreptă cu hotărîre către biroul colonelului Roski.

13

Duminică, ora 21:40, Washington, D.C.

Rodgers fu lăsat să treacă fără prea multe formalități de cele două porți și fu întîmpinat la intrarea Casei Albe de către directoarea adjunctă a Consiliului Național de Securitate, Tobey Grumet. Femeia în vîrstă de cincizeci de ani avea aproape un metru optzeci înălțime, avea părul lung, blond, pieptănat drept, și nu era mai deloc machiată. Rodgers nutrea un respect deosebit pentru această veterană a războiului din Vietnam, care își pierduse brațul stîng prăbușindu-se cu un elicopter pe cîmpul de luptă.

– Mă așteptai, remarcă Rodgers. Am întîrziat cumva?

– Nicidecum, îi răspunse Grumet, salutîndu-l regulamentar. Noi, ceilalți, sîntem bătrîni și căsătoriți și ne aflam acasă în fața televizoarelor cînd s-a produs explozia. Am avut un mic avantaj. Pe legea mea, tocmai cînd ai crede că nu se mai poate întîmpla nimic rău în lumea asta nebună...

– Am citit destulă istorie, așa încît n-am crezut nicicînd una ca asta, spuse Rodgers.

Înainte de a trece pragul, Rodgers își scoase jacheta uniformei și i-o întinse santinelei. Dacă ar fi uitat să facă asta,

butonii de alamă ar fi declanşat alarma detectorului de metale ascuns în cadrul uşii. Detectorul nu reacţionă. După ce îşi trecu detectorul portabil pe deasupra jachetei, puşcaşul marin i-o înapoie lui Rodgers şi îl salută.

– Ce s-a mai întîmplat? întrebă Rodgers, în timp ce străbăteau scurtul coridor ce ducea în Biroul Oval.

– Am procedat ca la carte, îi răspunse Grumet. Am blocat intrările în ţară şi i-am pus sub urmărire pe suspecţii obişnuiţi. Cei de la FBI au dat alarma la o serie de agenţii şi birouri şi şi-au trimis scafandrii pentru a cerceta locul dezastrului. Directorul Rachlin s-a plîns că CIA cheltuieşte prea mulţi bani pentru cultivarea anumitor afinităţi politice şi nu îndeajuns pentru urmărirea sociopaţilor, a savanţilor nebuni şi a inamicilor ideologici.

– Tipic pentru Larry, comentă Rodgers. Sincer, ca întotdeauna. Ce naiba vor ticăloşii ăştia, Tobey?

– Pînă cînd vom şti mai multe, am hotărît să considerăm atentatul ca pe oricare alt act terorist. Se prea poate să fi fost doar o acţiune criminală şi să ni se ceară o sumă de bani. E posibil, de asemenea, ca atacul să fi fost pus la cale de un individ nebun sau de o grupare autohtonă.

– La fel ca în cazul Oklahoma City.

– Exact. O grupare acţionînd mînată de o furie profundă împotriva societăţuii de care s-a înstrăinat.

– Dar nu crezi asta, nu-i aşa?

– Nu, Mike, nu cred. Cred că totul a fost pus la cale de o grupare teroristă din afara ţării.

– Terorişti, aşadar.

– Exact. Dacă aşa stau lucrurile, s-ar putea să fi acţionat doar pentru a se face cunoscuţi. Cu toate acestea, în general acţiunile teroriste sînt puse la cale cu un scop precis, fac parte dintr-un plan mai amplu.

– Întrebarea care se pune este: care e scopul acestor oameni?

– Vom afla în curînd, spuse Tobey. Cu cinci minute în urmă, FBI-ul a primit un telefon la sediul din New York, care anunţa că preşedintele va fi contactat de către terorist. Cel care a sunat a dat FBI-ului informaţii corecte cu privire la amploarea

exploziei, localizarea exactă şi tipul de explozibil folosit. Toate s-au potrivit cu descoperirile noastre.

– Preşedintele o să accepte să stea de vorbă cu el?

– Teoretic, nu. O să se afle însă în încăperea respectivă, şi credem că asta o să satisfacă... La naiba! exclamă Tobey, cînd pager-ul ei începu să bîzîie. Ne cheamă înăuntru chiar acum.

Porniră în goană spre capătul coridorului. Unul dintre asistenţii aflaţi în anticamera Biroului Oval le făcu semn să intre şi le deschise uşa care dădea în biroul preşedintelui.

Preşedintele Mike Lawrence stătea în picioare, lîngă birou. Avea mînecile cămăşii suflecate şi mîinile înfipte în şolduri. În faţa lui se afla secretarul de stat Av Lincoln. Avînd un chip rubicond, fostul fundaş în liga profesionistă începuse să încărunţească şi să chelească.

Alţi patru înalţi funcţionari erau de faţă: directorul FBI-ului, Griffen Egenes, directorul CIA, Larry Rachlin, comandantul Marelui Stat-Major Melvin Parker şi directorul Consiliului Naţional de Securitate, Steve Burkow.

Cu toţii ascultau încordaţi glasul care răsuna din difuzorul telefonului de pe biroul preşedintelui:

– ...Am să vă scutesc de osteneala reperării locului de unde vă sun, rosti omul de la capătul firului, cu un pronunţat accent rusesc. Numele meu este Eival Ekdol. Mă aflu la numărul 1016, Forest Road, în Valley Stream, Long Island. Acesta este un adăpost *Groznîi* şi sînt dispus să vi-l predau o dată cu propria-mi persoană. Sînt gata să compar în instanţă şi îi voi nominaliza pe cei care mă vor captura. Va fi un spectacol de toată frumuseţea.

Groznîi, îşi zise Rodgers, luînd loc alături de tînărul şi elegantul director al Consiliului Naţional de Securitate. *O, Doamne!*

Asceticul Egenes, directorul FBI, îşi notă în carneţel cîteva cuvinte pe care i le arătă apoi preşedintelui şi celorlalţi: *Să-mi trimit oamenii într-acolo?*

Preşedintele încuviinţă din cap şi Egenes părăsi încăperea.

– După capturarea mea, acţiunile teroriste vor înceta, conchise Ekdol.

– Care a fost scopul aruncării în aer a tunelului, urmată de această predare? întrebă Burkow. Ce vrei în schimb?

– Nimic. Mai exact, vreau ca Statele Unite să nu întreprindă nimic.

– Unde, cînd şi de ce? întrebă Burkow.

– În Europa de Est, spuse Ekdol. O anume situaţie conflictuală va fi în curînd urmată de consecinţe militare. Nu dorim implicarea Statelor Unite şi a aliaţilor lor.

Comandantul Marelui Stat-Major ridică receptorul telefonului aflat la îndemînă şi se întoarse cu spatele către microfon, astfel încît spusele sale să nu poată fi auzite.

Burkow protestă:

– Nu putem să promitem aşa ceva. Statele Unite au anumite interese în Polonia, Ungaria...

– Aveţi anumite interese chiar şi pe teritoriul Statelor Unite, domnule Burkow.

Burkow păru a fi luat prin surprindere. Rodgers tăcu în continuare, ascultînd cu atenţie.

– E cumva o ameninţare la adresa americanilor? întrebă Burkow.

– Da, e o ameninţare, confirmă Ekdol. Mai exact, la ora zece fără un sfert, un pod suspendat dintr-un alt oraş american va sări în aer. Asta, desigur, numai în cazul în care nu vom reuşi să ajungem la o înţelegere pînă la momentul respectiv.

Cu toţii îşi priviră ceasurile.

– După cum v-aţi putut da seama, au rămas mai puţin de patru minute, preciză Ekdol.

Preşedintele interveni:

– Domnule Ekdol, sînt preşedintele Lawrence. Avem nevoie de mai mult timp pentru a lua o hotărîre.

– Aveţi la dispoziţie oricît timp doriţi, domnule preşedinte, spuse Ekdol. Dar îl veţi plăti cu vieţi omeneşti. Nu veţi putea să mă capturaţi în timp util, chiar dacă v-aţi trimis oamenii din clipa cînd v-am anunţat unde mă aflu. Şi chiar dacă aţi reuşi să puneţi mîna pe mine, nu veţi reuşi să-i opriţi pe ceilalţi membri ai celulei *Groznîi*.

Preşedintele făcu un semn şi Burkow închise microfonul.

– Daţi-i drumul, spuse Lawrence. Repede!

– Nu negociem cu teroriştii, rosti Burkow sec. Punct.

– Cum să nu, îl contrazise Lincoln. Dar nu o facem în public. Nu avem de ales, trebuie să negociem cu el.

– Şi ce-o să facem cînd o s-apară un alt maniac cu o bombă? întrebă Burkow. Ce-o să facem atunci cînd Saddam o să decidă că e timpul să treacă la acţiune? Sau, dacă nu el, atunci vreuna dintre grupările neonaziste de la noi?

– Nu vom permite să se mai întîmple una ca asta, spuse directorul CIA, Rachlin. Vom trage învăţămintele necesare şi ne vom pregăti. Deocamdată însă n-avem nevoie de un al doilea dezastru ca la New York. Mai întîi trebuie să dezamorsăm bomba; vom avea timp destul să punem mîna pe făptaşi după aceea.

– Dar ar putea fi un bluf, argumentă Burkow. Poate că nebunul şi-a terminat muniţia la East River.

– Domnule preşedinte, de data asta ticălosul a cîştigat, spuse Rodgers. Ştiu cîte ceva despre aceşti fanatici din celula *Groznîi*. Nu obişnuiesc să vorbească în vînt şi aţi văzut cît de tare ne pot lovi. Lăsaţi-i să cîştige runda asta. Îi vom prinde în următoarea.

– Ai vreo idee?

– Da.

– Tot e ceva, fu de părere preşedintele.

– În situaţia actuală, chiar şi un scuipat într-un closet tot ar fi ceva, spuse Burkow. Se pune întrebarea: este acel „ceva“ tocmai cel de care avem nevoie?

Lawrence îşi masă faţa cu ambele mîini, în vreme ce Burkow îi arunca priviri ucigătoare lui Rodgers. Nu-i plăcea să piardă şi sperase să găsească în Rodgers un aliat. În mod obişnuit, aşa s-ar fi întîmplat. Dar în cazul de faţă implicaţiile erau enorme, şi aveau nevoie de timp şi de capete limpezi pentru a le cîntări aşa cum se cuvenea.

– Îmi pare rău, Steve, rosti preşedintele. Sînt de acord cu tine în principiu, Domnul mi-e martor. Dar trebuie să-i dăm monstrului ce ne-a cerut. Fă-mi din nou legătura.

Cu o mişcare scurtă, Burkow deblocă microfonul.

– Mai eşti pe fir? întrebă preşedintele.

– Da.

– Dacă îţi acceptăm condiţiile, nu va mai avea loc nici o altă explozie?

– Numai dacă acceptaţi acum, imediat, răspunse Ekdol. Aveţi la dispoziţie mai puţin de un minut.

– Atunci, sîntem de acord, spuse preşedintele. Sîntem de acord, lua-te-ar naiba!

– Prea bine, spuse Ekdol.

Urmă o scurtă pauză.

– Unde se află explozibilul? întrebă Burkow.

– În portbagajul unei camionete oarecare, care traversează un pod oarecare, dintr-un oraş american oarecare, veni răspunsul. Tocmai i-am telefonat şoferului să nu mai livreze marfa. Iar acum, aşa cum v-am promis, puteţi veni să mă luaţi. Nu voi pomeni nimănui despre înţelegerea noastră. Dar nu încercaţi să vă încălcaţi cuvîntul, domnule preşedinte, căci nu-i veţi putea opri pe oamenii mei să intre în acţiune în alte oraşe. S-a înţeles?

– Am înţeles, spuse preşedintele.

Omul de la capătul firului închise telefonul şi în încăpeie se aşternu liniştea.

14

Luni, ora 6:45, Sankt Petersburg

Orlov apăsă pe butonul difuzorului de lîngă uşa lui Roski.

– Da? se auzi glasul strident al colonelului.

– Domnule colonel, sînt generalul Orlov.

Uşa se deschise cu un bîzîit şi Orlov intră. Roski era aşezat la un birou mic, în partea stîngă a încăperii. Pe tăblia cenuşie a acestuia se găseau un computer, un telefon, un fax, o cană de cafea şi un steag în miniatură. În partea dreaptă a încăperii se afla biroul secretarei şi aghiotantei sale, caporalul Valentina Believ. Amîndoi se ridicară în picioare şi salutară regulamentar cînd îşi făcu apariţia generalul, dar o făcu fiecare în felul lui: Believ prompt, sărind în picioare, Roski ceva mai lent, chiar cu lehamite.

Orlov le răspunse la salut şi o rugă pe Valentina să-i lase singuri. Cînd uşa se închise în urma ei, Orlov îşi îndreptă privirea asupra colonelului.

– S-a întîmplat ceva ce s-ar cuveni să ştiu şi eu în ultimele douăzeci şi patru de ore? întrebă el.

Roski se aşeză cu mişcări lente.

– S-au întîmplat o mulțime de lucruri. Ceva ce s-ar cuveni să știți? Domnule general, toți sateliții noștri, agenții de pe teren, radiosupravegherea și decriptarea mesajelor captate vor deveni peste cîteva ore responsabilitățile dumneavoastră. Aveți și așa destule preocupări.

– Sînt general, spuse Orlov. Munca efectivă o prestează subordonații mei. Ceea ce aș vrea să știu, domnule colonel, este dacă nu cumva ți-ai depășit atribuțiile.

– În ce privință?

– Ce treabă ai avut cu procuratura? vru să afle Orlov.

– Am fost nevoiți să ne descotorosim de un cadavru, răspunse Roski. Un agent britanic. Un tip curajos, îl urmăream de cîteva zile. Și-a luat viața cînd s-a văzut încolțit de oamenii noștri.

– Cînd s-a întîmplat asta? întrebă Orlov.

– Ieri.

– De ce n-ai raportat?

– I-am raportat ministrului Doghin, replică Roski.

Orlov se încruntă.

– Regulamentul cere introducerea tuturor rapoartelor în memoria computerului, urmînd ca o copie să-mi fie trimisă imediat...

– E-adevărat, domnule, și așa aș fi procedat dacă dispozitivul nostru ar fi fost operațional. Din păcate, încă nu e așa. Legătura dintre biroul dumneavoastră și cel al ministrului nu va fi asigurată decît peste aproximativ patru ore. În schimb, telefonul meu a fost verificat și asigurat, astfel încît l-am putut folosi.

– Dar legătura dintre birourile noastre? interveni Orlov. Nu e îndeajuns de sigură?

– N-ați primit raportul?

– Știi prea bine că nu.

– A fost o scăpare, zîmbi Roski. Caporalul Believ va primi o mustrare. Dacă-mi permiteți să-l rechem pe Believ, veți primi raportul în cîteva minute.

Orlov îl privi lung pe colonel.

– Te-ai alăturat Societății pentru Cooperare cu Armata, Forțele Aeriene și Flota cînd abia împliniseși paisprezece ani, nu-i așa? îl întrebă el.

– Aveți dreptate, confirmă Roski.

– La șaisprezece ani erai un lunetist experimentat și, în vreme ce tinerii de vîrsta ta făceau săritura peste groapa cu noroi din pista cu obstacole, îmbrăcați în ținută de sport și încălțați cu tenişi, dumneata făceai saltul ținînd o raniță grea în spinare și încălțat cu bocanci. Generalul-colonel Odinstev te-a antrenat în cadrul unei grupe speciale, învățîndu-te arta terorismului și a asasinatului. Dacă-mi amintesc bine, ai executat o dată un spion în Afganistan, cu un cuțit aruncat drept în inimă de la cincizeci de metri distanță.

– Cincizeci și doi, preciză Roski, ridicîndu-și privirea către superiorul său. A fost un record în cadrul *spețnaz*.

Orlov ocoli biroul și se așeză pe marginea acestuia.

– Ai petrecut trei ani în Afganistan, pînă cînd unul dintre membrii plutonului tău a fost rănit în cursul unei misiuni de capturare a unui lider afgan. Comandantul plutonului a decis să nu-l abandoneze pe cel rănit. În calitatea ta de locțiitor la comanda plutonului, i-ai reamintit comandantului că avea datoria de a-i administra o injecție letală celui rănit și netransportabil. A refuzat și atunci l-ai ucis: o mînă peste gură, un pumnal înfipt în gît. Apoi i-ai luat viața rănitului.

– Dacă aș fi procedat altfel, superiorii noștri ar fi ordonat executarea întregului pluton pentru nesupunere, se justifică Roski.

– Desigur, spuse Orlov. A urmat însă o anchetă, pentru a se stabili dacă rana soldatului respectiv fusese îndeajuns de gravă pentru a justifica moartea.

– Era rănit la picior și ne încetinea retragerea, argumentă Roski. În această privință, regulamentele sînt foarte clare. Ancheta n-a fost decît o formalitate.

– Cu toate acestea, continuă Orlov, unii dintre oamenii tăi n-au fost de acord cu ceea ce ai făcut. Au adus, din cîte-mi amintesc, o serie de acuzații: ambiție, dorința de a fi avansat... Superiorii tăi s-au temut pentru siguranța dumitale, ai fost rechemat și

numit într-un post la facultatea de profil din cadrul Academiei Militare Diplomatice. I-ai fost profesor fiului meu şi l-ai cunoscut pe ministrul Doghin încă din vremea cînd acesta ocupa funcţia de primar al Moscovei. Greşesc cumva?

– Nu, domnule.

Orlov se apleacă spre colonel şi-i spuse, cu o voce abia şoptită:

– Ţi-ai slujit ţara şi armata cu destoinicie vreme de douăzeci de ani, ţi-ai riscat viaţa şi reputaţia. Beneficiind de o experienţă atît de vastă, domnule colonel, lămureşte-mă şi pe mine: n-ai învăţat încă să nu stai jos în faţa unui ofiţer superior decît dacă acesta ţi-a acordat permisiunea s-o faci?

Roski roşi pînă-n vîrful urechilor. Se ridică imediat, luînd poziţie de drepţi.

– Ba da, domnule.

Orlov rămase aşezat pe colţul biroului.

– Cariera mea a fost diferită de a ta, domnule colonel. Tatăl meu a fost martor la înfrîngerea Armatei Roşii de către Luftwaffe în timpul războiului. Mi-a insuflat şi mie respectul pe care îl nutrea pentru aviaţie. Mi-am petrecut opt ani de zile în Forţele de Apărare Aeriană, ca pilot de recunoaştere vreme de patru ani, iar apoi atrăgînd alţi piloţi în ambuscade – păcăleam aviaţia inamică, determinînd-o să intre în raza de acţiune a tirului ucigaş al tunurilor antiaeriene.

Orlov se ridică şi privi direct în ochii aburiţi de mînie ai lui Roski.

– Ştiai toate acestea, domnule colonel? Mi-ai studiat dosarul?

– Da, domnule, l-am citit.

– Atunci, ştii că se întîmplă foarte rar să le atrag atenţia subalternilor. Cei mai mulţi dintre ei sînt oameni de treabă, chiar şi recruţii. Vor doar să-şi facă treaba şi să fie remarcaţi dacă o fac aşa cum se cuvine. Unii dintre ei fac greşeli nevinovate, şi nu există nici un motiv pentru a le strica dosarele, consemnîndu-le. Voi acorda întotdeauna unui soldat, unui patriot, prezumţia de nevinovăţie. Inclusiv ţie, domnule colonel.

Orlov se apropie, astfel încît chipul lui se află din nou la doar cîțiva centimetri de cel al lui Roski.

– Dacă însă voi constata vreodată că m-ai ignorat, adresîndu-te direct eșalonului superior, voi avea grijă să te întorci la Academie, purtînd în dosar o notă de nesupunere. Ne-am lămurit, domnule colonel?

– Da, domnule, ne-am lămurit, rosti Roski, aproape scuipînd cuvintele.

– Bine.

Schimbară salutul regulamentar, iar generalul se întoarse și se îndreptă spre ieșire.

– Domnule? spuse Roski.

Orlov întoarse capul. Colonelul rămăsese în poziție de drepți.

– Da? întrebă Orlov.

– Ceea ce a făcut fiul dumneavoastră la Moscova... a fost una dintre acele greșeli nevinovate?

– A fost o prostie și o dovadă de iresponsabilitate, răspunse Orlov. Dumneata și ministrul ați fost mai mult decît îngăduitori cu el.

– Am făcut-o din respect pentru realizările dumneavoastră, domnule, sublinie Roski. Îl așteaptă o carieră strălucită. Ați citit vreodată dosarul întocmit în urma incidentului?

Privirea lui Orlov deveni piezișă.

– Nu, nu m-a interesat.

– Posed o copie a lui, spuse Roski. A fost retrasă din arhiva cartierului general. La dosar era atașată și o recomandare. Știați asta?

Orlov nu răspunse.

– Comandantul companiei lui Nikita a recomandat exmatricularea lui pentru huliganism. Nu pentru că a desfigurat fațada bisericii ortodoxe grecești de pe Strada Arhipova, și nici fiindcă l-a bătut pe preot, ci fiindcă a intrat prin efracție în depozitul de materiale al Academiei, a sustras vopseaua și l-a repezit pe paznicul care încerca să-l oprească.

Roski zîmbi.

– Bănuiesc că fiul dumneavoastră era pornit împotriva grecilor după ce a audiat prelegerea mea, în care le-am povestit studenţilor cum au livrat forţele armate greceşti armament pentru rebelii din Afganistan.

– Unde vrei să ajungi? întrebă Orlov. Vrei să mă convingi că ai reuşit să-l înveţi pe Nikita să se lege de cetăţenii lipsiţi de apărare?

– Civilii sînt punctul vulnerabil al aceleiaşi maşinării care pune în mişcare şi armata, domnule, spuse Roski. O ţintă ca oricare alta pentru un adevărat membru al *spetnaz*. Dar nu cred că doriţi să discutăm acum chestiuni ce ţin de doctrina militară.

– N-am nimic de discutat cu dumneata, domnule colonel, replică Orlov. Trebuie să punem în mişcare un centru de comandă.

Porni spre uşă, dar glasul lui Roski îl opri din nou.

– Bineînţeles, domnule general. Cu toate acestea, de vreme ce mi-aţi cerut să vă pun la curent cu tot ce ţine de activităţile mele oficiale, voi avea grijă să înregistrez toate detaliile conversaţiei noastre, inclusiv ceea ce urmează. Acuzaţiile aduse fiului dumneavoastră nu au fost retrase. Pur şi simplu nu s-a dat curs recomandării comandantului de companie, ceea ce nu e acelaşi lucru. Dacă aceasta ar fi fost supusă atenţiei comisiei de personal, aceasta nu ar fi putut s-o ignore.

Orlov se oprise cu mîna pe clanţă, cu spatele la Roski.

– Fiul meu va fi nevoit să suporte consecinţele propriilor sale fapte, deşi sînt convins că orice judecător militar nu va omite să ia în considerare comportarea sa meritorie din ultimii ani, precum şi întîrzierea şi modul în care au fost blocate, iar apoi readuse pe tapet detaliile acestui caz.

– Se întîmplă uneori ca vreun dosar să răsară din senin pe cîte un birou, domnule.

Orlov deschise uşa. Caporalul Believ, care se afla în faţa ei, luă poziţie de drepţi şi salută.

– Impertinenţa dumitale va fi şi ea notată în propriul meu raport, domnule colonel, mai spuse generalul, mutîndu-şi privirile de la Believ la Roski. Mai ai ceva de adăugat?

Roski rămăsese locului, împietrit lîngă birou.

– Nu, domnule. Deocamdată nu am nimic de adăugat.

Generalul Orlov ieşi din încăpere şi Believ intră în biroul colonelului. Închise uşa în urma ei şi generalul nu putu decît să-şi închipuie ce se întîmpla dincolo de tăblia ei capitonată.

Dar asta nu avea importanţă. Roski fusese avertizat şi, de acum înainte, avea să fie obligat să respecte regulile ca la carte. Cu toate acestea, Orlov avea impresia că regulile ar fi putut începe să se schimbe, din momentul în care Roski avea să obţină legătura telefonică cu ministrul de interne Doghin.

15

Duminică, ora 22:15, Washington, D.C.

Griff Egenes se întoarse în Biroul Oval.

– Trupele statale se află în drum spre Forest Road, anunţă el. Una dintre echipele mele a decolat cu elicopterul de la New York. O să punem mîna pe nebunul ăsta în mai puţin de o jumătate de oră.

– N-o să se împotrivească arestării, spuse Burkow.

Egenes se prăbuşi într-un fotoliu.

– De unde ştii?

– I-am dat ceea ce şi-a dorit. O să strige nişte lozinci radicale şi o să se lase prins.

– Drace, spuse Egenes. Mi-ar fi plăcut să ne fi dat ocazia să-l stoarcem niţel.

– Şi mie, încuviinţă Burkow.

Şeful Consiliului Naţional de Securitate se întoarse către Mike Rodgers. Cu toate că toţi cei prezenţi în Biroul Oval aveau chipurile încordate, cel al lui Burkow părea cel mai înnegurat.

– Ei bine, Mike? făcu Burkow. Cine sînt creaturile astea şi cum facem că punem mîna pe cei rămaşi liberi?

– Înainte de a răspunde, ar putea cineva să-mi spună dacă ruşii au vreo operaţiune militară în curs de desfăşurare care ar putea să degenereze într-o invazie? interveni preşedintele. Ce naiba, se presupune că ţinem sub urmărire lucrurile de felul ăsta.

Mel Parker, comandantul Marelui Stat-Major, cel mai taciturn dintre membrii administraţiei, răspunse imediat:

– Cît timp Ekdol îşi dicta termenii pentru predarea sa necondiţionată l-am sunat pe secretarul apărării Colon. El a vorbit cu Pentagonul şi mi-a spus că o serie de divizii ruseşti fac manevre chiar lîngă graniţa ucraineană. Sînt în număr destul de mare, comparativ cu ceea ce obişnuiesc să deplaseze în zonă, dar nu îndeajuns încît să ne îngrijoreze.

– Nu s-au mai depistat nicăieri mişcări masive de trupe? întrebă Rodgers.

– BNR-ul îşi concentrează toate resursele pentru aflarea unui răspuns, replică Parker.

– Dar graniţa ar putea fi doar un punct intermediar de staţionare, remarcă preşedintele.

– E foarte posibil, încuviinţă Parker.

– Tocmai aici e buba, spuse directorul FBI-ului, Egenes. Toate astea se întîmplă din cauza reducerilor de tehnică şi personal. Avem prea puţini agenţi pe teren. Un satelit n-are cum să ne raporteze despre infanteriştii care înjură lungimea marşului ce-i aşteaptă şi nici nu poate citi adnotările de pe o hartă. Ne lipseşte adevăratul spionaj.

– Da, asta e o problemă, fu de acord Rodgers, dar are prea puţin de a face cu situaţia actuală.

– Cum adică? întrebă Rachlin.

– Adevărul este că individul ăla din *Grozniî* n-a făcut nici o afacere negociindu-şi predarea, spuse Rodgers.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă Tobey, care pînă atunci tăcuse, luînd notiţe pentru Steve Burkow.

– Să presupunem că ruşii invadează Ucraina, explică Rodgers. Noi nu am putea să intervenim.

– De ce nu? întrebă ea.

– Fiindcă în acest caz am intra în război cu Rusia, continuă Rodgers. Ce-ar urma? Nu avem capacitatea să purtăm un război convențional declarat. Am dovedit asta în Haiti și în Somalia. Dacă totuși am face-o, pierderile ar fi grele și televiziunea nu ar pregeta să le prezinte. Opinia publică și Congresul ne-ar tăia macaroana cît ai zice pește. De asemenea, nu putem să intervenim în forță, cu rachete, bombardamente și atacuri pe scară mare, din cauza pagubelor materiale și a victimelor civile ce ar rezulta de aici.

– Le plîng de milă cu lacrimi de crocodil, aruncă ironic Burkow. E război. În război, oameni sînt răniți sau uciși. Și, dacă nu mă înșel, rușii au fost cei care au făcut primul pas, atacînd un obiectiv civil la New York.

– Nu avem confirmarea faptului că ordinul ar fi venit de la guvernul rus, sublinie Egenes.

– Exact, întări secretarul Lincoln. Sincer, oricît de urît v-ați uita la mine din cauza a ceea ce vă voi spune, nu sînt convins că mi-ar plăcea să ne implicăm într-un război în Europa de Est, fie el și unul just. Germania și Franța nu ni se vor alătura. Poate că nici măcar nu ne vor sprijini. Întregul NATO s-ar putea să ne întoarcă spatele. Cheltuielile necesare pentru a disciplina Rusia și a o reconstrui după un astfel de război ar fi uriașe.

– Nu, spuse Burkow, cu un dezgust abia reprimat. E de preferat să mai construim o linie Maginot pentru a ține dușmanul la distanță, precum cei trei purceluși și casa lor de paie. Nu-mi vindeți mie gogoși de genul ăsta. Pun pariu că nici nu vă trece prin cap că ar trebui să ne repezim asupra Lupului cel Rău, să-i scoatem fumurile din cap cu napalm și să ne facem un palton din ce mai rămîne din blana lui. Știu că nu sună foarte corect din punct de vedere politic, dar nu noi am fost cei care au început.

– Spune-mi, i se adresă Lincoln lui Rodgers, ți-au trimis japonezii o cutie cu bomboane și un bilețel de mulțumire fiindcă ai oprit rachetele nord-coreene să prefacă Tokyo în pulbere?

– N-am făcut-o pentru a primi mulțumiri, contracară Rodgers. Am făcut-o fiindcă așa se cuvenea.

– Cu toţii sîntem foarte mîndri de tine, urmă Lincoln. Dar noi am pierdut doi oameni, în vreme ce japonezii n-au mişcat un deget.

– De data asta, sînt de partea lui Mel, spuse preşedintele. Dar tot n-am lămurit adevărata problemă: cine se află în spatele atentatului şi care-i sînt scopurile?

Se uită la ceas.

– La unsprezece şi zece minute intru în direct, ca să vorbesc naţiunii despre atentat. Tobey, pot să te rog să refaci discursul, pomenind şi despre capturarea făptaşului, mulţumită acţiunii prompte şi concertate a FBI-ului, a CIA şi a celorlalte agenţii?

Directoarea adjunctă a Consiliului Naţional de Securitate încuviinţă şi se îndreptă spre cel mai apropiat telefon.

Preşedintele se uită la Rodgers.

– Domnule general, acestea au fost motivele care te-au determinat să mă sfătuieşti să capitulez în faţa atentatorului? Ştiai că oricum am fi acţionat aşa cum dorea?

– Nu, domnule, răspunse Rodgers. N-am capitulat. N-am făcut decît să-i distragem atenţia.

Lawrence se lăsă pe spate, cu mîinile încrucişate la ceafă.

– De la ce anume?

– De la contraatacul nostru, veni răspunsul.

– Împotriva cui? vru să afle Burkow. Ticălosul ne-a spus pentru cine lucrează şi s-a predat.

– Vom urma firul ameninţării în sens invers, explică Rodgers.

– Te ascultăm, spuse preşedintele.

Rodgers se aplecă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

– Celula *Groznîi* şi-a luat numele de la Ivan *Groznîi*, Ivan cel Groaznic, începu Rodgers.

– De ce nu mă mir? murmură Rachlin.

– Încă din vremea Revoluţiei, membrii ei au acţionat numai din interese politice, nu financiare, continuă Rodgers. S-au infiltrat ca o a cincea coloană în Germania în timpul războiului şi au iscat tulburări nu foarte semnificative şi la noi în perioada

Războiului Rece. Au fost la originea unora dintre primele eşecuri ale testelor cu rachete Redstone.

– Cine-i finanţează? întrebă Parker.

– Pînă de curînd erau sprijiniţi de forţele politice extremist-naţionaliste care aveau nevoie de un instrument terorist. Gorbaciov a încercat să dezmembreze celula la jumătatea anilor '80 şi acesta a fost momentul în care membrii ei s-au răspîndit peste hotare, îndeosebi în State şi în America de Sud, aliindu-se cu Mafia rusească aflată în curs de consolidare a puterii, pentru a-i răsturna pe conducătorii cu afinităţi occidentale.

– Aşadar, îl urăsc de moarte pe Janin, conchise Lincoln.

– Ai prins ideea, încuviinţă Rodgers.

– Dar, dacă nu sînt manipulaţi de guvern, cum ar putea să plănuiască ceva în Europa de Est? întrebă preşedintele. O operaţiune militară de o asemenea anvergură nu se poate desfăşura fără aprobarea Kremlinului. Europa de Est nu e Cecenia, ca un grup de generali aflaţi la faţa locului să-i poată impune o conduită politică lui Elţîn.

– La naiba, observă Rachlin. Iar noi am crezut tot timpul că, de fapt, el trăgea sforile.

– Întocmai, întări Rodgers. Şi de data asta se prea poate ca, fără ştirea Kremlinului, să se pună la cale ceva mare. Ceea ce am văzut în Cecenia în 1994 a fost începutul tendinţelor de descentralizare a Rusiei. E o ţară mare, cu nu mai puţin de opt fusuri orare. Să presupunem că, în cele din urmă, cineva de-acolo s-a trezit şi şi-a zis: „Ţara asta e ca un dinozaur. Are nevoie de două creiere pentru a continua să trăiască".

Preşedintele îl privi atent pe Rodgers.

– Chiar crezi că asta s-a întîmplat?

Rodgers dădu din cap.

– Chiar înaintea exploziei, domnule preşedinte, am interceptat o comandă de covrigi trimisă de la Sankt Petersburg la o simigerie din New York.

– O comandă de *covrigi?* izbucni Burkow. Îţi arde de glume.

– Aşa am reacţionat şi eu, spuse Rodgers. Ne-am tot chinuit să-i dăm de capăt, dar nu i-am descoperit adevăratul sens decît

după explozie. Folosind tunelul Midtown drept un punct aflat pe o rețea, unul dintre criptologii noștri a avut ideea de a-i suprapune o hartă a New York-ului, avînd drept unul dintre nodurile de interes maxim tocmai tunelul.

– Iar celelalte puncte nodale constituiau țintele de rezervă? deduse Egenes. În fond, atentatorii de la World Trade Center avuseseră și ei ținte secundare, între ele numărîndu-se și Tunelul Lincoln.

– N-aș crede, clătină din cap Rodgers. Analistul nostru le-a considerat mai degrabă niște opriri pe traseul fabricării bombei. Larry, te rog să-mi confirmi spusele în cele ce urmează: de aproximativ două luni, am detectat radiații de microunde din preajma Nevei, de la Sankt Petersburg.

– Într-adevăr, acolo s-a pus ceva la cale, încuviință Rachlin.

– Inițial, am crezut că emisiile de unde proveneau de la noul post de televiziune aflat în construcție la Ermitaj, continuă Rodgers. Acum însă am ajuns la concluzia că postul de radio e doar o fațadă pentru o operațiune ultrasecretă.

– Cel de-al doilea „creier al dinozaurului", rosti Lincoln.

– Exact, îl aprobă Rodgers. Operațiunea a fost finanțată în aparență din fondurile aprobate de ministrul de interne Doghin.

– Care tocmai a pierdut alegerile, preluă ștafeta președintele.

– Așa e, confirmă Rodgers. Și mai e ceva. Un agent britanic a fost ucis în timp ce încerca să arunce o privire la fața locului. Așadar, ceva se întîmplă cu adevărat acolo. Indiferent ce anume e, un centru de comandă sau o bază militară, e foarte probabil ca acest „ceva" să fie legat de atentatul de la New York prin acea comandă de covrigi.

Av Lincoln sintetiză spusele colegului său:

– Așadar, avem de-a face cu guvernul Rusiei sau o facțiune a acestuia, aflată în cîrdășie cu un grup terorist ilegal și, foarte probabil, cu Mafia rusească. În aparență, respectiva alianță controlează într-o măsură îndeajuns de mare armata, astfel încît pot provoca un incident major în Europa de Est.

– Corect, spuse Rodgers.

Rachlin oftă:

– Doamne, cît mi-ar plăcea să-l prăjesc eu însumi niţel pe şobolanul ăla arogant din *Groznîi*, în momentul cînd va fi în mîinile noastre.

– Îţi garantez că nu vom scoate nici o silabă de la el, fu de părere Egenes. Ai lui nu i-au spus nimic, ştiind că urma să ni se predea.

– Ar fi fost o tîmpenie din partea lor să-l pună la curent, fu de acord Rachlin. Nu i-au spus decît atît cît era necesar ca să apărem noi într-o lumină favorabilă şi să dăm impresia că sabia dreptăţii noastre a căzut cu o precizie necruţătoare.

– Să nu dăm cu piciorul la o asemenea şansă, opină preşedintele. Ştim cu toţii că JFK a fost nevoit să compromită prezenţa militară americană din Turcia pentru a scăpa de rachetele lui Hruşciov din Cuba. Faptul că numai o parte a tîrgului a ieşit la iveală l-a făcut pe Kennedy să pară un erou, în vreme ce Hruşciov a picat de fraier. Aşadar, să presupunem că, de la Sankt Petersburg, un oficial guvernamental a ordonat atentatul de la New York. Ar fi putut fi Janin?

– Mă îndoiesc, spuse secretarul Lincoln. Vrea relaţii trainice cu Occidentul, nu război.

– Putem fi siguri de asta? Că tot veni vorba de Elţîn, să nu uităm că am fost duşi cu preşul, şi nu o dată.

– Janin n-are nimic de cîştigat din starea de război, argumentă Lincoln. S-a pronunţat împotriva soluţiilor militare. Şi apoi, el şi *Groznîi* sînt duşmani înnăscuţi.

– Ce părere aveţi despre Doghin? întrebă preşedintele. Ar putea fi mîna lui?

– E o variantă mai plauzibilă, spuse Rodgers. A plătit pentru dispozitivul de la Sankt Petersburg, iar cei care lucrează acolo sînt, foarte probabil, oamenii lui.

– Există vreo cale pentru a discuta cu Janin despre asta? întrebă Tobey.

– Eu n-aş risca, răspunse Rodgers. Chiar dacă personal nu e implicat, e foarte posibil ca nu toţi cei din preajma lui să fie la fel de demni de încredere.

– Ce plan ai, Mike? întrebă Burkow nerăbdător. Din perspectiva mea, aş spune că o singură bombă a fost de-ajuns pentru a scoate pe tuşă Statele Unite. Isuse, mi-aduc aminte de vremurile cînd chestiile de genul ăsta îi mobilizau pe oameni, cînd ne implicam cu adevărat în războaie pentru mai puţin decît atît.

Rodgers încercă să-l tempereze.

– Steve, bomba nu ne-a aruncat deoparte. Dimpotrivă, din punct de vedere strategic, aş zice chiar că ne-a fost de ajutor.

– În ce fel? întrebă Burkow.

– Indiferent cine se află în spatele acestor acţiuni, la ora asta e convins că nu va mai trebui să ne supravegheze îndeaproape, spuse Rodgers. E exact situaţia în care se aflau ruşii cînd au semnat pactul de neagresiune Ribbentrop-Molotov.

– Iar ruşii s-au înşelat, căci Hitler n-a ezitat să-i atace, sublinie Lincoln.

– Corect, spuse Rodgers, uitîndu-se la preşedinte. Domnule preşedinte, lăsaţi-mă să acţionez în acelaşi fel. Aşa cum le-am promis, nu vom interveni în Europa de Est. De fapt, chiar îi vom lăsa pe europeni să tremure niţel, văzînd că ducem o politică izolaţionistă.

– O să se potrivească de minune cu sentimentele americane din zilele astea, comentă Lincoln.

– Şi între timp Forţa de Impact îi va pune cu botul pe labe pe cei de la cel de-al doilea „creier"..., încheie Rodgers.

Preşedintele scrută pe rînd chipurile celor aflaţi în încăpere. Rodgers simţi încordarea plutind în încăpere.

– Îmi place, spuse într-un tîrziu Burkow. Îmi place al naibii de mult.

Preşedintele îşi aţinti privirea asupra lui Rodgers.

– Daţi-i drumul, spuse el. Aduceţi-mi capul Lupului cel Rău.

16

Duminică, ora 20, Los Angeles

Paul Hood era aşezat la umbră, pe marginea piscinei hotelului. Pager-ul şi telefonul celular îi erau aşezate la îndemînă pe masă şi îşi trăsese pălăria peste ochi atît de jos, încît cu greu l-ar fi putut recunoaşte cineva. Nu se simţea în stare să poarte conversaţii mondene. Cu excepţia absenţei evidente a bronzului, avea înfăţişarea unui producător independent de filme, modern şi plin de sine.

De fapt, chiar şi în aceste împrejurări, cînd Sharon şi copiii săi se zbenguiau în piscină la numai cîţiva metri distanţă, se simţea oarecum melancolic, pradă unei singurătăţi stranii. Avea căştile pe urechi, iar radioul Walkman-ului difuza ultimele ştiri, în aşteptarea discursului pe care preşedintele urma să-l adreseze naţiunii. Trecuse multă vreme de cînd nu mai ascultase un comunicat oficial în calitate de simplu cetăţean şi nu-i plăcea. Nu-i plăcea sentimentul de neajutorare, faptul că nu-şi putea împărtăşi opinia presei sau altor funcţionari guvernamentali. Ar fi vrut să contribuie la mîngîierea celor aflaţi în suferinţă, să-şi exprime furia şi chiar dorinţa de răzbunare.

Cînd colo, era doar un bărbat așezat pe un șezlong, așteptînd știrile, ca oricare altul.

Ei, nici chiar așa, își spuse el. Aștepta telefonul lui Mike Rodgers. Deși linia telefonică nu era asigurată, știa că Rodgers avea să găsească o cale de a-i spune ceva în plus. Asta în ideea că exista într-adevăr ceva de spus.

Așteptînd, se gîndea la atentat. Ținta nu fusese, în mod necesar, tunelul. Ar fi putut fi la fel de bine holul acestui hotel, înțesat de turiști asiatici și oameni de afaceri sau cineaști din Italia, Spania, America de Sud și chiar Rusia. Scopul ar fi putut fi înspăimîntarea lumii din care proveneau, iar rezultatul ar fi fost dezastruos pentru economia locală, de la serviciile de închiriere a limuzinelor și pînă la industria restaurantelor. În calitate de primar al Los Angeles-ului, Hood participase la o mulțime de seminarii ce avuseseră ca temă terorismul. Deși fiecare grupare teroristă își avea metodele și rațiunile proprii de acțiune, exista și un element comun. Cu toții loveau în locurile populate, indiferent dacă erau baze militare, mijloace de transport sau clădiri oficiale. Era singura modalitate posibilă de a determina guvernele să se așeze la masa negocierilor, în consens cu opinia publică sau în ciuda ei.

Se gîndea, de asemenea, la Bob Herbert, care își pierduse picioarele și soția într-un atentat terorist. Nu putea nicidecum să-și închipuie ce era în sufletul lui.

Un chelner blond spălăcit se opri în dreptul lui Hood și îl întrebă dacă nu dorea să comande ceva de băut. Hood ceru o răcoritoare. Cînd tînărul se întoarse, aducîndu-i ceea ce comandase, zăbovi o clipă, privindu-l cu atenție.

– Dumneavoastră sînteți, nu-i așa?

Hood își scoase căștile:

– Poftim?

– Sînteți domnul primar Hood.

– Da, confirmă acesta, zîmbind.

– Grozav, rîse tînărul. Ieri am servit-o pe fiica lui Boris Karloff, completă el, mîndru de sine și așezînd paharul pe o măsuță metalică. De necrezut ce s-a întîmplat la New York, nu?

E genul de chestie la care nu-ţi vine să te gîndeşti, dar tot nu te poţi abţine.

– Aşa e, încuviinţă Hood.

Chelnerul se aplecă înspre el, în vreme ce turna lichidul rece în pahar, şi îi şopti:

– Poate că o să vă placă ce-o să vă spun. Sau poate nu. L-am auzit pe directorul Mosura spunîndu-i detectivului hotelului că o companie de asigurări ne-a propus să le oferim clienţilor noştri poliţe de asigurare pe durata şederii, aşa cum se practică pe marile transatlantice. În felul ăsta, nimeni n-o să ne poată da în judecată în cazul unui atentat.

– În felul ăsta, şi clienţii, şi bunurile vor fi la adăpost, comentă Hood.

– *Exactamundo,* confirmă chelnerul încîntat.

Hood îi mulţumi tînărului şi semnă nota de plată tocmai cînd telefonul începu să sune. Se grăbi să răspundă.

– Ce-i nou, Mike? întrebă el, ridicîndu-se şi îndreptîndu-se către un colţ umbrit şi pustiu.

– Mă simt la fel ca toţi ceilalţi, îngreţoşat şi furios, răspunse Rodgers.

– Ce noutăţi poţi să-mi dai? întrebă Hood.

– Mă îndrept spre birourile noastre după întîlnirea cu şeful, veni răspunsul. S-au întîmplat o mulţime de chestii noi. Mai întîi, am primit un telefon de la făptaş. S-a predat. E în mîinile noastre.

– Aşa, pur şi simplu?

– A pus şi cîteva condiţii, preciză Rodgers. Vom fi nevoiţi să nu ne băgăm într-o afacere care se pune la cale peste ocean. În vechea Zonă Roşie, mai exact. Altfel, căpătăm încă o porţie.

– E groasă? vru să afle Hood.

– Nu ştim. Pare a fi afacerea armatei.

– Noul preşedinte e implicat?

– Credem că nu, răspunse Rodgers. Se pare că e o reacţie împotriva lui, nu ceva pus la cale de el.

– Am înţeles, spuse Hood.

– De fapt, semnalul a fost dat, după părerea noastră, din postul de televiziune pe care l-am urmărit. Avem cîteva indicii serioase în acest sens. Şeful ne-a permis să aruncăm o privire mai îndeaproape, lăsînd hîrţogăria deoparte. L-am pus la treabă pe Lowell.

Hood se opri la umbra unui palmier. Preşedintele autorizase o descindere a Forţei de Impact la Sankt Petersburg, iar juristul Centrului de Comandă, Lowell Coffey al II-lea, avea să ceară aprobarea Comisiei Congresului pentru Supravegherea Activităţilor de Contraspionaj. Nu avea să-i fie deloc uşor.

Hood îşi privi ceasul.

– Mike, încerc să prind ultima cursă într-acolo.

– Nu veni, îi spuse Rodgers. Avem destul timp la dispoziţie. Cînd treaba o să înceapă să se precipite, poţi lua un elicopter pînă la Sacramento, iar apoi un zbor rapid de la Baza March.

Hood aruncă o privire spre copii. A doua zi dimineaţă îşi programaseră o vizită la Studiourile Magna. Rodgers avea dreptate în felul lui. Îl despărţea numai o jumătate de oră de baza aviaţiei, iar cu avionul putea să ajungă la Washington în mai puţin de cinci ore. Dar îşi asumase responsabilitatea unei funcţii şi nu îşi putea permite să lase pe altcineva să ducă povara în locul lui.

Inima îi bătea mai repede. Hood cunoştea această senzaţie; în adîncul sufletului, îşi dorea să ia ultimul avion spre Washington.

– O să stau de vorbă cu Sharon, îi spuse lui Rodgers.

– O să te ucidă, răspunse acesta. Trage adînc aer în piept, aleargă o tură prin parcare şi-o să te linişteşti. Ne putem descurca şi singuri.

– Îţi mulţumesc că m-ai pus la curent, spuse Hood. Te anunţ ce-am hotărît. Vorbim mai tîrziu.

– E-n regulă, veni răspunsul posac al lui Rodgers.

Hood închise telefonul şi îl jucă în mînă cîteva clipe.

Da, Sharon avea să-l ucidă, iar copiii aveau să fie trişti. Alexander abia aştepta să parcurgă labirintul virtual Teknophage împreună cu el.

Isuse, de ce-s toate aşa de complicate? se întrebă el, în vreme ce se îndrepta spre piscină. „Fiindcă viaţa n-ar mai fi la fel de dinamică, iar oamenii s-ar plictisi de moarte", îşi murmură apoi în barbă.

Cu toate acestea, nu i-ar fi stricat niţică plictiseală în acel moment. Asta sperase să găsească, întorcîndu-se la Los Angeles.

– Vii în apă, tati? îi strigă Harleigh, fiica sa, văzîndu-l că se apropia.

– Nu, proasto, îi răspunse Alexander, fratele ei. Nu vezi că are telefonul în mînă?

– Nu văd bine fără ochelari, pămpălăule, îi răspunse fata.

Sharon îşi întrerupsese turele de bazin şi călca apa. Expresia de pe chipul ei dovedea că ştia la ce să se aştepte.

– Adunarea, strigă Sharon către copii cînd Hood se ghemui pe marginea bazinului. Cred că tata vrea să ne spună ceva.

Hood fu direct.

– Trebuie să mă întorc. E nevoie să ripostăm după ce s-a întîmplat azi.

– Au nevoie de tata să le tragă un şut în fund, spuse Alexander.

– Sst, îl domoli Hood. Ai uitat? Gura mare...

– ...scufundă vapoare, completă Alexander. Scuză-mă, adăugă el şi şi se scufundă în apă.

Sora sa în vîrstă de doisprezece ani încercă să-l ţină acolo, dar el se eschivă.

Sharon se mulţumi să-l privească lung.

– Criza asta... chiar n-ar putea fi rezolvată fără tine? întrebă ea.

– Probabil că da.

– Atunci, lasă-i s-o rezolve.

– Nu pot, rosti Hood, privind în jos, ca să nu fie nevoit să se uite în ochii ei. Îmi pare rău. O să te sun mai tîrziu.

Se ridică şi îi strigă pe copiii, care-şi întrerupseră zbenguiala doar cît să-şi fluture mîinile în semn de rămas-bun.

– Să-mi luaţi şi mie un tricou de la Teknophage, le spuse el.

– S-a marcat, răspunse Alexander.

Hood se întoarse şi vru să plece.

– Paul? spuse Sharon.

Se întoarse şi privi înapoi.

– Ştiu că ţi-e greu şi nici eu nu-ţi fac viaţa mai uşoară, îi spuse soţia sa. Dar avem şi noi nevoie de tine. Mai ales Alexander. Ca mîine o să-mi fie dat s-aud întruna: „Tatei i-ar fi plăcut asta, tatei i-ar fi plăcut aia". Cîndva, foarte curînd, vei avea de înfruntat o altă criză, provocată de faptul că n-ai prea stat în preajma noastră.

– Crezi că mie nu mi-e greu? întrebă Hood.

– Nu îndeajuns, spuse Sharon, îndepărtîndu-se de marginea bazinului. Nu ţi-e la fel de greu cum ţi-e să te ştii departe de jucăriile tale de la Washington. Să te gîndeşti la asta.

Avea să se gîndească, îşi jură el.

Dar, pînă atunci, trebuia să prindă avionul.

17

Luni, ora 3:35, Washington, D.C.

Locotenent-colonelul W. Charles Squires se afla pe pista întunecată a bazei de la Quantico. Era îmbrăcat în haine civile şi purta o jachetă de piele; la picioarele sale se afla laptop-ul de care nu se despărţea niciodată. Cu gesturi ferme, îi zorea pe ceilalţi şase membri ai Forţei de Impact să urce în cele două aparate Bell Jet Ranger, care aveau să-i ducă la Baza Andrews a Forţelor Aeriene. Acolo aveau să treacă în avionul C-141B StarLifter ce aparţinea Forţei de Impact, care avea să-i ducă, după un zbor de unsprezece ore, la destinaţia Helsinki.

Noaptea era răcoroasă şi înviorătoare, dar, la fel ca întotdeauna, ceea ce îi dădea putere mai presus de orice era munca sa. Pe cînd era copil în Jamaica, nu cunoscuse o altă bucurie mai mare decît aceea de a năvăli pe teren înaintea meciurilor de fotbal, mai ales atunci cînd şansele de cîştig ale echipei sale erau reduse; acelaşi sentiment îl încerca de fiecare dată cînd Forţa de Impact pornea într-o nouă misiune.

Squires dormea în căsuţa sa din incinta bazei cînd îl sunase Rodgers, ordonîndu-i să se pregătească pentru o călătorie în Finlanda. Rodgers îşi ceruse scuze că nu reuşise să obţină apro-

barea Congresului decît pentru trimiterea unei echipe de şapte persoane, în locul efectivului obişnuit de doisprezece oameni. Congresul îşi vîra nasul în toate misiunile ce le erau încredinţate, iar de data asta senatorii se legaseră de numărul participanţilor. Raţionamentul lor era că, dacă aveau să fie prinşi, puteau să le explice ruşilor că nu trimiseseră o echipă completă. Aparent, în lumea bizară a politicii internaţionale, o astfel de distincţie era semnificativă. Din fericire, după ultima misiune, Squires refăcuse strategia echipei, pentru a o adapta la aproape orice reducere de personal.

Squires nu-şi trezi soţia pentru a-şi lua rămas-bun: despărţirea de casă era mai uşoară atunci cînd o lăsa dormind. Îmbrăcîndu-se, luă telefonul neinterceptabil şi se retrase în baie pentru a sta de vorbă cu Rodgers. Află doar că, o dată ajunşi la destinaţie, el şi membrii echipei aveau să se dea drept turişti. Deîndată ce aveau să decoleze, Rodgers avea să-l contacteze pentru a-l informa în legătură cu detaliile planului de acţiune. Pentru început, trei agenţi aveau să plece la Sankt Petersburg, în vreme ce ceilalţi patru aveau să aştepte la Helsinki, ca rezerve.

Cei rămaşi acasă aveau să fie dezamăgiţi, dar nu aveau să fie singurii. Forţa de Impact nu acţiona prea des, dar Squires îi menţinea pe membrii ei în formă prin antrenamente, activităţi sportive şi simulări; cei patru care aveau să rămînă la Helsinki aveau să fie cei mai furioşi, ştiindu-se atît de aproape de ţintă, fără a fi însă parte integrantă a acţiunii. Dar, ca orice soldat experimentat, Squires insista să aibă de fiecare dată asigurat ajutorul necesar în cazul unei retrageri.

După ce echipa restrînsă urcă la bordul elicopterelor, Squires urcă în cel de-al doilea Jet Ranger. Chiar înainte ca acesta să fi decolat, Squires îşi conectă computerul şi introduse în driver discheta pe care i-o dăduse pilotul. Verifică minuţios lista echipamentului ce se afla deja la bordul StarLifter-ului, începînd cu armele şi sfîrşind cu uniformele şi hainele la modă în ţările considerate a fi posibile ţinte în activitatea de spionaj la faţa locului: China, Rusia, şi o serie de ţări din Orientul Mijlociu şi America Latină. Aveau la dispoziţie echipament de scufundare şi de rezistenţă în

condiţii de frig extrem, pentru efectivul complet al echipei. Inventarul nu cuprindea încă aparatele de fotografiat şi camerele video, ghidurile de conversaţie şi cele turistice, precum şi biletele de avion de la liniile aeriene comerciale, pe care aveau să fie nevoiţi să le aibă asupra lor dacă intenţionau să se dea drept turişti. Mike Rodgers era însă vestit pentru atenţia pe care o acorda detaliilor, aşa încît Squires nu se îndoia că toate acestea îi aşteptau deja la Baza Andrews.

Privi în jur, studiindu-i pe membrii Forţei de Impact care i se alăturaseră. Erau acolo şi David George, blondul şi jovialul soldat care ratase ultima misiune, cînd Mike Rodgers îi luase locul, şi noul membru al echipei, tînăra Sondra DeVonne, care urmase un antrenament antiterorist şi îl înlocuise pe omul care îşi pierduse viaţa în Coreea de Nord.

Ca întotdeauna, simţi mîndria de a-i şti alături şi încercă să nu se lase copleşit de conştiinţa faptului că era posibil să nu se întoarcă toţi. Deşi era la fel de pasionat ca şi Rodgers de ceea ce făcea, nu împărtăşea deviza acestuia: *Soarta mea nu e în mîinile Domnului, atîta vreme cît am o armă în mînă.*

Squires îşi aţinti din nou privirea spre ecranul computerului şi zîmbi, închipuindu-şi-o pe soţia sa şi pe fiul lor, Billy, care dormeau liniştiţi. Încercă aceeaşi mîndrie gîndindu-se că, de două sute de ani, cei asemenea lor puteau să doarmă liniştiţi, fiindcă alţi bărbaţi şi alte femei, ca şi el, luptaseră cu aceleaşi gînduri şi griji, trăiseră aceleaşi spaime, pe mare, în aer ori pe uscat, apărînd democraţia în care credeau cu fervoare.

18

Luni, ora 8:20, Washington, D.C.

Micul bar rezervat conducerii era așezat la parterul Centrului de Comandă, într-o încăpere securizată, zid în zid cu barul angajaților. Pereții erau izolați fonic, storurile erau tot timpul coborîte, iar în apropiere, pe una dintre pistele de aterizare nefolosite, un generator de microunde genera în permanență un bîzîit continuu, menit să zădărnicească orice încercare de ascultare cu microfoane direcționale.

Atunci cînd preluase conducerea, Paul Hood insistase ca ambele baruri să ofere meniuri complete de tip fast-food, de la sandvișurile cu ochiuri și pînă la pizza de orice fel. Insistențele sale nu vizau doar confortul personalului, ci țineau de siguranța națională: în timpul operațiunii Furtună în Deșert, inamicul fusese avertizat că se punea la cale ceva de către spionii care țineau socoteala cantităților de pizza și mîncare chinezească ce erau livrate la Pentagon. În cazul în care Centrul de Comandă intra în alertă, indiferent din ce motiv, Paul Hood nu voia ca vreun spion sau vreun ziarist să afle imediat, urmărind vreun puști călare pe bicicletă care ar fi livrat un munte de BigMac-uri.

Barul conducerii era întotdeauna aglomerat între orele opt şi nouă ale dimineţii. Schimbul de zi prelua ştafeta de la schimbul de noapte la ora şase şi îşi petrecea următoarele două ceasuri studiind informaţiile venite peste noapte din întreaga lume. Pe la opt, după ce datele erau trecute în revistă şi înregistrate sau şterse, în afară de cazurile cînd o criză se afla în plină desfăşurare, directorii tuturor departamentelor veneau aici pentru a lua micul dejun şi a discuta despre ultimele ştiri. Azi, Rodgers îi trimisese fiecăruia cîte un mesaj prin e-mail, convocîndu-i la o reuniune de lucru pentru ora nouă, astfel încît, cu cinci minute înainte de fix, încăperea avea să se golească şi aveau să se îndrepte cu toţii către Rezervor.

Cînd Ann Farris, ofiţerul de presă, intră în bar, costumul ei roşu, croit cu eleganţă, atrase privirea admirativă a lui Lowell Coffey al II-lea. Încă din acel moment, Ann ştiu că el avusese o noapte extenuantă. Atunci cînd Coffey era odihnit, nu scăpa niciodată ocazia unor comentarii constructive în orice domeniu, de la modă la literatură.

– Ai lucrat azi noapte? îl întrebă ea.

– Am avut de înfruntat Comisia Congresului pentru Supravegherea Activităţilor de Contraspionaj, îi spuse el, lăsînd deoparte exemplarul împăturit cu grijă din *Washington Post*.

– Înseamnă că ai avut, într-adevăr, o noapte al naibii de lungă. Ce s-a mai întîmplat?

– Mike crede că a pus mîna pe un fir şi că, de fapt, atentatul a fost pus la cale de ruşi. A trimis o echipă pentru a investiga la faţa locului.

– Aşadar, individul capturat, Eival Ekdol, n-a lucrat de capul lui.

– Nicidecum, confirmă Coffey.

Ann se opri lîngă automatul de cafea şi introduse în fantă o bancnotă de un dolar.

– Paul ştie?

– S-a întors, spuse el.

Ann se lumină la faţă.

– Chiar aşa?

– Cum îţi spun, încuviinţă Lowell. A luat ultima cursă de la Los Angeles, spunînd că va fi aici dis-de-dimineaţă. Mike pune la curent întreaga echipă la ora nouă, în Rezervor.

Bietul Paul, îşi zise Ann, luîndu-şi cafeaua espresso dublă şi punînd în buzunar restul cuvenit. *A plecat şi s-a întors în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.* Cu siguranţă că Sharon nu fusese prea încîntată.

Celelalte mese erau ocupate de o serie de membri ai conducerii, care pierdeau vremea în aşteptarea şedinţei de la ora nouă.

Psihologul Liz Gordon mesteca nervoasă o gumă cu nicotină, deşi nimeni nu fuma în încăpere. Îşi răsucea o şuviţă a părului negru, tuns scurt, sorbind din cînd în cînd din cafeaua îndulcită cu trei cuburi de zahăr, în vreme ce răsfoia ultimele ediţii ale săptămînalelor de scandal.

Ofiţerul responsabil cu sprijinul operaţiunilor, Matt Stoll, juca pocher cu ofiţerul ecolog Phil Katzen. Pe masă, între cei doi, se afla o grămăjoară de mărunţiş şi, în loc de cărţi de joc, cei doi îşi foloseau laptop-urile interconectate. Trecînd pe lîngă ei, Ann realiză imediat că Stoll era pe cale de a pierde partida. Acesta recunoştea de bunăvoie că, în materie de pocher, era cel mai prost jucător din lume. Ori de cîte ori treaba devenea complicată, indiferent dacă era vorba de un joc de pocher sau de repararea unui computer de a cărui bună funcţionare depindea soarta întregii lumi libere, sudoarea începea să-i picure din fiecare por al chipului rotund de heruvim.

Stoll renunţă la un şase de pică şi un patru de caro. În schimb, Phil îi oferi alte două cărţi, un cinci de pică şi un şapte de cupă.

– Măcar de data asta am primit şi eu nişte cărţi ceva mai mari, spuse Matt, pasînd. Mai jucăm o mînă. Păcat că nu e ca şi în numărătoarea cuantică. Blochezii ionii într-o reţea electromagnetică şi izbeşti una dintre particulele prinse în capcană cu o rază laser, ca să-i provoci o stare energetică mai ridicată, apoi o izbeşti din nou, ca s-o readuci în starea iniţială. Asta face şi tasta cu care îmi împarţi cărţile astea proaste. O înşiruire de ioni,

într-o rețea cuantică logică. Cel mai mic și mai rapid computer de pe pămînt. Totul curat și perfect.

– Mda, păcat că nu e ca-n numărătoarea cuantică, pufni Phil.

– Nu fi sarcastic, spuse Stoll, înghițind ultima gogoașă cu ciocolată și bînd o gură de cafea. Data viitoare o să jucăm baccara și lucrurile or să stea cu totul altfel.

– Nu prea cred, spuse Katzen, apăsînd pe tasta care comanda amestecarea cărților. Tu pierzi întotdeauna, chiar și la baccara.

– Știu, recunoscu Stoll. Dar mă enervează mai tare cînd iau bătaie la pocher, habar n-am de ce.

– Ai senzația că-ți pierzi bărbăția, interveni Liz Gordon, fără să-și ridice privirea din *National Enquirer*.

Stoll făcu ochii mari.

– Cum ai spus?

– Ia gîndește-te, explică Liz. Mîini puternice, chipuri de piatră, pieptul umflat. Fumul de țigară, salonul unui bar din Vestul Sălbatic, toate astea țin de un anumit ritual exclusiv bărbătesc.

Stoll și Katzen o priviră amîndoi înmărmuriți.

– Credeți-mă, le spuse ea, întorcînd pagina. Știu despre ce vorbesc.

– Să cred o persoană care-și ia informațiile din ziarele de scandal? pufni Katzen.

– Nu sînt informații, îl contrazise Liz. Sînt obiecte de studiu. Celebritățile trăiesc într-o atmosferă aparte, rarefiată, iar asta face ca studierea lor să fie de-a dreptul fascinantă. Cît despre jucători, am avut ocazia să tratez cîțiva împătimiți în Atlantic City. Pocherul și biliardul sînt două dintre jocurile pe care bărbații detestă să le piardă. Ping-pong-ul e mai puțin dăunător pentru ei.

Ann se așeză la masa lui Liz.

– Cum rămîne cu jocurile mai intelectuale, așa ca șahul sau Scrabble? întrebă ea.

– Există și aici o componentă specific masculină, spuse Liz. Bărbaților nu le place să piardă nici aici, dar acceptă să fie înfrînți de un bărbat mult mai ușor decît de o femeie.

Lowell Coffey interveni excedat.

– Numai o femeie ar fi putut spune asta. Ştii, senatorul Barbara Fox mi-a făcut azi noapte capul calendar mai abitir decît a făcut-o vreodată vreun bărbat.

– Poate doar fiindcă îşi face treaba mai bine decît şi-a făcut-o vreodată un bărbat, observă Liz.

– Nu, negă Coffey. În disputa cu ea n-am putut folosi argumentele care au mers la ceilalţi membri ai comisiei. Întreab-o pe Martha, a fost de faţă.

– Senatorul Fox a fost o izolaţionistă înverşunată de cînd fiică-sa a fost asasinată în Franţa cu ani în urmă, spuse Ann.

– Uite ce-i, încercă Liz să lămurească lucrurile. Asta nu e doar o părere de-a mea. S-au scris nenumărate articole pe tema asta.

– S-au scris o grămadă de articole şi despre OZN-uri, spuse Coffey, şi totuşi asta nu mă împiedică să le consider un maldăr de maculatură. Oamenii reacţionează la acţiunile altor oameni, nu la cele ale sexului opus.

Liz îi zîmbi dulce.

– Numele de Carol Laning îţi spune ceva, Lowell?

– Poftim? făcu Lowell.

– Eu n-am dreptul să vorbesc despre asta, dar tu poţi... Bineînţeles, dacă ai *cojones*.

– A, te referi la procurorul Laning? Cazul Fraser contra Maryland? Chestia asta îmi apare în dosar?

Liz nu-i răspunse.

Coffey roşi. Întoarse pagina, după care împături şi despături ziarul, privindu-l absent.

– Latri degeaba, Elizabeth. După proces m-am ciocnit de maşina ei pur întîmplător. Era primul meu caz şi eram foarte absorbit şi distrat. Faptul că pierdusem în faţa unei femei n-a avut nimic de-a face cu asta.

– Sigur că nu, surîse Liz.

– Vorbesc serios, spuse Coffey, chiar în clipa în care pager-ul său începu să piuie.

Coffey privi numărul la care trebuia să sune, aruncă ziarul pe masă şi se ridică.

– Îmi pare rău, copii, dar va trebui să-mi aşteptaţi cuvîntul final pînă data viitoare. Trebuie să dau un telefon unuia dintre conducătorii lumii.

– Bărbat sau femeie? întrebă Phil.

Coffey se strîmbă la el şi părăsi încăperea.

După plecarea lui, Ann spuse:

– Nu crezi c-ai fost un pic cam dură cu el, Liz?

Liz termină articolul din *National Enquirer,* îşi luă celelalte ziare şi se ridică. Privi în jos, către bruneta cea îmbujorată:

– Puţin de tot, Ann. Dar nu-i strică. Oricît ar părea de scorţos, Lowell ascultă ce-i spun ceilalţi şi cîteodată chiar se mai lipeşte ceva de el. Spre deosebire de alţii...

– Mulţumesc, zise Stoll, deconectîndu-şi computerul. Înainte de sosirea ta, Ann, discutam cu Liz despre nepriceperea ei în ceea ce priveşte tehnica de vîrf şi ne întrebam dacă se datorează unei limitări fizice sau unei rebeliuni antimasculine a subconştientului.

– Ne-ntoarcem la ce discutam mai înainte, spuse Liz. E ca şi cum aş spune că talentul tău pentru tehnica de vîrf te face automat să fii mai bărbat.

– Încă o dată, mulţumesc, se înclină Stoll.

– Dumnezeule! exclamă Ann. Încep să cred c-ar trebui să renunţăm la cofeină şi zahăr dimineaţa.

– Nu asta-i cauza, explică Stoll, pe cînd Liz ieşea. Ai uitat că e luni şi că ieri s-a produs un atentat cu implicaţii internaţionale? Cu toţii sînt furioşi fiindcă n-au apucat să-şi programeze videocasetofoanele pentru o săptămînă de-acum înainte, cît n-au să mai treacă pe-acasă.

Katzen îşi luă laptop-ul sub braţ şi se ridică.

– Mai am de luat nişte materiale pentru şedinţă. Ne vedem peste cincisprezece minute.

– Şi după aia din sfert în sfert de ceas, pînă la adînci bătrîneţi, completă Stoll, urmîndu-l.

Rămas singur, ofiţerul de presă sorbi din cafea, gîndindu-se la echipa de bază a Centrului de Comandă. Cu toţii erau nişte personaje care de care mai ciudate, începînd cu Matt Stoll, cel

mai copilăros, şi Liz Gordon, cea mai bătăioasă. Dar experţii erau întotdeauna excentrici. Nu era deloc uşor să-i faci să lucreze în colaborare. Paul Hood nu putea decît să năzuiască spre o coexistenţă paşnică, o unitate în ţelurile urmărite şi un dram de respect reciproc în domeniul profesional. Reuşea să obţină toate acestea printr-o conducere abilă, dar nu mai puţin anevoioasă, care îşi avea preţul ei, plătit prin neplăcerile pe care şi le cauza vieţii private.

Părăsind barul şi îndreptîndu-se către Rezervor, se ciocni de Martha Mackall. În vîrstă de patruzeci şi nouă de ani, ofiţer politic şi expert în lingvistică, Martha se grăbea şi ea în aceeaşi direcţie, deşi nu părea a se grăbi niciodată nicăieri. Fiică a răposatului solist de muzică soul Mack Mackall, moştenise de la tatăl ei zîmbetul larg, glasul răguşit şi degajarea, care ascundeau însă o inimă de fier. Crescînd, îşi însoţise tatăl pretutindeni şi de aceea părea mereu relaxată şi veselă. Tatăl ei o învăţase că beţivii, mîrlanii şi bigoţii erau mai degrabă intimidaţi de o minte ascuţită şi vioaie decît de un cuţit ascuţit. Cînd Mack îşi pierduse viaţa într-un accident de maşină, Martha fusese luată în grijă de o mătuşă care o pusese cu burta pe carte şi o trimisese la colegiu, trăind îndeajuns pentru a o vedea pe fiica vedetei muzicii soul angajată la Departamentul de Stat.

– 'Neaţa, frumoaso, spuse Martha, atunci cînd Ann îşi iuţi pasul pentru a o ajunge din urmă.

– 'Neaţa, Martha, răspunse Ann. Am auzit că ai avut o noapte plină.

– Mda, împreună cu Lowell am dat o reprezentaţie cu Dansul celor Şapte Văluri, sus, pe Capitol Hill. Congresmenii ăştia se lasă greu convinşi.

Cele două parcurseră restul drumului în tăcere. Martha nu obişnuia să flecărească fără rost. Ann avea tot mai des impresia că, dacă exista cineva în Centrul de Comandă care i-ar fi putut lua locul lui Paul, acela nu era Mike Rodgers.

Mike Rodgers, Bob Herbert, Matt Stoll, Phil Katzen şi Liz Gordon erau deja aşezaţi în jurul mesei ovale de conferinţe cînd Ann şi Martha sosiră în Rezervor. Ann observă că Bob Herbert

era tras la faţă. Presupuse că acesta şi vechiul său prieten Rodgers îşi petrecuseră noaptea punînd la punct misiunea Forţei de Impact şi că Bob fusese nevoit să lupte cu amintirile pe care le readusese atentatul în memoria ofiţerului de contrainformaţii ţintuit în scaunul cu rotile.

Cele două femei fură urmate de Paul Hood şi de un Lowell Coffey agitat. Chiar înainte ca avocatul să fi trecut de prag, Rodgers apăsă pe un buton şi uşa grea de metal începu să culiseze, închizîndu-se.

Încăperea strîmtă era luminată cu lămpi fosforescente. Pe perete, vizavi de locul ocupat de Rodgers, ceasul mare digital îngheţase la zero. Ori de cîte ori aveau de înfruntat o criză contra cronometru, numărătoarea inversă era programată şi un afişaj similar apărea în fiecare birou, astfel încît sincronizarea tuturor să fie perfectă şi priorităţile respectate.

Zidurile, tavanul, podeaua şi uşa Rezervorului erau acoperite cu un strat gros, fonoizolant, de Acoustix. Dedesubt, pereţii erau alcătuiţi din straturi succesive de plută, beton şi din nou Acoustix. Încastrate în beton existau nişte grile de sîrmă generatoare de oscilaţii electromagnetice; nici o informaţie electronică nu putea intra sau ieşi din încăpere fără a fi iremediabil distorsionată.

Hood se aşeză în capul mesei. În dreapta lui, pe o mică extensie, se afla un computer, un monitor şi un telefon. O minicameră video era fixată deasupra monitorului, permiţînd comunicarea video cu oricine poseda o instalaţie similară.

După ce uşa fu închisă, Paul spuse:

– Ştiu că sîntem cu toţii îngroziţi de cele petrecute ieri, iar comentariile sînt de prisos. Aş vrea să-i mulţumesc lui Mike pentru incredibilul efort depus. El o să vă explice despre ce este vorba. În cazul în care nu ştiaţi, povestea aceasta are nişte dedesubturi care nu le-au fost dezvăluite reporterilor. Am venit aici direct de la aeroport, oprindu-mă doar ca să fac un duş rapid, aşa că sînt la fel de nerăbdător ca şi voi să aflu ce are de spus. Totodată, însă, vreau să subliniez faptul că tot ceea ce veţi auzi constituie informaţii cu prioritate de gradul unu. Cînd vom pleca

de aici, Mike şi cu mine sau Mike şi Martha vor trebui să-şi dea acordul pentru orice fel de schimburi de informaţii între sectoare. Mike?

Rodgers îi mulţumi lui Hood, apoi informă întreaga echipă în legătură cu ceea ce se întîmplase în Biroul Oval. Îi anunţă că Forţa de Impact decolase de la Andrews la ora 4 şi 47 de minute şi avea să sosească la Helsinki la 8 şi 50 de minute, ora locală.

– Lowell, cum stăm cu ambasadorul Finlandei? întrebă el.

– Şi-a dat acordul de principiu, răspunse juristul. Aşteaptă doar o confirmare din partea preşedintelui.

– În cît timp o vom obţine?

– Chiar azi dimineaţă, veni răspunsul.

Rodgers se uită la ceas.

– Acolo e deja patru după-masa. Eşti convins că va fi posibil?

– Da. Cei de acolo îşi încep tîrziu ziua de lucru şi lucrează pînă tîrziu. Nimeni nu ia decizii importante pînă după prînz.

Rodgers se întoarse spre Darrell McCaskey.

– Presupunînd că vom obţine ce vrem de la guvernul finlandez, Interpolul ne-ar putea fi de ajutor cu nişte informaţii de la Sankt Petersburg?

– Depinde. Te referi la Ermitaj?

Rodgers încuviinţă.

–Pot să le spun despre agentul englez ucis acolo zilele trecute?

Rodgers se uită la Hood.

– D16 a pierdut un agent care încerca să tragă cu urechea la studioul de televiziune.

– Am cerut Interpolului să întreprindă cercetări în acest sens? întrebă Hood.

Rodgers încuviinţă din nou.

– În cazul ăsta, spune-le despre englez, spuse Hood. Sînt convins că vor fi încîntaţi să-şi vîre nasul.

– Cum rămîne cu frontiera? urmă Rodgers firul întrebărilor. Dacă va trebui să pătrundem pe uscat, există vreo cale prin care ar putea finlandezii să ne strecoare dincolo?

– Cunosc pe cineva în Ministerul Apărării, şi-o să văd dacă pot să aranjez ceva, spuse McCaskey. Dar trebuie să înţelegi,

Mike, că efectivele trupelor lor de grăniceri numără mai puţin de patru mii de oameni. Nu prea îşi pot permite să-i supere pe ruşi.

– Înţeleg, spuse directorul adjunct, după care se întoarse spre Matt Stoll.

Expertul informatician îşi pocni degetele anchilozate.

– Matt, aş vrea să-ţi foloseşti relaţiile din lumea informaticii pentru a afla dacă ruşii au comandat sau au stocat anumite materiale electronice în cantităţi mai mari decît cele obişnuite. De asemenea, dacă vreunul dintre specialiştii lor în tehnica de vîrf s-a mutat, în decursul ultimului an, la Sankt Petersburg.

– Indivizii sînt de regulă destul de discreţi, se strîmbă Stoll. Nici nu e de mirare, avînd în vedere că sectorul privat nu le oferă prea multe opţiuni, în cazul în care guvernul încetează să le acorde încredere. Dar o să încerc...

– Nu încerca, fă-o! se răsti Rodgers.

Aproape imediat însă, privi în jos şi îşi muşcă buzele, cu regret:

– Îmi pare rău, spuse el o clipă mai tîrziu. Am avut o noapte lungă. Matt, sînt nevoit să-mi trimit echipa în Rusia, iar asta nu seamănă cu o plimbare pe plajă. Vreau să ştie tot ce se poate şti despre ţintă şi cei pe care îi vor întîlni acolo. Nişte informaţii suplimentare în domeniul electronicii nu le-ar strica.

– Am înţeles, spuse Stoll pe un ton oficial. Încerc să pătrund în nişte fişiere secrete şi caut puţin pe Internet, poate găsesc ceva interesant.

– Mulţumesc, spuse Rodgers.

Cu uimire, Ann Farris constată că directorul adjunct i se adresă în continuare lui Liz Gordon. Spre deosebire de Paul Hood, care nu acorda prea mare încredere profilelor psihologice ale liderilor politici străini, Rodgers era dispus să se încreadă în valabilitatea lor.

– Liz, aş vrea să alcătuieşti un fişier despre ministrul rus de interne, Doghin. Ia în calcul înfrîngerea în alegeri de către preşedintele Janin şi influenţa generalului Mihail Kosigan. Dacă ai nevoie, Bob îţi poate furniza informaţii despre general.

– Numele îmi sună cunoscut, spuse Martha. Cred că am şi eu cîteva date despre el.

Rodgers îşi îndreptă atenţia asupra ofiţerului ecolog Phil Katzen, care aştepta cu laptop-ul deschis, gata să ia notiţe.

– Phil, vreau o documentaţie despre Neva la vărsarea în Golful Finlandei şi despre Neva în dreptul Ermitajului. Temperatură, debit, viteza curentului, factorul vînt...

Computerul din dreapta lui Hood emise un semnal sonor. Apăsă pe tasta F6, semn că accepta comunicarea, apoi pe tasta Control, pentru a o amîna puţin.

Rodgers continuă:

– Mai vreau tot ce se poate afla despre compoziţia solului de sub muzeu. Vreau să ştiu cît de adînc ar fi putut săpa ruşii dedesubt.

Katzen încuviinţă, sfîrşind de introdus datele în computer.

Hood atinse din nou tasta Control. Chipul asistentului său executiv, Stephen „Bugs“ Benet, apăru pe ecran.

– Domnule, avem un apel urgent de la comandorul Hubbard de la D16, spuse Bugs. Se leagă de subiectul nostru, aşa încît mi-am permis...

– Mulţumesc, fă-mi legătura, spuse Hood.

Hood apăsă pe speaker, iar apoi aşteptă. Chipul subţire, ca de ogar, se ivi pe monitor o clipă mai tîrziu.

– Bună dimineaţa, domnule comandor, spuse Hood. Mă aflu aici împreună cu restul echipei, aşa încît mi-am permis să trec pe difuzor.

– E-n ordine, răspunse Hubbard, cu glasul său puternic accentuat, profund şi uşor răguşit. Voi face acelaşi lucru. Domnule Hood, voi trece direct la subiect. Am alături de mine un agent care ar vrea să facă parte din echipa pe care aţi trimis-o la Helsinki.

Rodgers se încruntă şi clătină vehement din cap.

– Domnule comandor, echipa noastră este alcătuită potrivit unor cerinţe precise, necesită un anumit echilibru...

– Înţeleg, dar aş vrea să mă ascultaţi pînă la capăt, îl întrerupse Hubbard. Am pierdut pînă acum doi agenţi, iar cel de-al treilea se ascunde. Colegii mei m-au sfătuit să trimitem propria

echipă de intervenţie, detaşamentul Bengal, dar am fost de părere că oamenii noştri n-ar face decît să se încurce unii pe alţii.

– Detaşamentul Bengal m-ar putea pune în contact telefonic cu şeful noului dispozitiv de la Sankt Petersburg?

– Poftim? făcu Hubbard.

– Încerc să vă explic că nu-mi puteţi oferi mai mult decît putem realiza noi înşine. Bineînţeles, ca întotdeauna, vă vom pune la curent cu tot ceea ce vom afla.

– Bineînţeles, fu de acord Hubbard. Permiteţi-mi, însă, să vă contrazic. Vă putem oferi şi noi ceva. Alături de mine se află domnişoara Peggy James.

Hood apăsă concomitent pe tastele F5 şi Control, pentru a accede la fişierele conţinînd dosarele agenţilor. Tastă apoi D16, introduse numele James şi dosarul agentei apăru într-un colţ al ecranului.

Rodgers se ridică şi veni în spatele lui Hood, în vreme ce acesta parcurgea rapid dosarul, conţinînd date oferite de către D16 sau colectate de Centrul de Comandă, CIA şi alte agenţii ale Statelor Unite.

– Un dosar de mîna-ntîi, remarcă Hood. Fiică de lord, a petrecut trei ani pe teren în Africa de Sud, doi în Siria şi şapte la Cartierul General. Antrenament în forţele speciale, vorbeşte şase limbi şi a fost de patru ori citată prin ordin de zi. Pasiunea ei sînt motocicletele de epocă, pe care le recondiţionează şi cu care participă la diferite competiţii.

Se opri cînd Mike Rodgers îi indică o referinţă care trimitea la un alt dosar.

– Domnule comandor, sînt Mike Rodgers, rosti acesta. Observ că domnişoara James a fost cea care l-a recrutat pe domnul Fields-Hutton.

– Da, domnule general, recunoscu Hubbard. Erau foarte apropiaţi.

– Atenţie la implicaţiile sentimentale, murmură Liz, clătinînd din cap.

– Aţi auzit, domnule comandor? întrebă Hood. Aceasta este părerea psihologului echipei noastre, Liz Gordon.

– Am auzit, răsună o voce feminină tăioasă. Vă asigur însă că intențiile mele nu includ răzbunarea. Vreau doar să mă asigur că treaba începută de Keith e dusă la bun sfîrșit.

– Nimeni nu-ți pune la îndoială capacitățile profesionale, agent James, rosti Liz cu glas tare, pe un ton care nu lăsa drept la replică. Detașarea emoțională și obiectivitatea sînt însă cele care garantează prudența, iar noi tocmai de asta avem nevoie.

– Rahat, izbucni Peggy. Indiferent dacă merg cu voi sau singură, tot o să merg, asta-i sigur.

– Destul, încercă Hubbard s-o potolească.

Coffey își drese glasul și își încrucișă mîinile pe masă.

– Domnule comandor Hubbard, domnișoară James... Sînt Lowel Coffey al II-lea, juristul Centrului de Comandă.

Își întoarse privirea către Hood.

– Paul, probabil că mă vei ucide pentru asta, dar aș zice că oferta lor trebuie luată în considerare.

Expresia de pe chipul lui Hood rămase neschimbată, dar Rodgers făcu ochii mari și se încruntă și mai tare. Coffey îi evită privirea care arunca flăcări.

– Martha și cu mine mai avem cîte ceva de lămurit cu Comisia de Supraveghere a Congresului, începu Coffey. Dacă le vom spune că echipa trimisă are o componență internațională, avem șanse mai mari pentru a negocia un teritoriu de acțiune mai larg, un interval mai mare de timp și altele de soiul ăsta.

– Mike, probabil că n-o să-mi mulțumești pentru ce voi spune, interveni și McCaskey, dar participarea în echipă a agentului James îmi va fi de ajutor și mie. Ministrul danez al apărării e foarte bun prieten cu amiralul Marrow din Marina Regală. Dacă pe parcurs vom avea nevoie de mai multe favoruri din partea lor, va fi de ajuns să intervenim pe lîngă ministru.

Generalul nu scoase nici un cuvînt, iar cei de la Londra păstrară și ei tăcerea. Într-un tîrziu, Hood își îndreptă privirea spre Bob Herbert. Șeful Contrainformațiilor își mușca buzele, bătînd darabana pe tapițeria de piele a brațului fotoliului său rulant.

– Ei, ce zici, Bob? întrebă Hood.

Cu vocea lui în care persistau reminescenţele unei tinereţi petrecute pe Mississippi, Herbert rosti:

– Eu aş zică că sîntem în stare să ne facem treaba aşa cum trebuie fără nici un ajutor. Dacă domnişoara vrea să meargă acolo de capul ei, e treaba comandorului Hubbard. Nu văd de ce ar trebui să mai înghesuim o rotiţă suplimentară într-un mecanism bine uns.

Martha Mackall interveni:

– Cred că începem să devenim exagerat de posesivi. Agentul James e un profesionist. Se va integra perfect în mecanismul nostru bine uns.

– Vă mulţumesc, indiferent cine sînteţi, spuse Peggy.

– Martha Mackall, ofiţer politic, răspunse ea. Mi-a făcut plăcere. Ştiu ce înseamnă să fii ţinută departe de „gaşca băieţilor".

– Asta-i o prostie, făcu Herbert excedat. Nu e vorba aici de alb sau negru, de bărbaţi sau femei, de englezi sau patagonezi. Avem deja un debutant în misiunea asta: Sondra DeVonne, cea care i-a luat locul lui Bass Moore. Ar fi o prostie să ne mai încurcăm cu încă una în misiunea asta.

– Cu încă o cucoană, vrei să spui, preciză Martha.

– Cu încă o începătoare, replică Herbert. Doamne, de cînd o decizie de ordin militar a devenit o chestiune atît de controversată?

– Vă mulţumesc tuturor pentru sugestii, spuse Hood. Domnule comandor, scuzaţi-ne pentru impoliteţea de a fi vorbit ca şi cum n-aţi fi fost de faţă.

– Vă mulţumesc că aţi făcut-o, se auzi vocea lui Peggy. Măcar ştim cum stăm.

– Am şi eu rezervele mele, urmă Hood. Dar Lowell are dreptate. O echipă binaţională ar fi mai eficientă, iar Peggy mi se pare a fi persoana potrivită.

Herbert îşi aşeză palmele pe masă şi fluieră primele măsuri din *It's a Small World*. Rodgers îşi reluă locul. Era congestionat de furie, ceea ce făcea ca tenul lui să pară şi mai întunecat.

– Voi avea grijă să primiţi toate informaţiile noastre, pentru ca agentul dumneavoastră să se poată integra în Forţa de Impact, spuse Rodgers. Cred că nu mai e nevoie să precizez că locotenent-colonelul Squires, comandantul Forţei de Impact, se bucură de încrederea noastră deplină şi deci aşteptăm că agentul James să se supună fără comentarii ordinelor sale.

– Desigur, domnule general, şi vă mulţumim, adăugă comandorul Hubbard.

În vreme ce monitorul se întuneca, Hood îşi întoarse privirea spre Rodgers.

– Mike, ar fi trimis-o oricum, spuse el. Măcar aşa ştim unde se află.

– Tu hotărăşti, replică Rodgers. Pur şi simplu s-a întîmplat să fiu de altă părere.

Privi ţintă în ochii lui Hood.

– Asta nu e Ziua Z, ori operaţiunea Furtună în Deşert. Nu era nevoie de un consens internaţional. Statele Unite au fost atacate. Statele Unite trebuie să riposteze. Punct.

– Punct şi virgulă, îl corectă Hood. D16 a pierdut doi agenţi. Informaţiile pe care ni le-au furnizat ne-au întărit suspiciunile referitoare la ţintă. Merită şi ei un loc în echipă.

– Aşa cum ţi-am spus, nu sînt de acord, spuse Rodgers. Domnişoara James trebuia să fie pusă la punct de propriul ei şef. Mă îndoiesc că va asculta de Squires. Dar te-ai întors şi deci ai preluat din nou comanda.

Cuprinse din priviri echipa adunată în jurul mesei.

– Am terminat de spus tot ce-am avut notat. Vă mulţumesc tuturor pentru atenţie.

Hood privi în jur la rîndul său.

– Mai e ceva?

– Da, interveni Herbert. Cred că Mike Rodgers, Lynne Dominick şi Karen Wong merită cîte o medalie pentru că au reuşit să scoată apă din piatră seacă noaptea trecută. Cîtă vreme tot restul ţării îşi frîngea mîinile, văietîndu-se după explozie, cei trei au reuşit să-şi dea seama cine a pus-o la cale şi de ce. Cu

toate astea, în loc să-l felicităm pe Mike, l-am lovit sub centură. Îmi pare rău, dar chestiile astea nu-mi plac.

– Faptul că nu sîntem de aceeaşi părere nu înseamnă că nu apreciem la justa valoare ceea ce a făcut Mike, spuse Lowell Coffey.

– Eşti obosit şi sictirit, Bob, spuse Liz Gordon. Nimeni n-are nimic personal împotriva lui Mike. Lumea în care trăim e de vină.

Îndepărtîndu-se de masă în scaunul său rulant, Bob Herbert bombăni ceva, spunîndu-şi părerea deloc măgulitoare despre lumea în care trăiau.

Hood se ridică.

– Voi sta de vorbă cu fiecare dintre voi în parte, pentru a vedea cum staţi, spuse el, apoi se uită către Mike Rodgers. Încă o dată, pentru cei cărora le-a scăpat: nimeni dintre cei aflaţi în această încăpere n-ar fi fost în stare să facă ceea ce a făcut azi-noapte Mike.

Rodgers îi mulţumi cu o înclinare a capului, apoi apăsă pe butonul care deschidea uşa şi părăsi Rezervorul, pe urmele lui Bob Herbert.

19

Luni, ora 20, Sankt Petersburg

În clipa în care ceasul digital afişat în colţul monitorului trecu de la 7:59:59 la 8:00:00, o schimbare se petrecu în Centrul de Comandă. Haloul albastru care umpluse încăperea dinspre cele peste douăzeci de computere se transformă într-o revărsare de culori schimbătoare, reflectate pe chipurile şi veşmintele tuturor celor prezenţi. Şi starea psihică a ocupanţilor încăperii se modifică. Deşi nu se auziră aplauze, scăderea încordării fu aproape palpabilă în momentul în care Centrul se trezi la viaţă.

Ofiţerul responsabil cu sprijinul operaţiunilor, Feodor Buriba, îşi ridică privirea spre Orlov, de la consola de pe masa înghesuită în colţul drept al camerei. Din barba îngrijit tunsă a tînărului răzbătu un zîmbet, iar ochii lui negri sclipiră vesel.

– Procentul de funcţionalitate e de sută la sută, domnule, spuse el.

Serghei Orlov stătea în picioare în mijlocul încăperii largi şi scunde, cu mîinile încrucişate la spate, plimbîndu-şi privirea de la un monitor la altul.

– Mulţumesc, domnule Buriba, şi felicitări tuturor, rosti el. Toate posturile vor verifica încă o dată datele, înainte de a

informa Moscova că numărătoarea inversă pînă la începerea operațiunilor a început.

Orlov începu să se plimbe încet dintr-o parte într-alta, privind peste umărul subordonaților săi. Cele douăzeci și patru de computere erau așezate în semicerc, pe o masă de forma unei potcoave. În fața fiecărui monitor era așezat un operator și cu toții se simțiseră oarecum mai relaxați la ora 8, atunci cînd albastrul ecranelor fusese înlocuit de un torent de date, fotografii, hărți și tabele. Zece dintre monitoare erau rezervate supravegherii prin satelit, alte patru se aflau în legătură cu diverse baze de date din întreaga lume, oferind acces atît la rapoartele legal autorizate, cît și la altele, obținute prin piraterie tehnologică din fișierele departamentelor de poliție, ale ambasadelor și ale agențiilor guvernamentale. Alte nouă erau legate de stații de radio-emisie și telefoane celulare care transmiteau rapoarte de la agenții aflați în teren pretutindeni pe glob. În sfîrșit, unul dintre computere era legat direct la birourile miniștrilor de la Kremlin, inclusiv la cel al lui Doghin. Acesta din urmă era mînuit de caporalul Ivașin, care fusese ales în mod special de către colonelul Roski și îi raporta direct acestuia. Cu excepția ecranelor care afișau hărți, toate celelalte erau pline de fraze codate. Cuvintele afișate nu însemnau nimic pentru Orlov, pentru operatorii învecinați sau pentru ceilalți din cadrul Centrului. Fiecare stație își avea codul ei, astfel încît pagubele produse de un eventual sabotaj să fie cît mai mici. În eventualitatea îmbolnăvirii unuia dintre operatori, un spărgător de coduri putea fi activat de Roski și Orlov simultan, fiecare dintre ei dispunînd de jumătate din parola de activare.

În clipa în care ecranele se treziră la viață, Orlov retrăi sentimentul pe care îl încerca odinioară, atunci cînd simțea rachetele urlînd dedesubt: ușurarea că totul funcționa așa cum fusese prevăzut. Deși viața nu îi era primejduită, așa cum și-o riscase de fiecare dată cînd pornise în spațiu, la bordul unei nave, adevărul era că nu se gîndea niciodată la viață ori la moarte cînd pleca în cosmos. Explorarea spațială, pilotarea unui avion de vînătoare sau chiar viața de zi cu zi însemnau pentru el cu totul

altceva. Reputaţia sa era mai importantă decît viaţa însăşi şi, dintotdeauna, singurul gînd al lui Orlov fusese de a face tot ce-i stătea în putinţă pentru a nu da greş.

Peretele frontal al încăperii era în întregime acoperit de o hartă a lumii. Imaginea fiecăruia dintre monitoare putea fi suprapusă peste aceasta cu ajutorul unui proiector montat în tavan. Pereţii laterali erau ocupaţi de rafturi cu dischete şi programe de rezervă, dosare conţinînd date strict secrete, de ordin militar sau guvernamental, provenind de la toate agenţiile de informaţii din lume. În centrul peretelui opus se afla o uşă ce dădea spre holul în care se deschideau centrul de criptanaliză, încăperea rezervată echipei de securitate, popota, grupul social şi ieşirea. Uşile birourilor lui Orlov şi Roski se aflau unul la dreapta, celălalt la stînga.

Stînd aici, în inima Centrului, Orlov se simţea asemenea căpitanului unei nave a viitorului. O navă care nu se îndrepta nicăieri, dar care avea posibilitatea de a privi din ceruri pînă în adîncurile pămîntului şi de a şti aproape totul despre oricine, oricînd. Chiar şi atunci cînd se aflase în spaţiu, cu pămîntul rotindu-se lent dedesubt, Orlov nu avusese acest sentiment al omniscienţei.

Fiindcă oricare guvern avea nevoie de informaţii corecte, primite la timp, înfiinţarea şi dezvoltarea Centrului nu fuseseră deloc afectate de haosul care domnea în celelalte sectoare ale vieţii Rusiei. Orlov înţelegea acum cum trebuia să se fi simţit ţarul Nikolai al II-lea, trăind într-o îmbelşugată izolare pînă în clipa cea din urmă. Cît era de uşor să uiţi de problemele de zi cu zi pe care le aveau de înfruntat ceilalţi, aflîndu-te aici, departe şi totuşi atît de aproape de lume. Pentru a nu pierde contactul cu realitatea, Orlov îşi luase obiceiul de a-şi cumpăra în fiecare dimineaţă trei sau patru ziare.

Deodată, caporalul Ivaşin sări în picioare, pocnindu-şi călcîiele, salută şi îi întinse căştile sale lui Orlov:

– Domnule general, centrala radio vă informează că a recepţionat un apel privat pentru dumneavoastră.

– Mulţumesc, spuse Orlov, refuzînd, însă, să ia căştile. Preiau mesajul de la mine din birou.

Îi întoarse spatele caporalului şi ieşi, îndreptîndu-se spre uşa de la capătul dinspre dreapta al coridorului.

Îşi tastă codul personal pe miniconsola de lîngă uşă. Aceasta se deschise şi generalul intră. Asistenta sa, Nina Terova, scoase capul de după paravanul care împărţea biroul în două. Era o femeie bine făcută, lată în umeri, în vîrstă de treizeci şi cinci de ani. Purta o uniformă de marină ajustată pe trup, care îi scotea în relief formele generoase. Avea părul castaniu, purtat într-un coc mic, ochii mari, nasul fin arcuit şi o cicatrice palidă de-a curmezişul frunţii, acolo unde un glonţ fusese cît pe ce să-i curme viaţa. Fost ofiţer în forţele de poliţie ale oraşului Sankt Petersburg, avea cicatrice şi pe piept şi de-a lungul braţului drept, rezultat al faptului că îndrăznise să ţină piept unor indivizi care se hotărîseră să jefuiască o bancă.

– Felicitări, domnule general, spuse ea.

– Mulţumesc, răspunse Orlov, închizînd uşa. Mai avem însă cîteva sute de verificări de făcut...

– Ştiu, spuse Nina zîmbind. Şi cînd şi acelea vor fi făcute, nu veţi fi mulţumit pînă cînd nu veţi încheia cu succes o primă zi de activitate, apoi o săptămînă, un an...

– Ce ne-ar fi viaţa fără noi ţeluri? întrebă retoric generalul, luînd loc la masa neagră de birou, acoperită cu o suprafaţă acrilică, ale cărei picioare albe de metal fuseseră confecţionate din rămăşiţele uneia dintre rachetele Vostok care îl purtaseră către spaţiu.

Restul încăperii era decorat cu fotografii, modele, diplome şi amintiri din anii călătoriilor sale în spaţiu, inclusiv o mică vitrină conţinînd cea mai de preţ dintre posesiunile sale, un panou de comutatoare desprins din capsula primitivă care îl adăpostise pe Iuri Gagarin în prima misiune spaţială cu echipaj uman.

Se aşeză pe scaunul comod, îmbrăcat în piele, se roti astfel încît să ajungă în faţa computerului şi tastă codul de acces.

Curînd, ceafa grăsună a ministrului de interne Doghin îşi făcu apariţia pe ecran.

– Domnule ministru, salută Orlov, aplecîndu-se către minusculul microfon încorporat în colţul stîng al monitorului.

Trecură cîteva secunde pînă cînd ministrul catadicsi să se întoarcă. Orlov nu ştia exact dacă ministrului îi plăcea să-i facă pe subalterni să aştepte sau voia să dea impresia că aşteptase răbdător să fie chemat. În ambele cazuri însă, era vorba de o atitudine jucată, ceea ce nu-i plăcu deloc lui Orlov.

Ministrul zîmbi:

– Caporalul Ivaşin mi-a spus că totul s-a petrecut conform planului.

– Caporalul nu ştia ce spune, ca să nu mai vorbim de faptul că entuziasmul lui a fost prematur, replică Orlov. Mai trebuie să verificăm o mulţime de date.

– Sînt sigur că totul va fi în ordine, spuse Doghin. Şi te rog, nu-l mustra pe caporal pentru entuziasmul său, domnule general. E o zi mare pentru întreaga echipă.

Întreaga echipă. Orlov răsuci expresia în minte pe toate părţile. Pe vremea cînd lucra în cadrul programului spaţial, o echipă era alcătuită din oameni care lucrau împreună pentru un ţel comun: avîntul omului în cosmos. Existau şi dedesubturi politice, dar acestea păreau nesemnificative în raport cu măreţia scopului în sine. Aici însă Orlov nu conducea o echipă. Existau mai multe grupări, fiecare urmîndu-şi propriile interese. Exista un grup care lucra pentru punerea în funcţiune a Centrului de Comandă, un altul care îi strecura informaţii lui Doghin şi chiar o echipă de paranoici, avîndu-l în frunte pe directorul responsabil cu securitatea, Glinka, care încercau cu disperare să-şi dea seama pe care dintre părţi ar fi fost mai avantajos să o sprijine. Deşi era conştient că asta l-ar fi putut costa postul, Orlov îşi promisese că, indiferent cum, aveau să lucreze cu toţii împreună, ca o echipă adevărată.

– Nici să fi vrut n-am fi putut să ne sincronizăm mai bine pornirea numărătorii inverse, spuse Doghin. Un supersonic Gulfstream traversează în acest moment Pacificul de Sud, către

Japonia. După realimentare, la Tokyo, reactorul își va continua zborul către Vladivostok. Îți voi trimite traseul de zbor prin aghiotantul meu. Vreau ca voi, cei de la Centru, să monitorizați zborul avionului. Pilotul a primit instrucțiuni să vă contacteze după aterizarea la Vladivostok, care va avea loc în jurul orei cinci, ora locală. Cînd veți lua legătura, vreau să mă contactezi și îți voi transmite instrucțiunile pe care le veți trimite apoi prin radio pilotului.

– E vorba de un test? întrebă Orlov.

– Nu, domnule general. Încărcătura avionului este de o importanță vitală pentru noi.

– În acest caz, pînă cînd vor fi testate cum se cuvine toate echipamentele, n-ar fi mai înțelept să lăsăm monitorizarea în seama Forțelor Aeriene? Supravegherea lor electronică ar fi...

– Inoportună și chiar incomodă, completă Doghin, zîmbind. Vreau să urmărești acest avion, domnule general. Sînt încrezător în capacitatea Centrului de a îndeplini această sarcină. Toate comunicările din direcția avionului, indiferent de ce natură, vor parveni în camera de radiocomunicații a Centrului, codate, desigur, și orice problemă sau întîrziere îmi va fi raportată direct, fie de dumneata, fie de colonelul Roski. Ai vreo întrebare?

– Mai multe, domnule, declară Orlov. Voi înregistra însă ordinul dumneavoastră și voi face ce mi-ați cerut.

Apăsă cîteva taste și înregistră astfel automat data și ora, apoi tastă, în spațiul alocat în partea de jos a ecranului: *Ministrul Doghin ordonă monitorizarea zborului avionului Gulfstream cu destinația Vladivostok*. Reciti ceea ce scrisese, iar apoi apăsă pe butonul de salvare. Computerul emise un semnal sonor, semn că înregistrarea fusese salvată cu succes.

– Îți mulțumesc, domnule general, spuse Doghin. Toate întrebările dumitale își vor primi răspunsul la momentul potrivit. Iar acum, succes cu numărătoarea inversă. Abia aștept să aflu, peste trei ore, că perla coroanei serviciilor noastre de informații este pe deplin operațională.

– Da, domnule, spuse Orlov. Deși mă întreb, cine poartă această coroană?

Doghin continuă să zîmbească.

– Mă dezamăgeşti, domnule general. Impertinenţa nu ţi se potriveşte.

– Îmi cer scuze, rosti Orlov. Situaţia mi se pare mie însumi stînjenitoare. N-am fost niciodată chemat să comand o misiune avînd la dispoziţie informaţii incomplete sau echipament netestat, şi nici n-am mai fost în situaţia în care subalternii mei să se simtă îndreptăţiţi să încalce treptele ierarhiei.

– Cu toţii trebuie să învăţăm să ne schimbăm priorităţile, spuse Doghin. Dă-mi voie să-ţi reamintesc cuvintele lui Stalin, adresate poporului rus în iulie 1941: „Între noi nu e loc pentru smiorcăiţi şi laşi, pentru panicarzi şi dezertori; poporul nostru nu are voie să cunoască teama". Eşti un om curajos şi rezonabil, domnule general. Ai încredere în mine şi, te asigur, credinţa îţi va fi răsplătită.

Doghin apăsă pe un buton şi imaginea lui dispăru. Privind ecranul întunecat, Orlov nu fu deloc surprins de tonul cu care i se adresase ministrul, deşi răspunsul acestuia nu fusese de natură să îl linişească. Se întrebă dacă nu cumva avusese prea mare încredere în Doghin. Se trezi gîndindu-se la războiul mondial care îi prilejuise lui Stalin acea cuvîntare şi, cuprins de o îngrijorare pe care încerca zadarnic să şi-o alunge, se întrebă dacă nu cumva ministrul Doghin îşi închipuia că Rusia se afla în stare de război... iar dacă da, cu cine anume?

20

Marţi, ora 3:05, Tokyo

Simon „Jet“ Lee, născut şi crescut în Honolulu, se hotărîse să-şi dedice viaţa muncii în poliţie la 24 august 1967. În ziua aceea, la vîrsta de şapte ani, îl urmărise pe tatăl său – un figurant solid – jucînd într-o scenă din serialul *Hawaii Five* alături de Jack Lord şi James MacArthur. Nu ştia exact dacă pasiunea cu care îşi interpretase rolul Jack Lord sau faptul că acesta reuşise să dea de pămînt cu tatăl său contribuise la ideea lui fixă cu poliţia. Cert este că obiceiul de a-şi vopsi părul în negru, precum Lord, îi adusese porecla „Jet“.

Indiferent care fusese motivul hotărîtor, Lee intrase în FBI în 1983, terminase al treilea din promoţia sa la Academie şi se întorsese în Honolulu în calitate de agent cu puteri depline. Respinsese de două ori promovările ce i se oferiseră, pentru a putea rămîne în continuare în teren şi pentru a face ceea ce-i plăcea: să vîneze ticăloşi, pentru a curăţa lumea de ei.

Acesta era şi motivul pentru care se afla acum la Tokyo, lucrînd sub o identitate falsă în calitate de mecanic, cu binecuvîntarea Forţelor de Apărare Japoneze. Un transport de droguri brute urma să fie transferat din America de Sud prin Hawaii către Japonia şi, împreună cu partenerul său din Honolulu, Lee

avea sarcina de a supraveghea avioanele private care făceau escală aici, în căutarea unor posibili suspecţi.

Avionul Gulfstream III era un suspect foarte plauzibil. Partenerul lui Lee din Hawaii urmărise avionul din Columbia şi descoperise că acesta era proprietatea unei companii aparţinînd unei firme de distribuţie a produselor de patiserie din New York. În mod ostentativ, transporta ingrediente necesare pentru fabricarea specialităţii distribuitorului, covrigii exotici. Trezit brusc, în camera sa de la motelul aflat la doar cinci minute de aeroport, Lee îi telefonase partenerului său, sergentul Ken Sawara din Forţele de Apărare Japoneze, şi se grăbise într-acolo.

Lee asculta în căşti mesajele turnului de control, făcîndu-şi de lucru cu un turboreactor JT3D-7 într-un colţ al hangarului. După ce, vreme de două săptămîni, montase şi demontase de nenumărate ori acelaşi motor, ajunsese să-l cunoască la fel de bine ca aceia care îl construiseră, cei de la uzinele Pratt & Whitney. Gulfstream-ul ateriză şi dădu ocol pistei, urmînd să facă o scurtă escală pentru alimentare, înainte de a decola din nou, îndreptîndu-se spre Vladivostok.

După părerea lui Lee, acest fapt era de natură să-i întărească suspiciunile, cu atît mai mult cu cît se părea că distribuitorul de produse de patiserie avea legături cu Mafia rusească.

Simţindu-se cam înghesuit în vesta de protecţie antiglonţ pe care o purta sub salopeta albă, Lee lăsă lucrul şi se îndreptă spre telefonul agăţat pe peretele hangarului. În timp ce tasta numărul telefonului mobil al lui Ken, simţi greutatea revolverului din teacă, un Smith & Wesson de calibrul 38, apăsîndu-i şoldul.

– Ken, Gulfstream-ul tocmai a aterizat şi o să tragă lîngă hangarul doi, spuse el. Ne întîlnim acolo.

– Lasă-mă să mă duc singur, spuse Ken Sawara.

– Nu.

– Dar japoneza ta e execrabilă, Jet.

– Nici columbiana ta n-a fost mai brează, îi replică Lee. Ne vedem acolo.

Mai era destul pînă la răsărit şi, deşi aeroportul nu era la fel de aglomerat cum fusese cel din Honolulu cu şase ore mai devreme, cînd acolo era ora 14 şi 25 de minute, traficul era

îndeajuns de intens, datorită faptului că Tokyo reprezenta un punct de convergență al tranzitului est-vest. Lee era conștient de faptul că mulți mafioți, indivizi de teapa unor Aram Voniev sau Dimitri Șovici, preferau ca avioanele lor să aterizeze pe marile aeroporturi publice în loc să aleagă pistele mici, pe care agenții guvernamentali le-ar fi putut supraveghea mai ușor. Cei doi criminali avuseseră ideea de a programa sosirile și plecările avioanelor în timpul zilei, în modul cel mai deschis cu putință, exact așa cum nu se așteptau să-i vadă procedînd oamenii legii și concurența. În Honolulu, ca și în Mexico City și la Bogota avionul aterizase și decolase ziua în amiaza mare.

Gulfstream-ul rulă cu viteză și opri în apropierea cisternei Yaswee Oil, care aștepta în dreptul hangarului celui mai apropiat de pistă. Și aici, ca și pe celelalte aeroporturi, Gulfstream-ul fusese așteptat de o cisternă. În ciuda faptului că aleseseră traficul la lumina zilei, nici unul dintre ei nu îndrăznea să forțeze norocul, prelungind escalele mai mult decît era strict necesar.

Dacă avionul avea să se conformeze obiceiurilor încetățenite – iar Lee știa că nu exista nici un motiv pentru a presupune contrariul – peste cel mult cincizeci de minute avea să părăsească Tokyo, purtat către nord-vest de cele două motoare gemene Spey Mk 511-8 produse de uzinele Rolls-Royce, dispărînd rapid dincolo de plafonul de nori al cerului întunecat. La scurt timp după aceea, avea să se afle deasupra Rusiei, de cealaltă parte a Mării Japoniei.

Îndepărtîndu-și șuvițele rebele ale părului negru, nițel cam lung, Lee scoase un ordin de achiziție din buzunar și se prefăcu a-l citi. Înaintînd pe asfaltul negru, începu să fluiere. Văzu luminile intermitente ale micului reactor îndepărtîndu-se către hangarul unde avea să se alimenteze cu combustibil, căci zborul de șapte mii de kilometri îi golise aproape în întregime rezervoarele. Urmări echipa de tehnicieni de la sol care derula furtunul de alimentare și știu deîndată că avionul transporta marfă de contrabandă. Echipa lucra mai repede decît de obicei, cu o mai mare eficiență, semn că plata fusese considerabil mai mare.

Cu coada ochiului, zări lumina farurilor ce se apropiau. Acesta era, cu siguranță, Sawara. Așa cum plănuiseră, japonezul

avea să tragă pe dreapta, urmînd să intervină numai în cazul în care Lee ar fi avut nevoie de întăriri. Agentul FBI intenţiona să se apropie de avion, anunţîndu-l pe şeful echipei de tehnicieni că i se ceruse să verifice o posibilă avarie la unul dintre comutatoarele de alimentare. Cîtă vreme acesta avea să lămurească lucrurile cu pilotul, lui Lee avea să-i rămînă destul timp ca să arunce o privire în cala avionului.

Toyota se apropie de Lee, potrivindu-şi viteza după pasul acestuia. Lee se opri mirat şi privi către locul ocupat de conducătorul automobilului. Apoi geamul coborî, dezvăluind chipul lipsit de expresie al lui Sawara.

– Cu ce vă pot fi de folos? întrebă Lee în japoneză, deşi sprîncenele ridicate şi fruntea încruntată spuneau cu totul altceva: *Ce dracu' faci?*

În loc de răspuns, Sawara ridică din poală revolverul Special Model 60 de calibrul 38 şi-l îndreptă spre Lee. Mînat de instinct şi cu o viteză uimitoare, agentul se aruncă pe spate, pe asfalt, cu o clipă înainte ca arma să-şi scuipe flăcările.

Smulgîndu-şi propriul pistol din teaca de la subsuoară, Lee trase imediat, ţintind în roata din faţă; apoi se rostogoli spre dreapta, în timp ce Sawara încerca să ochească pentru a trage un al doilea foc. Pneul explodă şi janta scrîşni, aruncînd jerbe de scîntei. Sawara trecu în marşarier, ţinînd volanul cu o singură mînă, în vreme ce cu cealaltă îl ţintea pe Lee. Cel de-al doilea glonţ îl lovi pe acesta în şoldul drept.

Ticălos nenorocit! îşi zise Lee, trăgînd trei focuri la rînd în portiera adversarului. Gloanţele străpunseră tabla cu un zgomot sec, iar cel de-al treilea şi al patrulea foc ale lui Sawara porniră în gol, căci japonezul fusese atins de gloanţele lui Lee. Cu un geamăt, soldatul se înclină spre stînga, iar apoi izbi volanul cu fruntea. Maşina porni cu viteză, căci piciorul rănitului apăsa mai greu pe acceleraţie. Se mişca în direcţia opusă celei în care se afla Lee, iar acesta o urmări uşurat cum izbeşte un cărucior gol de bagaje. Toyota încălecă pe marginea căruciorului, strivindu-l, şi roţile i se învîrtiră o clipă în gol.

Lee îşi simţea rana asemenea unui cîrcel căruia i se adăuga o arsură de o sută de ori mai puternică decît cea a soarelui, pînă

în profunzime, pînă la os. Piciorul îi amorţi de la şold pînă la genunchi. Nu şi-l putea mişca fără a simţi un val de durere, din călcîi pînă-n şira spinării. Întorcînd capul, Lee privi spre avionul aflat la mai puţin de două sute de metri distanţă. Fuzelajul strălucea în lumina reflectoarelor, iar tehnicienii îşi vedeau mai departe de treabă. Doi bărbaţi îşi făcuseră însă apariţia în uşa avionului. Purtau treninguri şi tricouri şi nu păreau a fi înarmaţi. Nu arătau atît de tîmpiţi încît să... dar poate că erau, îşi zise Lee.

Cei doi se întoarseră înăuntru, certîndu-se.

Lee era conştient că aveau să revină foarte curînd. Adunîndu-şi întreaga voinţă de care era în stare, se rostogoli pe burtă, se ridică în genunchiul stîng şi apoi, cu mare greutate, în picioare. Se strîmbă de durere, dar începu să înainteze şontîcăind înainte. Ori de cîte ori atingea pista cu piciorul drept, un fulger de durere îl străbătea, făcîndu-l să vadă stele verzi. Pe măsură ce se apropia, Lee observă că oamenii din echipa de tehnicieni îl pîndeau. Lucrau repede, încercînd însă să dea impresia că nu se grăbeau, vrînd parcă să-i dea de înţeles că îşi duceau munca la bun sfîrşit fiindcă fuseseră plătiţi ca să o facă, dar nu intenţionau să se implice într-o luptă care nu-i privea.

Aceasta era însă lupta lui Lee. Acesta era războiul pentru care se antrenase şi avea să lupte pînă la capăt. Nu avea să abandoneze tocmai acum, cînd se afla la doi paşi de avionul imobilizat la sol de cordonul care îl lega de cisternă.

Ajunsese aproape în dreptul botului aeronavei, cînd unul dintre cei doi bărbaţi îşi făcu din nou apariţia în uşa cabinei. Avea în mînă un pistol semiautomat german Walther MP-K şi, fără să piardă o clipă, deschise focul în direcţia lui Lee. Agentul FBI se aşteptase însă la una ca asta şi plonjă în direcţia opusă, punînd între sine şi agresor botul avionului. Se întrebă ce făceau cei de la poliţia aeroportului: nu se putea să nu fi auzit schimbul de focuri şi nu voia nici în ruptul capului să creadă că fuseseră cumpăraţi cu toţii, precum tehnicienii şi ticălosul de Sawara.

Gloanţele săpară o linie frîntă în asfalt, la dreapta lui Lee, mult prea departe de locul în care acesta atinsese pămîntul. Tîrîndu-se înainte pe coate, îşi întinse braţul, pentru a trage în roata din faţă a avionului; în felul acesta, avea să împiedice deco-

larea pentru un timp îndeajuns de lung pentru ca autoritățile să ajungă la fața locului, alertate de împușcături. Asta dacă nu cumva toți lucrătorii aeroportului, inclusiv forțele de ordine, fuseseră plătiți.

Cu o clipă înainte ca Lee să apuce să deschidă focul, o arsură cumplită mușcă din umărul său, venind de undeva din urmă.

Nu se așteptase la una ca asta. Brațul îi fu smucit lateral și rată ținta, glonțul străbătînd aripa și înfigîndu-se în fuzelaj. Apoi o altă arsură își înfipse colții în șoldul lui drept.

Se întoarse și descoperi silueta însîngerată a lui Ken Sawara, stînd în picioare chiar în spatele său.

– N-ai vrut... s-o lași baltă, gîfîi Sawara, căzînd în genunchi. N-ai vrut să mă lași să mă duc singur.

Adunîndu-și toate puterile în braț, Lee își întoarse arma, îndreptînd-o spre soldat.

– Ai vrut să te duci? strigă el, trimițîndu-i un glonț în frunte. Du-te!

În vreme ce Sawara se prăbușea secerat, Lee se întoarse cu fața spre avion. Lupta din răsputeri, în căutarea unei guri de aer, privindu-i cu neputință pe tehnicienii care continuau alimentarea cu combustibil. *Nu se poate!* se revoltă el. Justițiarul era trădat de partener și murea inutil, pe pista pătată de ulei? Nu-l vedea nimeni, în depărtare nu se auzea nici o sirenă, nu se arăta nimeni pentru a pune mîna pe criminali și pentru a-i da o mînă de ajutor... Nici măcar vreun muncitor cuprins brusc de o criză de conștiință?

Simon Lee muri cu sentimentul copleșitor al ratării.

O jumătate de oră mai tîrziu, avionul decolă, îndreptîndu-se spre Rusia. Din pricina întunericului, nimeni dintre cei de la sol ori dintre cei aflați în avion nu remarcă fuiorul subțire de fum ce se prelingea din motorul lateral, în timp ce Gulfstream-ul lua altitudine.

21

Luni, ora 12:30, Washington, D.C.

Lowell Coffey şi Martha Mackall îşi luară prînzul în biroul lambrisat al juristului, făcînd în acelaşi timp slalom prin cîmpul minat al prevederilor legale care îngrădeau fiecare misiune a Forţei de Impact.

Preşedintele Finlandei îşi dăduse acordul pentru ca o Forţă Internaţională de Impact să examineze nivelul radiaţiilor din Golful Finlandei. În acest moment, adjuncta lui Coffey, Andrea Stempel, vorbea la telefon cu biroul Interpol din Helsinki, pentru a procura o maşină şi vize false pentru cei trei membri ai echipei care urmau să intre în Rusia. Alături, instalat pe o canapea de piele, asistentul ei, consilierul Jeffrey Dryfoos, revizuia testamentele membrilor comandoului Forţei de Impact. În cazul în care avea să descopere că vreun document nu fusese adus la zi, indiferent dacă era vorba de schimbări în starea civilă, copii sau proprietăţi, respectivele documente aveau să fie transmise prin fax la bordul avionului, pentru a fi semnate şi autentificate, fără nici o pierdere de timp.

Cît despre Coffey şi Mackall, aceştia priveau monitorul de pe birou, care afişa o ciornă a documentului pe care avea să-l

prezinte Coffey comisiei reunite a Senatului şi a Congresului, formată din opt persoane, înainte ca echipa Forţei de Impact să fi aterizat la Helsinki. Negociaseră deja ce tipuri de arme aveau să poată fi utilizate, definiseră exact operaţiunea care urma să fie desfăşurată, durata ei şi alte cîteva limitări de acelaşi gen. Coffey fusese nevoit să precizeze chiar frecvenţele radio ce aveau să fie utilizate şi momentul, cronometrat la minut, în care echipa avea să intre şi să iasă de pe teritoriul Rusiei. Chiar şi după ce toate acestea aveau să fie puse la punct, Comisia tot n-ar fi dat echipei dreptul de-a pătrunde pe teritoriul altui stat, fapt ilegal din perspectiva legislaţiei internaţionale. Însă în lipsa acestei aprobări, în cazul în care echipa ar fi fost capturată, membrii ei ar fi fost lăsaţi în plata Domnului, iar intervenţia lor ar fi fost dezavuată de guvernul american. Existînd acordul Comisiei într-o astfel de eventualitate, Statele Unite ar fi acţionat discret, pe căi diplomatice, pentru eliberarea prizonierilor.

De cealaltă parte a coridorului, dincolo de birourile lui Mike Rodgers şi Ann Farris, se afla centrul de comandă al lui Bob Herbert. Încăperea îngustă şi dreptunghiulară era ocupată de o serie de computere înşirate pe o masă scundă. Trei dintre pereţi erau acoperiţi cu hărţi detaliate ale lumii, în vreme ce în cel de-al patrulea, cel opus uşii, erau încastrate zece monitoare TV. În majoritatea timpului, ecranele lor erau întunecate. Acum însă, cinci dintre ele prezentau imagini luate prin satelit ale diferitelor regiuni din Rusia, Ucraina şi Polonia. Imaginile erau înlocuite de altele noi la fiecare optzeci şi nouă de sutimi de secundă.

În lumea contrainformaţiilor, se iscase de mai multă vreme o polemică referitoare la valoarea informaţiilor furnizate de spionajul electronic prin sateliţii de recunoaştere în comparaţie cu valoarea datelor mai fiabile obţinute de personalul din teren. În mod ideal, agenţiile îşi doreau ambele forme de colectare a informaţiilor. Voiau să aibă la dispoziţie posibilitatea de a citi vitezometrul unui jeep de la o înălţime de optzeci de kilometri, dar şi urechi care să înregistreze şi să raporteze conţinutul unor conversaţii sau subiectul unor întîlniri ţinute în spatele uşilor

închise. Spionajul prin satelit era „curat". Nu exista nici o şansă de capturare sau interogare, nici un risc ca agenţii dubli să lanseze informaţii false. Pe de altă parte însă, era lipsit de capacitatea agenţilor din teren de a distinge între ţintele adevărate şi cele false.

Supravegherea prin satelit pentru Pentagon, CIA şi Centrul de Comandă era gestionată de Biroul Naţional de Recunoaştere, un departament secret al Pentagonului. Condus de meticulosul Stephen Viens, un fost tovarăş de colegiu al lui Matt Stoll, acesta avea drept punct vital un panou alcătuit din zece şiruri a cîte zece monitoare TV. Fiecare dintre acestea afişa imaginile luate dintr-un sector diferit al planetei, care se schimbau la intervale de cîte optzeci şi nouă de sutimi de secundă. Sistemul furniza astfel cîte şaizeci şi şapte de imagini alb-negru pe minut, luate în direct, la diferite grade de mărime. BNR-ul răspundea, de asemenea, de testarea noului satelit AIM, primul dintr-o serie de monitoare audio-video, astfel proiectat încît să ofere imagini detaliate ale interiorului submarinelor şi aeronavelor, prin citirea şi prelucrarea ecourilor şi sunetelor produse de instrumentele şi echipajele aflate în interiorul acestora.

Trei dintre sateliţii BNR supravegheau mişcările de trupe de la graniţa ruso-ucraineană, în vreme ce alte două ţineau sub observaţie forţele poloneze. Printr-o sursă de la Naţiunile Unite, Bob Herbert aflase că polonezii începuseră să se neliniştească din pricina vînzolelii ruşilor. Deşi Varşovia nu dăduse încă ordinul de mobilizare a trupelor, Herbert aflase că toate permisiile soldaţilor fuseseră anulate, iar activităţile ucrainenilor care locuiau şi munceau în Polonia în preajma frontierei erau supraveghete atent de către Varşovia. Viens fusese de acord cu propunerea lui Herbert: Polonia merita să fie observată mai atent, aşa încît transmitea imaginile direct în biroul acestuia din urmă. În acest mod, analiştii Centrului le puteau studia chiar în momentul apariţiei lor pe ecran.

Programul activităţilor zilnice ale soldaţilor din Belgorod nu indica nimic ieşit din comun, în opinia lui Bob Herbert şi a

echipei sale de analişti. În ultimele două zile, programul desfăşurat fusese acelaşi:

Ora	Activitatea
0550	Deşteptarea
0600	Careul pentru apel
0610-0710	Gimnastica de dimineaţă
0710-0715	Făcutul paturilor
0715-0720	Inspecţia de dimineaţă
0720-0740	Citirea ordinului de zi
0740-0745	Program de spălare
0745-0815	Micul dejun
0815-0830	Pregătirea ţinutelor
0830-0900	Pregătirea pentru program
0900-1450	Instrucţie
1450-1500	Pregătirea pentru prînz
1500-1530	Servirea prînzului
1530-1540	Servirea ceaiului
1540-1610	Program de voie
1610-1650	Întreţinerea şi curăţarea armamentului şi a echipamentului din dotare
1650-1840	Curăţenie în tabără şi spălarea rufelor
1840-1920	Verificarea securităţii sectoarelor
1920-1930	Pregătirea pentru cină
1930-2000	Servirea cinei
2000-2030	Urmărirea programului de ştiri la televiziune
2030-2130	Program de voie
2130-2145	Apelul de seară
2145-2155	Inspecţia de seară
2200	Stingerea

În vreme ce se menţineau la curent cu desfăşurarea activităţilor în plan militar, Herbert şi ai săi încercau totodată să adune cît mai multe informaţii referitoare la situaţia de la Ermitaj, pentru Charlie Squires şi echipa sa. Observaţiile prin satelit nu revelaseră nici un fel de activităţi neobişnuite, iar Matt Stoll şi echipa lui de tehnicieni nu avuseseră prea mult noroc în încercarea de a compune programele care i-ar fi permis satelitului AIM să filtreze zgomotele din interiorul muzeului. Lipsa de personal aflat pe teren era de natură să le sporească frustrarea.

Egiptenii, japonezii şi columbienii aveau agenţi la Moscova, dar nu şi la Sankt Petersburg. În orice caz, Bob Herbert nu voia să-i informeze că la Ermitaj se punea ceva la cale, de teamă ca aceştia să nu treacă de partea ruşilor. Chiar şi în perioada de după Războiul Rece, vechile loialităţi se păstraseră, însă în acelaşi timp altele noi erau pecetluite zi de zi. Herbert nu intenţiona să contribuie în nici un fel la acestea din urmă, chiar dacă acest lucru implica o durată mai mare de studiere a terenului de către Forţa de Impact, înainte de a trece la acţiune.

Apoi, la zece minute după amiază, adică la ora opt fix, ora Moscovei, situaţia se schimbă brusc.

Bob Herbert fu chemat în camera de radiocomunicaţii a Centrului, în sectorul nord-vestic al subsolului clădirii. Intrînd în încăpere, Herbert îşi împinse scaunul rulant înspre şeful departamentului de radiosupraveghere, John Quirk, un uriaş taciturn cu chipul blajin, o voce blîndă şi răbdarea unui călugăr. Quirk era aşezat lîngă un sistem ce regrupa un radio-receptor de mare putere şi un computer. Sistemul se numea UTHER (Universal Translation and Heuristic Enharmonic Reporter) şi era capabil să producă o traducere scrisă practic simultan a tot ceea ce era rostit de către utilizatorii a peste cinci sute de tipuri de voci, în peste două sute de limbi şi dialecte diferite.

La sosirea lui Herbert, Quirk îşi scoase căştile. Ceilalţi trei bărbaţi aflaţi în încăpere îşi continuară supravegherea monitoarelor, programate să recepţioneze transmisii de la Moscova şi Sankt Petersburg.

– Bob, am interceptat transmisii care par să indice că o mare cantitate de echipament este îmbarcată la bazele din Riazan şi Vladivostok, pentru a fi transportată la Belgorod, spuse Quirk.

– Belgorod? rosti Herbert. Acolo fac ruşii manevre. Ce gen de echipament intenţionează să le trimită?

Quirk îşi îndreptă ochii albaştri spre ecran.

– Tot ce vrei. Camioane-centrală pentru comunicaţii de automate, staţii de radiorelee mobile, o staţie de retransmisie montată pe un elicopter, cisterne de petrol, motorină şi lubrifianţi, precum şi companii întregi de manutanţă şi bucătării mobile.

– Proiectează un sistem complet de aprovizionare şi comunicaţii, deduse Herbert. Ar putea fi un exerciţiu de alertare.

– N-am mai văzut nici unul care să fie pus în aplicare atît de brusc.

– Cum adică?

– Ei bine, opină Quirk, după părerea mea avem de-a face cu o posibilă angajare în luptă, însă, înainte ca ruşii să pornească la îndeplinirea unei operaţiuni atît de complexe, ar trebui să recepţionăm o mulţime de comunicaţii referitoare la momentul estimat al întîlnirii şi la efectivele anticipate ale inamicului. La momentul respectiv, le vom intercepta estimările referitoare la viteza de mişcare şi convorbirile dintre forţele din linia întîi şi cartierul general, referitoare la tactici: învăluiri, întoarcerea frontului, combinaţii, chestii de soiul ăsta.

– Dar deocamdată n-ai recepţionat nimic de soiul ăsta, sublinie Herbert.

– Nimic. Totul se întîmplă prea repede; n-am mai văzut aşa ceva de cînd mă ştiu.

– Şi totuşi, cînd toate astea or să fie pregătite, ruşii or să fie gata oricînd pentru o acţiune de mare amploare... ca de exemplu, o invadare a Ucrainei.

– Corect.

– Şi totuşi, ucrainenii nu fac nimic.

– S-ar putea să nu-şi fi dat seama că se pune ceva la cale, fu de părere Quirk.

– Sau se poate să nu ia în serios manevrele ruşilor, replică Herbert. Din imaginile luate de BNR rezultă că au cîteva detaşamente de recunoaştere pe graniţă, dar nu cine ştie ce. În mod evident, nu se aşteaptă să fie nevoiţi să acţioneze din spatele liniilor inamicului. Cam cît o să mai treacă pînă cînd or să fie gata ruşii să intre în mişcare? întrebă Herbert gînditor.

– Vor fi pe poziţii pînă la noapte, răspunse Quirk. Pînă la Belgorod nu-i decît o aruncătură de băţ cu avionul.

– Şi n-ar fi nici o şansă să fie doar un exerciţiu?

Quirk clătină din cap.

– Comunicaţiile interceptate sînt reale. Ruşii folosesc o combinaţie de caractere chirilice şi latine cînd vor să ne deruteze. Literele care apar în ambele alfabete ar fi de natură să ne încurce, deoarece n-am şti exact în care dintre ele să le încadrăm. Din fericire însă, UTHER nu-i chiar atît de uşor de păcălit, zîmbi Quirk, mîngîind carcasa computerului.

Herbert îi strînse mîna lui Quirk.

– Aţi făcut treabă bună. Anunţaţi-mă dacă mai recepţionaţi ceva interesant.

22

Luni, ora 21:30, Sankt Petersburg

– Domnule, staţia de radiorecepţie ne anunţă că au interceptat o comunicaţie codată, transmisă prin intermediul cartierului general al Flotei din Pacific, raportă Iuri Marev, un tînăr veşnic îmbujorat. A fost transmisă de avionul pe care mi-aţi ordonat să-l urmăresc prin satelitul „Şoimul“.

Generalul Orlov îşi întrerupse plimbarea cu paşi mărunţi de cealaltă parte a consolei calculatorului şi se apropie de tînărul operator aşezat la capătul opus al mesei.

– Eşti sigur? întrebă Orlov.

– Nu am nici o îndoială, domnule. E Gulfstream-ul.

Orlov aruncă o privire spre ceasul de perete. Avionul nu urma să aterizeze decît peste o jumătate de ceas, iar el cunoştea bine regiunea: în cel mai bun caz în acest moment vînturile potrivnice aveau să provoace întîrzieri la aterizare.

– Spune-i lui Zilaş că sosesc, spuse Orlov, îndreptîndu-se spre uşa care dădea spre coridor.

Introduse parola zilei în consola uşii de vizavi, apoi intră în încăperea mică şi plină de fum a centrului de comunicaţii, aflată alături de biroul şefului securităţii.

Arkadi Zilaş şi cei doi asistenţi ai săi îşi duceau traiul într-o cameră ticsită pînă în tavan cu echipamente de radiocomunicaţii. Orlov nici nu reuşi să deschidă complet uşa, fiindcă unul dintre asistenţi folosea o instalaţie aflată chiar în spatele acesteia. Cei trei purtau căşti, iar Zilaş nici nu remarcă apariţia generalului pînă cînd acesta nu-i ciocăni cu degetul în cască.

Luat prin surprindere, uscăţivul şef al transmisioniştilor tresări, îşi scoase căştile şi îşi strivi ţigara în scrumieră.

– Scuzaţi-mă, domnule, rosti el cu un glas tărăgănat şi gutural.

De parcă şi-ar fi dat seama brusc că ar fi trebuit să se scoale în picioare, Zilaş începu să se ridice. Orlov îi făcu semn să stea. Fără să vrea, Zilaş avea mereu tendinţa de-a ignora constrîngerile protocolului militar. Era însă un radiooperator genial şi, mai presus de orice, fusese un sprijin de încredere pentru Orlov încă din vremea cînd acesta era cosmonaut. Generalul şi-ar fi dorit din suflet să aibă mai mulţi oameni ca Zilaş în echipă.

– E-n regulă, Arkadi, spuse Orlov.

– Vă mulţumesc, domnule.

– Ce ne-a transmis Gulfstream-ul?

Zilaş se întinse spre magnetofonul digital.

– Am descifrat mesajul şi l-am curăţat niţel, spuse el. Transmisia conţinea o mulţime de paraziţi. Cred că vremea e groaznică deasupra mării acum.

Vocea înregistrată pe bandă era slabă, dar limpede:

„Vladivostok: am pierdut energie la unul dintre motoare. Nu ştim cît de serioasă este avaria, dar unele dintre sistemele electrice nu mai funcţionează. Preconizăm să aterizăm cu o jumătate

de oră întîrziere, dar nu vom mai putea continua drumul. Aşteptăm instrucţiuni."

Ochii mari ca de ogar ai lui Zilaş clipiră des în atmosfera îmbîcsită de fum.

– Ce le răspundem, domnule?

Orlov se gîndi o clipă.

– Deocamdată nimic. Fă-mi legătura cu amiralul Pasenko de la comandamentul Flotei din Pacific.

Zilaş aruncă o privire spre ecranul computerului.

– Acolo nu-i decît patru dimineaţa, domnule...

– Ştiu, zîmbi Orlov îngăduitor. Dă-i drumul.

– Bine, domnule, spuse Zilaş, tastînd numele pe claviatura computerului său şi introducînd codul de bruiaj.

Apoi contactă prin radio baza. Cînd amiralul veni la aparat, Zilaş îi întinse căştile lui Orlov.

– Serghei Orlov? întrebă Pasenko. Cosmonautul, pilotul de vînătoare, casnicul înverşunat? Eşti unul dintre cei puţini pentru care m-aş ridica din pat în miez de noapte.

– Îmi pare rău că te deranjez la ora asta, Ilia, spuse Orlov. Cum o mai duci?

– Mai bine nici că s-ar putea! exclamă Pasenko. Unde te-ai ascuns de vreo doi ani încoace? Nu te-am mai văzut de la ceremonia de retragere a ofiţerilor de rang înalt de la Odessa.

– Nu mă plîng...

– Păi cum? rîse Pasenko. Voi, cosmonauţii, transpiraţi de bine ce vă merge. Dar Maşa? Te mai suportă?

– E bine şi ea, spuse Orlov. Mi-ar plăcea grozav să mai stăm niţel la taclale, dar vreau să-ţi cer un serviciu, Ilia.

– Orice, rosti Pasenko. Cel care l-a făcut pe Brejnev să aştepte ca să-i dea fiicei mele un autograf merită prietenia mea veşnică.

– Mulţumesc, răspunse Orlov.

Zîmbi, cu gîndul la furia care îl cuprinsese atunci pe conducătorul Uniunii Sovietice. Copiii erau însă viitorul, aşa că Orlov nu ezitase nici o clipă şi n-ar fi ezitat nici acum.

– Ilia, e vorba de un avion avariat care urmează să aterizeze la Vladivostok...

– Gulfstream-ul? Îl am în faţa mea, pe computer.

– Exact, confirmă Orlov. Încărcătura lui trebuie să ajungă neapărat la Moscova. Poţi să-mi dai un avion?

– Se pare că m-am grăbit, promiţîndu-ţi orice, mormăi Pasenko. Toate avioanele de care mă pot lipsi sînt folosite pentru a transporta materiale către Vest.

Orlov fu luat pe nepregătite de afirmaţia prietenului său. *Dar ce se întîmplă în Vest?*

– Mi-ar face plăcere să-ţi transbordez încărcătura într-unul dintre avioanele mele, în măsura spaţiului disponibil, urmă Pasenko. Din păcate, nu-ţi pot spune cînd se va întîmpla asta. Graba şi aglomeraţia cu care ne confruntăm se datorează în parte faptului că s-au prognozat cîteva zile de vreme rea dinspre Marea Bering. Tot ceea ce se va mai afla la sol diseară va rămîne pe loc vreme de cel puţin nouăzeci şi şase de ore.

– Aşadar, nu vom avea timp nici să trimitem un avion de la Moscova, deduse Orlov.

– Se pare că nu, încuviinţă Pasenko. Dar ce poate fi atît de urgent?

– Habar n-am, mărturisi Orlov. E treaba Kremlinului.

– Aha, pricep, spuse Pasenko. Ştii ceva? În loc să-ţi laşi încărcătura să aştepte aici, aş putea să-ţi rezolv un transport cu trenul. Ţi-aş putea trimite încărcătura spre nord, de la Vladivostok, urmînd să o preiei din mers cînd se îndreaptă vremea.

– Pe Transsiberian..., rosti Orlov, mai mult pentru sine. Cîte vagoane mi-ai putea rezolva?

– Destule ca să încapă tot ce-o fi în cala avionului tău, spuse Pasenko. Nu-ţi pot da însă personal de însoţire. Ar trebui să-i cer aprobarea amiralului Varciuk, care a plecat la Moscova pentru întîlnirea cu noul nostru preşedinte. Dacă nu-i un caz de forţă majoră, n-aş vrea să-l deranjez, căci s-ar înfuria cumplit.

– E-n regulă, acceptă Orlov. Dacă-mi poţi face rost de un tren, o să-mi găsesc eu oamenii care să însoţească transportul. Ce zici, mă ţii la curent?

– Rămîi acolo unde eşti, îi răspunse Pasenko. Te contactez prin radio peste o jumătate de oră.

Orlov închise şi îi întinse căştile lui Zaliş.

– Trimite o radiogramă la baza militară de pe Insula Sahalin, îi spuse el operatorului. Spune-i colegului tău de-acolo că vreau să stau de vorbă cu unul dintre membrii detaşamentului *speţnaz*. Rămîn pe recepţie pînă cînd vine la aparat.

– Am înţeles, domnule general. Cum se numeşte respectivul?

– Sublocotenentul Nikita Orlov, răspunse Orlov. Fiul meu.

23

Luni, ora 13:45, Washington, D.C.

Paul Hood şi Mike Rodgers stăteau alături, aşezaţi la biroul celui dintîi, şi studiau profilurile psihologice trimise de Liz Gordon.

Dacă între cei doi existase vreo urmă de încordare ca urmare a celor întîmplate mai devreme în Rezervor, aceasta fusese lăsată deoparte. În ciuda firii sale independente, Rodgers avea şi un puternic simţ al datoriei. Ştia să primească ordine, inclusiv dintre cele care nu-i plăceau. Cît despre Hood, acesta îşi contrazicea rareori adjunctul şi aproape niciodată în chestiuni militare. Atunci cînd o făcea totuşi, se bucura de sprijinul majorităţii echipei sale de conducere.

Disputa pe tema Peggy James fusese dură, însă, redusă la esenţă, era cît se putea de simplă. Lumea spionajului era mică, mult prea mică pentru a permite vreo greşeală. Riscul de a trimite un agent în plus alături de Forţa de Impact era acceptabil, în comparaţie cu acela de a pierde sprijinul Serviciului D16 şi al comandorului Hubbard.

Hood avusese grijă să nu se arate prea plin de solicitudine faţă de Rodgers după acea ciocnire, căci generalul s-ar fi simţit

jignit. Se hotărîse însă să fie mai receptiv față de ideile lui, acceptîndu-i entuziasmul în privința profilurilor psihologice întocmite de Liz Gordon. Directorul Centrului de Comandă era la fel de sceptic în privința psihanalizei ca și în privința astrologiei ori a frenologiei. În opinia sa, visele din copilărie avînd-o drept subiect pe mama individului erau la fel de folositoare pentru înțelegerea minții adulte cum era atracția gravitațională a lui Saturn sau căderile în cap pentru prezicerea viitorului.

Mike Rodgers era însă dispus să-i acorde credit lui Liz Gordon, astfel încît acceptase să treacă în revistă rezumatele acesteia, cu gîndul că măcar recitirea biografiilor potențialilor adversari avea să-i fie de folos.

Biografia sumară a noului președinte rus apărea acum pe ecran, conferind acces opțional la fotografii din arhivă, tăieturi din ziare și înregistrări video. Hood trecu repede în revistă detaliile nașterii lui Janin la Mahacikala și ascensiunea sa din funcția de membru al Biroului Politic în aceea de atașat la Ambasada Sovietică de la Londra, iar apoi în aceea de ambasador interimar la Washington.

Hood se opri asupra profilului schițat de Liz:

„Janin se consideră un potențial Petru cel Mare al timpurilor moderne, care favorizează comerțul liber cu Occidentul și un influx cultural puternic dinspre Statele Unite, pentru a se convinge că poporul rus continuă să-și dorească ceea ce-i putem oferi".

Rodgers încuviință:

– Sună realist. Dacă rușii vor filme americane, vor fi nevoiți să cumpere videocasetofoane rusești. Dacă își vor dori îndeajuns de multe jachete cu Chicago Bulls și tricouri cu Janet Jackson, companiile occidentale vor începe să deschidă fabrici în Rusia.

– Ia uite ce mai spune Liz: „Nu cred însă că posedă același simț estetic ca Petru cel Mare..."

– Are dreptate, fu de acord Rodgers. Țarul era cu adevărat preocupat de cultura occidentală. Janin e interesat să reconstruiască economia și să se mențină la putere. Întrebarea care se pune, și pe care am discutat-o și cu președintele azi-noapte, este

următoarea: cît de siguri putem fi în privința consecvenței sale în această direcție de acțiune și în ce măsură se opune ea militarismului?

Hood trecu din nou în revistă biografia președintelui.

– N-are nici un fel de antecedente de ordin militar, remarcă el.

– Exact, confirmă Rodgers. Istoria ne învață însă că acești lideri sînt tentați să folosească forța mai degrabă decît ceilalți. Oricine a fost vreodată pe un cîmp de bătălie cunoaște prețul ce se cere plătit în cazul unui război. De regulă, cei din urmă se gîndesc mai mult înainte de a dispune folosirea forței.

Hood își continuă lectura. Mai departe Liz scrisese:

„Dat fiind avertismentul de natură militară pe care l-a auzit generalul Rodgers în cadrul întîlnirii de azi-noapte de la Casa Albă, nu cred că Janin s-ar implica într-un conflict cu scopul de a-și dovedi puterea sau de a atrage de partea sa armata. El se sprijină mai mult pe argumente retorice și pe propriile idei, nu pe folosirea armelor. În aceste zile de început ale noii sale guvernări, preocuparea de căpătîi nu va fi, în mod sigur, înstrăinarea Vestului".

Hood se lăsă pe spate în scaun, închise ochi și se ciupi la baza nasului.

– Vrei niște cafea? întrebă Rodgers, continuînd să citească raportul.

– Nu, mulțumesc. Am înghițit o găleată în avion.

– De ce n-ai încercat să tragi un pui de somn?

Hood izbucni în rîs.

– Fiindcă am prins unul dintre ultimele locuri disponibile și-am nimerit între cei mai tari sforăitori de pe pămînt. Amîndoi s-au descălțat și-au adormit imediat. În ceea ce mă privește, nu sînt în stare să mă uit la versiunile cenzurate ale filmelor pe care le difuzează în avioane, așa că am stat treaz și-am compus o scrisoare de treizeci de pagini, prin care le ceream iertare alor mei.

– Sharon a fost dezamăgită sau s-a înfuriat? întrebă Rodgers.

– Şi una, şi alta, chiar mai mult decît atît, răspunse Hood. La naiba, hai să ne întoarcem la rusnacii noştri. Cred că-mi va fi mult mai uşor să-i înţeleg pe ei decît pe propria mea soţie.

Rodgers îl bătu prieteneşte pe umăr, în vreme ce îşi îndreptau din nou atenţia spre ecran.

– Liz afirmă că Janin nu e un tip impulsiv, spuse Hood. Îşi urmează întotdeauna planurile, condus de ceea ce consideră a fi moral sau drept, indiferent dacă vederile sale se potrivesc sau nu cu cele ale majorităţii. Vezi extrasele Z-17A şi Z-27C din *Pravda*.

Hood aduse pe ecran cele două decupaje din presă şi văzu că, în 1986, Janin sprijinise pînă la capăt planul ministrului-adjunct de interne Abalia, legat de nimicirea gangsterilor din Georgia care răpeau oameni de afaceri străini, chiar şi după asasinarea lui Abalia. Apoi, în 1987, îşi atrăsese antipatia conservatorilor radicali, refuzînd să sprijine o lege care ar fi interzis folosirea sosiilor lui Lenin în ceea ce aceştia numeau „ritualuri de batjocură", în fapt, simple spectacole de cabaret.

– „Un om integru, care s-a dovedit ezitant în a folosi soluţiile riscante, preferîndu-le întotdeauna pe cele mai prudente", citi Hood comentariul final al lui Liz.

– Mă întreb dacă aceste „soluţii riscante" includ şi aventurile militare, comentă Rodgers.

– Şi eu aş fi curios să aflu, recunoscu Hood. N-a ezitat să recomande folosirea miliţiilor locale împotriva gangsterilor georgieni.

– E adevărat, dar n-aş băga mîna-n foc că e acelaşi lucru, spuse Rodgers.

– De ce nu?

– Folosirea forţei pentru menţinerea păcii e cu totul altceva decît folosirea ei pentru a obliga pe cineva să acţioneze într-un anume fel, spuse Rodgers. E o diferenţă care ar trebui să însemne mult pentru cineva ca Janin.

– Aşadar, toate astea se potrivesc destul de bine cu ceea ce aţi hotărît noaptea trecută în Biroul Oval. Nu Janin este problema. Să vedem cine-ar mai putea fi, propuse Hood.

Hood trecu la următoarea secţiune a raportului lui Liz. O intitulase în glumă „Pistolarii". Începu să cerceteze lista de nume.

– Generalul Viktor Mavik, citi el. Mareşal de artilerie al armatei.

– A fost unul dintre ofiţerii care au plănuit atacul împotriva centrului de televiziune Ostankino, în 1993, l-a sfidat pe Elţîn şi totuşi a supravieţuit, spuse Rodgers. Are mulţi prieteni influenţi dinăuntrul şi din afara guvernului.

– Dar nu-i place să acţioneze singur, citi Hood mai departe. Urmează prietenul nostru, generalul Mihail Kosigan, pe care Liz ni-l descrie, cu o expresie relativ colorată, drept un „ţăcănit de mîna-ntîi". A fost comandantul artileriei şi a luat în public apărarea unor ofiţeri superiori degradaţi şi pedepsiţi de către Gorbaciov fiindcă ordonaseră misiuni sinucigaşe în Afganistan.

– Gorbaciov i-a dat cea mai aspră pedeapsă înaintea trimiterii în faţa Curţii Marţiale, citi Rodgers mai departe. A fost demis, apoi a fost trimis el însuşi în Afganistan, unde a ordonat personal acelaşi gen de misiuni. De data asta însă, sfîrşitul a fost diferit. A aruncat oameni şi obuze asupra fortăreţei rebelilor pînă cînd a reuşit s-o ocupe.

– Într-adevăr, tipul merită să fie urmărit mai îndeaproape, conchise Hood, trecînd mai departe.

Următorul nume de pe listă era cel mai recent.

– Ministrul de interne Nikolai Doghin, constată Hood şi începu să citească: „Omul încă n-a întîlnit un capitalist pe care să nu-l considere demn de dispreţ. Dacă priviţi instantaneul Z/D-1, veţi vedea că CIA l-a fotografiat vizitînd Beijing-ul, în perioada venirii lui Gorbaciov la putere. Pe-atunci, Doghin era primarul Moscovei şi încerca să reunească sprijinul comuniştilor împotriva noului preşedinte."

– Voi, foştii primari, aveţi ceva care mă îngrijorează, rîse Rodgers, în timp ce Hood accesa fotografia indicată.

Legenda ei îi smulse un zîmbet lui Hood.

Cei doi se aplecară spre monitor şi citiră nota strict secretă anexată instantaneului. În aceasta se menţiona faptul că poza îi

fusese înmînată lui Gorbaciov de către ambasadorul Statelor Unite.

Rodgers se lăsă pe spate şi constată sec:

– Doghin trebuie să fi avut un spate al naibii de tare dac-a rămas la putere după ce-a aflat Gorby chestia asta.

– Categoric, încuviinţă Hood. Aş spune c-a avut parte de genul de sprijin pe care-l cîştigi de-a lungul anilor, formîndu-ţi o reţea proprie de relaţii. Genul de sprijin care îţi îngăduie să uzurpi prerogativele unui preşedinte abia ales.

Interfonul de la uşă piui.

– Şefule, sînt Bob Herbert.

Hood apăsă pe butonul lateral al biroului, iar închizătoarea uşii se deblocă. Uşa fu împinsă în lături şi Bob Herbert intră agitat. Aruncă pe birou o dischetă. Ori de cîte ori Herbert era agitat sau pus în încurcătură, accentul său de Mississippi devenea mai pronunţat. Acum acest lucru era mai limpede ca niciodată.

– S-a întîmplat ceva la opt, ora locală, spuse Herbert. Ceva baban.

Hood îşi aruncă privirea spre discheta de pe masă.

– Ce s-a întîmplat?

– Deodată, dăm de ruşi peste tot!

Făcu semn spre dischetă.

– Hai, dă-i drumul!

Hood încărcă datele de pe dischetă şi constată că Herbert nu exagerase deloc. O mulţime de avioane, cu tot cu piloţii lor, erau transferate de la Orenburg la graniţa ucraineană. Flota Mării Baltice trecuse la nivelul de alertă maximă, chipurile datorită unui exerciţiu. În acelaşi timp, bateria celor patru sateliţi din clasa „Şoimul", utilizată în mod obişnuit pentru supravegherea Occidentului, fusese îndreptată spre potenţialele ţinte din Polonia.

– Moscova îşi îndreaptă atenţia în mod deosebit spre Kiev şi Varşovia, constată Rodgers, studiind coordonatele sateliţilor.

– Ceea ce e interesant în privinţa „Şoimilor" e faptul că staţia de coordonare de la sol din Baikonur a încetat să mai emită la opt, ora locală.

– Numai staţia? întrebă Rodgers. Antenele parabolice au rămas în funcţiune?

– Antenele au rămas, confirmă Herbert.

– Şi unde sînt transmise datele? întrebă Hood.

– Nu sîntem siguri, răspunse Herbert. Aici treaba devine mai încurcată. Am detectat o creştere a activităţii electromagnetice la Sankt Petersburg, la opt fix. Ei bine, asta s-a întîmplat exact cînd postul de televiziune de la Ermitaj a început să emită, aşa încît se prea poate să fi fost o coincidenţă.

– ...dar n-ai băga mîna în foc că e aşa, îl completă Hood.

Herbert încuviinţă.

– E exact ceea ce ne-a promis Eival Ekdol, spuse Rodgers, continuînd să studieze datele. O escaladare militară. Totul e făcut cum nu se poate mai inteligent. Luate în parte, fiecare dintre aceste evenimente pare de rutină, cu excepţia schimbării obiectivului „Şoimilor". Transferurile de materiale din portul Vladivostok au loc tot timpul. De două ori pe an, în mod regulat, ruşii fac manevre la graniţa ucraineană, iar acum e tocmai una dintre perioadele obişnuite de desfăşurare. Flota Mării Baltice face adeseori exerciţii de alertare în preajma ţărmului, aşa încît alarma de acum nu e ceva neaşteptat.

– Vrei să subliniezi că, în lipsa unei priviri de ansamblu, totul ar părea normal, deduse Hood.

– Exact, spuse Rodgers.

– Nu înţeleg însă cum se poate ca, nefiind implicat în ceea ce se întîmplă, Janin să nu ştie nimic despre o operaţiune de o asemenea amploare, îşi exprimă Hood nedumerirea. Ar trebui să-şi dea seama că se petrece ceva.

– Ştii foarte bine că un conducător e la fel de bun ca propriile servicii de informaţii, îl atenţionă Rodgers.

– Dar ştiu şi că, în momentul în care împărtăşeşti un secret unei mai mult de o persoană la Washington, acesta încetează să mai fie un secret, replică Hood. Acelaşi lucru trebuie să fie valabil şi la Kremlin.

– Nu e, îl contrazise Herbert. Acolo, în momentul în care spui numai *unei singure* persoane ceva, acel „ceva“ încetează a mai fi un secret.

– Aţi uitat ceva, interveni Rodgers. Şovici. Un individ de calibrul lui se poate folosi de bani şi ameninţări pentru a închide în mod eficient orice canal de informaţii. Şi apoi, chiar dacă nu dispune de o imagine de ansamblu, Janin şi-a dat în mod sigur seama că se petrece ceva. Imediat după alegeri, Kosigan sau Doghin l-au convins, probabil, să aprobe anumite manevre pentru a da de lucru armatei.

– Doghin ar avea de cîştigat şi de aici, le atrase atenţia Herbert. În cazul în care, la un moment dat, chestia asta dă chix, într-un fel sau altul ordinele poartă semnătura lui Janin. Scandalul nu îl va ocoli nicicum.

Hood încuviinţă, iar apoi şterse datele de pe monitor.

– Aşadar, Doghin este, cel mai probabil, arhitectul operaţiunii, iar cartierul general pare a fi la Sankt Petersburg, conchise el.

– Mda, rosti Herbert. Forţa de Impact va avea de-a face cu el.

Hood continuă să privească ecranul negru.

– Raportul Interpolului trebuie să sosească la trei, spuse el. Luaţi planul Ermitajului şi informaţiile de ultimă oră şi începeţi să vă gîndiţi la o strategie de pătrundere.

– Corect, spuse Rodgers.

– Echipa de strategie şi tactică s-a pus pe treabă şi urmează să ne ofere un plan pentru ca echipa noastră să treacă Neva: prin paraşutare, cu bărci pneumatice cu motor sau cu un minisubmarin. Dom Limbos se ocupă de treaba asta, a mai avut de-a face cu traversări de fluvii. Georgia Mosley de la aprovizionare ştie cum ar putea face rost de tot ce va fi nevoie, la Helsinki.

– Aşadar, aţi abandonat total ideea ca membrii Forţei de Impact să intre în muzeu în calitate de turişti? întrebă Hood.

– În principiu, da, răspunse Herbert. Ruşii continuă să supravegheze vizitele în grup şi-i fotografiază pe indivizii suspecţi la hoteluri, în autocare, la muzeu şi aşa mai departe. Chiar dacă ai noştri nu vor mai avea ocazia să se întoarcă în Rusia pe

viitor, nu vrem să le ştim fotografiile în dosarele altui serviciu secret.

Rodgers îşi privi ceasul.

– Paul, mă duc să convoc şedinţa echipei de tactică şi strategie. I-am spus lui Squires că va primi un plan de atac în jurul orei patru, înainte să aterizeze.

Hood încuviinţă.

– Îţi mulţumesc pentru tot, Mike.

– Cu plăcere, mormăi Rodgers.

Se ridică şi privi lung spre prespapierul de pe birou, un străvechi glob pămîntesc.

– Sînt mereu aceiaşi, rosti el gînditor.

– Cine? se miră Hood.

– Tiranii, explică Rodgers. Winston Churchill vedea Rusia ca pe o ghicitoare, învăluită într-o enigmă acoperită de o alta. Ceea ce văd eu e o poveste veche de cînd lumea: o bandă de indivizi avizi de putere, care cred că ştiu mai bine decît electoratul ce e mai bine pentru acesta din urmă.

– De-aceea existăm noi, spuse Hood. Ca să le aducem aminte că nu pot face ce vor fără luptă.

Rodgers privi zîmbind spre Hood.

– Domnule director, îmi place cum gîndeşti. La fel ca mine şi generalul Gordon.

Rodgers ieşi urmat de Bob Herbert, lăsîndu-l pe Hood perplex. Directorul Centrului de Comandă se simţea acum mai apropiat de adjunctul său, deşi nici în ruptul capului n-ar fi putut spune ce anume provocase accesul de simpatie al acestuia.

24

Marţi, ora 5:51, Insula Sahalin

Insula Sahalin din Marea Ohotsk e o fîşie stîncoasă de uscat, lungă de o mie de kilometri. De-a lungul coastelor sale sînt înşirate sate de pescari. În interiorul insulei se găsesc păduri seculare de conifere, mine de cărbuni, drumuri forestiere abia practicabile şi cîteva şosele noi, ruinele vechilor lagăre de prizonieri din vremea Romanovilor şi o mulţime de morminte ce poartă, cel mai des, inscripţia *Nepomniaşcii* – „Necunoscut“[*]. Situată la vest de meridianul zero, e mai aproape de Golden Gate Bridge decît de Kremlin. Cînd e amiază la Moscova, în Sahalin e deja ora 20. Insula fusese multă vreme locul de retragere al conducătorilor Uniunii Sovietice, care îşi construiseră aici cabane confortabile, printre coline, dar şi un spaţiu privilegiat pentru sihaştri, care se pierdeau în sălbăticia neîntinată a Sahalinului pentru a căuta pacea sufletului şi pe Dumnezeu.

Multă vreme, ruşii au menţinut o prezenţă militară puternică la Korsakov, în apropierea vîrfului sud-estic al insulei, nu departe de arhipelagul Kurilelor, ce se întindea de la extremitatea

---

[*] *Nepomniaşcii* înseamnă, de fapt, „nepomenit“ (*n.tr.*).

nordică a insulei Hokkaido pînă la capul sudic al Kamceatkăi. Insulele fuseseră ocupate de Uniunea Sovietică în 1945, dar Japonia nu renunţase la pretenţiile ei asupra arhipelagului lung de peste o mie de kilometri, motiv de dispută veşnică între cele două naţiuni.

Baza rusească de la Korsakov era concepută în stil spartan şi alcătuită dintr-o pistă de aterizare, un mic port şi patru barăci. Cinci sute de militari din trupele Marinei şi două regimente *speţnaz* antrenate pentru lupta submarină şi navală erau staţionate aici. Patrulele zilnice, aeriene şi pe mare, ţineau sub observaţie, vizual şi electronic, activităţile pescuitorilor japonezi de somon.

În vîrstă de douăzeci şi trei de ani, sublocotenentul Nikita Orlov stătea aşezat la biroul său din postul de comandă, situat pe o colină ce domina baza şi priveliştea marină. Avea părul negru, tuns scurt, cu excepţia cîtorva şuviţe care îi atîrnau pe frunte, şi buze pline, ce se potriveau cu bărbia sa pătrată. Ochii negri îi erau vioi şi străluceau, în vreme ce citea rapoartele locale şi informaţiile sosite prin fax în cursul nopţii precedente. Cînd şi cînd, arunca o privire pe fereastră.

Tînărului ofiţer îi plăcea să se trezească devreme, înainte de răsărit. Afla ce se întîmplase cît timp dormise, iar apoi admira soarele ce se ivea deasupra orizontului, aprinzînd marea şi făcînd să strălucească acoperişurile clădirilor bazei. Îi plăcea să asiste la trezirea lumii la viaţă, deşi cu fiecare zi dispărea certitudinea pe care o avusese cînd era copil, iar mai tîrziu cadet: că Uniunea Sovietică avea să dăinuiască veşnic, devenind cel mai durabil imperiu din istoria omenirii.

Dar, oricît de chinuitoare ar fi fost această dezamăgire, Nikita îşi iubea la fel de mult ţara şi Sahalinul. Fusese trimis aici imediat după absolvirea academiei *speţnaz*, în mare parte pentru a-l îndepărta de Moscova, ca urmare a incidentului de la Biserica Ortodoxă Grecească, dar şi pentru a-l împiedica să murdărească bunul renume al tatălui său – aşa simţise dintotdeauna. Serghei Orlov era un erou preţios în calitate de instructor de zbor pentru tinerii piloţi impresionabili şi folositor în

propaganda de la convenţiile şi simpozioanele internaţionale. Nikita Orlov era un radical, un reacţionar care tînjea după vremurile dinainte ca Afganistanul să fi distrus morala celei mai puternice armate a lumii, dinainte ca Cernobîlul să fi pătat onoarea naţiunii, dinainte ca *perestroika* şi *glasnost*-ul să fi dezmembrat economia, iar apoi întreaga Uniune.

Dar toate acestea aparţineau trecutului. Aici măcar exista un rost, exista un duşman. Căpitanul Leşev – lovit de boala plictiselii, după trei ani cît se aflase la comanda trupelor *spetnaz* din Sahalin – îşi petrecea cea mai mare parte a timpului organizînd concursuri de tir, marea sa pasiune. În felul acesta, lui Orlov îi revenea răspunderea majorităţii chestiunilor de ordin militar. Nikita nutrea speranţa că, într-o bună zi, Rusia avea să-i înfrunte din nou pe japonezi, iar cînd aceştia aveau să încerce să-şi stabilească un cap de pod pe insulă, el avea să aibă onoarea de a conduce trupele de şoc împotriva lor.

În adîncul sufletului, ştia că Rusia nu fusese încă înfrîntă de Statele Unite. Sovieticii învinseseră Japonia în război, iar stăpînirea insulei fusese recompensa pentru această victorie. Se părea însă că Rusia pierduse războiul cu Statele Unite, iar spiritul poporului rus – cel puţin, spiritul lui Orlov – se încrîncena la acest gînd. Antrenamentul de tip *spetnaj* îi întărise convingerea că inamicul trebuia nimicit, nu cruţat. El şi soldaţii săi nu aveau voie să se împiedice de considerente de ordin etic, diplomatic sau moral. Era convins că eforturile lui Janin de a transforma Rusia într-o ţară de consumatori aveau să eşueze, aşa cum eşuase şi Gorbaciov, aşternînd Rusia la picioarele bancherilor şi ale marionetelor lor de la Washington, Londra şi Berlin.

Cu o zi înainte primiseră tutun proaspăt, iar Orlov îşi răsuci o ţigară, în vreme ce primele raze de soare se iveau deasupra mării întunecate. Se simţea parte a acestui pămînt, a fiecărui răsărit, încît ar fi fost destul să întindă mîna pentru a-şi aprinde ţigara direct din arşiţa astrului. Se mulţumi însă să-şi folosească bricheta pe care i-o dăruise tatăl său în ziua cînd fusese admis la Academie. Flacăra portocalie făcu să strălucească inscripţia gravată pe brichetă: *Lui Niki, cu dragoste şi mîndrie, tata.* Nikita

trase din ţigară şi îşi puse bricheta înapoi în buzunarul de la piept al cămăşii impecabil apretate.

Cu dragoste şi mîndrie. Cum ar fi sunat această inscripţie în momentul în care era implicat în acel scandal? se întrebă Nikita. *Cu ruşine şi stînjeneală?* Sau atunci cînd Nikita ceruse să fie trimis în acest avanpost după absolvire, departe de Moscova, de tatăl său şi aproape de un inamic veritabil? *Cu dezamăgire şi derută?*

Telefonul conectat la centrul de comunicaţii de la poalele colinei sună. Aghiotantul lui Orlov nu sosise încă, astfel încît acesta ridică el însuşi receptorul negru şi uzat.

– Sahalin, postul unu, sînt Orlov.

– Bună dimineaţa, rosti vocea de la capătul firului.

Nikita rămase tăcut timp de cîteva clipe.

– Tată?

– Da, Niki, răspunse generalul. Cum o mai duci?

– Sînt bine, doar puţin surprins, spuse Nikita, deodată neliniştit. S-a întîmplat ceva cu mama?

– E sănătoasă, răspunse generalul. Amîndoi sîntem bine.

– Mă bucur, rosti Nikita sec. Faptul că mă suni pentru întîia oară după atîtea luni... Cred că-mi înţelegi îngrijorarea.

Urmă un alt moment de tăcere. Ochii lui Nikita încetaseră a mai fi plini de voioşia indusă de contemplarea răsăritului. Se umplură de amărăciune şi furie. Trase cu sete din ţigară, iar în minte îi reveniră conversaţiile încordate cu tatăl său şi arestarea sa, în urmă cu patru ani. Îşi aminti cît de ruşinat şi furios fusese tatăl lui din cauza a ceea ce făcuse la biserică. Faimosul cosmonaut, care nu putea să meargă nicăieri fără a fi recunoscut, se simţise atît de ruşinat, încît nu mai îndrăznise să iasă din casă. Într-un tîrziu, în seara zilei în care colonelul Roski – nu tatăl său cel atît de influent – muşamalizase întreaga afacere, aşa încît Nikita se alesese doar cu o săptămînă de plantoane în schimbul cel mai neplăcut, tatăl său venise la cazarma Academiei şi îi ţinuse un lung discurs moralizator despre infamia urii şi a intoleranţei, care putea să distrugă naţiuni şi oameni de vază. Ceilalţi cadeţi ascultaseră în tăcere, iar apoi, după plecarea marelui

bărbat, unul dintre ei inventase jocul „de-a Nikita şi Serghei", pe care viitorii ofiţeri îl jucaseră zile întregi, distrîndu-se copios. „Serghei" trebuia să ghicească unde anume în Moscova scrisese fiul său lozincile pline de ură, în vreme ce „Nikita" îi oferea indicii de tipul „cald/rece".

Nikita mai auzea şi acum rîsetele şi pălăvrăgeala lor.

– Ambasada Americană?

– Rece.

– Terminalul Liniilor Aeriene japoneze de la Aeroportul Şeremetievo?

– Gheaţă!

– Vestiarul bărbaţilor de la Teatrul Kirov?

– Cald, cald.

– Niki, rosti într-un tîrziu bătrînul Orlov. Am vrut să te sun mai demult, dar mi-am închipuit că nu voi reuşi decît să te înfurii. Am sperat că timpul te va ajuta să te lepezi de amărăciune...

– Dar pe tine te-a ajutat să scapi de aroganţă, de acea celestă idioţenie cum că lucrurile pe care le facem noi, furnicile, aici, pe colină, e meschin, murdar sau eronat? întrebă sarcastic Nikita.

– Zborul în spaţiu m-a învăţat că o naţiune poate fi distrusă în egală măsură din exterior şi din interior, răspunse Orlov. Am învăţat asta de la nişte oameni ambiţioşi.

– Eşti la fel de naiv şi de plin de compasiune, comentă Nikita.

– Iar tu eşti la fel de neobrăzat şi de lipsit de respect, i-o întoarse generalul.

– Deci m-ai sunat doar ca să te convingi că nu s-a schimbat nimic? întrebă Nikita, plin de lehamite.

– Nu te-am sunat ca să ne certăm.

– Nu? Care-i scopul acestei chemări matinale? întrebă Nikita. Voiai să afli cît de departe bate transmiţătorul de la noua voastră staţie de televiziune?

– Nici de asta, Niki. Te-am sunat fiindcă am nevoie de un ofiţer destoinic care să preia comanda unei misiuni.

Nikita se ridică în picioare, surprins.

– Te-ar interesa? întrebă generalul.

– Dacă e în folosul Rusiei, nu doar ca să-ţi linişteşti tu conştiinţa, da.

– M-am gîndit la tine fiindcă eşti omul potrivit pentru o astfel de misiune, spuse generalul. Asta-i tot.

– Atunci mă interesează, răspunse Nikita.

– Vei primi ordinele de misiune de la căpitanul Leşev în cel mult o oră. Timp de trei zile vei trece sub comanda mea. Împreună cu detaşamentul tău va trebui să ajungeţi la Vladivostok pînă la ora unsprezece.

– Vom fi acolo, răspunse Nikita. Asta înseamnă că ai revenit în serviciul activ?

– Ţi-am spus tot ceea ce trebuie să ştii deocamdată, îi replică generalul.

– Prea bine, pufni Nikita, trăgînd adînc în piept fumul iute al ţigării.

– Niki... Ai grijă de tine. Cînd toate astea se vor sfîrşi, poate că vei reveni la Moscova şi vom încerca s-o luăm de la capăt.

– Ar fi o idee, rosti Nikita ironic. Poate c-ar trebui să-i chemăm şi pe foştii mei colegi de la Academie. Revederea n-ar mai avea acelaşi farmec fără ei.

– Niki... N-ai fi vrut să mă asculţi între patru ochi.

– Iar tu n-ai fi putut spăla onoarea numelui Orlov altundeva decît în public, replică Nikita.

– Am procedat astfel ca să-i împiedic pe alţii să-ţi repete greşeala, spuse generalul.

– Şi ai făcut-o pe cheltuiala mea. Îţi mulţumesc, tată, spuse Nikita, strivindu-şi ţigara. Mă ierţi, dar trebuie să mă pregătesc dacă vreau să ajung pe continent pînă la unsprezece. Transmite salutările mele mamei şi colonelului Roski.

– O voi face, rosti generalul, trist. Să ne vedem cu bine.

Nikita puse receptorul în furcă, iar apoi îşi îngădui cîteva clipe de contemplare a soarelui pe jumătate ivit din mare. Îl necăjea faptul că atîţia alţii înţelegeau ceea ce tatăl său nu voia să priceapă: că măreţia Rusiei consta în unitatea ei, nu în diversitate. Că, aşa cum îl învăţase colonelul Roski, chirurgul care extirpează organele bolnave o face spre binele pacientului, nu

pentru a-l răni. Tatăl său fusese ales pentru a deveni cosmonaut pentru că, printre altele, avea un temperament echilibrat, era curajos, plin de înţelegere şi constituia un personaj ideal, numai bun pentru a le fi prezentat şcolarilor, ziariştilor străini şi tinerilor piloţi care se visau eroi. Le rămînea războinicilor bine antrenaţi, aşa cum se considera el însuşi, misiunea de a duce la bun sfîrşit adevărata muncă pentru noua Rusie, reconstrucţia, eliminarea uscăturilor şi repararea greşelilor ultimului deceniu.

După ce îl anunţă pe ofiţerul de serviciu încotro se îndrepta, Nikita îşi luă chipiul şi părăsi avanpostul copleşit de tristeţe, cu gîndul la tatăl său... Pe de altă parte, abia aştepta să afle care era misiunea pe care i-o hărăzise generalul fiului său.

25

Luni, ora 14:53, deasupra Atlanticului, la vest de Madrid

Interiorul aeronavei C141-B StarLifter nu fusese proiectat pentru a oferi confort pasagerilor. Fiecare subansamblu fusese astfel ales încît să aibă o greutate cît mai mică și în acest mod raza de acțiune a avionului să fie cît mai mare. Pereții capitonați cu pînză subțire nu erau de nici un folos la absorbirea vuietului monoton, dar deosebit de puternic, al motoarelor, iar armăturile carcasei se iveau negre în lumina becurilor simple care iluminau interiorul.

Deși banchetele instalate puteau să ofere un oarecare confort unui număr de aproximativ nouăzeci de soldați, capacitatea maximă urca pînă la trei sute de oameni. De această dată, cînd în cabină se găseau doar opt persoane, cărora li se adăugau pilotul, copilotul și navigatorul, aflați în cabina de comandă, locotenent-colonelul Squires se simțea de parcă ar fi călătorit la clasa întîi. Își întinsese picioarele lungi, își pusese două perne subțiri sub fund și una la spate; mai presus de toate, cabina nu era ticsită. În unele ocazii, cînd membrii Forței de Impact erau însoțiți de întăriri trimise de alte servicii și de cei cinci ciobănești

germani din Compania Canină, cabina se umplea repede de mirosul acru al transpirației războinicilor.

După mai multe ore petrecute în aer, Squires era dispus să aprecieze la justa valoare orice dram de confort. Își petrecuse prima oră împreună cu sergentul Chick Grey și soldatul David George, revizuind inventarul efectelor de care ar fi putut avea nevoie la Helsinki, pe următoarele două în compania Sondrei DeVonne, studiind hărțile Helsinki-ului și Sankt Petersburg-ului pe laptop-ul său, iar apoi dormise vreme de patru ore.

Cînd Squires se trezi, George îi întinse o rație standard încălzită la cuptorul cu microunde și o cană de cafea neagră. Restul echipei luase masa cu o oră în urmă.

– Trebuie să stau de vorbă cu generalul Rodgers și să-l conving să ne facă rost de o mîncare mai acătării, spuse Squires, deschizînd capacul rației standard și examinînd cu lehamite feliile de friptură de curcan, cartofii piure, păstăile ațoase și brioșa din făină de porumb. Avem rachete care sînt capabile să ocolească un copac și să se strecoare printre munți sau printre picioarele unei domnișoare, dar continuăm să primim de mîncare aceleași porcării care sînt servite și pe liniile comerciale.

– Se pare că tot e mai bine decît ce i se servea tatălui meu în Vietnam, domnule, fu de părere George.

– O fi, nu zic nu, spuse Squires. Dar oare chiar ar sărăci guvernul dacă ne-ar da un filtru mai de Doamne-ajută? La naiba, aș fi dispus să-l cumpăr chiar eu! Mașinăriile din ziua de azi nu ocupă prea mult spațiu și orice idiot ar fi în stare să le folosească. Nici măcar un soldat n-ar fi în stare să facă o cafea proastă, cu un aparat ca lumea.

– Se vede că nu mi-ați gustat niciodată cafeaua, domnule, zîmbi Sondra, fără să ridice privirea din exemplarul din *La răscruce de vînturi* pe care îl citea. Acasă, tata și mama ascund filtrul ori de cîte ori vreau eu să fac cafeaua.

Squires își taie o bucățică de curcan.

– Ce fel de cafea folosești?

Sondra își ridică privirea. Ochii ei mari, negri, se încadrau perfect în chipul rotunjor, iar vocea ei purta o ușoară urmă de accent, reminiscență a copilăriei petrecute în Algeria natală.

– Ce fel de cafea? Habar n-am. O cumpăr de la băcănie.

– Vezi, aici e problema ta, decretă Squires. Soția mea cumpără numai cafea boabe. O ținem la frigider, măcinînd doar cît ne trebuie în fiecare dimineață. De obicei, folosim și mirodenii sau arome, de genul nucșoarei sau al ciocolatei cu zmeură.

– Cafea cu ciocolată cu zmeură? se strîmbă Sondra.

– Exact. Folosim un filtru, nu un ibric care arde cafeaua. De îndată ce s-a scurs toată zeama din filtru, o punem într-un termos, ca să nu se răcească. Cînd o bem, nu punem niciodată lapte sau zahăr. Astea fac ca toate cafelele să aibă același gust.

– Mi se pare o trudă imensă pentru o simplă ceașcă de cafea, domnule, fu de părere Sondra.

Squires arătă cu cuțitul înspre cartea pe care o citea fata.

– Citești Brontë. De ce n-ai ales ceva mai puțin romantic?

– Asta e literatura adevărată, spuse ea. Restul nu e decît maculatură.

– Ei vezi, și eu cred același lucru în privința cafelei, rosti Squires, înfigîndu-și furculița de plastic într-o altă felie de curcan. Dacă nu e cea cu adevărat aromată, dacă e doar o zeamă lungă făcută în grabă, la ce bun să te mai obosești s-o bei?

– Am să vă răspund cu un singur cuvînt, domnule: cofeina, replică Sondra. Cînd stau și citesc Thomas Mann sau Joyce pînă la patru dimineața, iar la nouă trebuie să fiu la cursuri, am nevoie de ceva care să mă pună pe picioare.

Squires clătină din cap, iar apoi spuse:

– Eu am o rețetă mult mai bună pentru trezire decît îngurgitarea de cofeină.

– Și care-ar fi aceea?

– Flotările, răspunse el. Dacă faci o sută imediat ce te-ai dat jos din pat, îți garantez că nu mai ai nevoie deloc de cofeină. Și-apoi, dacă ești în stare să-ți începi astfel dimineața, restul zilei ți se va părea floare la ureche.

În timp ce vorbeau, radiooperatorul Ishi Honda se ivi din capătul celălalt al cabinei. Veteran al Forţei de Impact, avînd centura neagră la judo, născut dintr-o mamă hawaiiană şi un tată japonez, copilărosul Honda era cel care se ocupa de comunicaţii, cîtă vreme soldatul Johnny Puckett era în concediu, după rana primită în Coreea de Nord.

Honda salută şi îi întinse lui Squires receptorul radiotelefonului TAC-Sat pe care îl purta pe umăr.

– Sînteţi chemat de generalul Rodgers, domnule.

– Mulţumesc, spuse Squires, înghiţind îmbucătura de curcan şi luînd receptorul. Sînt colonelul Squires, domnule general.

– Domnule locotenent-colonel, se pare că echipa dumitale va merge direct la ţintă, nu sub înfăţişarea unui grup de turişti, spuse Rodgers.

– Am înţeles.

– Veţi primi detaliile referitoare la punctul de pornire, modalitatea de transport, sosire şi programare orară înainte de a ateriza, urmă Rodgers. Din păcate, nu vă vom putea spune exact ce anume să căutaţi. Tot ce ştim va fi cuprins în raport, inclusiv locul în care a fost ucis agentul de la D16 care ancheta la faţa locului. Ruşii au reuşit să-l captureze pe unul dintre informatorii lui, iar un altul a reuşit să fugă şi se ascunde.

– Tactica pămîntului pîrjolit, comentă Squires.

– Corect. În ce mă priveşte, am avut unele îndoieli legate de o asemenea idee, dar se pare că veţi avea un nou coleg de echipă, un agent britanic de elită.

– Îl cunosc?

– Nu, şi e vorba de o femeie, explică Rodgers. Are însă recomandări foarte bune. Bob Herbert îţi trimite dosarul ei o dată cu datele de tactică şi strategie. Între timp, îi vei comunica în detaliu lui McCaskey inventarul efectelor rezistente la umiditate pe care le aveţi la bord. Dacă vom considera că mai aveţi nevoie de ceva, veţi primi tot ce va fi necesar la Helsinki. Charlie, încă ceva...

– Da, domnule?

– Transmite-le tuturor baftă şi Dumnezeu să vă aibă în pază.

– Recepţionat, rosti simplu Squires şi închise.

26

Luni, ora 23, Sankt Petersburg

— Trei... doi... unu. Sîntem... pe recepţie!

Cele rostite de Iuri Marev nu provocară ovaţii şi nici măcar zîmbete. Generalul Orlov, care se plimba în sus şi în jos de-a lungul mesei computerelor, încuviinţă cu o înclinare a capului, aflînd că în clipa aceea Centrul de Comandă rusesc devenise complet funcţional. Numărătoarea inversă se desfăşurase fără incidente şi, deşi o zi lungă se apropia de sfîrşit pentru majoritatea lucrătorilor, Orlov se simţea de parcă ziua s-ar fi aflat abia la început. Ceruse să-i fie aduse la cunoştinţă toate datele ce aveau să fie recepţionate în cursul orei următoare, urmînd să le treacă în revistă împreună cu şefii compartimentelor meteo şi supraveghere prin satelit, radio-comunicaţii, executiv, decriptare, analiză computerizată, imagine şi intercepţie. Între aceştia se numărau responsabilii turei de la patru la miezul nopţii din fiecare compartiment, cei care constituiau echipa principală, care acoperea fluxul masiv de date sosite în intervalul opt-şaisprezece, ora Washingtonului, precum şi directorii adjuncţi care lucrau în turele dintre miezul nopţii şi opt dimineaţa şi opt-şaisprezece. Roski avea să fie şi el de faţă, nu doar în calitate de

secundant la comandă al lui Orlov, ci şi în calitatea sa de ofiţer de legătură cu armata. Roski avea misiunea de a analiza informaţiile furnizate de armată, de a coordona distribuirea acestora unor ramuri adiacente şi guvernului, precum şi de a comanda unitatea de şoc *spetnaz* aflată la dispoziţia Centrului de Comandă pentru misiuni speciale.

Orlov privi spre Roski, care se postase în spatele caporalului Ivaşin. Colonelul îşi încleştase mîinile la spate, în mod evident bucuros că totul mergea ca pe roate. Lui Orlov îi aducea aminte de Nikita, atunci cînd îl dusese pentru prima oară să-i arate rachetele şi navele spaţiale din Oraşul Stelelor: băiatul fusese atît de încîntat, încît nici nu mai ştia încotro să privească. Dar Orlov ştia că atitudinea copilăroasă a colonelului avea să se schimbe foarte curînd.

De îndată ce Centrul fu declarat operaţional, Orlov se apropie de Roski. Colonelul lăsă să treacă vreo cîteva clipe, înainte de a se întoarce şi de-a saluta regulamentar, cu lehamitea-i caracteristică.

– Domnule colonel Roski, aş vrea să-mi spui exact unde se află fiul meu, îi ceru Orlov. Nu e nevoie să înregistrezi ordinul, e suficient să-mi furnizezi răspunsul codat.

Roski ezită o clipă, părînd a cîntări motivul cererii lui Orlov şi nereuşind să-l ghicească.

– Am înţeles, domnule, răspunse el.

Roski îi ceru lui Ivaşin să contacteze centrala radio de pe Insula Sahalin şi să-i solicite sergentului Nogovin informaţia respectivă. Toate comunicaţiile se desfăşurau în codul Doi/Cinci/Trei: o serie de litere dintre cele transmise urmau să fie şterse, pentru o decodare corectă. În acest caz, fiecare a doua literă a fiecărui cuvînt era falsă, la fel ca fiecare al cincilea cuvînt – cu excepţia celei de-a treia litere a fiecărui cuvînt fals, care constituia prima literă a cuvîntului următor.

Ivaşin căpătă răspunsul în mai puţin de două minute, iar computerul preluă imediat corvoada decriptării.

Cu mîinile încleştate pe mai departe la spate, colonelul Roski îşi apropie privirea de ecran şi citi:

– Sublocotenentul Orlov şi detaşamentul său alcătuit din nouă soldaţi *spetnaz* au sosit la Vladivostok şi aşteaptă instrucţiuni.

Roski se întoarse spre Orlov şi îl fulgeră cu privirea.

– Domnule general, e vorba cumva de un exerciţiu de manevră despre care nu am fost informat?

– Nu, domnule colonel, nu e vorba despre un exerciţiu.

Roski deschise gura de cîteva ori, gata să spună ceva, apoi se răzgîndi. Orlov aşteptă cîteva secunde, pentru a se convinge că Roski era îndeajuns de isteţ pentru a nu da dovadă de nesupunere, plîngîndu-se că nu fusese informat în legătură cu o manevră militară. Roski se simţea cu siguranţă umilit în faţa subordonaţilor săi, dar nu îndrăzni să protesteze.

– Să mergem în biroul meu, domnule colonel, spuse Orlov, pornind spre ieşire. Am să te pun la curent cu detaliile referitoare la detaşamentul *spetnaz* din Sahalin.

Generalul îl auzi pe Roski pocnind din călcîie în urma sa. Cînd în sfîrşit ajunseră în biroul său şi închiseră uşa, Orlov se aşeză la masa de lucru şi-l măsură din priviri pe Roski, care rămăsese în picioare.

– Eşti la curent cu transportul ordonat de ministrul Doghin, la bordul unei aeronave private? întrebă Orlov.

– Da, domnule.

– S-a ivit o problemă, urmă Orlov. Una de natură tehnică, o avarie la unul dintre motoare. Avionul nu mai poate continua cursa. Din cauza timpului nefavorabil şi a lipsei de avioane disponibile, am ordonat ca încărcătura să fie transferată într-un tren pe care amiralul Pasenko m-a asigurat că îl va pune la dispoziţie.

– Transportul pe calea ferată de la Vladivostok la Moscova ar dura patru sau cinci zile, spuse Roski.

– Trenul nu se va îndrepta spre Moscova, rosti Orlov. Planul meu e simplu: încărcătura va fi dusă de la Vladivostok într-un loc de unde s-o poată prelua o aeronavă trimisă de la Moscova. M-am gîndit că un elicopter de la aerodromul Bada ar putea să întîlnească trenul la Bira, la numai o mie de kilometri

de Vladivostok. Se pare că amplasamentul e îndeajuns de departe spre vest de itinerarul probabil al furtunii.

– Aţi muncit mult în această direcţie, din cîte pot să-mi dau seama, domnule, spuse Roski. Pot să fiu şi eu de folos în vreun fel?

– Da, ai putea, încuviinţă Orlov. Însă, în primul rînd, domnule colonel, aş vrea să ştiu cum ai aflat de existenţa acestui transport?

Roski răspunse nonşalant:

– De la domnul ministru.

– Te-a informat direct, domnule colonel?

– Da, domnule, răspunse Roski. La momentul respectiv cred că eraţi acasă, la cină.

Generalul se răsuci cu tot cu scaun şi se apropie de computer.

– Înţeleg. Sînt convins însă că ai înregistrat un raport, urmînd ca eu să-l citesc ulterior.

– Nu, domnule, recunoscu Roski.

– De ce nu, domnule colonel? Ai fost cumva prea ocupat?

– Domnule general, ministrul nu a dorit ca această chestiune să fie înregistrată în arhiva Centrului.

– *Ministrul* nu a dorit? izbucni Orlov. Eşti conştient că există o prevedere a regulamentului care cere ca fiecare ordin dat de un superior să fie înregistrat?

– Da, domnule.

– Şi totuşi, obişnuieşti să pui ordinele date de un civil mai presus de regulamentele militare?

– Nu, domnule, răspunse Roski.

– Centrul este o unitate autonomă, care slujeşte toate ramurile guvernului şi armata. Dar dumneata, domnule colonel? Eşti cumva mai loial ministrului de interne?

Roski tăcu o vreme, înainte de a răspunde:

– Nu, domnule, nu este cazul.

– Foarte bine, rosti Orlov. Fiindcă, dacă un astfel de incident se va repeta, voi avea grijă să fii mutat disciplinar. S-a înţeles?

Roski îşi mişcă încet bărbia împietrită, scrîşnind:

– Am înţeles... domnule general.

Orlov trase adînc aer în piept şi începu să treacă în revistă agenda zilei. Nu sperase ca Roski să se revolte deschis, reţinerea acestuia era de aşteptat. Reuşise însă să-l împingă pe colonel într-un colţ şi se pregătea să-i mai dea un brînci. Roski avea să fie nevoit să facă ceva.

– Ministrul ţi-a mai dat şi alte informaţii, domnule colonel, referitoare de pildă la conţinutul transportului?

– Nu, domnule, răspunse Roski.

– Ai ascunde de mine respectiva informaţie dacă aşa ţi-ar fi cerut ministrul Doghin?

Roski îşi privi ţintă superiorul, iar apoi răspunse fără să mai stea mult pe gînduri:

– Nu, dacă informaţia respectivă ar fi de competenţa Centrului.

Orlov tăcu, descoperind că nu reuşea să găsească raportul privind propria sa conversaţie cu Doghin. Revăzu documentele din jurul orei 8 şi 11 minute, cînd îşi amintea că înregistrase raportul. Nu găsi nimic.

– S-a întîmplat ceva? vru să afle Roski.

Orlov căută în întregul fişier, pentru a se asigura că nu salvase greşit raportul. Deşi chipul său era calm, pe dinăuntru se simţea asemenea unui ocean agitat, cu atît mai mult cu cît nu reuşi să descopere nicăieri în memoria calculatorului cuvîntul „Gulfstream".

Generalul îşi ridică privirea spre Roski. Colonelul afişa acum o expresie relaxată, care spunea multe prin ea însăşi: Roski era cel care ştersese înregistrarea.

– Nu, răspunse într-un tîrziu Orlov. Nu s-a întîmplat nimic. Am înregistrat greşit un raport. Îl voi reface cînd vom termina de discutat.

Se lăsă pe spate, relaxîndu-se, şi remarcă un surîs fugar, plin de satisfacţie, pe buzele lui Roski.

– Am pierdut destul timp cu treaba asta şi sper că am reuşit să mă fac înţeles.

– Perfect, domnule.

– Vreau să-l pui la curent pe ministrul Doghin în legătură cu intenţiile mele şi să preiei personal comanda operaţiunii. Fiul meu te respectă şi sînt convins că veţi colabora la fel de bine ca şi în trecut.

– Da, domnule, rosti Roski. E un ofiţer bun.

Telefonul piui, iar Orlov îi făcu semn lui Roski că era liber şi ridică receptorul. Roski închise uşa fără să privească înapoi.

– Da? făcu Orlov.

– Domnule general, sînt Zilaş. Aţi putea, vă rog, să veniţi pînă în centrală?

– S-a ivit vreo problemă?

– Antena noastră parabolică a captat un flux important de comunicaţii codate, răspunse Zilaş. Le-am trimis la decriptare, dar ne întrebăm dacă nu cumva s-ar putea întîmpla ceva înainte să fie descifrate.

– Vin acum, spuse Orlov.

Plecă fără să se mai ostenească să înregistreze încă o dată raportul privind Gulfstream-ul, convins că oricum avea să fie şters din nou şi furios că o întîlnire menită să-l pună la punct pe Roski reuşise doar să-i sporească bănuiala că Doghin şi ofiţerul din *speţnaz* plănuiau să preia comanda Centrului, folosindu-l drept marionetă.

Cuvintele rostite de Roski îi răsunau în minte: „Nu, dacă informaţiile ar fi de competenţa Centrului". Într-un interval de numai cîteva ore, îi fuseseră ascunse informaţii privind moartea unui agent inamic şi altele referitoare la avionul Gulfstream. Centrul era una dintre cele mai puternice baze de colectare a informaţiilor din lume; ei bine, nu avea să permită ca Roski şi Doghin să-l transforme în propria lor unealtă. Deocamdată însă, nu avea să întreprindă nimic. Învăţase, de pe vremea cînd zbura în spaţiu, că lucrul cel mai important, cînd scaunul ţi se încălzea pînă la două mii de grade, era să-ţi păstrezi gîndirea la rece – iar cei doi erau încă departe de o asemenea ridicare a temperaturii.

Avea însă de condus o agenţie de informaţii, şi nici colonelul, nici celălalt megaloman nu aveau să-l împiedice să-şi facă datoria.

Orlov se strecură în strîmta încăpere a centralei radio, care era şi mai îmbîcsită de fum decît fusese mai devreme. Zilaş stătea cu faţa înspre tavan, cu ochii aţintiţi în gol, în timp ce asculta ceva în căşti. După un timp, şi le scoase şi se uită la Orlov.

– Domnule general, am ascultat două serii consecutive de comunicaţii codate şi avem motive să credem că ar fi legate între ele, spuse el, fără să-şi scoată ţigara din colţul gurii. Cea dintîi provine de la Washington şi e adresată unui avion aflat deasupra Atlanticului, cealaltă are destinaţia Helsinki.

Pufăi de două ori scurt, apoi îşi strivi ţigara în scrumiera plină de mucuri.

– Am cerut echipei de recunoaştere prin satelit să studieze niţel avionul: nu e marcat, dar după părerea lor are caracteristicile unui StarLifter C-141B.

– Un transportor de trupe de mare capacitate, rosti Orlov îngîndurat. E o versiune modificată a lui C-141A, cunosc bine avioanele astea.

– Aşa m-am gîndit şi eu, zîmbi Zilaş şi îşi aprinse o altă ţigară. StarLifter-ul se îndreaptă spre Helsinki. Am ascultat comunicaţiile dintre pilot şi turnul de control. Va ateriza în jurul orei 23, ora locală.

Orlov se uită la ceas.

– Peste mai puţin de o oră. Aveţi idee cine se află la bord?

Zilaş clătină din cap.

– Am încercat să ascultăm convorbirile din cabină, cu un microfon direcţional de pe Svetlana, din Atlanticul de Nord, dar căpitanul spune că avionul e protejat de un cîmp electronic.

– Aşadar, avem de-a face cu nişte spioni, conchise Orlov, deloc surprins.

Se gîndi la britanicul care trăgea cu ochiul prin preajma Ermitajului şi îl blestemă în sinea sa pe Roski şi modul său de soluţionare a problemei. Individul ar fi trebuit ţinut sub observaţie, nu împins la sinucidere. Asta dacă într-adevăr se sinucisese...

– Anunţă Ministerul Siguranţei Statului, ordonă Orlov. Spune-le că am nevoie de un om la Helsinki, ca să întîmpine

avionul şi să vadă dacă americanii plănuiesc să se strecoare încoace.

– Da, domnule, încuviinţă Zilaş.

Orlov îi mulţumi, iar apoi se întoarse în biroul său şi îi convocă pe Glinka şi Roski. Trebuiau să pună la punct un plan în eventualitatea că aveau să fie „vizitaţi“.

27

Marţi, ora 6:08, Vladivostok

Lenin spusese odată, referindu-se la Vladivostok: „E departe, dar e al nostru".

De-a lungul a două războaie mondiale, oraşul-port din peninsula Muraev a Mării Japoniei fusese un important punct de intrare a proviziilor şi materialelor venite din Statele Unite şi de aiurea. În timpul Războiului Rece armata izolase oraşul de restul lumii, dar Vladivostokul continuase să prospere o dată cu creşterea Flotei Pacificului, iar construcţia de nave, atît civile cît şi militare, atrăsese înspre oraş resurse umane şi băneşti. Apoi, în 1986, Mihail Gorbaciov inaugurase „Iniţiativa Vladivostok", redeschizînd oraşul către lume şi transformîndu-l în ceea ce el numea „o fereastră deschisă către Răsărit".

Liderii ruşi încercaseră pe rînd să integreze oraşul în circuitul comercial al Coastei Pacificului, însă, o dată cu noua deschidere, se adunaseră aici şi gangsterii din Rusia şi de pretutindeni, atraşi de fluxul de valută forte şi de bunuri care tranzitau oraşul fie pe căi legale, fie ilicit.

Aeroportul Vladivostok era amplasat la aproximativ patruzeci de kilometri la nord de oraş. Asta însemna un drum de

aproximativ o oră cu maşina de la aeroport pînă la terminalul feroviar situat în inima oraşului, la răsărit de intens circulata Uliţa Oktiabra.

Imediat după sosirea pe aeroport împreună cu detaşamentul său, sublocotenentul Orlov fu întîmpinat de un curier trimis de amiralul Pasenko. Tînărul mesager îi înmînă ofiţerului un plic sigilat cu instrucţiuni care îi cereau să-l sune imediat pe colonelul Roski pentru a-şi primi ordinele. Cum din cerul cenuşiu începuseră să cadă fulgi răzleţi de zăpadă, Nikita se întoarse în fugă la oamenii săi, aliniaţi în formaţie lîngă botul elicopterului Mi-6, cel mai mare elicopter din lume, capabil să transporte efective de pînă la şaptezeci de oameni pe o rază de o mie de kilometri. Soldaţii purtau uniforme de camuflaj albe, cu glugile coborîte, şi aveau la picioare cîte o raniţă compactă. Fiecare dintre ei purta armamentul standard al trupelor *spetnaz:* puşca semiautomată, cu cîte o provizie de patru sute de cartuşe, un pumnal, şase grenade de mînă şi un revolver P-6 cu amortizor. Nikita nu avea asupra lui decît semiautomatul cu pat scurt, folosit în mod obişnuit de ofiţeri, şi o rezervă de numai 160 de cartuşe.

Nikita îi ordonă radiooperatorului să desfacă antena parabolică. Mai puţin de un minut după aceea, se afla în legătură pe o linie securizată cu colonelul Roski.

– Domnule colonel, sînt sublocotenentul Orlov, m-am prezentat la raport conform ordinelor, rosti el în emiţător.

– Domnule locotenent! exclamă Roski. Mă bucur că te aud din nou după atîţia ani. Abia aştept să lucrăm din nou împreună.

– Vă mulţumesc, domnule. Sentimentul este reciproc.

– Excelent, excelent, spuse Roski. Ce ştii despre această misiune, Orlov?

– Nimic, domnule.

– Prea bine. Vezi aeronava Gulfstream de pe pista de aterizare?

Nikita privi spre vest şi, printre fulgii de zăpadă, zări reactorul garat pe asfaltul pistei.

– Da, domnule.

– Ce indicativ poartă?

– N2692A, răspunse Nikita.

– Corect, încuviință Roski. I-am cerut amiralului Pasenko să trimită un convoi. E acolo.

– Văd patru camioane care așteaptă dincolo de avion.

– Perfect, spuse Roski. Veți descărca încărcătura reactorului, o veți transfera în camioane și vă veți îndrepta spre garnitura de tren care vă așteaptă la gară, în oraș. La bord va rămîne doar mecanicul: de îndată ce încărcătura va fi urcată în vagoane, veți porni spre nord. Destinația provizorie este Bira, dar veți primi confirmarea pe parcursul drumului. Vei prelua comanda trenului și vei lua orice măsuri vei considera de cuviință pentru a te convinge că încărcătura va ajunge cu bine la destinație.

– Am înțeles, domnule, și vă mulțumesc, rosti Nikita.

Nu întrebă despre ce încărcătură era vorba. Asta nu avea importanță. Aveau s-o manipuleze cu grijă, ca și cum ar fi avut de-a face cu focoase nucleare. De fapt, poate chiar despre așa ceva era vorba. Auzise că regiunea Primorski, din care făcea parte orașul, nutrea ambiții de independență politică sau economică față de Rusia. În acest caz, transportul ar fi putut fi o manevră preventivă a recent alesului președinte Janin, prin care acesta urmărea să dezarmeze regiunea înainte de declanșarea mișcărilor separatiste.

– Vei lua legătura cu mine din fiecare stație a Transsiberianului, spuse Roski. Repet, însă, domnule locotenent: vei lua orice măsuri vei crede de cuviință pentru a proteja încărcătura.

– Am înțeles, domnule, confirmă Nikita.

Înapoindu-i operatorului telefonul, sublocotenentul își instrui oamenii. Luîndu-și ranițele, aceștia porniră în pas alergător către Gulfstream-ul a cărui siluetă abia se mai ghicea în ninsoarea tot mai deasă.

28

Marţi, ora 23:11, Moscova

Andrei Volko nu se mai simţise niciodată atît de singur şi de înspăimîntat. În Afganistan, chiar şi în cele mai groaznice momente, îi avea alături pe camarazii săi. Atunci cînd „P" îl contactase pentru întîia oară, propunîndu-i să lucreze pentru DI6, gîndul că avea să-şi trădeze ţara îi provocase o senzaţie de greaţă imensă. Se consolase cu ideea că ţara îl abandonase după război, bucurîndu-se că avea să aibă prieteni în Anglia şi aici în Rusia, chiar dacă nu-i cunoştea. Nimeni n-ar fi avut nimic de cîştigat dacă ar fi fost prins şi ar fi început să înşire numele altor spioni. Îi era de ajuns să se ştie parte din ceva, iar conştiinţa acestui fapt îl susţinuse în anii de amărăciune în care se luptase cu suferinţa provocată de spinarea frîntă într-o tranşee pietroasă.

Tînărul înalt şi uscăţiv pierduse însă toate aceste certitudini în momentul în care se apropiase de clădirea gării. Tresărise atunci cînd, în timp ce se afla la cină, auzise piuitul telefonului care-i fusese dat de Fields-Hutton. Aparatul era disimulat în interiorul unui Walkman, obiect foarte rîvnit în Rusia, fapt ce îi oferea un pretext ca să-l poarte cu sine pretutindeni. Omul de legătură, pe care nu-l cunoscuse, îi anunţase moartea lui Fields-

Hutton şi a unui alt agent şi îi recomandase să se îndrepte spre Sankt Petersburg în decursul următoarelor douăzeci şi patru de ore. O dată ajuns, avea să primească noi instrucţiuni. Se îmbrăcase în grabă şi pornise imediat, fără să-şi ia haine de schimb, ci doar Walkman-ul şi valuta americană şi germană pe care i-o dăduse Fields-Hutton tocmai în eventualitatea unor asemenea urgenţe. Acum însă, Volko nu mai simţea puterea Marii Britanii veghind asupră-i. N-avea să-i fie deloc uşor să ajungă la Sankt Petersburg... dacă avea să ajungă. Nu avea maşină, iar să ia un avion, chiar şi de la un aeroport mai mic, precum Bîkovo, era riscant. Numele său avea să fie cu siguranţă pe lista neagră de la toate ghişeele, iar la punctele de control i s-ar fi putut cere două acte de identificare, în locul singurului act fals cu care fusese dotat. Singura sa şansă era să ia trenul pînă la Sankt Petersburg.

Fields-Hutton îi spusese odinioară că, dacă avea să fie vreodată nevoit să părăsească oraşul, nu trebuia în nici un caz să se îndrepte imediat spre gări sau aeroporturi. Un mesaj transmis prin fax avea să i-o ia înainte în mod sigur. Entuziasmul funcţionarilor avea tendinţa de-a se mai toci la apropierea orei prînzului sau către seară. Hoinări aşadar la întîmplare pe străzi, încercînd să dea impresia că avea o destinaţie foarte apropiată – cînd, de fapt, nu avea nici una – amestecîndu-se în grupurile tot mai răzleţe ale celor ce se întorceau de la muncă, într-un circuit care îl purtă de la apartamentul său de pe Prospekt Vernadskovo pe străzi lăturalnice, pline de maşini ale căror portbagaje adăposteau marfă pentru piaţa neagră, pînă la cea mai apropiată staţie de metrou. Luă metroul aglomerat pînă în nord-estul oraşului, la Gara Komsomolskaia, cu portalul ei uriaş străjuit de inconfundabilele şase coloane ce susţineau o cupolă maiestuoasă. Se plimbă vreme de aproape o oră, apropiindu-se încet de gara Sankt Petersburg, cea care deservea Sankt Petersburg-ul, Tallinn-ul şi celelalte mari oraşe din nord.

Calea ferată lungă de şapte sute cincizeci de kilometri ce lega Moscova de Sankt Petersburg fusese proiectată de un inginer american, locotenentul George Washington Whistler,

tatăl pictorului James McNeill Whistler, şi construită de ţărani şi puşcăriaşi sub supravegherea personalului căilor ferate, care îi obligau să muncească în condiţii adeseori de neîndurat. La scurtă vreme după aceea, în 1851, fusese înălţată Gara Nikolaesvki. Cunoscută în prezent drept Gara Sankt Petersburg, ea constituia cel mai vechi terminal feroviar din Moscova şi era una dintre cele trei gări ce mărginea aglomerata Piaţă Komsomolskaia. Partea stîngă a pieţii era ocupată de clădirea Gării Iaroslavl, construită în 1904 în stilul Art Nouveau, staţia finală a căii ferate transsiberiene. Pe partea dreaptă se înălţa Gara Kazan, o clădire barocă a cărei construcţie fusese încheiată în 1926. De aici plecau trenurile către Urali, Siberia de Vest şi Asia Centrală.

Gara Sankt Petersburg era aşezată lîngă pavilionul Komsomolskaia, la nord-vest de staţia Iaroslavl. Înainte de a intra în imensa clădire, Volko îşi şterse fruntea asudată cu mîneca hainei, îşi eliberă fruntea înaltă de şuviţele jilave ale părului său blond şi îşi spuse: *Calm! Trebuie să fiu calm!* Afişă un zîmbet larg pe chipul prietenos, ca un bărbat ce se ducea la o întîlnire cu iubita. Ştia însă că zîmbetul nu i se reflecta şi în privire. Spera doar că nimeni nu avea să-l privească destul de atent ca să-şi dea seama.

Volko îşi aţinti ochii trişti, negri, către orologiul din turnul înalt şi bine luminat al clădirii. Era trecut de unsprezece. Trenurile plecau de aici de patru ori pe zi, între opt dimineaţa şi miezul nopţii. Volko plănuia să-şi cumpere un bilet pentru ultimul tren şi să vadă dacă nu cumva pasagerii erau controlaţi de poliţie. Într-o asemenea eventualitate, avea de ales între două variante. Cea dintîi era să se angajeze într-o conversaţie cu un alt călător şi să se îndrepte spre tren cu nonşalanţă, căci poliţia căuta un fugar singur. Cea de-a doua variantă era să se îndrepte curajos spre unul dintre poliţişti şi să-i ceară o informaţie oarecare. Fields-Hutton îl învăţase că agenţii care se strecurau într-o mulţime agitată erau reperaţi mai repede, în vreme ce în firea omului era să-i ignore pe cei ce nu aveau nimic de ascuns.

Cozile de la casele de bilete erau lungi chiar şi la această oră. Volko o alese pe cea din mijloc. Îşi cumpărase un ziar şi se prefăcu a-l citi în vreme ce aştepta, fără să reuşească însă să

asimileze măcar o propoziţie din cele ce i se perindau pe dinaintea ochilor. Coada avansa încet, dar lui Volko, de obicei nerăbdător, nu îi părea rău deloc. Fiecare minut în plus petrecut în libertate îi sporea încrederea în reuşită şi însemna un minut în minus din timpul pe care avea să fie nevoit să-l petreacă în tren, ca într-o capcană virtuală, înainte de plecarea acestuia.

Îşi cumpără biletul fără nici un incident. Poliţiştii răspîndiţi prin gară opriră unul sau doi călători singuratici, dar nimeni nu se legă de Volko.

Am să reuşesc, îşi spuse el. Trecu pe sub bolta ornamentată care ducea pe peronul lîngă care aştepta expresul Săgeata Roşie. Cele zece vagoane fuseseră construite înaintea primului război mondial; trei dintre ele erau proaspăt vopsite în roşu şi un altul în verde, dar asta nu le diminua deloc farmecul uşor desuet. Un grup de turişti aştepta în dreptul penultimului vagon, lîngă un morman de bagaje, în vreme ce miliţienii le controlau paşapoartele.

Fără îndoială, pe mine mă caută, îşi zise Volko, trecînd dezinvolt pe lîngă ei. Urcă în vagonul următor şi se aşeză într-unul dintre fotoliile tapiţate. Realiză că ar fi trebuit să-şi ia cu sine o valiză. O persoană care se îndrepta spre un oraş îndepărtat fără măcar un schimb de haine era de natură să dea de bănuit. Privi în jur, pe măsură ce compartimentul lung se umplea, şi zări un călător care se chinuia să ridice în raftul pentru bagaje o mulţime de valize. Se aşeză sub una dintre ele, la fereastră.

Aşezat comod, cu ziarul în poală şi cu Walkman-ul în buzunarul lateral al jachetei, Volko îşi îngădui, în sfîrşit, o clipă de relaxare. Tocmai atunci în compartiment se făcu linişte, iar el simţi oţelul rece al unui pistol Makarov lipindu-i-se de ceafă.

29

Luni, ora 15:10, Washington, D.C.

Lui Bob Herbert îi plăcea să fie ocupat. Dar nu chiar în halul în care era acum, atît de ocupat încît îi venea să-şi împingă scaunul cu rotile afară din Centrul de Comandă şi să pornească înainte, pe şosea, pentru a nu se mai opri decît acasă, în orăşelul său natal – „Nu, nu *acea* Philadelphia!“ – din ţinutul Neshoba, nu departe de graniţa cu statul Alabama. Philadelphia nu se schimbase prea mult din vremea copilăriei. Îi plăcea să se întoarcă acolo cîteodată şi să-şi amintească de vremurile mai fericite. Nu fiindcă acele vremuri ar fi fost neapărat o epocă a inocenţei: îşi amintea bine de haosul acelor timpuri, de comunişti şi de Elvis Presley. Dar problemele acelor vremuri încetau cu totul pentru micul Bob atunci cînd se cufunda în lectura unei cărţi cu benzi desenate sau cînd se afla, cu undiţa în mînă, la capătul debarcaderului.

Acum însă, mesajul de pe pager îl vestea că Stephen Viens de la Biroul Naţional de Recunoaştere avea ceva pentru el. Întrerupse aşadar redactarea informării pe care o pregătea pentru Ann Farris, rulă înapoi în biroul său, închise uşa şi formă numărul de la BNR.

– Te rog, spune-mi că ai din nou poze de la plaja cu nudişti din Renova, rosti el în microfon.

– Din păcate, nu se vede nimic din cauza copacilor, răspunse Viens. Am însă imagini cu un avion ale cărui semnalmente ne-au fost furnizate de DEA. A decolat din Columbia, cu escale la Mexico City, Honolulu, apoi în Japonia şi, în fine, Vladivostok.

– Cartelul drogurilor face afaceri cu ruşii, spuse Herbert. Asta nu-i ceva nou.

– Nu, urmă Viens, însă în momentul în care a aterizat la Vladivostok aveam un satelit pe poziţie, care a aruncat o privire. E pentru întîia oară cînd văd soldaţi *spetnaz* descărcînd un avion.

Herbert tresări, devenind brusc interesat.

– Cîţi erau?

– Vreo zece, cu toţii îmbrăcaţi în uniformele albe de camuflaj, spuse Viens. Mai mult: lăzile descărcate din avion erau imediat încărcate în camioane aparţinînd Flotei din Pacific. S-ar părea că am asistat la o afacere cu droguri ceva mai complexă.

Herbert îşi aminti de întîlnirea dintre Şovici, generalul Kosigan şi ministrul Doghin.

– S-ar putea să nu fie vorba doar de o cîrdăşie a gangsterilor cu armata, mormăi el. Camioanele mai sînt încă acolo?

– Da, confirmă Viens. Pînă acum au fost descărcate cîteva zeci de lăzi. Unul dintre camioane e aproape plin.

– Lăzile par a fi umplute în mod echilibrat?

– Echilibrul pare a fi perfect, răspunse Viens. Sînt nişte lăzi lungi şi ambele capete par a fi la fel de grele.

– Pune în funcţiune ascultarea cu AIM-ul, sugeră Herbert. Vreau să ştiu dacă înăuntrul lor zornăie ceva.

– Se face, încuviinţă Viens.

– Încă ceva, Steve, anunţă-mă în momentul în care camioanele se pun în mişcare, mai spuse Herbert, care apoi închise şi îi transmise un mesaj pe pager lui Mike Rodgers.

Generalul tocmai ieşise din birou atunci cînd pager-ul îi livră mesajul. Se îndreptă imediat spre biroul lui Herbert.

După ce acesta îl puse la curent cu amănuntele aflate, Rodgers spuse:

– Aşadar, ruşii complotează deschis cu negustorii de droguri. Probabil ca să facă rost de bani; mă întreb însă...

– Scuză-mă, rosti Herbert, atunci cînd telefonul începu să țîrîie.

Apăsă apoi pe butonul difuzorului montat în mînerul scaunului său rulant.

– Da?

– Bob, sînt Darrell. FBI-ul şi-a pierdut omul din Tokyo.

– Ce s-a întîmplat?

– A fost împuşcat de echipajul Gulfstream-ului. Japonezii au pierdut şi ei un om din Forțele de Apărare, în schimbul de focuri.

– Darrell, aici Mike, interveni Rodgers. A fost rănit vreunul dintre cei de la bordul avionului?

– Nu ştim mare lucru, cei din echipa de tehnicieni nu prea şi-au deschis gura. Se tem.

– Sau au fost bine mituiți, comentă Herbert. Îmi pare rău, Dar. Omul nostru avea familie?

– Doar taică-său mai trăieşte, răspunse McCaskey. O să am grijă să-l ajutăm cît putem.

– Bine, încuviință Herbert.

– Bănuiesc că avem astfel confirmarea legăturii dintre avion şi negustorii ruşi de droguri, fu de părere McCaskey. Nici măcar columbienii nu sînt chiar atît de nebuni încît să provoace un schimb de focuri pe un aeroport internațional.

– Nu, fu de acord Herbert. Ei procedează altfel: îi împuşcă pe toți cei care ar putea să ciripească. Sînt cu toții nişte împuțiți şi-aş da orice să putem trimite Forța de Impact pe urmele lor, ca să le venim de hac odată pentru totdeauna!

Herbert întrerupse convorbirea şi tăcu o vreme, pentru a-şi aduna gîndurile. Discuțiile referitoare la acest subiect îl înfuriau întotdeauna pe ofițerul de contrainformații, mai ales cînd aveau de suferit familiile unor nevinovați.

Îşi ridică privirea spre Rodgers.

– Mai înainte voiai să-ţi exprimi o nelămurire, nu-i aşa, domnule general?

Rodgers părea şi mai posomorît ca înainte.

– Mă întrebam dacă toate astea ar putea avea legătură cu ceea ce a descoperit Matt. Micul nostru geniu tocmai ne-a adus ceva, mie şi lui Paul, explică Rodgers. A făcut rost de statul de plată de la Kremlin, spărgînd codul unei bănci din Riad în care ruşii şi-au depozitat vreo zece miliarde de dolari în obligaţiuni internaţionale. A aflat că ruşii au angajat la noul studio de televiziune de la Ermitaj, precum şi la Ministerul de Interne, o serie de indivizi foarte bine plătiţi, care nu mai apar nicăieri în dosarele noastre.

– Asta înseamnă că cineva a creat nume şi identităţi false ca să justifice plata unor salarii, deduse Herbert. Salariile celor care lucrează în secret la Sankt Petersburg.

– Corect, confirmă Rodgers. De asemenea, banii au fost folosiţi pentru cumpărarea unei grămezi de materiale de înaltă tehnicitate, din Japonia, Germania şi State, componente expediate apoi Ministerului de Interne. Mie începe să mi se pară că Doghin şi ai lui au pus la cale o operaţiune de spionaj de mare amploare. Orlov se află acolo, probabil pentru a-i ajuta să se descurce cu tehnica orbitală pe care o folosesc.

Herbert se plesni cu palma peste frunte.

– Aşadar, presupunînd că Doghin e şeful şi că se află în legături strînse cu Mafia rusească, există şanse să pună la cale o lovitură de stat. N-are nevoie de arme. Kosigan îi stă la dispoziţie oricînd.

– Nu de arme are nevoie, interveni Rodgers. Asta-i spuneam lui Paul ceva mai devreme: are nevoie de bani pentru a-şi cumpăra sprijinul politicienilor, al ziariştilor şi al celor de peste hotare. Iar Şovici i-ar putea furniza această sumă în schimbul unor favoruri ulterioare.

– Posibil, fu de acord Herbert. Sau poate că Doghin intenţionează să cîştige bani vînzînd drogurile furnizate de Şovici. N-ar fi primul lider politic care s-ar ocupa cu aşa ceva. Poate doar cel mai important. Ar scoate drogurile peste graniţă

folosindu-se de unii funcţionari superiori din tabăra sa, care s-ar prevala de imunitate diplomatică.

– O idee bună, aprobă Rodgers. Diplomaţii scot drogurile din ţară şi se întorc cu valuta forte.

– Aşadar, lăzile de la Vladivostok ar putea fi o parte a acestei afaceri, îl completă Herbert. Şi sînt pline cu bani, cu droguri sau şi una şi alta.

– Ştii care-i partea cea mai enervantă? întrebă Rodgers. Chiar dacă Janin ar afla, tot n-ar putea să facă nimic. Dacă ar acţiona în vreun fel, ar exista două variante. Unu: l-ar înfrînge pe Doghin, dar epurarea care ar urma ar fi atît de complexă, încît i-ar alunga pe toţi investitorii de care are nevoie pentru a reclădi economia ţării. Rezultatul? Rusia ar ajunge într-o situaţie chiar mai dificilă decît cea de acum. Doi: Janin i-ar provoca pe adversarii săi înainte să fie pe deplin pregătiţi, declanşînd astfel un război civil lung şi sîngeros, la sfîrşitul căruia arsenalul nuclear al Rusiei ar sfîrşi, poate, în mîinile cui nu trebuie. Trebuie să acţionăm pentru a menţine ceea ce ne interesează, aşa cum am făcut-o în Panama pe vremea lui Noriega, sau în Iranul şahului. Vrem stabilitate, chiar şi în condiţiile unei legalităţi dubioase.

– Ai pus punctul pe i, acceptă Herbert. Şi ce crezi că va decide preşedintele?

– Va proceda exact ca şi azi-noapte, opină Rodgers. Nu va face nimic. Nu-l va informa pe Janin, de teama unor scurgeri de informaţii. Această opţiune am eliminat-o din start, încheind tîrgul cu ticălosul de Ekdol. Dar chiar dacă am avea această variantă, un pericol tot ar exista. Izgoniţi în ilegalitate, Doghin şi conjuraţii lui ar reprezenta o ameninţare şi mai mare.

– Şi cum le va explica preşedintele această lipsă de reacţie celor de la NATO? vru să afle Herbert. Sînt o haită de laşi, dar abia aşteaptă să-şi zăngăne săbiile.

– S-ar putea să o zăngăne şi el pe-a lui, la unison cu ei, sugeră Rodgers. Sau, din cîte-l ştiu pe Lawrence, s-ar putea să se îmbrace în mantia neoizolaţionismului şi să-i trimită pe băieţii din NATO la plimbare. Asta s-ar potrivi de minune cu starea de spirit a opiniei publice. Mai ales acum, după atentatul din tunel.

Herbert clătină din cap, bătînd darabana pe masă. Telefonul de pe birou începu să sune. Herbert aruncă o privire spre numărul de la care era chemat. Era cel al BNR-ului. Comută pe difuzor, astfel încît să poată auzi şi Rodgers.

– Bob, spuse Stephen Viens. N-am primit încă informaţiile cerute de la AIM, dar am urmărit primul camion care a plecat de la aeroport. S-a dus aţă la gara din Vladivostok.

– Cum e vremea la faţa locului? întrebă Herbert.

– Nasoală rău, răspunse Viens. Probabil că de-aia au şi procedat aşa. Ninge din greu. De fapt, întreaga regiune e afectată de furtună şi prognoza nu prevede nici o ameliorare în următoarele patruzeci şi opt de ore.

– Deci Doghin sau Kosigan au hotărît să transfere marfa din avion într-un tren, conchise Herbert. Se vede ceva la gară?

– Nu, răspunse Viens. Trenul se află la adăpostul terminalului. Avem însă orarul următoarelor plecări programate şi vom detecta imediat orice abatere.

– Mulţumesc, rosti Herbert. ţine-mă la curent.

Viens închise, iar ofiţerul de contrainformaţii realiză că încărcătura se transformase într-o ţintă I.V.A.: identificabilă, vulnerabilă, atacabilă.

– ...şi importantă, completă el, cu o voce scăzută.

– Ce-ai spus? întrebă Rodgers.

– Spuneam că, în mod evident, încărcătura e de mare importanţă pentru ei, spuse Herbert. Altfel, ar fi aşteptat să se potolească furtuna.

– De acord, încuviinţă Rodgers. Şi nu e doar de o importanţă vitală, ci e acolo, în cîmp deschis.

Lui Herbert îi fură necesare cîteva clipe pentru a pricepe încotro bătea generalul. Se încruntă.

– Nu, Mike, nu e în cîmp deschis. Se îndreaptă către inima Rusiei, la mii de kilometri de orice graniţă cu vreun stat prieten. Nu vorbim despre un mic salt şi gata, înapoi în Finlanda...

– Ai dreptate, spuse Rodgers. Dar trebuie să recunoşti că e calea cea mai rapidă de a-i pune botniţă lui Doghin. Fără bani, ar fi neputincios.

– Isuse, Mike, gîndeşte-te bine, făcu Herbert. Paul crede în soluţiile diplomatice, nu în cele militare. Nu va aproba niciodată...

– Stai aşa, îi ceru Rodgers.

Herbert îşi încrucişă braţele gînditor, în vreme ce Rodgers lua legătura cu asistentul executiv al lui Hood.

– Bugs? întrebă el. Paul e în şedinţă cu echipa de tactică şi strategie?

– Cred că da, răspunse Bugs Benet.

– Întreabă-l dacă n-ar putea să dea o fugă pînă la biroul lui Bob Herbert. A intervenit ceva.

– Imediat, spuse Benet.

Rodgers puse jos receptorul şi zise:

– Aflăm imediat ce părere are Paul.

– Chiar dacă reuşeşti să-l convingi, comisia Congresului nu va aproba nici peste un milion de ani o astfel de aventură, clătină din cap Herbert.

– A aprobat deja o incursiune a Forţei de Impact în Rusia, argumentă Rodgers. Darrell şi Martha vor fi nevoiţi să-i lămurească să mai aprobe una.

– Şi dacă n-or să reuşească?

– Tu ce-ai face într-o astfel de eventualitate, Bob? întrebă Rodgers.

Herbert tăcu o vreme, apoi izbucni:

– La naiba, Mike, ştii prea bine ce-aş face!

– Ai trimite oricum echipa, fiindcă ştii că e cea mai bună soluţie şi că oamenii noştri pot să ducă o astfel de misiune la bun sfîrşit. Ştiu la ce te gîndeşti, Bob, urmă Rodgers, îmblînzit. Am fost împreună la înmormîntarea lui Bass Moore, după misiunea din Coreea de Nord. Am fost de faţă la moartea lui. Am fost într-o mulţime de misiuni şi-am văzut o mulţime de oameni murind. Dar asta nu trebuie să ne imobilizeze. Tocmai asta e scopul pentru care a fost creată Forţa de Impact.

Soneria de la uşă ţîrîi, Herbert comandă deschiderea şi Hood intră.

Privirea obosită a directorului era plină de îngrijorare cînd i se adresă lui Herbert:

– Nu pari prea fericit, Bob. Ce s-a întîmplat?

Rodgers îi povesti tot. Hood, aşezat pe marginea biroului lui Herbert, ascultă fără să comenteze informarea generalului despre situaţia din Rusia, precum şi gîndurile sale cu privire la Forţa de Impact.

Cînd acesta îşi sfîrşi tirada, Hood întrebă:

– Cum crezi că vor reacţiona teroriştii noştri la o astfel de acţiune? Ar considera-o drept o încălcare a tîrgului încheiat?

– Nu, fu de părere Rodgers. Ne-au impus să nu ne amestecăm în Europa de Est, dar n-au precizat nimic în legătură cu Rusia Centrală. Oricum, vom termina ce avem de gînd să facem înainte să prindă de veste.

– Mi se pare corect, zise Hood. Să trecem acum la fondul problemei. Ştii prea bine ce aş alege între folosirea forţei şi negociere.

– Ai alege la fel ca mine, replică Rodgers. E de preferat să-ţi răceşti gura decît să-ţi înfierbînţi pistolul. Mă îndoiesc însă că, oricît l-am ruga de frumos, trenul acela se va întoarce la Vladivostok.

– Probabil că nu, acceptă Hood. Ajungem astfel la următorul punct. Să presupunem că obţinem permisiunea şi trimitem o echipă din Forţa de Impact în recunoaştere, ca să aflăm ce transportă trenul. Să zicem că e vorba de heroină. Ce urmează? O confiscăm, o distrugem, sau îl anunţăm pe Janin să trimită trupe ruseşti care să se bată cu alţi soldaţi, tot ruşi?

Rodgers rînji:

– Cînd ai o vulpe în bătaia puştii, nu-ţi mai trimiţi dulăii s-o prindă. Procedăm aşa cum ar fi trebuit să procedăm şi pentru a-i scoate pe nazişti din Polonia, pe Castro din Cuba şi pe comunişti din Vietnam.

– Propui aşadar să atacăm Rusia, conchise Hood, clătinînd din cap.

– Da, îşi susţinu Rodgers punctul de vedere. Şi ei ne-au atacat.

– A fost cu totul altceva.

– Spune asta familiilor celor morți, replică Rodgers, apropiindu-se de Hood. Paul, nu sîntem o agenție guvernamentală oarecare, plină de îmbuibați care halesc banii contribuabililor. Centrul de Comandă a fost creat pentru a acționa, pentru a face ceea ce CIA, armata sau Departamentul de Stat nu pot să facă. Avem șansă bună. Charlie Squires și-a ales echipa, știind foarte bine că el și ai lui vor ajunge în situația de a se juca cu focul, la fel ca oricare altă unitate militară de elită, indiferent dacă e vorba de *spețnaz,* de Garda Regală din Oman sau de Garda Civilă din Guinea Ecuatorială. Ceea ce n-avem voie să uităm este faptul că, dacă ne ținem gura și ne facem treaba cum trebuie, putem rezolva situația, fără să răsufle nimic.

Hood îl privi pe Herbert.

– Ce părere ai?

Herbert își închise ochii și-și frecă pleoapele obosite.

– Pe măsură ce îmbătrînesc, gîndul că din cauza unor considerente politice mor copii mă scîrbește din ce în ce mai mult. Dar echipa Doghin-Kosigan-Șovici e un coșmar și, ne place sau nu, Centrul de Comandă e în prima linie a frontului.

– Cum rămîne cu acțiunea de la Sankt Petersburg? întrebă Hood. Parcă am hotărît că, despărțind capul de trup, realizăm ce ne-am propus.

– Balaurul e mai mare decît credeam, argumentă Rodgers. Chiar dacă îi tai capul, corpul ar putea supraviețui îndeajuns de mult pentru a provoca pagube deloc neglijabile. Drogurile, banii, sau ce dracu' o fi în trenul ăla ar fi de-ajuns pentru a provoca neplăceri.

Herbert se apropie de Hood și îl bătu ușor pe genunchi.

– Acum, nici tu nu pari fericit, șefule.

– Da, fiindcă acum știu la ce te gîndeai, răspunse Hood, care apoi i se adresă lui Rodgers: Știu că nu ți-ai pune oamenii la bătaie dacă n-ai fi convins că merită cu adevărat. Dacă Darrell poate lămuri Comisia Congresului, îi dăm bice.

Rodgers se întoarse spre Herbert.

– Convoacă echipa de tactică și strategie. Pune-i să schițeze un plan care ar implica rămînerea unui detașament minim la

Helsinki, apoi găsiţi soluţia cea mai rapidă şi mai curată prin care Forţa de Impact să poată intercepta trenul. Consultă-l pe Charlie la fiecare pas şi asigură-te că e de acord.

Herbert îşi întoarse scaunul şi se îndreptă spre ieşire, spunînd:

– Îl ştii pe Charlie. Cîtă vreme e vorba să-şi pună fundul la bătaie, va fi de acord.

– Ştiu, încuviinţă Rodgers. E cel mai bun dintre noi.

– Mike, o să-l informez pe preşedinte despre propunerea noastră, spuse Hood. Deşi nu sînt încă întru totul convins că e bine ce facem, o să fiu de partea ta.

– Mulţumesc, rosti Rodgers. Nici nu-mi doream altceva.

Cei doi îl urmară pe Herbert.

Înaintînd singur spre sala de şedinţe a echipei de tactică şi strategie, ofiţerul de contrainformaţii se întrebă de ce oare nimic în lumea oamenilor – fie că era vorba de cucerirea unui pămînt, de convingerea unui singur om sau de ardoarea unui amant – nu se putea împlini fără luptă.

Se spunea că, fără încercări, victoria n-ar fi atît de dulce, dar Herbert nu fusese niciodată de acord cu asta. Din perspectiva sa, ar fi preferat ca, măcar din cînd în cînd, victoriile să poată fi obţinute mai uşor.

30

Marţi, ora 23:20, Moscova

Încăperea era mică, cu ziduri de beton, iar neonul din tavan nu reuşea să risipească pe deplin întunecimea. Drept mobilier se aflau aici doar o masă de lemn şi un scaun. Nu existau ferestre, iar uşa era de metal. Gresia neagră a pardoselii era uzată şi murdară.

Andrei Volko era aşezat pe scaun, în mijlocul încăperii, chiar sub neonul care pîlpîia. Ştia de ce se afla acolo şi bănuia, în linii mari, ce urma să i se întîmple. Miliţianul înarmat îl coborîse din tren fără un cuvînt. Însoţiţi de doi paznici înarmaţi, urcaseră toţi patru într-o maşină a miliţiei care oprise la sediul poliţiei de pe Strada Dzerjinski, nu departe de fostul sediu al KGB-ului. Lui Volko i se puseseră cătuşe încă de la gară. Acum, stînd în încăperea întunecoasă şi simţindu-se total neajutorat, se întrebă cum anume reuşiseră să-i dea de urmă. Presupunea că indiciul fusese furnizat de ceva ce găsiseră asupra lui Fields-Hutton. Dar asta nu mai avea nici o importanţă. Încercă să nu se gîndească la bătăile pe care avea să le îndure pînă cînd cei care îl capturaseră aveau să-l creadă că nu ştia absolut nimic despre alţi agenţi, cu excepţia celor care fuseseră deja prinşi. Se întrebă cîte zile aveau

să mai treacă pînă cînd avea să fie judecat, condamnat și, într-o bună dimineață, scos în curtea închisorii și împușcat în cap. Perspectiva i se părea de-a dreptul suprarealistă.

Își auzea sîngele pulsîndu-i în vine. Din cînd în cînd, cîte un val de teroare năvălea asupră-i, un amestec de spaimă și disperare care îl determina să se întrebe: *Cum am ajuns aici, în această împrejurare a vieții mele?* Tocmai el, un soldat decorat, un fiu bun, un om care nu dorise nimic în plus față de ceea ce i se cuvenea...

O cheie se răsuci în broască și ușa se deschise. Trei bărbați intrară în încăpere. Doi dintre ei purtau uniforme și aveau în mîini bastoane de cauciuc. Cel de-al treilea era tînăr, scund, îmbrăcat în pantaloni negri călcați cu grijă și o cămașă de un alb imaculat. Nu purta cravată. Avea un chip rubicond, cu ochi prietenoși, și fuma o țigară puternic mirositoare. Cei doi gardieni se postară în dreptul ușii, cu picioarele depărtate, blocînd ieșirea.

– Mă cheamă Pagodin, spuse tînărul, apropiindu-se de Volko. Se pare că ai cam dat de bucluc, prietene. Am găsit telefonul disimulat în casetofon. Și prietenul tău, trădătorul din Sankt Petersburg, avea unul la fel. Cu toate astea, spre deosebire de tine, el n-a avut noroc: a căzut în mîinile unui ofițer *spețnaz* care nu s-a purtat deloc cu mănuși. Am găsit și etichetele pliculețelor de ceai pe care i le serveai spionului britanic. Isteață găselniță. Îmi închipui că strecurai informația în ele, iar apoi te grăbeai să cureți masa, ca nimeni să nu observe dispariția etichetelor. Am găsit fibre dintr-o etichetă în portofelul englezului. Altfel n-am fi aflat de existența ta. Negi cumva vreunul dintre aceste fapte?

Volko nu răspunse. Nu fiindcă s-ar fi simțit din cale afară de curajos, ci fiindcă nu-i mai rămăsese decît respectul de sine. N-avea de gînd să renunțe la el.

Pagodin se oprise chiar lîngă Volko, în picioare, și îl privea de sus.

– Ești de invidiat. Alții în situația ta ciripesc ca niște păsărele. Pui cumva la îndoială capacitatea noastră de a obține informații?

– Nu, răspunse Volko.

Pagodin îl măsură din cap pînă-n picioare. Părea că încerca să se decidă dacă Volko era într-adevăr curajos sau doar tîmpit.

– Vrei o ţigară? îl întrebă el

Chelnerul clătină din cap.

– Ai vrea să scapi cu viaţă şi să-ţi achiţi o parte din datoria pe care o ai faţă de ţară? continuă Pagodin. Vrei să-i trimit afară, ca să putem discuta în linişte?

Volko se gîndi cîteva clipe, apoi încuviinţă.

Pagodin le ceru celor doi să iasă. Cei doi se supuseră şi închiseră uşa în urma lor. Tînărul îi dădu ocol lui Volko şi se aşeză pe marginea mesei.

– Te aşteptai la un altfel de tratament, nu-i aşa? întrebă el.

– Cînd anume? rosti Volko. Acum sau cînd m-am întors din Afganistan cu spinarea frîntă şi mi s-a acordat o pensie din care nu s-ar putea sătura nici un cîine?

– Ah, amărăciunea, oftă Pagodin. O motivaţie mai puternică decît furia, fiindcă nu trece niciodată. Aşadar, ai trădat Rusia fiindcă aveai o pensie prea mică?

– Nu, răspunse Volko. Am făcut ce-am făcut fiindcă m-am simţit trădat. Am făcut-o fiindcă aveam dureri în fiecare clipă cînd munceam şi de fiecare dată cînd mă ridicam în picioare.

Pagodin îşi înfipse degetul mare în pieptul lui.

– Şi eu sufăr în fiecare zi cînd mă gîndesc la bunicul meu, strivit de un tanc la Stalingrad, sau la cei doi fraţi mai mari ucişi de lunetişti în Afganistan. Iar cei de teapa ta trădează fiindcă nu se simt bine. Asta ţi-e toată dragostea pe care o nutreşti faţă de Rusia?

Volko privi drept înainte.

– Omul trebuie să mănînce, şi ca să aibă din ce, trebuie să muncească. Dacă englezul n-ar fi insistat în favoarea mea, aş fi fost dat afară de la hotel. I-au făcut pe plac, fiindcă obişnuia să cheltuiască o mulţime de bani acolo.

Pagodin clătină din cap.

– Ai merita să le raportez superiorilor mei de la Ministerul Siguranței Statului că nu te căiești deloc și că ai fi gata oricînd să-ți vinzi țara din nou pentru un pumn de arginți.

– Nu asta mi-am dorit, spuse Volko. N-am vrut-o și n-o vreau nici acum.

Pagodin trase din țigară și zise:

– Spui asta fiindcă prietenii tăi sînt morți, și te afli și tu în fața morții.

Se apleca înspre chelner, expirînd fumul pe ambele nări.

– Asta-i singura diferență, Andrei Volko. De ce te îndreptai spre Sankt Petersburg?

– Trebuia să mă întîlnesc cu cineva. Nu știam că respectivul era deja mort.

Pagodin îl pălmui.

– Nu te duceai acolo să te întîlnești cu englezul sau cu rusul. N-ar fi avut nici un rost să-ți dezvăluie identitatea celui din urmă. Erau morți amîndoi, iar cei din DI6 știau asta. Cînd ofițerul *spețnaz* a încercat să folosească telefoanele ascunse, liniile erau moarte. S-a pripit, zic eu. E nevoie de un anume cod de identificare pentru a putea vorbi, nu-i așa?

Volko rămase tăcut.

– Bineînțeles că așa e, continuă Pagodin. Așadar, te îndreptai spre Sankt Petersburg ca să te întîlnești cu altcineva. Cu cine?

Volko continuă să privească înainte, dar teroarea fusese înlocuită de rușine. Știa ce avea să urmeze, bănuia ce-i trecea prin minte lui Pagodin, și știa că avea să aibă de făcut o alegere grea.

– Nu știu, rosti Volko. Eram...

– Continuă.

Volko trase adînc aer în piept, tremurînd.

– Trebuia să mă duc acolo, să iau legătura cu Londra și să aștept instrucțiuni.

– Aveau de gînd să încerce să te scoată din țară prin Finlanda? întrebă Pagodin.

– Așa... așa am crezut, declară Volko.

Pagodin fumă în tăcere o vreme, gînditor, apoi se ridică în picioare şi se uită ţintă în ochii chelnerului.

– Voi fi sincer cu tine, Andrei. Singura ta cale de salvare este să ne ajuţi să aflăm mai multe despre ce plănuiesc englezii. Eşti dispus să mergi de bunăvoie la Sankt Petersburg, aşa cum era stabilit, şi să treci de partea noastră, în loc să-l slujeşti pe inamic?

– De bunăvoie? se strîmbă Volko. Într-o relaţie care a început cu un pistol înfipt în ceafă?

– ...şi care se va sfîrşi exact la fel dacă nu cooperezi, completă sec Pagodin.

Volko contemplă un timp norişorul de fum care atîrna în aer, luminat de lucirea slabă a neonului. Încercă să se convingă că avea să acţioneze din patriotism, dar ştia prea bine că nu era adevărat. Era doar înspăimîntat.

– Da, rosti Volko cu lehamite. Mă duc la Sankt Petersburg. De bunăvoie, adăugă el, uitîndu-se în ochii lui Pagodin.

Pagodin îşi privi ceasul.

– Am rezervat un compartiment pentru noi. Nici măcar nu va fi nevoie să decalăm plecarea trenului. Vin cu tine, desigur, preciză el, zîmbind ostentativ. Şi, deşi nu obişnuiesc să port armă, am încredere în tine că vei coopera de bunăvoie.

Tonul său conţinea o nuanţă ameninţătoare, iar Volko era încă prea zdruncinat pentru a-i răspunde. Nu voia ca alţii să-şi piardă viaţa din cauza lui, dar era conştient că toţi cei care acceptaseră să lucreze în această branşă cunoşteau riscurile meseriei. Inclusiv el însuşi...

În vreme ce era condus înapoi la maşină, îşi spuse în sinea sa că avea două variante. Cea dintîi era să accepte oferta lui Pagodin şi să-şi asigure astfel o moarte rapidă, fără dureri. Cea de a doua era să riposteze şi să încerce să-şi recîştige onoarea pe care, într-un fel, o pierduse...

31

Luni, ora 22:05, Berlin

Avionul masiv, greoi, de tip Iliuşin Il-76T, era un transportor rusesc de mare performanţă. Avea lungimea de 54 de metri şi o anvergură a aripilor de 55. Prototipul zburase pentru întîia oară în 1971, iar începînd din 1974 avionul fusese folosit în mod curent de Forţele Aeriene Sovietice. Era capabil să decoleze de pe piste scurte şi nepavate, ceea ce îl făcea ideal pentru condiţiile din Siberia, de pildă. Exista şi o variantă modificată, ca avion cisternă pentru alimentarea în zbor a bombardierelor supersonice strategice ruseşti. Il-76T fusese vîndut Irakului, Cehoslovaciei şi Poloniei. Pus în mişcare de patru motoare cu reacţie de tip Soloviov D-30KP, reactorul avea o viteză normală de croazieră de aproape opt sute de kilometri pe oră şi o rază de acţiune de peste şase mii de kilometri, putînd transporta încărcături de pînă la patruzeci de tone. În condiţiile în care nu era încărcat, iar în cală erau instalate rezervoare suplimentare, raza de acţiune putea creşte cu pînă la şaptezeci la sută.

După ce contactă Pentagonul, explicînd că un detaşament al Forţei de Impact avea nevoie de un transport pe teritoriul Rusiei, Bob Herbert fu pus în legătură cu generalul David Perel, poreclit

„Bombardierul“, la Berlin. Generalul ordonă scoaterea dintr-un hangar secret a transportorului cu reacţie. Avionul era garat la baza militară americană din 1976, cînd fusese cumpărat de la ruşi de şahul Iranului şi vîndut clandestin americanilor. După studierea sa amănunţită, Forţele Aeriene hotărîseră utilizarea lui ca avion-spion. Deocamdată Il-76T fusese folosit numai în cinci misiuni, pentru măsurarea exactă a distanţelor între reperele din teren, ajutînd astfel la calibrarea sateliţilor-spioni, precum şi la efectuarea de înregistrări radar sau legate de nivelul de radiaţii din regiunea instalaţiilor subterane ale inamicului. Pe parcursul acestor misiuni, piloţii reuşiseră să păcălească vigilenţa ruşilor mulţumită existenţei în fişierele acestora a unor planuri de zbor falsificate în prealabil de către o „cîrtiţă“ infiltrată în Forţele Aeriene Ruseşti. „Cîrtiţa“ fu informată prin radio să procedeze şi de această dată în acelaşi mod.

Era pentru întîia oară cînd Il-76T avea să fie folosit pentru transportarea de trupe americane şi tot pentru întîia oară avea să petreacă un timp atît de îndelungat în spaţiul aerian al Rusiei: opt ore de la decolarea de la Helsinki pînă la punctul de paraşutare şi, mai departe, pînă în Japonia. În trecut, nu petrecuse niciodată îndeajuns de mult timp deasupra Rusiei pentru a fi detectat, descoperit ca neînregistrat şi cercetat mai îndeaproape.

Atît Herbert, cît şi Perel erau conştienţi de pericolul căruia i se expuneau echipajul şi detaşamentul Forţei de Impact, şi amîndoi îşi expuseră rezervele serioase într-o teleconferinţă cu Mike Rodgers.

Rodgers le împărtăşi îngrijorarea şi solicită propuneri alternative. Perel fu de acord că, deşi punerea în aplicare a operaţiunii era de competenţa Centrului de Comandă, detaliile politice aveau să fie hotărîte de Departamentul de Stat şi de Casa Albă. Rodgers îi reaminti lui Herbert şi îl informă pe general că, pînă în momentul în care aveau să afle cu certitudine ce anume transporta acel tren, caracterul misiunii rămînea acela de simplă recunoaştere. Pînă la schimbarea situaţiei nu aveau de ales, erau nevoiţi să continue în această direcţie, indiferent de pericolele

existente. Adunarea de informaţii la faţa locului – sublinie el – nu era niciodată lipsită de riscuri... şi existau momente, cum era cel de faţă, cînd devenea indispensabilă.

Avionul Il-76T fu aşadar pregătit de zbor şi încărcat cu paraşute şi echipament special pentru temperaturi scăzute. Decolă cu destinaţia Helsinki, avînd permisiunea specială a ministrului finlandez al apărării, Kalle Niskanen, care fusese informat că zborul avea doar caracter de recunoaştere, dar nu şi că, aproape sigur, un detaşament avea să fie paraşutat deasupra Rusiei. Aceasta era o problemă de care avea să se ocupe Lowell Coffey, după ce avionul avea să decoleze de la Helsinki. Ministrul apărării nutrea însă sentimente antiruseşti foarte puternice, astfel încît, mai mult ca sigur, nu avea să se opună nici unei acţiuni, indiferent de ce natură. Între timp, Herbert ceru centralei radio a Centrului de Comandă să i se facă legătura cu locotenent-colonelul Squires.

32

Marți, ora 23:27, la sud de coastele Finlandei

– Nu-i vorba de ipocrizie, îi spuse Squires Sondrei, în vreme ce StarLifter-ul își începea coborîrea către aeroportul din Helsinki.

Membrii detașamentului Forței de Impact își schimbaseră uniformele cu haine civile și arătau ca niște turiști de rînd.

– Da, cafeaua e un stimulent și poate să-ți facă rău la stomac, dacă o consumi în cantități industriale. Dar vinul îți face praf ficatul și mintea, își continuă Squires argumentația.

– Nu și dacă e consumat cu moderație, protestă Sondra, verificîndu-și încă o dată echipamentul. Iar degustătorii de vinuri au tot dreptul să vorbească savant despre buchet, aromă și culoare, așa cum alții vorbesc despre cafea.

– Eu nu *vorbesc savant* despre cafea, i-o reteză Squires. Nu mi-o plimb pe sub nas și nu-i *savurez* aroma. O beau și gata. Și încă ceva: nu pretind că a te îmbăta picătură cu picătură într-o atmosferă plăcută e ceva elegant. Și cu asta am încheiat discuția, decretă el, izbind cu pumnul în banchetă.

Sondra se strîmbă, în vreme ce trăgea ultimul fermoar al rucsacului banal, care conținea o busolă, un cuțit de vînătoare, un

revolver M9 de calibrul 45, o mie de dolari bani gheață și hărți ale regiunii scoase la imprimanta computerului lui Squires, cît timp zburaseră deasupra Atlanticului. Nu fusese foarte cinstit din partea lui să tranșeze discuția uzînd de rangul pe care-l avea. Sondra își aminti însă că nimeni nu susținuse vreodată că armata era o treabă cinstită și pricepu că gradul își avea privilegiile sale, dincolo de clișeele cu care îi împuiaseră capul părinții atunci cînd, absolvind Universitatea Columbia, îi anunțase că avea de gînd să se înroleze.

Vrei să călătorești? o întrebase tata. *Călătorește, ia-ți un an de vacanță! Ne putem permite asta!*

Dar nu dorința de aventură o îndemnase să ia o astfel de hotărîre. Carl „Custard“ DeVonne pornise de la nimic și făcuse avere vînzînd înghețată în Noua Anglie, dar nu era în stare să înțeleagă de ce unica sa fată, care avea totul la dispoziție, și-ar fi putut dori ca, după ce-și luase licența în literatură, să se înroleze în marină. Și culmea, tocmai la trupele de asalt! Poate că o făcuse fiindcă, avînd o copilărie în care nu-i lipsise nimic, voia să se pună la încercare. Sau poate că simțise nevoia să facă ceva ce tatăl ei, cel ce nu dăduse greș niciodată, nu încercase. Trupele de asalt, iar acum Forța de Impact, erau cu siguranță cea mai bună încercare.

Sondra tocmai se întreba cum era posibil ca un om atît de inteligent ca Squires să fie atît de încăpățînat, cînd sosi un apel de la Centrul de Comandă. Squires răspunse imediat, ascultă cu atenție, aproape fără să scoată o vorbă, după care îi înapoie telefonul lui Ishi Honda.

– Doamnelor și domnilor, adunarea! strigă Squires, adoptînd poziția antrenorului în pauza unui meci important. Iată ultimele știri. Soldat George, de îndată ce vom sosi la Helsinki, ne despărțim. Darrell McCaskey a aranjat să fii luat în primire de maiorul Aho de la Ministerul finlandez al Apărării. Maiorul te va pune în legătură cu partenera ta, agentul DI6 Peggy James. Împreună, veți lua cu asalt Ermitajul. Doar voi doi. Noi, ceilalți, avem treabă în altă parte. Veți fi duși cu un minisubmarin din Golful Finlandei pînă la gurile Nevei. Finlandezii au un ministru

al apărării dat dracului, care insistă ca misiunile de supraveghere a ruşilor să se facă sub nasul lor. Ruşii nu monitorizează golful cu prea mare atenţie datorită lipsei de personal şi fiindcă Moscova nu îşi face griji prea mari că Finlanda ar putea fi o ameninţare.

– Neglijenţă, observă Sondra DeVonne.

– Împreună cu James, veţi urca pe Neva pînă la Sankt Petersburg cu o barcă pneumatică cu motor în timpul zilei, continuă Squires. Generalul Rodgers ar fi preferat să porniţi noaptea, dar a trebuit să ne conformăm orarului inspecţiilor minisubmarinelor. Din fericire, marina rusă întreţine o bază pentru minisubmarine în Golful Koporskîi Zaliv, nu departe de oraş. La Helsinki veţi primi uniforme ale marinei ruse. În cazul în care veţi fi opriţi, nu aveţi nici un motiv de îngrijorare: agentul James vorbeşte perfect rusa şi veţi avea asupra voastră toate documentele necesare. Finlandezii fabrică acum acte ruseşti pentru voi, la Ministerul Securităţii Statului. Maiorul Aho vă va informa care va fi povestea pe care va trebui s-o spuneţi în cazul în care veţi fi opriţi şi vă va da paşapoarte cu vize pentru a putea părăsi ţara fără probleme, în calitate de soldaţi ruşi aflaţi în permisie. O dată ajunşi la Ermitaj, veţi face tot posibilul pentru a afla tot ce se poate despre centrul de comunicaţii pe care l-au instalat ruşii acolo. Dacă puteţi să le provocaţi stricăciuni, fără a face însă victime, cu atît mai bine. Întrebări?

– Da, domnule. Presupun că maiorul Aho conduce misiunea atîta timp cît ne aflăm în Finlanda. Cine-o va conduce după ce vom ajunge pe teritoriul Rusiei?

Squires rînji strîmb.

– Urma să ajung şi la asta. Centrul de Comandă a elaborat o strategie nouă în această privinţă. Agentul James urma să se subordoneze ofiţerului aflat la conducerea misiunii, adică mie. Cum eu nu voi fi de faţă şi nici vreun alt ofiţer, agentul James va avea calitatea de observator. Cu alte cuvinte, nu este obligată să asculte ordinele tale.

– Cum aţi spus?

– Ştiu că ţi se pare ciudat, soldat. Pot să-ţi spun un singur lucru: vezi-ţi de treburile tale. Dacă fata are idei, ascult-o. Dacă nu-i plac ideile tale, negociază. E bine pregătită, aşa încît nu cred că vor apărea probleme. Mai ai întrebări?

– Nu, domnule, rosti George, salutînd.

Dacă era îngrijorat sau nerăbdător, acest lucru nu i se putea citi pe chipul tînăr şi plin de viaţă.

– E-n regulă, spuse Squires, privind în jur. Noi, ceilalţi, vom face o mică excursie. Vom fi transferaţi într-un transportor rusesc pe care ai noştri îl aveau pus deoparte şi vom zbura într-o direcţie pe care nu o cunosc încă. Scopul misiunii ne va fi comunicat pe parcurs.

– Aveţi idee care ar putea fi, domnule? întrebă Sondra.

Squires îşi aţinti privirea de oţel asupră-i.

– Dacă aş fi ştiut, v-aş fi spus, rosti locotenent-colonelul. Cînd voi şti mai multe, veţi afla imediat.

Sondra reuşi să-i înfrunte privirea, dar exuberanţa i se topi ca zahărul pe care îndrăznea să-l pună în cafea. Conversaţia lor de adineauri, iar acum această mustrare nerostită, îi arătaseră o altă faţă a lui Squires, una pe care nu-i fusese dat s-o cunoască în decursul lunii de antrenament în cadrul Forţei de Impact. Nu mai avea de-a face cu soldatul jovial şi veşnic dornic să-i trezească ambiţia şi orgoliile, ci cu un comandant neînduplecat. Schimbarea era subtilă, dar majoră şi, fu nevoită să o recunoască, impresionantă.

În timp ce Squires le dădea liber oamenilor, Sondra se aşeză pe banchetă, închise ochii şi procedă aşa cum învăţase în timpul antrenamentelor cu trupele de asalt: îşi alungă îndoielile, făcînd să-i revină entuziasmul şi amintindu-şi într-una că nu se afla aici de dragul lui Squires, ci pentru ea şi pentru ţară.

– Soldat!

Sondra deschise ochii. Locotenent-colonelul se apropiase de ea ca să se facă auzit în huruitul continuu al motoarelor. Expresia neîndurătoare de mai înainte i se mai îmblînzise.

– Da, domnule?

– Îți dau un sfat, spuse Squires. Acasă erai cea mai bătăioasă dintre toți. Nu știu cine te-a întărîtat, ori pe cine voiai să impresionezi...

Își atinse tîmpla.

– Pe mine însă ai reușit să mă impresionezi în mod plăcut. Ești deșteaptă și talentată, altfel n-ai fi ajuns aici. Află însă un lucru pe care restul echipei mele îl știe deja. Soldat DeVonne, în misiune virtuțile cardinale își află pe deplin înțelesul: prudență, echilibru, putere și dreptate. Ai înțeles?

– Cred că da, domnule.

– Hai să-ți explic altfel, continuă Squires, așezîndu-se alături de ea și punîndu-și centura de siguranță în vederea aterizării. Fii pe fază și ține-ți gura închisă. Te vei descurca de minune.

Sondra își legă și ea centura și se lăsă pe spate. Era încă oarecum descumpănită și nițel supărată datorită momentului nu tocmai potrivit pe care îl alesese locotenent-colonelul pentru a-și expune filozofia. Totodată însă, era mai încrezătoare ca niciodată că avea în față un bărbat pe care merita să-l urmeze în luptă...

33

Luni, ora 16:30, Washington, D.C.

Rodgers era în biroul său, ocupat cu revizuirea planurilor de ultimă oră puse la cale de echipa de tactică şi strategie pentru detaşamentul Forţei de Impact, cînd Stephen Viens îi trimise prin e-mail raportul satelitului AIM despre încărcătura de la Vladivostok:

CONŢINUTUL FIECĂREI LĂZI PARE A FI O MASĂ COMPACTĂ. PROBABIL CĂ NU ESTE VORBA DE UN MECANISM. DOI OAMENI POT RIDICA UŞOR O LADĂ. I-AM TRIMIS FOTOGRAFIILE LUI MATT STOLL PENTRU ANALIZĂ.

Rodgers murmură ca pentru sine:

– Pachetele de cocaină sau heroină se potrivesc de minune cu descrierea asta. Şi mi-ar face o plăcere deosebită să le îndes pe toate pe gîtul ticăloşilor ălora.

Se auzi o bătaie în uşă. Rodgers apăsă pe buton şi Lowell Coffey îşi făcu apariţia în prag.

– M-ai chemat? întrebă Coffey.

Rodgers îi făcu semn să ia loc. Coffey își scoase impermeabilul negru și se trînti în fotoliul îmbrăcat în piele. Juristul avea cearcăne grele sub ochi, iar părul nu-i era pieptănat cu pedanteria obișnuită. Avusese o zi lungă și grea.

– Cum te-ai descurcat cu Comisia de Supraveghere a Congresului? întrebă Rodgers.

Coffey își aranjă butonii eleganți ai cămășii și își începu relatarea:

– Am expus noua noastră strategie revizuită senatorilor Fox și Karlin și mi s-a spus că sîntem nebuni de legat. Senatorul Fox a repetat-o chiar de mai multe ori. Răspunsul a fost limpede și răspicat: nici o schimbare în misiunea Forței de Impact. Cred că îi deranjează ideea de a se angaja împotriva armatei ruse, Mike.

– Puțin îmi pasă ce-i deranjează și ce nu, izbucni Rodgers. Oamenii mei trebuie să pornească într-acolo. Du-te înapoi și lămurește-i că nu intenționăm să ne angajăm în nici un conflict. E doar o misiune de recunoaștere.

– Recunoaștere? făcu Coffey sceptic. N-or să creadă niciodată așa ceva. Nici mie nu-mi vine să cred. Recunoaștere? Ca să afle ce?

– Încotro se îndreaptă trenul cu soldați și ce anume transportă.

– Pentru asta, oamenii noștri vor trebui să urce în tren, replică Coffey. Asta zic și eu recunoaștere de aproape. Și dacă Forța de Impact e deconspirată? Ce-o să le spun senatorilor? Luptăm sau ne predăm?

Rodgers pufni înciudat.

– Forța de Impact nu se predă niciodată.

– Atunci, nici să nu te gîndești că mă duc la Comisie cu propunerea.

– E-n regulă, acceptă Rodgers. Spune-le că ai noștri nu vor opune rezistență. Spune-le că vor folosi doar grenade lacrimogene și gaze paralizante. Nu vor omorî pe nimeni, nimeni nu va păți nimic.

– Tot nu se poate, clătină din cap Coffey. Nu mă pot prezenta în fața comisiei cu o astfel de propunere.

– Atunci dă-o-n mă-sa de comisie, ridică din umeri Rodgers. Ce dracu', oricum încălcăm legile internaţionale, chiar dacă le obţinem aprobarea.

– Aşa e, dar, dacă avem acordul lor, în caz de eşec, Congresul pică de fraier, iar noi nu vom fi crucificaţi, argumentă Coffey. Ai idee cîte tratate şi legi internaţionale încălcăm prin acţiunea pe care o propui? Vestea bună pentru tine e că nu vei ajunge la puşcărie din cauza asta. Vei petrece următorii patruzeci de ani prin tribunale, răspunzînd pe rînd la acuzaţiile ce-ţi vor fi aduse.

Rodgers căzu pe gînduri o vreme.

– Şi dacă ai spune comisiei că, de fapt, nu vom lupta împotriva guvernului rus?

– În Rusia? Cu cine altcineva ne-am putea lupta în Rusia?

– Credem că este vorba de un înalt funcţionar, aflat în cîrdăşie cu mafia drogurilor, spuse Rodgers.

– Şi-atunci de ce nu informăm conducerea Rusiei? întrebă Coffey. Dacă preşedintele ne-ar propune să-i acordăm sprijinul...

– Nu se poate, spuse Rodgers. După alegeri, preşedintele Janin nu şi-a consolidat suficient poziţia pentru a se putea opune unei facţiuni rebele.

Coffey încerca să asimileze informaţia.

– Vorbeşti de o rebeliune condusă de un înalt funcţionar de stat. Unul dintre cei aleşi?

Rodgers clătină din cap.

– Unul dintre cei numiţi de fostul preşedinte, unul dintre cei ce sînt siguri că îşi vor pierde postul cînd Janin îşi va intra în atribuţii.

Coffey îşi muşcă buzele.

– Chestia asta, plus treaba cu drogurile, s-ar putea să ţină. Cei din Congres sînt încîntaţi să-i pedepsească pe băieţii răi, pentru a cîştiga simpatia alegătorilor. Ce spune preşedintele? E de partea noastră sau ne punem singuri fundul la bătaie?

– Paul i-a supus atenţiei propunerea noastră, spuse Rodgers. Nu-i plac implicaţiile, dar arde de nerăbdare să lovească în cineva pentru cele întîmplate la New York.

– Iar Paul e de acord cu tine, presupun?

– Este, confirmă Rodgers. Cu condiţia să obţii aprobarea Comisiei.

Coffey se aşeză picior peste picior şi începu să se legene neliniştit pe scaun.

– Bănuiesc că veţi folosi altceva decît StarLifter-ul pentru a introduce Forţa de Impact în teritoriu?

– Am scos de la naftalină un Il-76T de la Berlin şi l-am trimis la Helsinki...

– Ia stai o clipă, interveni Coffey. Ambasadorul Filminor a reuşit să-şi convingă guvernul să autorizeze o incursiune pe teritoriul rus?

– Nu, răspunse Rodgers. Bob i s-a adresat direct ministrului apărării.

– Lui *Niskanen?* strigă Coffey. Ţi-am spus azi-dimineaţă că tipul e nebun! Tocmai de-aia îl menţin finlandezii în funcţie. A reuşit să-i sperie de-a binelea pe ruşi. Dar nu-şi poate da de unul singur aprobarea pentru o astfel de misiune. Mai aveţi nevoie şi de acordul preşedintelui Jarva şi al primului ministru Lumirae.

– Nu i-am cerut lui Niskanen decît permisiunea de a trimite avionul, spuse Rodgers. După ce echipa va fi la bord şi avionul va decola, el, ambasadorul sau tu veţi negocia cu primul ministru şi cu preşedintele.

Coffey clătină din cap.

– Mike, te-ai întins pe toată harta şi, oriunde te-ai dus, ai provocat cutremure.

Se auzi o bătaie în uşă şi îşi făcu apariţia Darrell McCaskey.

– Deranjez?

– Da, dar nu-i nimic, spuse Coffey.

– Am auzit despre moartea agentului de la Tokyo, spuse Rodgers. Îmi pare rău.

Scundul expert în gestionarea crizelor, care era totodată omul de legătură cu FBI-ul, se scărpină în părul prematur încăruntit şi îi întinse nişte hîrtii lui Rodgers.

– A murit la datorie, spuse McCaskey. Tot e ceva.

Coffey închise ochii, iar Rodgers îşi îndreptă atenţia asupra documentelor.

– Tocmai au sosit prin fax de la Interpol, explică McCaskey. Sînt planurile subsolului Ermitajului, făcute imediat după căderea Poloniei. Ruşii erau conştienţi că aveau să intre şi ei în război, aşa că au scos apa din pivniţe, le-au fortificat ca pe nişte buncăre şi plănuiau să-şi mute comandamentul militar şi conducerea locală acolo, în cazul unui atac. Zidurile au o grosime de o jumătate de metru, tavanele la fel, ventilaţia şi canalizarea sînt perfecte... Nu cred că au avut prea multe de făcut pentru a transforma subsolurile într-o zonă sigură pentru un serviciu de contrainformaţii.

Rodgers trecu în revistă planurile.

– Şi eu aş fi făcut acelaşi lucru în locul lor. Mă întreb însă de ce nu s-au gîndit mai devreme la aşa ceva.

– Cei de la Interpol spun că, de fapt, subsolul a fost folosit cu intermitenţe pentru supravegherea transmisiilor radio din întreaga lume, spuse McCaskey. Dar îi cunoşti pe ruşi. Ori de cîte ori e posibil, preferă spionajul la faţa locului celui electronic.

– Mentalitate de ţărani, zîmbi Rodgers. Nu da vrabia din mînă pe cioara de pe gard.

– În principiu, cam aşa ceva, încuviinţă McCaskey. Acum însă, cînd „cîrtiţele“ au fost dezactivate şi KGB-ul s-a prăbuşit, situaţia s-a schimbat.

– Mulţumesc, spuse Rodgers. Trimite-i-le lui Squires şi cere-i să le studieze împreună cu omul care pleacă la Sankt Petersburg.

Se întoarse spre Coffey.

– Pentru nişte tipi care merg pe burtă, aş spune că ne descurcăm destul de bine. Ar fi bine să încerci să obţii aprobările de care avem nevoie de îndată ce Forţa de Impact va decola din nou, adică peste aproximativ o oră, propuse el, uitîndu-se la ceas.

Coffey părea terminat. Încuviinţă din cap şi se ridică, iar apoi îşi aranjă din nou butonii şi îl privi în ochi pe Rodgers.

– Îţi mai spun ceva, Mike. Ca prieten şi jurist, vreau să-ţi amintesc că, în conformitate cu regulamentul nostru, secţiunea şapte, „Raporturile dintre cadrele militare şi comandanţii civili“, secţiunea b, paragraful 2, Forţa de Impact îi raportează ofiţerului superior cu gradul cel mai mare. Adică ţie. Directorul nu poate contramanda un ordin dat de tine.

– Cunosc regulamentul aproape la fel de bine cum ştiu *De bello gallico* al lui Cezar. Unde vrei să ajungi, Lowell?

– Dacă nu reuşesc să obţin aprobarea Comisiei Congresului şi Paul ia în serios refuzul, singura modalitate prin care poate rechema Forţa de Impact ar fi destituirea ta şi numirea altui director adjunct. Dacă va fi nevoit s-o facă repede, ar putea recurge chiar la ofiţerii din gardă.

– Nu-l voi pune într-o astfel de situaţie, spuse Rodgers. Dacă mi-o va cere, voi rechema Forţa de Impact. Dar am o bănuială, că Paul nu-mi va cere una ca asta. Sîntem o echipă creată pentru soluţionarea crizelor şi, atîta vreme cît vom face tot ce ne stă în putinţă pentru a nu ne periclita oamenii, vom încerca să găsim o soluţie pentru criză.

– S-ar putea să o sfîrşiţi rău amîndoi, îl avertiză Coffey.

– Numai dacă dăm greş, observă McCaskey. Şi în cazul Coreei de Nord ni s-a prevestit sfîrşitul. Dar am învins şi nimeni n-a avut obiecţii.

Rodgers îl bătu pe umăr pe Coffey şi se întoarse la birou, zîmbind.

– Nu te grăbi să ne redactezi epitaful, Lowell. L-am recitit de curînd pe Churchill, şi spusele lui, rostite în Parlamentul Canadei în decembrie 1941, se potrivesc de minune cu situaţia noastră. Ia ascultă: „Cînd i-am avertizat că Anglia va lupta şi de una singură, indiferent de hotărîrea lor, generalii voştri i-au spus primului ministru şi guvernului său nehotărît: În trei săptămîni, Anglia va avea grumazul frînt, ca o găină!“

Rodgers rînji.

– Răspunsul lui Churchill, domnilor, ar putea deveni deviza Centrului de Comandă: „Halal găină! Asta da, grumaz!“

34

Luni, ora 23:44, Helsinki

StarLifter-ul ateriză pe o pistă lăturalnică de la marginea aeroportului din Helsinki, iar membrii Forţei de Impact fură întîmpinaţi de maiorul Aho. Înalt şi avînd constituţia unui halterofil, maiorul i se prezentă locotenent-colonelului Squires. În calitatea sa de reprezentant al ministrului apărării Niskanen, el îl informă că primise instrucţiuni să le pună la dispoziţie americanilor tot ce doreau.

Stăteau pe pasarelă, în pragul uşii avionului, iar vîntul îngheţat se repezea asupra lor din beznă. Squires îi spuse că nu-şi dorea nimic altceva decît să închidă uşa avionului şi să aştepte sosirea aparatului Il-76T.

– Vă înţeleg perfect, spuse maiorul Aho, a cărui voce sonoră, ca şi întreaga sa ţinută, îi sporea parcă aerul demn.

Lăsînd la faţa locului un aghiotant, care să slujească drept interpret în discuţiile cu personalul de la sol, Aho aşteptă pînă cînd soldatul George schimbă urări de baftă şi succes cu toţi membrii echipei, iar apoi îl conduse pînă la maşina care aştepta nu departe. Amîndoi luară loc în spate.

– Ai mai fost în Finlanda, soldat George? întrebă maiorul.

– Domnule, pînă cînd m-am înrolat n-am părăsit niciodată orăşelul meu de baştină, Lubbock, Texas, răspunse soldatul. După aceea n-am avut niciodată ocazia să plec din Virginia. La prima misiune nu fusesem încă adus în echipă. Cînd a avut loc a doua misiune eram în concediu de boală. La cea de-a treia, în Coreea, am fost înlocuit de un general.

– În viaţă, ca şi în şah, regele ia pionul, surîse maiorul Aho. De data asta însă îţi vei lua revanşa, vizitînd două ţări.

George îi răspunse şi el cu un zîmbet. Expresia maiorului avea ceva din bunătatea unui preot, iar ochii lui exprimau o blîndeţe pe care lui George nu-i fusese niciodată dat s-o întîlnească în privirea unui ofiţer. Însă, sub uniforma ajustată a lui Aho, George percepu şi o musculatură cum nu mai văzuse decît în competiţiile de culturism pe care le urmărise la televizor.

– Ai noroc, să ştii, urmă maiorul. Bărbaţii vikingi credeau că un războinic străin care sosea în Finlanda cu intenţii paşnice avea să fie neînvins în bătălie.

– Numai bărbaţii credeau asta, domnule?

Aho oftă.

– Erau alte vremuri, soldat. Şi... nu ţi-ai mai întîlnit partenera, nu-i aşa?

– Aveţi dreptate, domnule, dar abia aştept s-o cunosc, răspunse diplomatic George.

De fapt, prezenţa ei îl îngrijora. Îi citise dosarul, trimis prin fax în avion şi nu era convins că era pregătit să colaboreze cu o civilă îndărătnică.

– Ei n-o să-i spun treaba asta, dar în societatea vikingilor contau numai bărbaţii, spuse Aho pe un ton confidenţial, aplecîndu-se spre George. Fiecare bărbat purta mereu asupra lui o secure, un pumnal şi o spadă. Erau îmbrăcaţi în blănuri de castor, de vulpe sau chiar de veveriţă, care le lăsau liber braţul cu care luptau. Femeile purtau apărătoare pe sîni făcute din fier, aramă, argint sau aur, în funcţie de averea soţului. Purtau de asemenea inele care arătau supunerea faţă de bărbat. S-a iscat un adevărat scandal în urmă cu cîţiva ani în privinţa modului în care ar fi trebuit predată istoria acestui popor. Nu puteau fi ofensate

femeile, nici britanicii, care au fost victimele vikingilor, şi nici creştinii, pe care aceştia i-au persecutat. Nimeni nu era dispus să ia în considerare faptul că ei voiau doar să-şi apere civilizaţia ca să nu fie distrusă, aşa cum fuseseră cele ale vizigoţilor, ostrogoţilor, lombarzilor, burgunzilor şi alemanilor. Din fericire, acurateţea istorică a prevalat asupra intereselor politice. Îţi poţi închipui că ar putea fi cineva ruşinat de o istorie ca a noastră?

– Nu, domnule, spuse George, iar apoi privi pe fereastră, spre bolta înstelată.

Era acelaşi cer pe care îl priviseră şi vikingii. Cu veneraţie sau cu teamă? se întrebă George. Nu-şi putea imagina că vikingii s-ar fi putut teme de ceva, în afară de dezonoare. În antrenamentul pe care îl urmase, ca şi în antrenamentele trupelor de şoc de la marină, ale comandourilor Delta ale armatei, sau în cele ale *speţnaz*-ului, orgoliul era cultivat în egală măsură cu calităţile fizice: nu era vorba doar de marşuri forţate de douăzeci şi patru de ore, cu o raniţă de treizeci de kilometri în spinare, ci şi de credinţa că, în vreme ce moartea venea repede, eşecul te urmărea o viaţă întreagă. Iar George era profund convins de acest lucru.

Cu toate acestea, nu putea să nege faptul că se simţea grozav de fiecare dată cînd se echipa complet: o pufoaică cu buzunarele pline de grenade, o vestă antiglonţ Kevlar, cu buzunare special croite pentru două pumnale de luptă, masca de gaze Leyland & Birmingham, şi vreo cîteva cartuşiere de 9 mm, de rezervă. De data asta însă, rucsacul său adăpostea o pereche de ochelari pentru vederea de noapte, o altă pereche care vizualiza mişcarea obiectelor în funcţie de căldura emisă şi un revolver Heckler & Koch cu amortizor, la care pînă şi pocnetul încărcătorului era absorbit de tampoane mici din cauciuc. Folosit cu muniţie subsonică, zgomotul pistolului nu putea fi auzit de la mai mult de cinci metri. Mai avea, desigur, şi un paşaport. Aceasta era strategia de retragere aleasă de Darrell McCaskey.

– Nu cred însă că strămoşii dumneavoastră au făcut vreodată ceea ce ne pregătim să facem noi, domnule, spuse George, încercînd să nu se lase absorbit de detalii.

Își întoarse privirea de la frumusețile Căii Lactee cînd mașina intră în oraș și coti pe bulevardul principal, Phjoesplanadi, Esplanada Nordului, care străbătea centrul de la est spre vest.

– Ar fi fost destul de greu pentru un viking cu un coif încornorat și trei arme uriașe să se strecoare neobservat în teritoriul inamic, explică George.

– Așa e, încuviință maiorul Aho. Pe de altă parte însă, ei nici nu obișnuiau să se strecoare. Se bazau pe panica creată de invazii pentru a-și atinge ținta. În felul ăsta conducătorii localnicilor erau siliți să lupte în același timp cu dușmanii și cu spaima provocată în rîndul propriilor oșteni.

– În vreme ce noi ne strecurăm cu minisubmarinele, oftă George.

– Noi le numim „micii tîlhari", spuse Aho. Sună ceva mai romantic.

– Așa e, domnule, îl aprobă George, în vreme ce mașina oprea în fața mărețului Palat Prezidențial.

Superba clădire fusese înălțată pentru a-i adăposti pe țarii ruși care stăpîniseră orașul începînd din 1812, după ce invadatorii dăduseră foc edificiilor de lemn clădite de regina Cristina a Suediei, cu două veacuri mai devreme. Aho îl conduse pe soldat spre o intrare laterală.

În Palat era liniște la acea oră tîrzie. Aho se legitimă în fața unui paznic și, după ce salută pe cîțiva dintre membrii personalului redus din tura de noapte, se îndreptă, urmat de George, spre un mic birou aflat la capătul unui coridor îngust, cufundat în penumbră. Placa de bronz de lîngă ușă indica funcția ocupantului obișnuit al acelei încăperi: *Ministrul apărării*.

– Ministrul apărării, domnul Niskanen, are mai multe birouri răspîndite în tot orașul, explică Aho. Acesta este cel folosit atunci cînd e în relații cordiale cu președintele. Acum însă e gol, rînji maiorul și continuă, pe un ton scăzut: Pe vremea generalilor din stirpea lui Halfdan sau Olaf Tryggvason, sau în epoca domniei lui Knut ori a lui Svein Barbă-Despicată, conducătorii

nu-şi etalau neînţelegerile în Parlament sau în presă. Legau o sclavă de un zid şi azvîrleau cu topoarele, încercînd să arunce cît mai aproape de ea, dar fără a o atinge, iar cel care o ucidea pierdea. Apoi trăgeau o beţie straşnică şi totul era dat uitării.

– Mă tem că metoda n-ar mai funcţiona în zilele noastre, observă George.

– Ba da, ar funcţiona de minune, îl contrazise Aho. Nu ştiu, însă, cît ar fi de populară.

În încăpere lumina era aprinsă, iar George văzu o femeie rezemată de birou, aplecată deasupra unei hărţi. Era zveltă, avea ochi mari, albaştri, încadraţi de şuviţele scurte ale părului cînepiu. Avea gura mică şi buzele roşii, nasul uşor cîrn şi era extrem de palidă, cu excepţia pometţilor îmbujoraţi. Era îmbrăcată într-un costum negru de luptă.

Aho îşi scoase chipiul şi închise uşa.

– Doamnă James, vi-l prezint pe soldatul George.

– Mă bucur că am prilejul să vă cunosc, doamnă, rosti George cu un zîmbet larg, în vreme ce-şi punea jos rucsacul.

Peggy ridică privirea doar pentru o clipă, iar apoi continuă să examineze harta.

– Bună seara, soldat, rosti ea sec. Nu pari a avea mai mult de cin'şpe ani.

Accentul aparte şi manierele ei nu foarte ortodoxe îi amintiră lui George de o Bette Davis mai tînără. Se apropie de birou, zîmbind:

– Vă înşelaţi, am cincisprezece şi jumătate.

Ea îşi ridică privirea.

– Pe deasupra, mai eşti şi şmecher.

– Am o mulţime de talente ascunse, doamnă, replică el.

Continuînd să zîmbească, George făcu un salt şi ateriză pe birou, şifonînd harta; cu aceeaşi mişcare uluitor de rapidă, apucă un *coupe-papier* aflat la îndemînă şi-i lipi lama de gîtul lui Peggy.

– Precum vedeţi, am fost antrenat pentru a ucide, repede şi fără zgomot.

Privirile li se întîlniră şi, aproape imediat, George realiză că făcuse o greşeală. Ea îi înfruntase privirea numai pentru a-i distrage atenţia, în vreme ce, cu antebraţele încordate, îi izbi cu putere încheietura mîinii înarmate. *Coupe-papier*-ul căzu cu zgomot pe tăblia biroului şi, o clipă mai tîrziu, fata îşi roti piciorul drept pe deasupra mesei, secerîndu-i picioarele lui George. Acesta se prăbuşi într-o rînă. Fata îl apucă de guler şi-l trase pe podea, aruncîndu-l pe spate şi imobilizîndu-l cu talpa piciorului pe gît.

– Cînd te pregăteşti să ucizi, convinge-te că nu are rost să ţii discursuri, îl sfătui fata. Ai priceput?

– Am priceput, răspunse el.

În acelaşi timp, îşi repezi picioarele în sus, încleştînd gîtul fetei. O trase în jos şi o reţinu cu răsuflarea tăiată vreme de cîteva secunde, ca s-o înveţe minte.

– De data asta însă fac o excepţie, continuă George, dîndu-i drumul fetei.

În timp ce ea se străduia să-şi recapete suflarea, George o ajută să se ridice.

– Impresionant, gîfîi ea, frecîndu-şi gîtul cu mîna stîngă. Ai uitat însă ceva.

– Ce anume, doamnă?

Ea îi arătă *coupe-papier*-ul pe care îl ţinea în mîna dreaptă.

– L-am apucat în clipa în care m-ai tras în jos. Din poziţia în care mă ţineai, te-aş fi putut atinge oriunde.

Frecîndu-şi gîtul, Peggy se întoarse la harta ei, în vreme ce soldatul George contempla *coupe-papier*-ul, blestemîndu-şi neatenţia. Nu-l deranja că femeia fusese mai iute decît el; la antrenamente, se luase la trîntă cu Sondra de nenumărate ori. Însă, în cursul unei misiuni, o neatenţie ca aceea cu *coupe-papier*-ul putea să reprezinte diferenţa dintre viaţă şi moarte.

Rămas în pragul uşii, maiorul Aho interveni zîmbind:

– Acum, că aţi făcut cunoştinţă, ce-ar fi să trecem la treabă?

Peggy şi George încuviinţară.

– Cînd veţi ajunge la navă, în port, începu Aho, veţi rosti parola: „Frumoasă etravă". Răspunsul va fi: „Drăguţ galion". Soldat George, i-am explicat deja domnişoarei James procedura de acces la bordul submarinului. I-am dat, de asemenea, banii şi uniformele ruseşti pe care le veţi purta. Avem aici mai multe uniforme ruseşti, mai bine cusute decît au ruşii înşişi.

Scoase un pachet sigilat din buzunar şi i-l întinse lui George.

– Iată şi legitimaţiile care vă identifică drept maistrul principal Evgheni Glebov şi marinarul fruntaş Ada Lundver, din Marina Rusă. Dumneavoastră sînteţi marinarul, doamnă James, şi vă ocupaţi cu cartografierea zonei de coastă şi recondiţionarea balizelor. Asta înseamnă că, în prezenţa oricui, va trebui să daţi impresia că executaţi ordinele soldatului George.

– Nu ştie ruseşte, spuse ea. Credeţi că va ţine acoperirea noastră, în atare condiţii?

– Aveţi la dispoziţie un drum de nouăzeci de minute cu barca şi zece ore la bordul submarinului pentru a-l învăţa cîteva fraze esenţiale, sugeră Aho, punîndu-şi din nou chipiul. Şi cu asta cred că am terminat. Aveţi întrebări?

– Nu, domnule, răspunse George.

Peggy clătină la rîndul ei din cap.

– Prea bine, spuse maiorul. Nu-mi rămîne decît să vă urez succes.

George apucă rucsacul greu care îi conţinea echipamentul. Porni în grabă pe urmele maiorului Aho, care deschise uşa, ieşi pe hol şi apoi închise uşa în urma sa.

George se opri cu greu, gata să se ciocnească de uşă.

– Ofiţerii, pufni el cu dezgust şi întinse mîna spre clanţă.

– Stai! strigă Peggy.

George se întoarse, surprins.

– Ce s-a întîmplat?

– Lasă-ţi jos bagajele, spuse Peggy. Mai rămînem o vreme aici.

– Cum adică? se miră el.

Peggy întinse mîna după aparatul de fotografiat Polaroid așezat pe un scrin, la îndemînă.

– Zîmbește, îl îndemnă ea.

În timp ce maiorul Aho părăsea clădirea, o femeie cu un cîine îl pîndeau de pe cealaltă parte a drumului, de pe malul apelor calme ale Portului Sudic. Valia venise pe bicicletă pînă aici de la apartamentul agentului de contact din Helsinki, un fost polițist finlandez. Își rezemase bicicleta de un felinar și se îndepărtase cîțiva pași, pentru a ieși din zona luminată de acesta. La adăpostul întunericului, își lăsase cîinele să se odihnească după porția de alergare de care avusese parte. Cockerul era mai leneș decît terrierul pe care îl folosise împotriva agentului britanic la Sankt Petersburg. De data asta, însă, Valia nu trebuia să lichideze pe nimeni, ci doar să privească atent și să-i raporteze colonelului Roski ceea ce vedea.

Centrului de Comandă nu-i fusese deloc greu să urmărească prin satelit itinerarul avionului american. Cu atît mai ușor îi fusese fetei să-l urmărească pe maior și pe amicul său american, de îndată ce părăsiseră aeroportul. Șoferul ei aștepta pe o străduță lăturalnică, Kanavakatu, la umbra maiestuoasei catedrale Uspenski. Ei îi revenea sarcina de a-i pîndi pe ofițerul finlandez și pe spionul care-l însoțea.

Cei doi spioni care-l însoțeau, observă fata, atunci cînd două persoane îl urmară pe Aho spre mașina sa.

Cînd se convinse că cei trei urmau să urce în mașină, Valia smuci lesa cîinelui, iar acesta începu să latre, în trei reprize a cîte două lătraturi.

– *Ruthie!* strigă Valia, trăgînd din nou de lesă.

Cîinele, bine dresat, tăcu deîndată.

Maiorul Aho își ridică privirea, dar nu reuși să distingă mare lucru în întunericul care domnea pe stradă. Se urcă apoi lîngă șofer, în vreme ce însoțitorii săi ocupau locurile din spate. Rusoaica urmări mașina demarînd, urmată la scurtă vreme de

Volvo-ul partenerului ei, care fusese avertizat de lătraturile cîinelui. Se înțeleseseră că el avea să urmărească mașina pentru a-i afla destinația, iar apoi avea să se întoarcă după ea. În ceea ce o privea, se hotărîse să mai rămînă puțin, pentru a se convinge că din Palat nu avea să mai iasă nimeni. După ce-și pierduseră doi oameni, englezii s-ar fi putut să-și ia precauții suplimentare, pentru a evita pierderea altor agenți. Unele servicii obișnuiau să procedeze astfel: cu cinci ani mai devreme, cînd era doar o începătoare în *spețnaz,* șeful ei se lăsase păcălit de o operațiune engleză care, în fapt, ascundea o alta, mult mai importantă. Superiorul ei se sinucisese, după ce fusese retrogradat și dezonorat. Valia Saparov nu intenționa să-i urmeze exemplul.

Continuă să se plimbe încoace și încolo pe chei, ascultînd murmurul valurelelor ce se loveau de mal și urmărind cu privirea rarele mașini care treceau la acea oră tîrzie.

În cele din urmă, văzu ceva care îi readuse zîmbetul pe buze: doi oameni părăsind Palatul Prezidențial, doi oameni care semănau izbitor cu cei care îl însoțiseră pe maiorul Aho mai devreme.

35

Marţi, ora 1:08, Sankt Petersburg

În vremea cînd călătoriile în spaţiu deveniseră pentru el o obişnuinţă, generalul Orlov se obişnuise cu un program strict: ora mesei, orele de somn, munca, duşul şi exerciţiile fizice. După ce începuse să-i antreneze pe alţii pentru zbor, păstrase acelaşi orar riguros, care îi convenea de minune.

În cei doi ani care trecuseră de cînd preluase conducerea Centrului de Comandă, regimul său se deteriorase însă încetul cu încetul, din cauza solicitărilor la care era supus. Nu mai avea la fel de mult timp pentru exerciţiile fizice, iar asta îl întrista. În ultimele săptămîni, pe măsură ce ora startului se apropiase, nu prea apucase să doarmă şi se simţea destul de obosit.

Se aşteptase ca nici în această zi să nu se culce prea devreme. Prevăzuse că avea să fie nevoit să dea o mînă de ajutor la remedierea eventualelor defecţiuni apărute la diferitele sisteme, dar acestea fuseseră surprinzător de puţine. Fusese chiar pregătit ca, dacă avea să fie necesar, să conducă o operaţiune urgentă de contraspionaj, folosindu-se de agenţii *speţnaz* ai lui Roski, care îşi aveau baza în apropiere, la Puşkin. Din fericire, Roski îi dăduse de veste că agenţii Ministerului Securităţii reuşiseră să pună mîna pe chelnerul care lucrase pentru spionul

englez, şi urmau să-l aducă la Sankt Petersburg. Cu siguranţă, acesta avea să poată fi convins să dezvăluie identitatea altor complici. Era o soluţie mult mai eficientă decît cea aleasă de Roski pentru neutralizarea celor doi agenţi. Orlov nu crezuse defel că englezul se sinucisese şi îi părea rău că nu apucase să-l interogheze.

Dezamăgirile şi necesitatea adaptării făceau parte din orice meserie; Orlov ştia asta şi reuşise să-şi păstreze vioiciunea şi concentrarea. Ura însă aşteptarea, detesta să aştepte să-i fie livrate piesele lipsă dintr-un puzzle care urma să fie completat. În spaţiu, ori de cîte ori avea de remediat o avarie, avea la dispoziţie o listă cu verificările ce se cereau efectuate. Aici nu-i rămînea decît să aştepte şi să-şi găsească ceva de făcut pînă în momentul cînd informaţiile aveau să sosească.

Mesajul Valiei Saparov fu recepţionat la ora 1 şi 9 minute, la scurt timp după miezul nopţii la Helsinki. Fiindcă nu voise să ia cu sine un radioemiţător fiabil, securizat, Valia alesese varianta unei convorbiri internaţionale directe, de la o cabină publică din Helsinki către un număr de la centrala din Sankt Petersburg. Aici, un agent al Centrului de Comandă avea să o retransmită la bază, unde legătura avea să fie preluată de cineva de la centrala radio. În acest mod, convorbirile telefonice nu puteau fi urmărite pentru a se desconspira localizarea Centrului.

Apelurile neprotejate ale agenţilor aveau forma unor convorbiri cu rude sau prieteni apropiaţi. Dacă agentul nu îşi prefaţa mesajul cerînd să discute cu cineva anume, Centrul ştia că nu trebuia să ia în seamă conţinutul mesajului. Uneori, astfel de mesaje erau transmise special pentru a-i păcăli pe eventualii ascultători nedoriţi care s-ar fi aflat pe urmele agentului, dîndu-le de furcă şi făcîndu-i să caute un sens inexistent. Cînd agentul pomenea despre vreme, cei de la Centru ştiau că mesajul propriu-zis urma să fie transmis.

Valia ceru pe unchiul Boris, numele convenit al colonelului Roski. Acesta fu anunţat de operatorul de la unul dintre cele nouă calculatoare conectate la sistemul de comunicaţii. Colonelul îşi puse căştile şi prelua legătura. Generalul Orlov

primi şi el o pereche de căşti, în timp ce un casetofon digital înregistra convorbirea.

– Porumbiţa mea! exclamă Roski. Cum a decurs vizita la „prinţişor"?

Folosea această poreclă, pentru ca nimeni să nu-i poată stabili identitatea celui despre care se vorbea.

– Foarte bine, răspunse fata. Îmi pare rău că te sun aşa de tîrziu, dar am fost ocupată. Am avut o vreme superbă pentru drumeţie.

– Mă bucur, spuse Roski.

– De fapt, tocmai am ieşit cu cîinele, la plimbare. „Prinţişorul" a plecat la aeroport cu doi prieteni, dar eu am preferat să fac o scurtă plimbare cu bicicleta, pînă în port.

– Cine s-ar fi gîndit că vei ajunge pînă acolo? rosti Roski. Îţi place priveliştea?

– E superb, răspunse Valia. Adineauri am văzut doi oameni care se pregăteau pentru o călătorie pe mare.

Spusese „pe mare", şi nu „în golf", observă Orlov. Era un detaliu semnificativ. Cei doi urmau să călătorească la suprafaţă, nu cu un submarin.

– Pleacă pe mare acum, pe întuneric? întrebă Roski.

– Da, confirmă Valia. Poate că e o oră cam ciudată, însă aveau o barcă rapidă şi păreau să ştie ce făceau. Ştii, unchiule, cred că vor să vadă răsăritul de undeva dintr-un loc pitoresc. Un bărbat şi o femeie... Ce romantic, nu-i aşa?

– Foarte romantic, într-adevăr, încuviinţă Roski. Scumpa mea, nu-mi place să te ştiu pe străzi la ora asta tîrzie. Întoarce-te acasă şi mai stăm de vorbă mîine.

– Aşa o să fac, promise ea. Noapte bună.

Gînditor, Orlov îi înapoie căştile operatorului şi îi mulţumi, în vreme ce Roski şi le scotea şi el. Colonelul îl urmă pe general în biroul său, afişînd o expresie încruntată. Deşi mesajul fusese auzit de toţi cei aflaţi în încăpere, Orlov nu voia să discute în public opţiunile pe care le aveau. „Cîrtiţele" puteau fi ascunse oriunde.

– Chiar că sînt îndrăzneţi, rosti Roski furios, după ce uşa fu închisă. Să vină cu barca...

– Vina ne aparține, fiindcă nu-i luăm pe finlandezi în serios, spuse Orlov, așezîndu-se pe colțul biroului. Întrebarea care se pune e următoarea: îi lăsăm pe cei doi să intre sau îi oprim în golf?

– Să-i lăsăm să pună piciorul în Rusia? exclamă Roski. Niciodată! Îi urmărim prin satelit și îi oprim de îndată ce intră în apele noastre teritoriale.

Privea în gol, pe deasupra lui Orlov, ca și cum ar fi gîndit cu voce tare și nu s-ar fi aflat în fața unui ofițer superior.

– Procedura standard ar fi să-i bombardăm de la bordul unor șalupe de pescuit, dar nu cred că e cazul să-l sfidăm deschis pe ministrul Niskanen. Nu, voi cere marinei să trimită submarinul radioghidat de la Terminalul Marin de pe Insula Gogland. O coliziune măruntă... raportăm pierderi de partea noastră și dăm vina pe finlandezi, încheie el.

– Vorbești de o procedură standard, interveni Orlov. Dar repet: ce-ar fi să-i lăsăm să intre?

Roski își aținti privirea asupra generalului. În ochii acestuia nu se mai citea entuziasmul, ci furia.

– Domnule general, pot să vă pun o întrebare?

– Desigur.

– Chiar aveți intenția să mă contraziceți de fiecare dată?

– Da, atunci cînd tactica și ideile dumitale vin în contradicție cu mandatul primit de acest Centru, spuse Orlov. Misiunea noastră este de a aduna informații. Uciderea celor doi agenți și compromiterea posibilității lui Niskanen de a trimite alții constituie exact contrariul. Alți agenți îi vor urma pe aceștia doi, dacă nu prin Finlanda, atunci prin Polonia sau Turcia. Crezi că ne putem permite să ne risipim resursele, pîndind la toate granițele? N-ar fi mai bine să aflăm mai multe despre modul în care operează și să încercăm să-i determinăm să lucreze în folosul nostru?

Cît timp Orlov vorbise, expresia lui Roski se transformase din plictiseală în furie. Cînd generalul își încheie ideea, adjunctul său își ridică ostentativ mîneca și se uită la ceas.

– Se pare că agenţii speră să ajungă înaintea zorilor, adică peste aproximativ patru ore. Mă veţi informa pînă atunci în legătura cu hotărîrea pe care veţi crede de cuviinţă s-o luaţi.

– Vreau să ştiu de ce resurse dispunem pentru a-i urmări şi dacă omul pe care l-a prins Pagodin la Moscova ne-ar putea ajuta cumva, spuse Orlov.

Telefonul zbîrnîi. Orlov întinse mîna şi mută convorbirea pe difuzor, din dorinţa de a-l mai îmblînzi pe Roski. Dar, indiferent dacă acesta simţea sau nu recunoştinţă, nu se strădui s-o arate.

– Da?

– Sînt Zilaş, domnule. Acum aproximativ nouăzeci de minute am interceptat un apel mai degrabă ciudat, de la Washington.

– În ce sens, ciudat? vru să afle Orlov.

– Era un mesaj codat adresat unui avion aflat în zbor de la Berlin către Helsinki, explică Zilaş. Caporalul Ivaşin a ordonat supravegherea prin satelit a avionului. Deşi se pare că traseul urmat prevedea, în mod intenţionat, zborul sub plafonul gros de nori, am reuşit să aruncăm cîteva priviri edificatoare în zonele de cer senin traversate de acesta. Aeronava e un Il-76T.

Orlov şi Roski schimbară priviri mirate. Deocamdată duşmănia dintre ei fusese dată uitării.

– Unde se află acum avionul? întrebă Orlov.

– A aterizat la Helsinki, domnule.

Roski se aplecă spre microfon.

– Zilaş, i-aţi văzut numărul de identificare?

– Nu, domnule colonel, dar e un Il-76T, sîntem absolut siguri.

– Traficul aerian e intens zilele astea, i se adresă Orlov lui Roski. Unul dintre piloţi ar putea să profite pentru a dezerta.

– Îmi vin în minte două variante, sugeră Roski. Echipa pe care a urmărit-o Valia ar putea fi doar o păcăleală menită să ne distragă atenţia de la o altă operaţiune, mai importantă; pe de altă parte, se prea poate ca americanii să desfăşoare concomitent două operaţiuni diferite, avînd ca bază Finlanda.

Orlov încuviinţă.

– Vom şti mai multe de îndată ce avionul Il-76T va decola din nou şi vom vedea încotro se îndreaptă, spuse el. Zilaş? Continuă să urmăreşti avionul şi anunţă-mă imediat ce se iveşte ceva nou.

– Am înţeles, domnule.

Orlov închise telefonul, iar Roski făcu un pas spre el.

– Domnule general...

– Da? făcu Orlov, ridicîndu-şi privirea.

– Dacă avionul intră în spaţiul aerian sovietic, cei din Forţele Aeriene vor dori să-l doboare, aşa cum au procedat cu avionul companiei coreene. Ar trebui să-i avertizăm.

– Sînt întru totul de acord, acceptă Orlov. Deşi, avînd în vedere zidul radar şi restul sistemelor de prealarmare, o asemenea încercare ar echivala cu o sinucidere.

– În împrejurări obişnuite, da, spuse Roski. Dar, avînd în vedere creşterea intensităţii traficului aerian militar din ultimele zile, nu m-ar surprinde dacă aeronava ar încerca pur şi simplu să se strecoare printre aparatele noastre şi să se piardă cine ştie încotro.

– Punct lovit, remarcă Orlov.

– Cum rămîne cu barca? întrebă Roski. Sîntem obligaţi să-i informăm pe cei de la marină...

– Ştiu foarte bine ce obligaţii avem, i-o reteză Orlov. Dar barca e a noastră, domnule colonel. Lasă-i să debarce şi spune-mi exact ce anume au de gînd să facă.

Roski se pleoşti.

– Am înţeles, domnule, rosti el, salutînd fără entuziasm.

– Domnule colonel, încă ceva...

– Da, domnule?

– Fă tot ce-ţi stă în putinţă pentru ca echipajul bărcii să nu păţească nimic. Repet: tot ce-ţi stă în putinţă. Nu vreau să mai pierdem şi alţi agenţi inamici.

– Întotdeauna fac tot ce-mi stă în putinţă, domnule, spuse Roski, salutînd încă o dată şi îndreptîndu-se spre ieşire.

36

Marţi, ora 0:26, Helsinki

Cartierul Portului Sudic din Helsinki era vestit nu numai datorită aglomeratei pieţe din vecinătatea Palatului Prezidenţial, ci şi graţie traversărilor cu vaporul pînă pe Insula Suomenlinna, care se organizau de mai multe ori pe zi. Cuibărită la intrarea în port, impunătoarea insulă mai era numită şi „Gibraltarul Nordului“ şi adăpostea un amfiteatru în aer liber, un muzeu militar şi un măreţ castel construit în secolul al optsprezecelea. Seurasaari, insula vecină, era legată de continent printr-un pod, pe ea înălţîndu-se Stadionul Olimpic care găzduise Olimpiada din 1952.

Noaptea cele două repere nu erau decît nişte siluete întunecate profilate pe bolta înstelată. Dar chiar dacă s-ar fi putut vedea mai bine, Peggy James n-ar fi stat să le admire. Maiorul Aho îi încredinţase un automobil şi îi dăduse indicaţii precise. La cincisprezece minute după plecarea maiorului către aeroport în compania a doi dintre subalterni, Peggy urcase la volan şi îl dusese pe soldatul George în port, la şalupa care avea să-i ducă la Kotka, de unde aveau să se îmbarce la bordul submarinului. Nu avea nici timp, nici chef să admire peisajul. În minte avea un singur gînd: să ajungă la Sankt Petersburg. Pentru ea conta doar

să ducă la bun sfîrşit misiunea întreruptă a lui Keith Fields-Hutton. Găsirea şi uciderea persoanei sau persoanelor care erau răspunzătoare de moartea acestuia erau de-abia pe locul doi pe lista ei de priorităţi, dar era pregătită să o facă fără şovăire, în cazul în care s-ar fi ivit ocazia.

Şalupa era un Larsen Cabrio 280, cu o carenă zveltă. După ce rostiră parola şi primiră răspunsul corect, cei doi urcară la bordul navei lungi de nouă metri. Aşezîndu-şi cu grijă rucsacul între picioare, Peggy luă loc alături de George şi, la puţin timp după aceea, nava se pierdu în noapte. Cei doi agenţi îşi petrecură cea mai mare parte a celor nouăzeci de minute ale călătoriei memorînd planul Ermitajului şi traseul pe care urmau să-l parcurgă între locul debarcării şi ţinta lor, muzeul. Conform planului pe care îl puseseră la punct fata şi maiorul Aho înaintea sosirii lui George, minisubmarinul urma să-i lase într-o barcă pneumatică în apropierea Parcului Sudic din Leningrad, la doar cîteva staţii de autobuz de muzeu. Într-un fel, tînăra prefera această mascaradă unei debarcări subacvatice pe timp de noapte. Autorităţile străine erau mai degrabă înclinate să dea crezare poveştilor scornite drept acoperire pentru operaţiunile desfăşurate pe timp de zi, deoarece puţini agenţi cutezau să încerce aşa ceva.

Minisubmarinul era adăpostit într-o dană acoperită, fără ferestre, care se deschidea spre golf. Peggy ar fi preferat să plece cu avionul, să sară cu paraşuta şi să-şi paraşuteze echipamentul şi barca de cauciuc în apropierea zonei-ţintă. Dar săriturile în apa rece ca gheaţa erau mult prea periculoase, mai ales noaptea. Dacă, din întîmplare, unul dintre ei ar fi amerizat prea departe de barcă, risca moartea prin hipotermie, dacă nu reuşea să găsească la timp ambarcaţiunea. Pe de altă parte, saltul ar fi putut deteriora echipamentul delicat şi nu-şi puteau permite aşa ceva.

După ce îşi prezentară fotografiile, cei doi agenţi fură lăsaţi să intre înăuntrul hangarului. Cel care le deschisese era un tînăr îmbrăcat în pulover şi pantaloni bleumarin închis, cu un chip pătrăţos şi bărbia adînc despicată. Părul blond îi era tuns aproape la zero. Un alt bărbat se ivi din întuneric. Aprinse lanterna şi o aţinti spre cei doi agenţi, îndreptîndu-şi în acelaşi timp pistolul

asupra lor. Peggy își feri ochii de raza orbitoare, cît timp cel dintîi compara fotografiile cu copiile lor, care fuseseră trimise mai devreme prin fax, purtînd antetul Palatului Prezidențial.

– Noi sîntem, spuse Peggy nerăbdătoare. Cine altcineva credeți că ar fi dispus să se recunoască în pozele alea oribile?

Bărbatul îi întinse faxurile și pozele tovarășului său, care aplecă fasciculul lanternei pentru a le studia. Peggy îi văzu chipul colțuros, cioplit parcă dintr-o bucată de stîncă. În sfîrșit, tipul încuviință și li se adresă noilor veniți.

– Sînt căpitanul Rydman, iar acesta este cîrmaciul Osipow. Vă rog să mă urmați.

O luă înainte pe pasarela care dădea ocol bazinului întunecat, urmat de Peggy și de soldatul George. Celălalt venea în urma lor, la cîțiva pași distanță.

Trecură pe lîngă cîteva șalupe de patrulare ce se legănau încet pe valurile mici și se opriră în dreptul unor trepte, la colțul danei. Aici, săltînd ușor pe apă, se afla submarinul. Micuța ambarcațiune era legată de trepte printr-o pasarelă îngustă, de aluminiu. Chepengul era deschis, dar dinăuntru nu răzbătea nici o lumină. În drum spre Finlanda, Peggy citise un mic dosar documentar despre minisubmarine și aflase că, o dată la șase luni, acestea erau ridicate deasupra apei cu niște scripeți și se desfăceau în două, precum găoacea unui ou, partea propulsoare fiind despărțită de botul teșit, pentru verificări. Cilindrul de oțel, lung de numai cincisprezece metri, putea transporta patru pasageri, la o viteză maximă de nouă noduri. Călătoria pînă la Sankt Petersburg avea să dureze pînă în jurul orei două la prînz, ora locală, interval care includea și o ieșire la suprafață, după șase ore de drum, pentru înălțarea catargului de inducție, încărcarea acumulatorilor și refacerea rezervelor de aer.

Peggy nu suferea de claustrofobie. Măsurînd însă din priviri ambarcațiunea care semăna cu un termos uriaș, avînd capacul sudat deasupra, știu că următoarele zece ore nu aveau să semene deloc cu o croazieră confortabilă. Peggy desluși în cabina întunecată trei scaune și un loc strîmt la pupa, care ar fi putut

permite aşezarea a încă unui scaun. Se întrebă unde avea să şadă căpitanul.

Osipow coborî treptele în întuneric şi apăsă pe un comutator. Interiorul „micului tîlhar“ fu scăldat într-o lumină palidă, iar cîrmaciul îşi ocupă locul în faţa pupitrului de comandă, de fapt o proeminenţă cuprinzînd o manşă pentru direcţionare şi comutatorul pilotului automat menit să menţină adîncimea şi azimutul. Alături se aflau o pompă folosită pentru eliminarea apei ce se strîngea prin condensare în cabina strîmtă şi mînerul care comanda lansarea minelor portuare. După ce Osipow se convinse că motorul, instalaţiile şi ventilaţia funcţionau la parametrii normali, Rydman îi făcu semn lui George să-şi ocupe locul.

– Mă simt ca un pumn de maimuţă, comentă George, contorsionîndu-se pentru a intra în submarin, cu pieptul bombat în sus şi cu picioarele înainte, agăţat cu mîinile de marginea chepengului.

– Aha, aşadar ai mai fost pe mare, rosti Osipow, cu un glas nazalizat, de o stranie muzicalitate.

– Da, acasă, răspunse George, întinzînd o mînă ca să o ajute pe Peggy. Am cîştigat odată un concurs, legînd cel mai rapid un „pumn“ la capătul unui odgon.

„Pumnul de maimuţă“ era un nod marinăresc decorativ ce se lega la capătul parîmelor, îi explică el fetei, după ce aceasta îşi ocupă la rîndul ei locul.

– Se înnădeşte în jurul unei greutăţi, dar se lasă un capăt destul de lung pentru a-l putea strînge bine, completă fata.

Îl privi pe George drept în ochi, în lumina slabă din interiorul cabinei.

– Ai un talent deosebit în a mă subestima, soldat. Sau aşa obişnuieşti să te porţi cu toate femeile?

George se aşeză mai comod pe scaunul tapiţat cu vinilin şi ridică din umeri, vrînd parcă să minimalizeze greutatea acuzaţiei.

– Eşti cam sensibilă, doamnă James. Dacă domnul căpitan n-ar fi înţeles ceva, i-aş fi explicat cu plăcere şi dumnealui despre ce vorbeam.

Rydman îi întrerupse nerăbdător:

– Dați-mi voie să vă explic eu acum *amîndurora* cum stau lucrurile. Avem efectivul redus; în mod normal, ar fi trebuit să luăm cu noi și un electrician care să supravegheze funcționarea motorului și a instalațiilor auxiliare. Dar nu e loc destul. În concluzie, aș aprecia foarte mult dacă nu mi-ați distrage atenția.

– Îmi pare rău, domnule, se scuză George.

În loc să coboare în cabină, căpitanul rămase cocoțat în micul turn al submarinului și închise chepengul. Se postă cu picioarele depărtate pe un inel cu o lățime de cincisprezece centimetri care înconjura turnul strîmt. Cînd Osipow îl anunță că etanșarea chepengului era perfectă, fapt confirmat de aprinderea unei luminițe roșii lîngă butonul pilotului automat, Rydman testă periscopul, rotindu-l cu trei sute șaizeci de grade și dînd ocol inelului, cu pași mărunți. Între timp, li se adresă pasagerilor:

– În prima parte a traversării, care va dura aproximativ două ore, vom călători cu o viteză medie de opt noduri. Cînd vom ajunge în apropierea Insulei Moșcinîi, care aparține rușilor, ne vom scufunda. Din momentul respectiv, conversațiile vor fi reduse la minimum și vor fi purtate numai în șoaptă. Rușii au instalații mobile de detectare pasivă de tip sonar acolo, dar și de-a lungul coastei. Fiindcă acestea nu emit semnale proprii, precum sonarele active, ci se mulțumesc să capteze sunetele emise de alții, nu vom ști dacă sîntem sau nu auziți. Putem să ne strecurăm fără să fim detectați, dar păstrarea unei tăceri absolute nu ne poate fi decît de ajutor.

– De unde vom ști dacă am fost detectați? întrebă Peggy.

– Explozibilele lansate de navele pazei de coastă sînt destul de greu de ignorat, spuse Rydman. În cazul ăsta, vom fi nevoiți să ne scufundăm și mai adînc și să ne întoarcem.

– Cît de des se întîmplă așa ceva? întrebă ea, iritată de lipsa unei certitudini.

În mod normal, agenții operativi erau obligați să-și cunoască echipamentul și ținta la fel de bine cum își cunoșteau propria casă sau propriul automobil. Serviciul DI6 se implicase însă pe neașteptate în această acțiune, astfel încît nu mai fusese timp decît pentru a strînge puținul material documentar pe care îl

parcursese în avion. Iar acesta nu conţinea mare lucru despre operaţiunile desfăşurate de finlandezi în golf. De obicei, agenţii pătrundeau pe teritoriul rusesc sub înfăţişarea unor turişti.

Rydman răspunse la întrebarea fetei:

– S-a întîmplat de trei ori în zece misiuni, deşi nu am pătruns niciodată foarte departe în apele ruseşti. Evident, de data asta va fi cu totul altceva. Nu ne vom strecura însă în apele inamicului total neprotejaţi. Maiorul Aho va trimite un elicopter în larg, pentru a lansa cîteva sonobalize de-a lungul traseului nostru. Semnalele emise de acestea vor fi monitorizate de la Helsinki şi, în cazul în care vreo navă de-a ruşilor se va apropia de noi, ea va apărea pe harta domnului Osipow.

Osipow le arătă ecranul circular, avînd diametrul unei farfurioare, montat în dreapta consolei de comandă. Acesta afişa o hartă generată de un calculator.

Sfîrşind de verificat periscopul, Rydman desfăcu un scaun pliant montat în partea anterioară a turnului şi se aşeză. Aplecîndu-se, rosti în ţeava catargului de inducţie, care slujea şi drept pîlnie sonoră către cîrmaci:

– Sîntem gata de drum, domnule Osipow.

Cîrmaciul puse motorul în funcţiune; elicele începură să se învîrtă fără prea mare zgomot. Imediat după aceea stinse luminile din cabină, lăsînd aprinse doar cele două faruri de la prova. Minisubmarinul se cufundă în beznă.

Peggy se întoarse şi privi pe hubloul minuscul aflat pe partea ei. Doar cîteva bule de aer create de rotirea elicei de la prova se iviră pentru o clipă, lăsate în urmă de submarinul care înainta încet spre ieşire. Bezna de afară părea că-i rînjeşte în faţă şi ochii fetei se umeziră.

Trebuie să te stăpîneşti, îşi spuse ea. Era nevoită să-şi stăpînească nemulţumirea, frustrarea, furia.

De-ar fi fost doar moartea lui Keith... L-ar fi jelit şi-apoi şi-ar fi văzut de viaţa ei, cu mare greutate, dar avînd un ţel. Acum însă îşi dădea seama că viaţa ei nu avea nici o ţintă deşi încercase să reprime acest sentiment vreme de ani de zile, înăbuşindu-l în subconştient. Pricepea acum că împlinise treizeci şi şase de ani şi că

alesese un mod de viaţă care nu-i permitea decît în mică măsură să se autoîmplinească. Îi fusese dat să trăiască momentele în care ţara pe care o slujea îşi pierdea elanul şi independenţa cucerite pe vremea lui Margaret Thatcher, în timp ce demnitatea îi era călcată în picioare de o monarhie meschină. La ce slujiseră toţi anii de sacrificii şi trudă, la ce slujise moartea iubitului ei? Continuase pe această cale din inerţie şi datorită legăturii ei cu Keith.

Ce se va întîmpla acum, cînd Anglia e pe cale să devină un satelit al Comunităţii Europene? se întrebă ea. Şi nu un membru respectat, gata să cadă la pace cu nemţii, aşa cum procedaseră francezii, capabil să-şi menţină credinţa şi avîntul chiar şi în condiţiile unui colaps industrial, precum cel prin care trecuseră spaniolii, nehotărît să schimbe guvern după guvern, cum se întîmpla la italieni. *La ce bun am trăit, la ce bun continuu să trăiesc?*

– Doamnă James?

Şoapta soldatului George părea să vină dintr-o altă lume. Reveni cu gîndul în cabina minisubmarinului.

– Da?

– Ne aşteaptă zece ore de drum, şi e prea întuneric ca să studiem hărţile, spuse George. Vă deranjează dacă vă rog să începem acel curs-fulger de limba rusă?

Peggy privi chipul tînăr şi nerăbdător al lui George. *De unde-şi extrage entuziasmul?* se miră ea. Reuşi să-i zîmbească pentru întîia oară şi spuse:

– Nu mă deranjează deloc, ba dimpotrivă. Să începem aşadar cu întrebările de bază.

– Care ar fi acestea?

– *Kak?, Şto? şi Pacemu?* rosti ea, lent.

– Ce înseamnă astea?

Peggy zîmbi din nou.

– „Cum?“, „Ce?“ şi, cea mai importantă, „De ce?“

37

Marţi, ora 2:30, frontiera ruso-ucraineană

Operaţiunea Barbarossa fusese cea mai amplă ofensivă militară din istoria omenirii. La 22 iunie 1941, trupele germane invadaseră Rusia, încălcînd astfel tratatul de pace încheiat între sovietici şi nazişti. Obiectivul acestora era: cucerirea Moscovei înainte de venirea iernii. Hitler trimisese 3,2 milioane de soldaţi, grupaţi în 120 de divizii, împotriva celor 170 de divizii ruseşti, răspîndite pe o arie de 2300 de kilometri, de la coastele Balticii la ţărmurile Mării Negre.

În timp ce diviziile blindate de Panzere forţau retragerea ruşilor cu o viteză incredibilă, cei din Luftwaffe îşi spulberaseră adversarii lipsiţi de experienţă şi prost antrenaţi. Ca un prim rezultat al acestui *Blitzkrieg*, ţările baltice fuseseră cucerite fără mari probleme. Bilanţul pagubelor produse de nazişti se dovedise de-a dreptul catastrofal. Pînă în noiembrie, agricultura, industria, transportul şi centrele de comunicaţii ruseşti fuseseră în mare parte distruse. Peste 2 milioane de soldaţi ruşi căzuseră prizonieri. Trei sute cincizeci de mii fuseseră ucişi, iar numărul dispăruţilor se ridicase la trei sute şaptezeci şi opt de mii. Cifra răniţilor fusese de aproximativ un milion. Numai în timpul

asediului Leningradului, își pierduseră viața 900.000 de civili. De-abia în ultimele zile ale lui decembrie, rușii înfrînți, dar rezistenți – ajutați de frigul de –20° C care sfărîma tălpile bocancilor trupelor germane, le congela echipamentul și le submina moralul – reușiseră să ducă la bun sfîrșit cu succes primul contraatac. Ca un rezultat al acestei contraofensive, Moscova scăpase necucerită.

În cele din urmă, operațiunea Barbarossa se dovedise un dezastru pentru Germania nazistă. Însă ea îi învățase pe ruși o lecție importantă: era de preferat să porți un război ofensiv în loc de unul de apărare. Pe parcursul următorilor patruzeci de ani, armata rusă crescuse și se dezvoltase, urmărind cu fanatism un singur scop: posibilitatea de a lansa și susține un război ofensiv. Generalul Mihail Kosigan formulase astfel acest deziderat, adresîndu-se ostașilor săi: „să purtăm următorul război mondial, dacă acesta va veni, pe teritoriul altui stat". În acest scop, misiunile comandanților unităților din primul eșalon tactic cuprindeau trei imperative, vizînd distrugerea sau capturarea soldaților inamici și a echipamentului, precum și preluarea și menținerea controlului asupra teritoriului inamic: misiunea imediată, misiunea implicită și misiunea rezultantă. În cadrul limitelor acestora, regimentele primeau adeseori misiuni la ordin, ale căror obiective trebuiau atinse într-un interval anume de timp, nici o scuză nefiind acceptată pentru un eventual și nedorit eșec.

Indiferent dacă fusese vorba de Ungaria în 1956, de Cehoslovacia în 1968, de Afganistan în 1979 sau de Cecenia în 1994, Moscova se bazase pe armată, nu pe diplomație, pentru a rezolva problemele apărute în propria ogradă. Principiile de bază ale îndeplinirii unei misiuni erau surpriza, anticiparea neașteptatului și crearea acestuia. Adeseori, eforturile strategice erau răsplătite, dar alteori nu. Devotamentul rămînea însă același, indiferent de rezultat, iar ministrul de interne Doghin știa asta. Mai știa, de asemenea, că mulți comandanți rușii tînjeau după o șansă de a-și răscumpăra eșecul celor nouă ani de război sîngeros din Afganistan și îndelungata și costisitoarea operațiune de eliminare a rebelilor ceceni.

Venise timpul să li se acorde o şansă. Mulţi dintre oamenii săi fuseseră transferaţi la graniţa dintre Rusia şi Ucraina, unde, spre deosebire de Cecenia şi Afganistan, nu aveau să aibă de înfruntat armatele rebelilor şi gherilele de partizani. Acest război, această iniţiativă, aveau să fie cu totul diferite.

La 0 şi 30 de minute, ora locală, în Przemysl, Polonia, la mai puţin de optsprezece kilometri de graniţa cu Ucraina, o explozie zgudui clădirea cu două etaje ce adăpostea sediul local al Partidului Comunist Polonez. Doi ziarişti care pregăteau ediţia bisăptămînalului *Obywatel – Cetăţeanul* – fură sfîşiaţi în bucăţi, rămăşiţele lor fiind răspîndite în copacii din împrejurimi, în vreme ce sîngele şi cerneala stropeau cei doi pereţi rămaşi în picioare, iar mirosul cărnii pîrlite se amesteca în mod sinistru cu acela al hîrtiei arzînde. Cîteva minute mai tîrziu, simpatizanţii comunişti se aflau deja în stradă, protestînd împotriva atacului şi devastînd sediul poliţiei şi poşta. Un depozit de muniţii fu bombardat cu cocteiluri Molotov şi sări în aer, ucigînd un soldat. La ora 0 şi 46 de minute, primarul localităţii telefonă la Varşovia, cerînd sprijin militar pentru potolirea răzmeriţei. Apelul fu interceptat şi transcris simultan de o staţie militară de spionaj de la Kiev, fiind transmis imediat preşedintelui Vesnik.

La 2 şi 49 de minute, preşedintele Vesnik îi telefonă generalului Kosigan, cerîndu-i ajutorul pentru stăvilirea a ceea ce părea a fi o „situaţie încordată" la graniţa dintre Polonia şi Ucraina. La 2 şi 50 de minute, 150000 de soldaţi ruşi intrau în Ucraina, trecînd graniţa cu începere din nord, de la străvechiul oraş Novgorod şi pînă la centrul administrativ Voroşilovgrad, în sud. Infanteria, regimentele motorizate de puşcaşi, diviziile de tancuri, batalioanele de artilerie şi escadroanele aviaţiei înaintau într-un ritm înfricoşător, fără să arate măcar un semn al dezordinii caracteristice comportamentului slab, care marcase ofensiva cecenă sau retragerea din Afganistan.

La Moscova, la ora 2, 50 de minute şi 30 de secunde, Kremlinul recepţionă o comunicare urgentă de la Kiev, din partea preşedintelui Vesnik, prin care acesta solicita trimiterea de trupe

care să ajute forțele ucrainene în protejarea celor cinci sute de kilometri de graniță pe care Ucraina îi împărțea cu Polonia.

Președintele rus Kiril Janin fu trezit, pus la curent și, în mod cert, prins pe nepregătite de cererea omologului său. Chiar înainte însă să fi ajuns la Kremlin, pe cînd se afla încă în mașină, Janin primi un nou telefon, cu un alt mesaj din partea președintelui ucrainean. Pe măsură ce acesta îi era citit, conținutul său îl surprinse chiar mai mult decît cel al primului mesaj:

> *Mulțumesc pentru intervenția promptă. Sosirea la timp a forțelor conduse de generalul Kosigan nu numai că va împiedica declanșarea panicii în rîndurile populației, ci va reafirma totodată tradiționalele legături existente între Rusia și Ucraina. L-am instruit pe ambasadorul Rozevna să informeze Națiunile Unite și pe Secretarul General Brophy că intervenția s-a făcut cu acordul și la cererea noastră expresă.*

În mod obișnuit, mustața deasă și sprîncenele dese dădeau feței ovale a lui Janin un aspect părintesc, chiar jovial. Acum însă sprîncenele îi erau zburlite, ochii negri îi aruncau flăcări, iar gura mică era schimonosită și cu buzele tremurînde.

Se întoarse spre secretara sa, Larisa Șaktur, o brunetă între două vîrste îmbrăcată elegant, într-un taior care îi dădea înfățișarea unei femei de afaceri din Occident. Îi ceru să-i facă legătura cu generalul Kosigan. Larisa nu reuși să-l obțină decît pe generalul Leonid Mavik, ofițerul superior care răspundea de coordonarea operațiunilor comune ale Forțelor Aeriene și diviziilor de blindate ale Armatei. Mavik o informă că generalul Kosigan ordonase păstrarea strictă a tăcerii pe calea undelor pe toată durata marșului, consemn care avea să fie ridicat numai după ce trupele aveau să-și ocupe pozițiile de dizlocare.

– Domnule general Mavik, vă sun din partea președintelui, protestă secretara.

– Sînt convins, în acest caz, că domnia sa va înțelege necesitatea măsurilor de securitate impuse, în condițiile în care

onorăm pactul de apărare a unei republici din cadrul Comunității Statelor Independente.

Generalul își ceru scuze, pretextînd îndatoriri presante, și închise telefonul. Președintele și secretara sa rămaseră perplecși, ascultînd zgomotul de fond al motorului limuzinei.

Janin privi afară pe geamul blindat fumuriu, înspre spiralele întunecate ale Kremlinului, ce se profilau pe cerul acoperit de nori cenușii.

Răsuflînd adînc, pentru a se calma, președintele rosti:

– Cînd eram tînăr, am reușit să fac rost de un exemplar din cartea Svetlanei Stalin despre tatăl ei. Ai citit-o?

– Da, confirmă Larisa. A fost multă vreme interzisă.

– Exact. A fost interzisă, deși nu era deloc blîndă cu un om care căzuse în dizgrație, cu un neom, mai exact. Ceva din cele scrise de ea despre Stalin mi s-a întipărit în memorie. Spunea că, spre sfîrșitul anilor '30, tatăl ei intrase într-un stadiu pe care ea îl numea „al maniei persecuției". Pentru el, dușmanii erau pretutindeni. A izgonit din armată și a întemnițat peste cincizeci de mii de ofițeri. A ucis mai mulți colonei și generali decît au reușit nemții să ucidă de-a lungul întregului război.

Președintele trase aer în piept, apoi expiră lent.

– Mă sperie gîndul, Larisa, că se prea poate ca Stalin să nu fi fost chiar atît de nebun sau paranoic cum s-a crezut.

Femeia îi strînse mîna în semn de încurajare, în vreme ce BMW-ul negru cotea pe Kalinin Prospekt, îndreptîndu-se spre aripa vestică a Kremlinului, prin Poarta Sfintei Treimi.

38

Marţi, ora 3:05, deasupra Mării Barents

Aparatul Il-76T ateriză la Helsinki cu puţin înaintea miezului nopţii, iar echipa Forţei de Impact, echipamentul pentru temperaturi scăzute şi întregul arsenal se aflau la bord. Arsenalul era alcătuit din patru containere încărcate cu arme şi explozibili, frînghii şi echipament de alpinism, măşti de gaze şi ustensile medicale. La o jumătate de oră după ce urcaseră la bord, avionul îşi terminase realimentarea cu combustibil şi îşi lua din nou zborul.

Faza iniţială a zborului purtase avionul spre nord-est, deasupra Finlandei, apoi spre est, către Marea Barents şi un alt fus orar, de-a lungul coastelor nordice ruseşti, pînă la limita sudică a Oceanului Arctic.

Locotenent-colonelul Squires stătea cu ochii închişi, dar nu dormea. Nu era un obicei sănătos, ştia asta: nu putea să doarmă, dacă nu ştia încotro se îndrepta şi de ce. Ştia că instrucţiunile aveau să sosească de la Centrul de Comandă din clipă în clipă, deoarece se aflau către sfîrşitul planului de zbor convenit, acolo unde Marea Barents întîlnea Marea Peciora. Totuşi, îl irita faptul că nu avea un obiectiv limpede asupra căruia să-şi concentreze

atenția. Cît timp zburaseră deasupra Atlanticului, avusese destul timp pentru a se gîndi la Sankt Petersburg și la ce-i aștepta acolo. Acum misiunea aceea îi fusese încredințată soldatului George, iar Squires nu mai avea nici o țintă. În astfel de situații, ofițerul obișnuia să joace în minte un joc, pentru a nu se gîndi la soția și fiul său și la ceea ce avea să se întîmple cu ei, dacă urma să fie ucis în misiune.

Jocul se numea „Ce caut aici?" Alegea unul sau două cuvinte potrivite, își explora în profunzime conștiința și, pe baza cuvintelor, încerca să înțeleagă de ce îi plăcea atît de mult să facă parte din Forța de Impact.

Prima oară cînd îl jucase, aflîndu-se în drum spre Cape Canaveral, pentru a afla cine pusese o bombă la bordul navetei spațiale, ajunsese la concluzia că se afla acolo pentru a apăra *America;* nu doar fiindcă îi plăcea să trăiască acolo, ci și fiindcă energia și idealurile națiunii sale făceau lumea să meargă înainte. Dacă America ar fi încetat să existe, Squires era convins că, dintr-o comunitate a statelor autonome aflate într-o concurență benefică, planeta s-ar fi transformat într-un cîmp de bătălie pentru dictatorii care ar fi vrut s-o conducă.

A doua oară cînd jucase acest joc, se întrebase în ce măsură *vioiciunea* și *provocarea* stîrnită de viața pe care o ducea fuseseră factori hotărîtori în hotărîrea sa de a o alege. Ajunsese la concluzia că acestea jucaseră un rol major, cu atît mai mult cu cît miza aflată în joc era mult mai mare decît cea a unui meci de fotbal, de pildă, riscul de a pierde fiind mare atît pentru sine, cît și pentru întreaga națiune. Dar nu cunoscuse nici o altă senzație care să-i dea mai multă putere și care să-l întărîte mai mult decît punerea la încercare a talentelor și încrederii în sine, în condiții care pe alții i-ar fi făcut să înghețe de spaimă, să bată în retragere sau măcar să șovăie înainte de a se arunca în luptă.

Azi, tot întrebîndu-se de ce nu mai telefonau Mike Rodgers sau Bob Herbert, îi veni în minte o întrebare pusă de Liz Gordon, psihologul Centrului de Comandă, atunci cînd îi luase interviul pentru ocuparea postului.

Ce părere ai despre spaima împărtășită? îl întrebase ea.

Îi răspunsese că spaima şi puterea erau două senzaţii care se îmbinau în orice individ, şi că o echipă bună – dar mai ales un bun conducător – trebuia să fie capabilă să echilibreze balanţa lor la un nivel acceptabil.

Vorbeşti despre putere şi frică, spusese Liz. *Te-am întrebat despre spaima împărtăşită. Gîndeşte-te. Ai tot timpul.*

Se gîndise, apoi spusese: *Bănuiesc că ne împărtăşim spaima fiindcă e produsă de ceva care ne ameninţă pe toţi, în opoziţie cu curajul, care depinde de fiecare în parte.*

Fusese naiv, iar Liz îl lăsase în pace. Acum, după trei misiuni, Squires înţelegea că *spaima împărtăşită* nu se cerea a fi neapărat depăşită. Ea constituia un mijloc de sprijin reciproc, care îi unea pe indivizii cu un trecut şi un intelect oricît de diferit într-un unic organism inseparabil. Ea era cea care îi legase pe membrii echipajului unui bombardier din cel de-al doilea război mondial, pe membrii unui comando de elită sau pe cei ai unui echipaj de poliţie, mai strîns decît orice legătură dintre un soţ şi soţia sa. Ea era cea care făcea ca întregul să însemne cu mult mai mult decît suma părţilor.

În aceeaşi măsură cu patriotismul şi valorile morale comune, spaima împărtăşită era liantul Forţei de Impact.

Squires tocmai îşi propusese să analizeze dorinţa de a vedea lumea ca pe o motivaţie a prezenţei sale în Forţa de Impact, cînd Mike Rodgers îl sună în sfîrşit pe linia protejată a telefonului TAC-Sat. Squires se smulse instantaneu din reverie şi, aşa cum spunea pe vremuri antrenorul său de fotbal, se pregăti să „dea ce avea mai bun în el".

– Charlie, îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi atît de mult, se scuză Rodgers. Am refăcut planul vostru de intervenţie şi te pot anunţa că, de data asta, avem cu-adevărat nevoie de o performanţă demnă de Cupa Mondială. Peste unsprezece ore, după ce veţi fi evitat, în măsura posibilului, intrarea în spaţiul aerian rusesc, echipa ta se va desanta într-un punct situat pe teritoriul Rusiei, la vest de Habarovsk. Bob îi transmite acum pilotului vostru planul de zbor şi coordonatele, şi sperăm că avionul va avea destul timp să pătrundă şi să iasă cu bine, înainte ca

apărarea antiaeriană rusă să-şi dea seama că nu e una dintre aeronavele lor. Ţinta voastră este o garnitură de tren formată din patru vagoane plus locomotiva, pe ruta expresului Transsiberian. În cazul în care încărcătura e alcătuită din droguri, valută, aur sau arme, aveţi misiunea să o distrugeţi. Dacă e vorba de arme nucleare, obţineţi dovada şi scoateţi-le din funcţiune, dacă puteţi. Sergentul Grey a fost instruit în acest scop. Ai vreo întrebare pînă acum?

– Da, domnule, rosti Squires. În cazul în care e implicat Ermitajul, s-ar putea să avem de-a face cu un transport de opere de artă. Ce facem, dăm foc tablourilor de Renoir şi Gauguin?

– Nu, veni răspunsul, după o scurtă ezitare. Le fotografiaţi şi vă retrageţi.

– Am înţeles.

– Zona de ţintă e o stîncă înaltă de aproximativ treizeci şi cinci de metri, care domină calea ferată. Hărţile topografice necesare vă vor fi trimise prin fax. Veţi coborî în rapel şi veţi aştepta trenul. Am ales această zonă deoarece există aici destui copaci care pot fi doborîţi, precum şi stînci de care vă veţi putea folosi pentru a bloca linia. Preferăm această modalitate, în locul folosirii de explozibil, care ar putea cauza victime. Dacă trenul nu are întîrziere, veţi avea cam o oră la dispoziţie înaintea sosirii lui. Dacă întîrzie, va trebui să-l aşteptaţi. Nu-l lăsaţi să vă scape sub nici o formă, dar evitaţi, pe cît posibil, să le faceţi vreun rău soldaţilor ruşi.

Squires nu fu surprins de acest ultim avertisment: ambasadorii detestau să explice incursiunile ilegale, cu excepţia celor pe care CIA le numea „urgenţe extreme". Deşi fusese antrenat pentru a ucide în orice condiţii – folosind un şiret de la pantofi sau un Uzi – Squires nu fusese niciodată nevoit să o facă şi spera că nu avea să fie nici acum.

– Avionul Il-76T va trebui să continue zborul pînă la Hokkaido pentru a se alimenta, apoi se va întoarce, spuse Rodgers. Totuşi, nu acesta va fi mijlocul vostru de întoarcere. Cînd vă veţi fi încheiat misiunea, veţi semnaliza avionului Il-76T

şi vă veţi îndrepta spre un punct de întîlnire situat la doi kilometri vest de ţintă, la capătul sudic al unui pod.

Asta chiar că era ciudat, îşi spuse Squires. Singurul motiv care l-ar fi putut determina pe Rodgers să nu-i dezvăluie modalitatea de întoarcere era posibilitatea ca ei să fie capturaţi. Nu voia ca ruşii să afle care era această modalitate secretă. Ca şi cum misiunea în sine n-ar fi fost îndeajuns de stimulatoare, misterul spori şi mai mult hotărîrea lui Squires de a reuşi, fie şi numai pentru a-şi satisface curiozitatea dictată de acea parte a creierului oricărui bărbat care se dădea în vînt după maşinăriile ultraperfecţionate.

– Charlie, de data asta e cu totul altceva decît a fost în Coreea de Nord, îl avertiză Rodgers.

Glasul lui avea mai degrabă tonul sfătos al unui prieten, nu fermitatea unui general. Acum, după ce obţinuse atenţia deplină a lui Squires în legătură cu detaliile misiunii, era gata să-i dezvăluie şi imaginea de ansamblu.

– Avem motive să credem că anumite elemente din Rusia intenţionează să acţioneze pentru reclădirea în regim de urgenţă a Imperiului Sovietic. Deşi cei de la Sankt Petersburg sînt, se pare, implicaţi, posibilitatea de a-i impiedica stă în mîinile voastre.

– Am înţeles, rosti Squires.

– Planul este complet, avînd în vedere cîte date şi cît de puţin timp am avut la dispoziţie, urmă Rodgers. Ne aşteptăm însă să obţinem noutăţi în preajma orei H. Îmi pare rău că nu vă pot oferi mai mult.

– E-n regulă, domnule, răspunse Squires. N-am să citez din Tacit şi nici din vreun alt clasic. Am să vă repet ceea ce i-am spus soldatului George cînd ne-am despărţit, la Helsinki. E fraza pe care un personaj din desenele animate, Super Chicken, o rosteşte în situaţiile dificile: „Ştiai că slujba asta e periculoasă, atunci cînd ai acceptat-o!“ Şi noi am ştiut, şi totuşi ne bucurăm că sîntem aici.

Rodgers rîse cu poftă.

– Am încredinţat soarta lumii întregi unui om care citează din desenele animate de sîmbătă dimineaţa. Nu-i nimic, vom face un tîrg. Întoarceţi-vă teferi, iar sîmbătă dimineaţă aduc eu floricelele de porumb şi ne zgîim la desene animate pînă uităm de noi.

– S-a făcut, mai spuse Squires, apoi întrerupse legătura.

Zăbovi cîteva clipe, ca să-şi adune gîndurile, după care se apucă să-şi pună la curent echipa.

39

Marți, ora 3:08, Sankt Petersburg

Timp de o oră și ceva, Serghei Orlov ațipise, stînd pe scaun, în fața biroului, cu coatele odihnindu-se pe brațele scaunului, cu mîinile împreunate pe burtă și cu capul ușor înclinat spre dreapta. Deși soția sa nu prea voia să-i dea crezare că se învățase să doarmă oricînd și oriunde, Orlov susținea sus și tare că nu era vorba de un talent înnăscut. Afirma că, pe vremea cînd se pregătea pentru a deveni astronaut, se obișnuise să fure cîte o jumătate de oră de somn, între lungile ore de antrenamente. Mai mult, se lăuda că „crîmpeiele de odihnă“, cum numea el aceste mici răgazuri de peste zi, îi erau la fel de folositoare ca și cele șase ore de somn din fiecare noapte. În felul acesta, energia și entuziasmul său nu se risipeau, menținîndu-se la același nivel înalt de-a lungul întregii zile.

N-ar fi putut nici în ruptul capului să lucreze așa cum lucra Roski, care nu se lăsa pînă cînd nu punea la punct o problemă. Chiar și acum, cînd locțiitorul său din tura de noapte se afla la post, colonelul nu se îndurase să părăsească Centrul de Comandă.

Orlov era de părere că problemele aveau tendința de a-și găsi parcă de la sine soluțiile după cîte un pui de somn. În timpul ultimei sale ieșiri în spațiu, o misiune comună cu Bulgaria – primul zbor avînd la bord trei cosmonauți, după ce echipajul navei *Soiuz-11* se sufocase în interiorul modulului – Orlov și cei doi coechipieri ai săi încercaseră să cupleze nava lor cu stația orbitală *Saliut-6*. O defecțiune la unul dintre motoare plasase din greșeală nava pe o traiectorie de coliziune cu stația. Turnul de control îi ordonase să-și folosească motorul-rachetă de rezervă pentru a se întoarce imediat pe pămînt. În loc să se supună, Orlov pornise pentru scurt timp motorul de rezervă, îndepărtîndu-se la o distanță sigură de stație. Apoi întrerupsese legătura din căști și, spre disperarea colegilor săi, dormise vreme de cincisprezece minute. După ce se trezise, folosise combustibilul rămas pentru a efectua cuplarea. Deși nu mai rămăsese combustibil pentru a efectua întoarcerea pe pămînt numai cu ajutorul motorului auxiliar, Orlov nu renunțase și, la bordul stației orbitale, reușise să repare defecțiunea motorului principal, salvînd astfel misiunea și, în același timp, onoarea echipei sale, la întoarcerea la Centrul Spațial din Baikonur. Mai tîrziu, cei de pe pămînt îi spuseseră că, după micul pui de somn pe care îl trăsese în momentele critice, bătăile inimii își încetiniseră zbaterea nebunească, revenind la ritmul normal. Din momentul respectiv, în programul de pregătire al cosmonauților fusese introdusă metoda „somnului de recuperare", deși aceasta nu funcționa, în cazul celorlalți, la fel de bine ca în cazul lui Orlov.

Nu dormea niciodată cu scopul de a fugi din calea greutăților pe care le întîmpina, dar, la ora 1 și 45 de minute, cînd reuși în sfîrșit să închidă ochii, Orlov se simți grozav, uitînd pentru acel scurt răgaz de toate grijile. Fu trezit la ora 2 și 51 de minute, atunci cînd asistenta sa, Nina, îl contactă prin pager pentru a-l anunța că era chemat de Ministerul Apărării. Cînd Orlov ridică receptorul, generalul David Ergașev, comandantul Comunicațiilor din cadrul ministerului, îl informă despre mișcările de trupe din Ucraina și îi ceru ca noul Centru de Comandă să ajute la monitorizarea comunicatelor date de restul Europei în legătură

cu acţiunea armatei ruse. Uimit la aflarea veştilor şi întrebîndu-se dacă nu cumva totul era un test pentru a dovedi capacităţile nou înfiinţatului Centru – altfel de ce-ar mai fi fost anunţat? generalul transmise mai departe ordinul ofiţerului responsabil cu telecomunicaţiile, Iuri Marev.

Prin conexiunile de fibre optice cu antenele parabolice de la marginea Sankt Petersburg-ului şi prin liniile proprii implantate în reţeaua telefonică a oraşului, Centrul de Comandă fusese proiectat pentru a monitoriza toate comunicaţiile electronice pornite din teren către Ministerul Apărării. Instalaţiile sale îi permiteau, de asemenea, monitorizarea comunicaţiilor de orice tip care erau adresate sau porneau de la Comandamentul Forţelor Aeriene, al Artileriei, sau de la Amiralitate. Misiunea Centrului era de a împiedica accesul unor persoane străine la aceste linii de comunicaţii, dar putea fi folosit şi ca un soi de dispecerat, pentru distribuirea informaţiilor la alte agenţii guvernamentale.

Sau, pur şi simplu, Centrul putea să asculte toate aceste comunicaţii.

Înainte de a întrerupe legătura cu Marev, Orlov îi ceru să înregistreze toate datele trimise Ministerului Apărării de generalul Kosigan şi de comandamentele corpurilor de armată. Răspunsul lui Marev îl surprinse.

– Dar înregistrăm toate aceste comunicaţii, spuse Marev. Colonelul Roski ne-a ordonat să urmărim mişcările de trupe.

– Şi unde sînt stocate informaţiile?

– În computerul central.

– Prea bine, rosti Orlov, revenindu-şi repede din surpriză. Vreau ca toate informaţiile să-mi apară şi mie pe ecran.

– Am înţeles, domnule, răspunse Marev.

Orlov porni monitorul computerului şi aşteptă. *Al naibii Roski*, îşi zise el. Fie încerca să i-o plătească pentru disputa avută mai devreme, fie era şi el, într-un fel sau altul, implicat, poate împreună cu patronul său, Doghin. În privinţa asta însă, nu putea să facă nimic. Cîtă vreme informaţiile erau stocate în computerul central, fiind accesibile celor din cadrul Centrului şi altor agenţii,

Roski nu era obligat să-i raporteze generalului, nici măcar atunci cînd era vorba de un eveniment de o asemenea amploare.

Aşteptînd, Orlov încercă să înţeleagă situaţia creată, începînd cu surprinzătoarea cerere a Ucrainei. Ca şi mulţi alţi înalţi funcţionari, presupusese că manevrele de amploare erau calea aleasă de preşedintele Janin pentru a demonstra lumii că nu abandonase cu totul armata în favoarea afacerilor cu Occidentul. Acum însă era limpede că desfăşurarea de forţe în fosta republică sovietică fusese plănuită cu grijă şi că acesta era motivul pentru care nişte efective atît de mari se aflaseră în preajma frontierei sau în drum spre ea. Cine pusese la cale toate astea? Doghin? De ce ar fi făcut-o? Nu era vorba de o lovitură de stat şi nici de un război.

Primele date îşi făcură apariţia pe ecran. Infanteria rusă făcea joncţiunea cu forţele Ucrainene la Harkov şi Voroşilovgrad, dar scopul nu erau manevrele comune. Comunicatul de mulţumire al preşedintelui Vesnik lămurise acest lucru.

La fel de surprinzătoare era tăcerea neaşteptată a Kremlinului. În cele optsprezece minute care trecuseră de cînd trupele ruseşti trecuseră graniţa, Janin nu făcuse nici o declaraţie oficială privind evenimentul. În caz contrar, în acest moment ar fi plouat cu cereri de explicaţii din partea ambasadelor din Moscova.

Marev şi mica sa echipă continuau prelucrarea datelor brute culese din fluxul de comunicaţii. Cifra efectivelor şi a echipamentului desfăşurat era enormă. Dar şi mai neobişnuite erau detaliile desfăşurării. La vest de Novgorod, lîngă centrul administrativ ucrainean Cernigov, generalul-maior Andraşi dispusese formarea unei linii de zece kilometri din batalioanele de artilerie, în formaţie triunghiulară de sprijin: două sute de metri de baterii M-1973 şi M-1974 alternau din kilometru în kilometru; la aproximativ un kilometru distanţă, în urmă, o formaţiune similară de artilerie ocupa centrul spaţiului rămas liber. Tunurile erau îndreptate spre graniţa bielorusă, fiind îndeajuns de aproape pentru a fi echipate cu dispozitive de ochire directă.

Nu putea fi un simplu test. Erau pregătiri de război. Şi dacă aşa era, Orlov se întrebă în ce măsură Roski şi, prin asociere, el însuşi, erau implicaţi în aceste preparative.

Orlov îi ceru Ninei să-i facă legătura cu directorul Ministerului Securităţii, Rolan Mikian. Orlov îl cunoştea pe eruditul Mikian din vremea zborurilor sale în spaţiu, cînd azerul, posesor al unui doctorat în ştiinţe politice, fusese trimis de GRU, agenţia de informaţii a armatei, pentru a conduce serviciul de securitate al centrului spaţial. Cei doi se întîlniseră de mai multe ori pe parcursul ultimului an pentru a pune la punct sistemul de schimb al informaţiilor şi pentru a împiedica eforturile inutile. Orlov descoperise că, deşi anii nu erodaseră devotamentul lui Mikian faţă de Rusia, schimbările petrecute îi sporiseră cinismul datorat – bănuia el – înfloririi unei pasiuni tîrzii pentru republica natală.

Nina îl găsi pe director acasă, dar nu fu nevoită să-l trezească.

– Serghei! Tocmai mă pregăteam să te sun, spuse Mikian.

– Ai aflat despre Ucraina? întrebă Orlov.

– Sîntem conducătorii unor agenţii de informaţii. Trebuie să ştim tot, nu-i aşa? răspunse Mikian ironic.

– Nu ai fost nici tu prevenit? întrebă Orlov.

– Bănuiesc că am avut parte de o omisiune de informare în zona respectivă, spuse Mikian. O pată oarbă pusă la cale de elemente din cadrul armatei, pe cît se pare.

– Ştiai că o sută cincizeci de baterii de artilerie de-ale noastre sînt îndreptate spre Minsk?

– Tocmai am fost anunţat de către directorul din tura de noapte, spuse Mikian. Iar o escadrilă de pe portavionul *Muromeţ* din largul Odessei a survolat graniţele Moldovei, fără să-i încalce însă spaţiul aerian.

– Bag de seamă că eşti mai bine informat decît mine, spuse Orlov. Ce părere ai?

– Cineva sus-pus a pus pe roate o operaţiune strict secretă. Nu-ţi face griji, Serghei. Mulţi au fost prinşi pe negregătite, inclusiv, se pare, noul nostru preşedinte.

– Ai stat de vorbă cu el?

– Se pare că s-a închis în birou cu cei mai apropiaţi dintre consilier, spuse Mikian. Cu excepţia ministrului de interne Doghin.

– Unde e?

– Bolnav, răspunse Mikian. S-a retras la *dacea* lui de pe colinele din preajma Moscovei.

– Am vorbit cu el în urmă cu numai cîteva ore, pufni Orlov scîrbit. N-avea nici pe dracu'.

– Sînt convins, încuviinţă Mikian. Asta ar trebui să ne dea de gîndit în privinţa celui care a pus la cale totul.

Telefonul ţîrîi şi Orlov îi spuse lui Mikian:

– Scuză-mă, dar trebui să închid.

– Aşteaptă o clipă, îl opri Mikian. Trebuie să plec la minister, însă aveam oricum de gînd să te sun. Doghin e cel care a finanţat punerea la punct a Centrului vostru, din partea Kremlinului. Aţi devenit operaţionali cu puţin timp înaintea incursiunii. Dacă ministrul se foloseşte de Centru pentru a dirija toată operaţiunea şi este învins în cele din urmă, s-ar putea să o sfîrşeşti în faţa plutonului de execuţie, cu nişte capete de acuzare de mîna-ntîi: crimă împotriva ordinii de stat, ajutor acordat unei puteri străine...

– Mi-a trecut şi mie prin minte ceva de genul ăsta, bombăni Orlov. Oricum, îţi mulţumesc, Rolan. Stăm de vorbă mai tîrziu.

După ce Mikian închise, Nina îl anunţă pe Orlov că Zilaş aştepta să ia legătura cu el. Generalul comută pe linia internă.

– Da, Arkadi?

– Domnule general, apărarea antiaeriană de pe Insula Kolguiev ne-a raportat că, după ce a traversat Finlanda, aparatul Il-76T survolează Marea Barents, îndreptîndu-se spre est.

– Vreun indiciu în privinţa destinaţiei lui?

– Nimic, domnule.

– O idee cît de mică?

– Ştim doar că se îndreaptă spre est. Atît. Kolguiev afirmă însă că ar putea fi un avion de aprovizionare. Folosim adeseori aparatele Il-76T pentru a transporta diferite încărcături dinspre Franţa, Germania şi Scandinavia.

– Cei de la apărarea antiaeriană au încercat să-l identifice?

– Da, domnule. Semnalul de răspuns e corect.

Asta nu însemna nimic, iar Orlov o ştia. Emiţătoarele montate în boturile avioanelor puteau fi lesne construite, cumpărate sau furate.

– A vorbit cineva cu cei din avion? vru să afle Orlov.

– Nu, domnule, răspunse Zilaş. Majoritatea transportoarelor menţin tăcerea radio, pentru a nu aglomera canalele de comunicaţii.

– Au prins cumva vreo comunicaţie cu vreo altă aeronavă de-a noastră?

– Din cîte ştim, nu.

– Mulţumesc, spuse Orlov. Aş vrea să mă pui la curent din jumătate în jumătate de oră, chiar dacă nu intervine nimic nou. Şi aş mai vrea să faci un lucru, Zilaş...

– Ascult, domnule.

– Monitorizează şi înregistrează toate comunicaţiile dintre generalul Kosigan şi ministrul de interne, rosti Orlov. Atît liniile obişnuite, cît şi pe cea protejată a generalului.

Răspunsul întîrzie doar o clipă, dar tăcerea care se lăsă păru a dura veşnic.

– Vreţi să-l spionez pe generalul Kosigan, domnule?

– Vreau să faci ceea ce ţi-am cerut, replică Orlov. Bănuiesc că n-ai de gînd să-mi discuţi ordinele.

– Nu, domnule, răspunse Zilaş. Vă mulţumesc.

Orlov închise şi îşi spuse că, probabil, se înşelase în privinţa avionului, şi că mesajul transmis acestuia fusese doar unul din acele mesaje prosteşti pe care le folosea CIA pentru a vedea care ar fi putut fi reacţiile ruşilor, în ipoteza în care aceştia ar fi crezut că membrii echipajului de pe nava sau avionul respectiv deveniseră agenţi ai inamicului, recrutaţi pentru a da informaţii despre domeniile lor de activitate. Într-o confruntare militară, nu era nimic mai cumplit pentru conducători decît să se îndoiască de loialitatea propriilor oameni.

Instinctul, sprijinit de prudenţa care îl caracteriza, îi şoptea însă că, de data asta, nu fusese vorba de un mesaj de inducere în

eroare. Presupunînd că avionul era trimis de NATO sau de americani, Orlov luă în considerare destinațiile posibile. Dacă s-ar fi îndreptat spre Statele Unite, ar fi traversat fie Atlanticul, fie Oceanul Înghețat. Pentru a ajunge în Extremul Orient, ar fi folosit culoarele aeriene din Sud. Îi reveni în minte ultima conversație avută cu Roski și întrebarea aceea care nu părea a avea decît un singur răspuns. De ce ar fi folosit un avion rusesc dacă se îndreptau în altă direcție decît spre Rusia? Și unde anume în estul Rusiei voiau să meargă?

Și această întrebare părea să aibă tot un singur răspuns. Iar acest răspuns nu-i plăcu deloc lui Orlov.

Sună la 22. O voce profundă răsună în receptor.

– Sprijinul operațiunilor, ofițer Feodor Buriba.

– Feodor, sînt generalul Orlov. Contactează-l te rog pe doctorul Sagdeev de la Institutul Rus pentru Cercetări Spațiale și cere-i un rezumat al activității sateliților NATO și ai Statelor Unite, între ora 21 aseară și 1 azi-noapte, deasupra Rusiei de Est, între Marea Ohotsk și Platoul Aldan, pînă la Marea Japoniei.

– Am înțeles, răspunse Buriba. Vreți doar raportul sumar, adică poziționările globale și momentele la care s-au făcut descărcările de date, sau doriți un raport complet, cu datele exacte citite de senzorii electrooptici, focalizarea izoelectrică...

– Raportul sumar mi-e de-ajuns, spuse Orlov. După ce le obții, corelează datele cu momentele în care s-a făcut transferarea încărcăturii din avionul Gulfstream în tren, la Vladivostok, și vezi dacă ar fi fost posibil ca vreunul dintre sateliți să fi înregistrat operațiunea.

– Am înțeles, domnule.

Buriba închise, iar Orlov se lăsă pe spate și își aținti privirea spre tavanul negru. Biroul de Recunoaștere Spațială condus de Albert Sagdeev de la Institutul Rus de Cercetări Spațiale fusese înființat pentru a urmări evoluția numărului crescînd de rachete uzate, nave spațiale abandonate și sateliți „morți" care orbitau în jurul pămîntului, reprezentînd un potențial pericol pentru cosmonauți. În 1982 însă, personalul care număra pînă atunci doar cinci persoane fusese dublat și primise însărcinarea de a studia

clandestin sateliţii-spioni americani, europeni şi chinezeşti. Computerele lui Sagdeev erau conectate la relee din întreaga ţară şi înregistrau fiecare moment în care sateliţii transmiteau date. Deşi cele mai multe transmisiuni erau bruiate digital şi nu puteau fi reconstituite, ruşii aveau măcar posibilitatea de a şti cine şi cînd îi spiona.

Era posibil – ba chiar probabil, îşi spuse Orlov – ca intensificarea mişcărilor de trupe ale ruşilor să-i fi determinat pe europeni şi americani să ţină sub o observaţie mai atentă bazele militare, cum era cea a marinei de la Vladivostok. În acest caz, transferul încărcăturii din avion în tren ar fi putut fi reperat.

De ce ar fi atras atenţia această operaţiune într-o asemenea măsură, încît să fie trimis un avion? se miră Orlov. Cu atît mai mult cu cît trenul putea fi urmărit şi din spaţiu, dacă americanii şi europenii voiau doar să-l urmărească.

Dacă avionul intenţiona să se întîlnească la un moment dat cu trenul, avea să o facă în aşa fel încît să rămînă cît mai puţin timp în spaţiul aerian rusesc. Aceasta implica o apropiere dinspre est, ceea ce îi lăsa fiului său un răgaz de zece pînă la paisprezece ore pentru a se pregăti.

Totuşi, era o întreprindere periculoasă, indiferent cine anume controla avionul, iar întrebarea rămînea în continuare fără răspuns: de ce i-ar fi păsat cuiva de acel tren?

În pofida a tot ce se întîmpla, Orlov ştia că era imperios necesar să afle de ce era atît de importantă încărcătura. Iar pentru a afla exista o singură cale.

40

Marți, ora 10:09, Ussuriisk

Locomotiva cu aburi construită înainte de război avea cazanul ruginit, pintenul ştirbit şi coşul înnegrit de fumul cîtorva decenii. Tenderul era plin cu cărbune. Podeaua cabinei nu era doar murdară cu praf de cărbune, ci purta şi urmele precedentelor călătorii de-a lungul şi de-a latul Rusiei. Erau aici ace uscate de pin, din pădurile Irkuţkului, nisip de pe cîmpiile Turkestanului, pete de petrol din regiunea zăcămintelor din Usinsk.

Apoi, mai erau şi fantomele. Umbrele nenumăraţilor mecanici care învîrtiseră la manivele sau încărcaseră cărbuni în cazan. Tînărul locotenent Nikita Orlov avea impresia că le vedea dînd tîrcoale mînerului de lemn al ţignalului ce purta patina vremii, pe podeaua de tablă a cărei suprafaţă ţintuită fusese lustruită de bocancii şi pantofii mecanicilor. Privind pe fereastră, i se părea că vedea pîlcurile de ţărani ce priviseră înmărmuriţi trecerea locomotivei, gîndindu-se: „În sfîrşit, calea ferată a ajuns pînă în Siberia!“ Interminabilele călătorii în căruţe trase de boi sau de cai de-a lungul Marelui Drum Poştal aparţineau trecutu-

lui. Acum, linia vieții a sute de mici comunități avea consistența fierului, nu a noroiului amestecat cu băligar.

Dar istoria era una, iar viteza necesară într-un caz de urgență cu totul alta. Orlov ar fi preferat o locomotivă Diesel în locul acestei relicve, dar era tot ce reușise să le ofere responsabilul cu transporturile din Vladivostok. De cînd era în armată, Orlov învățase bine de tot un lucru: că orice mijloc de transport, fie el cel mai rablagit camion, tren sau avion, era mult mai bun decît nimic. În cel mai rău caz puteai oricînd să încerci să-l schimbi cu altul mai rapid.

Asta nu însemna că locomotiva n-ar fi fost bună. În ciuda celor șase decenii de cînd înfrunta intemperiile și timpul, era într-o stare satisfăcătoare, constată Nikita. Șasiul, pistoanele și roțile motoare erau puternice, cilindrii solizi. În afara tenderului cu cărbuni, mai tracta două vagoane de marfă și unul de serviciu. Înainta prin viscolul năprasnic cu o viteză acceptabilă, de șaptezeci de kilometri pe oră. În ritmul acesta, în condițiile în care doi soldați încărcau cărbunele în cazan cu schimbul, locotenentul Orlov se aștepta să iasă din zona furtunii în șaisprezece, cel mult șaptesprezece ore. Potrivit calculelor aghiotantului său, caporalul Fodor, care era în același timp și transmisionistul echipei, acest lucru avea să se întîmple undeva între Habarovsk și Bira.

Nikita și Fodor, caporalul blond cu față de copil, stăteau așezați la o masă de lemn în primul vagon. O treime din lăzile de lemn erau clădite în formă de piramidă, pe șase rînduri, în capătul opus al vagonului. Oblonul din dreapta rămăsese deschis, pentru a permite instalarea unei antene parabolice îndreptate înspre exterior. Două cabluri porneau de la aceasta, unind-o cu instalația telefonică protejată de dimensiunile unei valijoare așezate pe podea, pe un cearșaf. Peste geamul deschis, Fodor fixase o bucată de pînză, pentru a împiedica pătrunderea vîntului și a zăpezii viscolite. La interval de cîteva minute, caporalul era nevoit să se ridice pentru a curăța zăpada umedă de pe farfuria antenei.

Cei doi bărbaţi purtau mantale albe, grele şi lungi, căptuşite cu blană, şi cizme. Pe masă se aflau mănuşile şi un felinar. Nikita fuma o ţigară pe care şi-o făcuse singur, încălzindu-şi mîinile la căldura felinarului. Fodor lucra, aplecat asupra unui laptop cu baterii. Erau nevoiţi să strige unul la altul, pentru a se face auziţi în vacarmul vîntului şi huruitul roţilor.

– Va fi nevoie de trei transporturi cu un Mi-8 cale de nouăzeci de kilometri pentru a transporta încărcătura pînă la cel mai apropiat loc pe care ar putea ateriza un avion, spuse Fodor, studiind harta afişată în verde şi negru pe monitor.

Întoarse computerul cu faţa către ofiţer.

– Asta ar fi cam pe-aici, la nord-vest de fluviul Amur.

Nikita privi încruntat harta.

– Mda, dacă vom reuşi să obţinem un avion. Tot nu înţeleg care e problema la Vladivostok, de ce nu ne-au putut da decît trenul ăsta amărît?

– Poate că ne aflăm în război, domnule, şi nimeni nu s-a ostenit să ne anunţe, glumi Fodor.

Telefonul ţîrîi. Fodor se aplecă şi ridică receptorul, astupîndu-şi cealaltă ureche pentru a auzi. O clipă mai tîrziu, dădu deoparte felinarul şi-i întinse receptorul lui Nikita.

– E din Korsakov, de unde e retransmis apelul generalului Orlov, spuse Fodor, cu ochii mari de uimire şi o urmă de veneraţie în glas.

Cu chipul împietrit, Nikita luă receptorul şi urlă în receptor:

– Vă ascult, domnule.

– Mă auzi? întrebă generalul.

– Foarte slab, v-aş ruga să vorbiţi mai tare!

Generalul rosti, rar şi apăsat:

– Nikita. Avem motive să credem că un avion Il-76T aflat sub controlul unui guvern străin ar putea încerca să intercepteze trenul, cîndva pe parcursul acestei nopţi. Încercăm să aflăm cine sau ce anume se află la bord, dar pentru asta trebuie să ştim ce se află în lăzile acelea.

Nikita îşi îndreptă privirea spre piramida de lăzi. Nu reuşea să înţeleagă de ce nu se adresase tatăl său ofiţerului superior care răspundea de misiune.

– Domnule, căpitanul Leşev nu mi-a împărtăşit această informaţie.

– În cazul ăsta, vreau să deschizi tu una dintre lăzi, spuse generalul Orlov. O să înregistrez totul pe ordinea de zi, astfel încît inspectarea încărcăturii n-o să-ţi fie imputată.

Nikita continuă să privească lada. El însuşi era curios în privinţa conţinutului, astfel încît, luînd cunoştinţă de ordinul primit, îi ceru tatălui său să nu închidă şi îi întinse receptorul lui Fodor.

Îşi puse mănuşile şi traversă vagonul pînă în dreptul lăzilor. Luă o rangă agăţată de un cîrlig, pe perete, îi vîrî vîrful în crăpătura îngustă dintre capac şi corpul lăzii şi, punîndu-şi piciorul pe celălalt capăt al rângii, se lăsă cu toată greutatea corpului asupra lui. Capacul lăzii se desprinse, scîrţîind.

– Caporal, adu-mi felinarul!

Fodor se grăbi să execute ordinul şi, cînd lumina gălbuie a felinarului se revărsă asupra lăzii, văzură teancurile de bancnote de cîte o sută de dolari americani, aşezate unul peste altul, în ordine.

Nikita apăsă la loc capacul şi îi ceru lui Fodor să mai deschidă o ladă. Traversă apoi, clătinîndu-se, vagonul ce se zgîlţîia înfiorător şi luă receptorul de pe masă.

– Lăzile conţin bani, tată! strigă el. Valută americană!

– Şi aici, domnule! urlă Fodor. Dolari americani!

– Se pare că toate lăzile au acelaşi conţinut, spuse Nikita.

– Bani pentru o nouă revoluţie, comentă generalul Orlov.

– Ce-aţi spus, domnule?

– Cei din Korsakov te-au anunţat despre Ucraina? întrebă generalul, ridicînd glasul.

– Nu, domnule, nu m-au anunţat nimic.

În timp ce generalul îl informa despre mişcările trupelor generalului Kosigan, Nikita simţi cum îl cuprindea furia. Nu era furios doar fiindcă fusese ţinut departe de adevărata acţiune

militară. Nu ştia dacă tatăl său şi generalul Kosigan avuseseră de-a face unul cu altul în trecut, dar era convins că părerile lor în privinţa incursiunii erau divergente. Asta era cu adevărat o problemă, căci Nikita ar fi preferat să lucreze alături de dinamicul şi ambiţiosul general Kosigan, în loc să fie nevoit să asculte ordinele unui pilot de încercare decorat... care îşi amintea de fiul său numai atunci cînd acesta îl punea în dificultate.

Cînd tatăl său îşi sfîrşi istorisirea, tînărul ofiţer rosti:

– Pot să vă vorbesc deschis, domnule?

Această solicitare era extrem de neobişnuită. În armata rusă, chiar şi discuţiile neoficiale cu un comandant sau un ofiţer superior erau inacceptabile. Răspunsul corect la orice întrebare a superiorilor ierarhici nu era „da“ sau „nu“, ci „chiar aşa“ sau „nicidecum“.

– Da, desigur, răspunse generalul Orlov.

– Ăsta e motivul pentru care m-aţi trimis să păzesc această încărcătură? întrebă Nikita. Ca să mă ţineţi departe de prima linie a frontului?

– În momentul în care te-am ales, nu exista nici un fel de front.

– Dar ştiaţi că urma să existe unul, protestă Nikita. Trebuie să fi ştiut! La bază am auzit că, acolo unde vă aflaţi, nimic nu vă poate lua prin surprindere.

– Acelea au fost doar zvonuri lansate de maşinăria propagandei oficiale, spuse Orlov. Operaţiunea din Ucraina a luat prin surprindere o mulţime de înalţi funcţionari ai statului, inclusiv pe mine. Iar pînă în momentul în care voi şti mai multe despre ea, nu vreau ca banii să părăsească trenul.

– Dar dacă generalul Kosigan are nevoie de banii aceştia pentru a cumpăra cooperarea autorităţilor ucrainene? întrebă Nikita. Orice întîrziere ar putea costa vieţile unor soldaţi ruşi.

– Sau le-ar putea salva, replică generalul Orlov. Pentru a purta un război e nevoie de bani.

– Şi crezi că e înţelept să acţionezi bazîndu-te doar pe presupuneri? întrebă Nikita. Am auzit că generalul Kosigan a fost soldat încă din copilărie...

– Mda, pufni generalul Orlov. În multe privințe, se pare că a rămas un copil. Îți vei organiza oamenii în ture de gardă, astfel încît nimeni să nu se poată apropia de tren, și nimeni nu urcă în vagoane fără aprobarea mea.

– Am înțeles, domnule, răspunse Nikita. Cînd mă veți contacta din nou?

– Am să te anunț de îndată ce voi ști mai multe despre bani sau despre avionul Il-76T, spuse Orlov. Niki, am impresia că te afli mult mai aproape de linia întîi a frontului decît ne închipuim. Ai grijă de tine.

– Voi avea, domnule, rosti sec Nikita.

Locotenentul apăsă pe un buton și întrerupse legătura. Îi ceru lui Fodor să curețe zăpada de pe antenă și apoi își îndreptă din nou atenția asupra hărții afișate de computer. Urmări cu privirea traseul căii ferate, de la Ipolitovka spre Sibircevo, de aici spre Mucinaia și mai departe spre nord. Apoi se uită la ceas.

– Caporal Fodor, vom sosi la Ozernaia Pad peste aproximativ o jumătate de oră, rosti locotenentul. Cere-i mecanicului să oprească acolo.

– Am înțeles, domnule, răspunse Fodor, și se îndreptă spre capătul vagonului, unde fusese instalat un interfon care făcea legătura cu locomotiva.

Nikita intenționa să organizeze paza trenului, astfel încît banii să fie în siguranță. De ei depindea viitorul Rusiei și nimeni – nici măcar tatăl său, generalul – nu avea să împiedice sosirea lor la destinație.

41

Luni, ora 19:10, Washington, D.C.

— S-a făcut.

Hood aţipise pe canapeaua din biroul său, bucuros că îi putuse încredinţa o parte din îndatoririle de rutină lui Curt Hardaway şi celor din schimbul de noapte, cînd Lowell Coffey intră în biroul său, strălucind de bucurie.

– Semnat, parafat şi livrat la timp.

Hood se ridică, zîmbind.

– Comisia Congresului şi-a dat acordul?

– Au spus da, răspunse Coffey, deşi nu e deloc meritul meu. Ruşii înşişi au fost cei care au oferit argumentul hotărîtor în favoarea propunerii noastre, trimiţînd o sută de mii de soldaţi în Ucraina.

– Dă-mi documentul, spuse Hood. I-ai spus lui Mike?

– Tocmai ne-am despărţit, spuse Lowell. Vine încoace imediat.

Hood îşi aruncă privirea asupra documentului ce purta semnătura senatorului Fox în capul listei, acolo unde ar fi remarcat-o chiar şi cel mai îndîrjit conservator. Şi Hood se bucura să o vadă. Stînd întins pe canapea, avusese timp să se gîndească şi era hotărît să-l sprijine fără rezerve pe Mike în privinţa acţiunii

Forței de Impact. Moderația era și ea folositoare, dar intervenția decisivă era de data asta singura soluție.

Lowell plecă s-o anunțe și pe Martha Mackall, iar Hood își reluă locul de pe canapea, îi transmise un mesaj prin e-mail lui Hardaway, după care se frecă la ochi și își reaminti ce-l determinase să accepte comanda Centrului de Comandă.

Hood și toți cei cu care colabora – inclusiv președintele, deși nu întotdeauna îi aproba hotărîrile – făceau ceea ce făceau deoarece considerau că, pentru a-și servi țara, nu era de ajuns să salute steagul și să depună un jurămînt de credință. Cu toții își dedicaseră acestei țări viețile și întregul devotament. Rodgers îi dăruise plăcuța de alamă care trona pe biroul său, avînd înscrise cuvintele lui Thomas Jefferson: „Copacul libertății se cere a fi stropit din cînd în cînd cu sîngele patrioților și cu cel al tiranilor". Încă din vremea cînd era la colegiu, își dorise să facă parte din acest proces.

Acest proces sacru, se corectă el.

Rodgers și Bob Herbert își făcură apariția, întrerupîndu-i șirul gîndurilor. Bărbații își strînseră mîinile și se îmbrățișară.

– Îți mulțumesc, Paul, rosti Rodgers. Charlie abia așteaptă să treacă la treabă.

Hood nu o spuse cu voce tare, dar știa că și Mike se gîndea la același lucru: acum, cînd obținuseră ceea ce doreau, nu le mai rămînea decît să se roage ca totul să se termine cu bine.

Hood se trînti în scaunul de lîngă birou.

– Așadar, băieții au drum liber, spuse el. Cum vom reuși însă să-i scoatem de-acolo?

Rodgers zîmbi.

– Indiferent care-ar fi fost decizia Comisiei, prietenii mei de la Pentagon au consimțit deja să ne dea Mosquito-ul.

– Ce mai e și ăsta?

– Un avion de tip Stealth, a cărui existență este strict secretă. Cei de la Pentagon nu au terminat încă testele de omologare, dar l-au trimis la Seul, fiindcă s-au gîndit că ne-ar fi putut fi de folos în criza căreia am reușit să-i dăm de capăt acolo. E singura cale

de a intra în Rusia fără să fim văzuți, auziți sau chiar mirosiți, astfel încît e singura soluție viabilă.

– Charlie și-a dat acordul?

– Charlie e ca un copil în fața unei jucării noi, rîse Rodgers. Dă-i o mașinărie de înaltă tehnicitate și l-ai făcut fericit.

– Cum stăm cu sincronizarea acțiunii?

– Mosquito-ul va ajunge la sol în Japonia în jurul orei zece dimineața. Transferul la bordul avionului Il-76T va mai dura vreo patruzeci și cinci de minute, după care echipajul va aștepta semnalul nostru de pornire.

– Ce se întîmplă dacă Mosquito-ul se prăbușește? întrebă Hood cu un glas scăzut.

Rodgers răsuflă adînc înainte de a răspunde:

– Va trebui să fie distrus complet. În acest scop, există un buton care declanșează la nevoie autodistrugerea. Dacă, din indiferent ce motive, echipajul nu va putea s-o facă, oamenii noștri vor trebui să se ocupe și de asta. Mosquito-ul nu trebuie cu nici un preț lăsat să cadă în mîinile rușilor.

– Avem o soluție de rezervă, în cazul în care Mosquito-ul dă greș?

– Echipa Forței de Impact are la dispoziție aproximativ șase ore de întuneric pentru a parcurge cei douăzeci de kilometri care o vor despărți de Il-76T, răspunse Rodgers. Terenul e accidentat, dar nu impracticabil. Chiar și în cea mai rea situație, dacă temperatura scade sub minus cinci grade, oamenii noștri sînt echipați cu haine groase și ochelari pentru vederea pe timp de noapte. Se vor descurca.

– Dar avionul Il-76T va rezista? întrebă Hood.

– E învățat cu frigul, răspunse Herbert. Nu va fi afectat de îngheț dacă temperatura se va menține peste minus zece grade, așa cum se prevede.

– Și dacă, totuși...? insistă Hood.

– Dacă temperatura continuă să scadă, urmă Herbert, pilotul are instrucțiuni să decoleze și să-i avertizeze pe Squires și ai lui, care vor trebui să se dea la fund pînă vom reuși să-i scoatem de acolo. Au urmat cu toții antrenamentul de supraviețuire în

condiţii extreme, se vor descurca. Potrivit studiilor lui Katzen, la vest de lanţul muntos Sikote Alin vînatul mărunt se găseşte din abundenţă, iar colinele din regiune sînt pline de peşteri, care le pot servi drept adăpost sau ascunzătoare.

– Aşadar, sîntem acoperiţi în toate eventualităţile, dacă reuşim să ajungem aşa de departe, constată Hood. Care sînt însă variantele dacă ruşii îi cer avionului nostru să-şi decline identitatea şi realizează că nu e unul de-ale lor?

– E foarte puţin probabil, îl linişti Rodgers. Am montat la bord un emiţător luat de la unul dintre 76T-urile care s-au prăbuşit în Afganistan. Ruşii nu şi-au schimbat deloc tehnologia de identificare de cîţiva ani buni, aşa încît din acest punct de vedere sîntem în regulă. Sistemul lor e total diferit de al nostru. Avioanele noastre emit semnale personalizate în banda milimetrică, destinate transponderelor de pe celelalte aeronave sau de la staţiile de monitorizare.

– Şi cum rămîne cu mesajele adresate avionului?

– Singurul nostru contact cu aeronava a fost codat, spuse Rodgers. Ruşii s-au obişnuit deja cu semnalele false pe care le emitem la adresa avioanelor lor, pentru a le suprasolicita resursele, astfel încît au tendinţa de a le ignora. În următoarele cîteva ore ne vom adresa în mod repetat aparatelor lor, pentru a-i convinge că e vorba doar de o încercare de inducere în eroare, că nu vrem decît să-i sîcîim, din cauza mişcărilor de trupe pe care le întreprind. Între timp, 76T-ul va păstra tăcerea radio, ca mai toate transportoarele ruseşti. Dacă totuşi apărarea antiaeriană rusă începe să dea semne de iritare, putem sta de vorbă liniştiţi. Pilotul va declara că transportă piese de schimb din import de la Berlin şi cauciuc de la Helsinki. Cauciucul e o marfă deficitară la ruşi, în ziua de azi. Dacă, din cine ştie ce motiv, ruşii au urmărit de la început 76T-ul, va fi o explicaţie perfectă pentru prezenţa lui în Germania şi Finlanda.

– Îmi place, încuviinţă Hood. Îmi place al naibii de mult. Presupun că avionul ocoleşte rutele de zbor obişnuite, ca să nu le dea de furcă ruşilor, nu?

– E mare înghesuială la ei pe cer. Dacă 76T-ul e obligat să stea de vorbă cu ruşii, vor înghiţi povestea asta, fiindcă ceea ce avionul nostru pretinde că transportă nu e la fel de vital ca trupele, proviziile sau armele.

– Şi dacă acoperirea noastră cade chiar şi aşa? insistă Hood. Ce tactică de evacuare alegem?

– Dacă sîntem nevoiţi să abandonăm proiectul deasupra teritoriului rusesc, îi explică Herbert, pilotul va pretexta o defecţiune a radioului şi va înceta orice comunicare. Apoi o va şterge. Mai există cîteva şmecherii care pot fi utilizate dacă sîntem nevoiţi să ne retragem. Nu vor încerca să ne doboare atîta timp cît nu vor fi siguri că nu sîntem de-ai lor. Şi nu vor putea căpăta această certitudine.

– Sună bine, recunoscu Hood. Spune-le băieţilor de la tactică şi strategie că au făcut treabă bună.

– Mulţumesc, aşa o să fac, spuse Rodgers.

Generalul culese de pe birou prespapierul avînd forma unui glob pămîntesc şi începu să se joace cu el, făcîndu-l să se învîrtă.

– Paul, mai există un motiv care i-a determinat pe cei de la Pentagon să ne dea Mosquito-ul, spuse el într-un tîrziu. Vor să punem la cale un mic spectacol.

– Un spectacol? se miră Hood, ridicîndu-şi privirea spre Rodgers.

Rodgers încuviinţă.

– Două dintre cele patru divizii motorizate de puşcaşi dislocate pînă acum în Turkmenia au fost trimise în Ucraina. Kosigan a mai luat şi o divizie de tancuri de la Armata a Noua de pe frontul din Transbaikal şi o brigadă aeropurtată de pe frontul din Extremul Orient. Dacă în Polonia izbucnesc luptele şi de la graniţa chineză vor mai fi retrase şi alte efective, există o şansă ca Beijing-ul să hotărască, profitînd de ocazie, că a venit vremea să facă scandal. Chinezii l-au numit recent pe generalul Wu De la comanda Grupului de Armată Unsprezece din Lanzhou. Dacă ai citit raportul lui Liz, ştii că tipul are o fire hotărîtă.

– L-am citit, spuse Hood. Wu De a fost astronaut cîtă vreme chinezii au avut propriul lor program spaţial.

– Exact, confirmă Rodgers. Am făcut cîteva simulări pornind de la aceste date şi am ajuns la nişte concluzii. De fapt, preşedintele tocmai a cerut Pentagonului să ne trimită rezultatele acestor simulări. În cazul în care China îşi va alerta cele cinci divizii de grăniceri, amenințînd Rusia cu deschiderea unui nou front, ruşii nu vor da înapoi. N-au făcut-o niciodată, n-o vor face nici acum. Vor avea loc mici incidente la graniță, putîndu-se ajunge chiar la un război în toată regula, dacă un om cu capul pe umeri – în cazul de față, Janin – nu va învinge. Politica noastră în asemenea situații este de a-l sprijini pe partenerul pacifist. Făcînd asta, vom fi nevoiți să-l susținem fățiş pe Janin, chiar implicîndu-ne din punct de vedere militar...

– Ceea ce ar însemna o încălcare a acordului încheiat cu celula *Groznîi*, continuă Hood ideea. Ce încurcătură. Adică noi contribuim la menținerea păcii între Beijing şi Moscova şi, drept răsplată, plouă cu atentate teroriste.

– E o variantă cît se poate de plauzibilă, sublinie Rodgers. Iată de ce atacul aerian surpriză devine esențial. Cu cît mai mult vom reuşi să ne implicăm în situație, fără ca *Groznîi* să afle, cu atît mai bine.

Telefonul țîrîi. Hood cercetă ecranul din partea de jos a instalației, care afişa numărul de la care se făcea apelul. Era Stephen Viens de la BNR.

Hood ridică receptorul.

– Cum o mai duci, Stephen?

– Paul? Te credeam în vacanță.

– M-am întors, replică Hood. Ce fel de agenție de informații conduci, dacă n-ai aflat încă?

– Ha, ha, foarte amuzant, pufni Viens. Bob ne-a cerut să ținem sub urmărire trenul acela de pe Transsiberian. Au apărut elemente noi.

– Ce fel de noutăți?

– Nu sînt veşti bune, răspunse Viens. Priveşte-ți monitorul, îți trimit chiar acum imaginea.

42

Marţi, ora 9:13, Seul

Ferestrele hangarului de la baza de lîngă Seul erau blindate şi fuseseră vopsite în negru. Uşile erau zăvorîte şi păzite de santinele înarmate pînă în dinţi. Nimeni, cu excepţia membrilor Echipei M a Forţelor Aeriene, nu avea voie să se apropie de hangar. Echipa Mosquito era condusă de generalul Donald Robertson, un individ dinamic, în vîrstă de şaizeci şi patru de ani, care descoperise săritul coardei la şaizeci de ani şi îl practica de atunci în fiecare dimineaţă, înaintea micului dejun.

În interiorul hangarului, echipa cu un efectiv de douăzeci de soldaţi exersase manevra aceasta de zeci de ori, folosindu-se de un model construit din lemn şi plastic. Acum, cînd urgenţa şi încărcătura erau reale, soldaţii lucrau cu o viteză şi o precizie sporită, entuziasmaţi de faptul că aveau să intre în acţiune, mînuind cu atenţie şi în tăcere componentele surprinzător de uşoare, vopsite într-un negru mat. Exersaseră încărcarea lor în diferite tipuri de aeronave, de la elicopterul Sikorsky S-64 pentru misiunile cu rază de deplasare de pînă la patru sute de kilometri, la avioanele-cargo de toate felurile, de la StarLifter la Short Belfast, care avea o rază de acţiune de pînă la nouă mii de

kilometri. Pentru călătoria de o mie două sute de kilometri pînă la Hokkaido, generalul Milton A. Warden aprobase folosirea unui Lockheed C-130E. Acesta avea cea mai încăpătoare cală pentru mărfuri dintre toate avioanele aflate în prezent în Coreea de Sud, iar trapa acționată prin comandă hidraulică de la coada avionului avea să ușureze considerabil procesul de încărcare. Așa cum ținuse să-i precizeze Mike Rodgers generalului Warden, viteza avea să fie un factor decisiv după ce aeronava Hercules avea să aterizeze în Japonia.

În timp ce echipa M se ocupa de încărcare, pilotul, copilotul și navigatorul studiau încă o dată planul de zbor. Urmau la rînd verificarea celor patru turbopropulsoare Allison T-56-A-1A și obținerea autorizațiilor de zbor de la baza secretă a forțelor aeriene americane situată la jumătatea drumului între Otaru, pe coastă, și capitala prefecturii, Sapporo. Baza fusese înființată demult, la începutul Războiului Rece, pentru a servi drept punct de tranzit misiunilor îndreptate către Rusia de Est, și adăpostise vreo zece-cincisprezece avioane-spion, pînă cînd sateliții le luaseră locul acestora, la începutul anilor '80. În prezent soldații staționați aici își spuneau, în glumă, „observatorii de păsări", mulțumindu-se să urmărească prin radio și radar venirile și plecările rușilor.

Acum însă, cînd două transportoare grele se aflau pe drum și era nevoie de rapoarte meteorologice și geografice exacte, „observatorii de păsări" simțeau cum se redeștepta în ei ardoarea vechilor jocuri de-a războiul. În timp ce, la Seul, avionul Hercules părăsea hangarul, soldații din Hokkaido făceau pregătirile necesare pentru lansarea și ghidarea de la distanță a unui vehicul care avea să-i lase pe ruși cu gura căscată, întrebîndu-se ce anume îi lovise.

43

Marţi, ora 4:05, Golful Finlandei

Mirosul care îmbîcsea micul submarin era insuportabil. Aerul încărcat era uscat şi stătut. Pentru Peggy James însă, mirosul era unul dintre relele minore. Detesta impresia copleşitoare de dezorientare. Submarinul era tot timpul aruncat încoace şi încolo de curenţi, legănat dintr-o parte într-alta sau săltat în sus şi în jos. Cîrmaciul îşi folosea instrumentele pentru a corecta permanent traiectoria urmată de mica ambarcaţiune submarină, transformîndu-l pe blîndul ponei într-un armăsar nărăvaş.

Văzul şi auzul îi creau la rîndul lor probleme. Pe lîngă că erau obligaţi să vorbească numai în şoaptă, grosimea carenei şi volumul imens de apă care îi înconjura estompau şi mai mult sunetele vorbirii. Cu excepţia strălucirii slabe a panoului de comandă, singura sursă de lumină era micuţa lanternă camuflată pe care primiseră permisiunea s-o folosească. Lucirea ei palidă, gălbuie şi orele lungi pe care le petrecuse fără să doarmă, precum şi căldura aducătoare de somn care domnea în cabină, făceau ca tînăra să-şi ţină cu greu ochii deschişi. Deşi trecuseră

numai două ore de cînd se aflau sub apă, abia aştepta pauza de la jumătatea drumului, de care îi mai despărţeau cam patru ore.

Din fericire, David George reţinuse imediat frazele rostite de ea în ruseşte, demonstrîndu-i că nu era cazul să judeci niciodată o persoană după prima impresie şi nici să confunzi entuziasmul cu naivitatea. George era isteţ şi plin de spirit practic, iar entuziasmul său copilăresc îşi punea amprenta în chip pozitiv asupra a tot ceea ce făcea. Deşi nici el nu mai călătorise niciodată în astfel de condiţii, George părea a se bucura cu adevărat de această „excursie".

Peggy şi George îşi omorau timpul trecînd în revistă hărţile Sankt Petersburg-ului şi planurile Ermitajului. Ea înclina să îi dea dreptate analistului de la DI6, care susţinea că orice dispozitiv de spionaj nu putea fi camuflat decît în spatele activităţilor noului studio de televiziune, şi că Fields-Hutton avusese dreptate, indicînd subsolul drept localizare probabilă a acestuia. În primul rînd, staţia de televiziune oferea un motiv perfect pentru aducerea echipamentului de care aveau să aibă nevoie ruşii, ca şi pentru genul de semnale pe care aveau să le transmită. În al doilea rînd, subsolurile muzeului erau departe de aripa vestică, unde se aflau colecţiile de numismatică ale căror exponate, fiind din metal, ar fi putut afecta funcţionarea unor instrumente mai sensibile.

Indiferent unde era localizată baza secretă în interiorul muzeului, ea avea nevoie, în mod sigur, de cabluri de comunicaţii. Dacă reuşeau să le găsească, Peggy şi George aveau o şansă de a descoperi ce se petrecea înăuntru. În cazul în care Centrul era localizat sub nivelul solului, existau şanse ca aceste cabluri să fie localizate în vecinătatea gurilor de aerisire. Ar fi fost mai uşor să fie amplasate în orificiile preexistente şi, în plus, în cazul unor defecţiuni, accesul pentru reparaţii devenea la rîndul său mai simplu. Mai rămînea o întrebare: aveau să aştepte lăsarea întunericului pentru a-şi efectua inspecţia electronică sau aveau să găsească un loc îndeajuns de retras, în interiorul muzeului, unde Peggy să-şi poată desfăşura instrumentele pe care urma sa le aibă asupra sa?

Simţindu-şi pleoapele tot mai grele, Peggy îl întrebă pe George dacă era de acord să termine mai tîrziu discuţia. Acesta recunoscu că se simţea şi el îndeajuns de obosit şi că o pauză ar fi fost binevenită. Peggy îşi închise ochii şi se instală mai comod în scaun, încercînd să dea uitării faptul că se afla într-un submarin şi închipuindu-şi că era întinsă pe un balansoar, în faţa unei cabane din Tregaron, în ţara Galilor. Acolo crescuse, acolo îşi petrecuse adeseori vacanţele împreună cu Keith, pe vremea unui Război Rece care, paradoxal, părea mai puţin periculos şi haotic decît această eră nouă, postcomunistă...

44

Marţi, ora 6:30, Sankt Petersburg

– Domnule general, Zilaş mi-a spus că vreţi să fiţi informat despre comunicaţiile dintre generalul Kosigan şi ministrul Doghin, rosti ofiţerul radiooperator Titev, aflat la celălalt capăt al firului. O astfel de comunicaţie tocmai are loc, cifrată potrivit Codului Calea Laptelui.

Generalul Orlov sări în picioare.

– Mulţumesc, Titev. Trimite-mi-o pe computer.

Calea Laptelui era cel mai complex dintre codurile utilizate de armata rusă. Era folosit pe liniile neprotejate şi, în afara codării electronice obişnuite, transmitea mesajul pe o serie de frecvenţe – pe toată boltă cerească, cum s-ar spune – astfel încît unui ascultător care nu dispunea de instalaţia de decodificare i-ar fi fost necesare cîteva zeci de receptoare fixate pe frecvenţe diferite pentru a capta măcar cîteva frînturi dintr-o conversaţie. Atît biroul ministrului, cît şi cartierul general al lui Kosigan dispuneau de o astfel de instalaţie. Din fericire, Titev avea şi el una la îndemînă.

Orlov închise şi aşteptă sosirea mesajului decodificat şi transcris. Între timp, mîncă sandvişul cu ton pe care i-l pregătise

Maşa, gîndindu-se la cele petrecute în ultimele trei ore. Roski se retrăsese în biroul său la patru şi treizeci de minute. Gîndul că pînă şi oamenii de oţel din *spetnaz* trebuiau să se odihnească din cînd în cînd era reconfortant. Orlov ştia că avea să treacă o bună bucată de vreme pînă cînd avea să-l îmblînzească pe colonelul Roski. În ciuda tuturor defectelor sale, Roski era un bun soldat. Efortul de a-l struni, oricît de îndelungat şi de laborios, avea să-i fie cu siguranţă răsplătit.

Orlov ieşise din birou pentru a ura bun venit turei de noapte în Centrul devenit complet operaţional şi profitase de ocazie pentru a-l invita pe omologul lui Roski, colonelul Oleg Dal, în biroul său. Dal, care se avea cu Roski precum cîinele cu pisica, într-o măsură chiar mai mare decît Orlov, era un veteran al Forţelor Aeriene. În vîrstă de şaizeci de ani, fusese unul dintre profesorii lui Orlov în cadrul programului spaţial, dar cariera sa ajunsese într-un punct mort, la fel ca a multor alţi ofiţeri, după ce, în 1987, adolescentul german Mathias Rust pătrunsese în spaţiul aerian sovietic şi aterizase cu micul său avion în Piaţa Roşie. Dal detesta felul în care refuza Roski să cedeze comanda, chiar şi în domeniile în care avea mai puţină experienţă.

Generalul Orlov îl informă pe Dal despre avionul 76T şi despre înaintarea acestuia spre est. În prezent, se afla la sud-est de Arhipelagul Franz Josef din Oceanul Îngheţat. Îl informă, de asemenea, despre eforturile spionajului Statelor Unite de a comunica cu alte transportoare ruseşti. Dal fu de acord că avionul 76T părea suspect, nu doar din cauza zborului către est, ci fiindcă nu exista nici o înregistrare în acte a transferurilor de mărfuri de la Berlin şi Helsinki. Deşi ar fi putut fi vorba de un transport secret, Dal propuse un zbor de contactare pentru a-l obliga pe pilot să întrerupă tăcerea radio şi să-şi explice misiunea. Orlov fu de acord şi îi ceru lui Dal să discute chestiunea cu generalul-maior Petrov de la Forţele Aeriene, care comanda cele patru divizii însărcinate cu patrularea deasupra Oceanului Îngheţat.

Orlov se hotărîse să nu spună nimic despre banii din trenul de pe Transsiberian. Voia să afle ce anume plănuiau Doghin şi

Kosigan înainte de a intra în acţiune şi spera că această convorbire dintre cei doi avea să-i aducă noi informaţii.

Orlov îşi termină de mîncat sandvişul tocmai cînd primele replici transcrise începură să se aştearnă pe monitor. Se şterse la gură cu şerveţelul pregătit de Maşa, care încă purta o urmă a parfumului ei. Zîmbi.

În timp ce recepţiona replicile celor doi, Titev le marcase, astfel încît computerul să-i poată deosebi pe Doghin de Kosigan. Textul apărea pe ecran cu litere mari, întrerupt atunci cînd o altă persoană începea să vorbească, şi cu o punctuaţie alcătuită pe baza inflexiunilor vocilor celor doi. Orlov citea, din ce în ce mai îngrijorat. Şi nu perspectivele păcii îl îngrijorau, ci felul în care ordinea ierarhică părea a fi fost inversată în această conversaţie.

Doghin: Domnule general, se pare că am reuşit să luăm atît Kremlinul, cît şi restul lumii prin surprindere.
Kosigan: Tocmai acesta mi-a fost scopul declarat.
Doghin: Janin încă încearcă să-şi dea seama ce se întîmplă...
Kosigan: Ţi-am spus, forţează-l să reacţioneze, nu-l lăsa să acţioneze el primul şi se va dovedi total neajutorat.
Doghin: Ăsta a fost singurul motiv pentru care te-am lăsat să-ţi trimiţi trupele atît de departe, înainte ca banii să fi sosit.
Kosigan: M-ai lăsat?
Doghin: Te-am lăsat, am consimţit, ce mai contează? Ai avut dreptate să-l împingi încă de la început pe Janin pe o poziţie defensivă.
Kosigan: Nu puteam lăsa să ne scape ocazia.
Doghin: N-o vom lăsa. Unde eşti acum?
Kosigan: La cincizeci de kilometri sud de Lvov, în Polonia. Toate regimentele din avangardă şi-au ocupat poziţiile, iar din cortul meu de comandă se poate zări Polonia. Nu mai aşteptăm decît teri-

bilele acte de terorism plătite cu banii lui Şovici. Unde naiba întîrzie, că încep să-mi pierd răbdarea?
Doghin: S-ar putea să fie nevoie să aştepţi mai mult decît a fost programat.
Kosigan: Să aştept? Cum adică?
Doghin: Zăpada e de vină. Generalul Orlov a transferat încărcătura într-un tren.
Kosigan: Şase miliarde de dolari într-un tren! Crezi că bănuieşte ceva?
Doghin: Nu, nu, nicidecum, nici vorbă de aşa ceva. A făcut-o pentru a putea scoate încărcătura din zona furtunii.
Kosigan: Da, dar într-un tren? E atît de vulnerabil...
Doghin: Detaşamentul condus de fiul lui Orlov păzeşte trenul, iar Roski m-a asigurat că băiatul e un soldat adevărat, nu vreun soi de maimuţă spaţială dresată.
Kosigan: Ar putea fi mînă în mînă cu taică-său.
Doghin: Te asigur, domnule general, că nici nu poate fi vorba de aşa ceva. Şi după ce totul se va fi terminat, nimeni nu va mai auzi vreodată de banii ăştia. Îl vom pensiona pe bătrînul Orlov, cel tînăr se va întoarce în vizuina lui de la capătul pămîntului, şi nimeni nu va mai auzi vreodată de el. Nu-ţi face griji. Încărcătura va fi preluată la Bira, în afara razei de acţiune a furtunii şi-ţi va parveni pe calea aerului.
Kosigan: Cincisprezece sau şaisprezece ore pierdute! Pînă în momentul respectiv, primul dintre incidente ar trebui să aibă loc. Rişti să-i oferi lui Janin şansa de a prelua controlul asupra situaţiei.
Doghin: Nu va fi în stare. Am discutat cu aliaţii noştri din guvern. Au fost înţelegători în privinţa întîrzierii...
Kosigan: Aliaţi? Sînt nişte profitori ordinari, nu aliaţi. Dacă Janin îşi dă seama că noi sîntem la

originea acestei operaţiuni şi pune mîna pe ei înainte ca măcar o parte din bani să le fi căptuşit buzunarele...
Doghin: N-are cum. Preşedintele nu va acţiona, deocamdată. Iar oamenii noştri din Polonia vor acţiona de îndată ce vor fi plătiţi.
Kosigan: Guvernul? Polonezii? N-avem nevoie nici de unii, nici de alţii. Lasă-mă să trimit cîţiva soldaţi *speţnaz* costumaţi în docheri sau muncitori, ca să atace postul de poliţie şi televiziunea.
Doghin: Nu te pot lăsa să faci asta.
Kosigan: Nu mă poţi lăsa?
Doghin: Sînt profesionişti, iar noi avem nevoie de amatori. Totul trebuie să pară o revoltă spontană care se extinde în întreaga ţară, nu o invazie.
Kosigan: De ce? Pe cine vrei să păcăleşti? Naţiunile Unite? Jumătate din trupele de uscat şi din forţele aeriene, precum şi două treimi din marina sovietică, aparţin acum Rusiei. Controlăm un efectiv de 520.000 de oameni în trupele terestre, 30.000 de oameni în personalul rachetelor strategice, 110.000 în cadrul apărării aeriene, 200.000 de marinari...
Doghin: Nu putem să sfidăm întreaga lume!
Kosigan: De ce nu? Pot să cuceresc Polonia, iar apoi să iau cu asalt Kremlinul! După ce vom pune mîna pe putere, ce importanţă va mai avea ce crede Washingtonul sau oricine altcineva?
Doghin: Şi cum vei controla Polonia cînd va veni timpul să ne retragem trupele? Prin instituirea legii marţiale? Nici măcar toţi oamenii tăi n-ar fi în stare să o impună.
Kosigan: Hitler a ordonat execuţia, cu titlu de avertisment, a unor sate întregi. Metoda a funcţionat.
Doghin: Da, acum o jumătate de secol. Azi antenele-satelit, telefoanele celulare şi faxurile fac imposibilă izolarea unei naţiuni şi frîngerea com-

bativităţii locuitorilor. Ţi-am mai spus, acţiunile noastre trebuie să fie plănuite cu grijă şi duse la îndeplinire de funcţionari şi autorităţi legitim instaurate. Oameni care pot fi cumpăraţi, dar în care polonezii să aibă încredere. Nu ne putem permite să dezlănţuim haosul.

Kosigan: Şi cum rămîne cu promisiunile făcute, de acordare a unor puteri sporite după ce vor cîştiga alegerile, peste două luni? Astea n-ar fi fost de-ajuns pentru a-i cumpăra pe primari şi pe şefii poliţiei?

Doghin: Ba da. Dar au insistat să le punem la dispoziţie şi cîte un cont gras în bancă, în caz de eşec.

Kosigan: Ticăloşii!

Doghin: Nu-ţi face iluzii, domnule general. Cu toţii sîntem nişte ticăloşi. Păstrează-ţi calmul. L-am anunţat pe Şovici că livrarea va întîrzia, iar el şi-a informat oamenii.

Kosigan: Cum a reacţionat?

Doghin: Mi-a spus că, în puşcărie, ţinea socoteala zilelor scrijelind linii pe perete. O linie în plus nu-l va deranja.

Kosigan: Sper, pentru binele tău.

Doghin: Totul decurge conform planului. E vorba doar de o mică amînare. În loc de douăzeci şi patru de ore, va trebui însă să aşteptăm patruzeci pentru a bea în cinstea noii noastre revoluţii.

Kosigan: Sper să ai dreptate. Într-un fel sau altul, îţi promit: voi intra în Polonia. Noapte bună, domnule ministru.

Doghin: Noapte bună, domnule general, şi păstrează-ţi calmul. N-o să te dezamăgesc.

La încheierea transmisiei, Orlov se simţi la fel cum se simţise după primul antrenament în centrifugă, pe vremea cînd se pregătea să devină astronaut: dezorientat şi îngreţoşat.

Planul prevedea cucerirea Europei de Est, alungarea lui Janin şi construirea unui nou imperiu sovietic. În felul său malefic, era de-a dreptul ingenios. Sediul unui ziar comunist dintr-un orăşel polonez e aruncat în aer. Comuniştii din oraşele Poloniei, de la Varşovia pînă la graniţa cu Ucraina, contraatacă, protestînd violent şi disproporţionat faţă de importanţa exploziei, iar comuniştii de modă veche cumpăraţi de Doghin cîştigă capital politic, în detrimentul celor care îl mai respectau încă pe Wladyslaw Gomulka, pentru modul în care, în 1956, reprimase stalinismul şi instaurase ciudatul hibrid de socialism şi capitalism pe care îl numea comunismul în stil polonez. Polonia e sfîşiată în două tabere, pe măsură ce vechile alianţe ale Solidarităţii se deşteaptă şi, cu sprijinul bisericii, încep să protesteze împotriva comuniştilor, exact aşa cum procedaseră atunci cînd Papa cel de origine poloneză îi sfătuise pe catolici să-l aleagă pe Lech Walesa preşedinte. Comuniştii radicali ies din ascunzători, grevele se ţin lanţ, se ajunge la foamete şi lipsuri generalizate, ca şi la dezordinea pe care Polonia a mai trăit-o în 1980. Refugiaţii se revarsă în mai bogata Ucraină, în căutare de hrană, vechile tensiuni dintre catolici şi biserica ortodoxă ucraineană se acutizează, polonezii trimit tancuri şi trupe pentru a stăvili exodul, iar Kosigan şi oamenii săi îi escortează pe refugiaţi înapoi în Polonia. Soldaţii ruşi întîrzie însă să se retragă şi e rîndul cehilor sau al românilor să devină ţinta aceleiaşi strategii.

Orlov avea impresia unui coşmar, nu numai din cauza evenimentelor care erau pe cale de a se declanşa, ci mai ales din cauza poziţiei în care îşi plasase fiul. Pentru a-l opri pe Doghin, ar fi fost necesar să-i ordone lui Nikita să refuze predarea încărcăturii ce-i fusese încredinţată, ba poate chiar să-şi folosească armele împotriva celui sau celor care ar fi cutezat să revendice lăzile. Dacă Doghin avea să iasă victorios, Nikita avea să fie executat. Dacă Doghin avea să fie înfrînt, Orlov îşi cunoştea fiul: avea să trăiască veşnic cu impresia că trădase cauza armatei. Mai exista şi posibilitatea ca Nikita să refuze să-şi asculte tatăl; în acest caz, Orlov nu ar fi avut altă variantă decît arestarea lui, după ce încărcătura va fi fost livrată. Nesupunerea sau neascultarea

ordinelor se pedepsea cu o condamnare de unu pînă la cinci ani. Asta ar fi însemnat ruperea definitivă a relațiilor dintre ei doi, iar Mașei i-ar fi fost mult mai greu să suporte așa ceva decît îi fusese în urmă cu cîțiva ani, cînd cu scandalul pe care îl iscase Nikita la Academie.

Din moment ce transcrierea și chiar înregistrarea ar fi putut fi falsificate la Centru – prin combinarea digitală a unor fragmente înregistrate anterior – ele nu puteau constitui dovezi care să poată fi prezentate președintelui Janin, pentru o acuzație de trădare. Dar lăzile nu puteau fi lăsate să cadă în mîinile lui Doghin. Măcar atît tot putea să dezvăluie Kremlinului. Între timp, spera să-l poată convinge pe fiul său că Doghin, acel bărbat care își slujise patria cu credință și îl sprijinise pe Nikita pentru a împiedica exmatricularea sa de la Academie, devenise acum dușmanul cel mai înverșunat al aceleiași patrii.

Colonelul Roski nu-și pierduse timpul dormind.

Caporalul Valentina Believ plecase, lăsîndu-l singur în biroul său. Roski ascultase conversațiile dintre ofițerii Centrului, folosindu-se de sistemul instalat de răposatul Pavel Odina. Fiindcă nimeni altcineva nu trebuia să cunoască existența acestuia, și fiindcă Pavel îl instalase singur, expertul în comunicații trebuise să moară acolo, prăbușindu-se de pe pod în apele Nevei. Uneori chiar și civilii care își îndeplineau sarcinile cu credință primeau drept răsplată moartea. Nu era loc pentru sentimente atunci cînd era în joc siguranța națională. La fel ca în cazul mormintelor vechiului Egipt, siguranța putea fi asigurată doar prin moartea celor care le proiectaseră. Ofițerii *spețnaz* aveau sarcina de a-i ucide pe cei răniți sau care ezitau. Locțiitorii aveau datoria de a-și ucide comandanții, dacă aceștia refuzau să-i ucidă pe cei răniți sau lași. Dacă ar fi fost nevoie, Roski și-ar fi jertfit propria viață pentru a proteja un secret de stat.

Atît liniile externe, cît și rețeaua telefonică internă a Centrului erau conectate la computerul lui Roski. Existau totodată microfoanele de dimensiunile unui fir de păr, ascunse în prizele electrice, în instalațiile de ventilație sau în structura de rezistență

a clădirii. Fiecare dintre acestea poseda propriul cod în computerul său. În felul acesta, Roski avea posibilitatea de a asculta conversaţiile folosind căştile, sau acestea puteau fi înregistrate digital, pentru a fi ascultate ulterior sau transmise electronic direct ministrului Doghin.

Roski îşi muşcă buzele, ascultînd conversaţia dintre Orlov şi fiul său. Ascultă apoi cum generalul Orlov îi ordona lui Titev să înregistreze conversaţiile dintre ministru şi generalul Kosigan.

Cum îndrăzneşte? se revoltă Roski.

Orlov era o figură populară, un personaj care fusese angajat fiindcă faima şi carisma sa aveau să fie de folos pentru a atrage fonduri de la Ministerul de Finanţe pentru Centrul de Comandă. Dar cine se credea, de-şi permitea să pună sub semnul întrebării acţiunile ministrului Doghin şi ale generalului Kosigan?

Iar acum Roski îl asculta pe Orlov, eroul cu multe decoraţii, ordonîndu-i fiului său ca, după ce avea să fie informat în privinţa destinaţiei, să pornească într-acolo, urmînd ca la sosire să refuze să predea lăzile reprezentanţilor ministrului Doghin. Generalul Orlov avea să-şi trimită propria echipă de la colegiul de marină pentru a confisca încărcătura.

Deşi Nikita primise ordinul, Roski era convins că băiatul nu o făcuse cu inima împăcată. Asta era bine. Băiatul nu avea să fie acuzat de trădare şi executat laolaltă cu tatăl său.

Roski ar fi comis el însuşi, cu mare plăcere, asasinatul. Dar ministrul Doghin nu le permitea locotenenţilor săi aplicarea unor strategii ilegale. Încă înainte ca Centrul să fi devenit operaţional, ministrul îl instruise pe Roski să-l anunţe, iar el avea să-l contacteze pe generalul Mavik, comandantul artileriei, în cazul în care vreunul dintre ordinele lui Orlov ar fi trebuit contramandat.

Cînd generalul Orlov îl chemă prin radio pe maiorul Levski, comandantul echipei operative *Molot*, formată din doisprezece soldaţi de elită, şi îi ordonă să-şi pregătească oamenii pentru un zbor cu destinaţia Bira, colonelul Roski socoti că ascultase destul. Introduse în computer codul care îi permitea accesul direct la una dintre liniile private ale Ministerului de Interne şi îl informă pe ministrul Doghin în legătură cu situaţia creată.

Doghin spuse că avea să-l contacteze pe generalul Mavik pentru a aranja îndepărtarea lui Orlov de la comandă şi îl instrui pe Roski să înceapă pregătirile pentru preluarea controlului asupra Centrului de Comandă.

45

Marţi, ora 8:35, la sud de Cercul Polar

Locotenent-colonelul Squires îl urmărea distrat pe Ishi Honda, care îşi verifica echipamentul de comunicaţii aranjat cu grijă în rucsac. Cîtă vreme se aflau la bordul avionului Il-76T, foloseau aparatura de la bord pentru a vorbi cu Centrul de Comandă. De îndată ce aveau să se afle la sol însă, aveau să folosească micuţa antenă neagră disimulată în rucsacul lui Ishi, lîngă radioul propriu-zis.

Honda îngenunche şi desfăcu piciorușele antenei cu diametrul de cincizeci de centimetri, avînd grijă ca extensiile să fie complete. Introduse cablul coaxial negru în mufa radioului, îşi puse căştile şi ascultă cum sistemul parcurgea rutina de verificare a autocalibrării. Verifică microfonul, numărînd în sens invers de la zece, apoi îi făcu semn lui Squires că totul era în regulă.

În etapa următoare, Honda verifică poziţionarea globală a sistemului de recepţie aflat într-unul dintre buzunarele laterale ale rucsacului, un obiect de dimensiunile unei telecomenzi, avînd un ecran digital luminos. Trimise un semnal de un sfert de secundă, care îi era de ajuns pentru a-şi da seama dacă sistemul

funcţiona, fără a le da ruşilor posibilitatea să-i localizeze. DeVonne avea în grijă busola şi altimetrul şi primise misiunea de a-i conduce la punctul de întîlnire după ce operaţiunea avea să se încheie.

Trezit din somn, sergentul Chick Grey îşi verifică şi el vesta de asalt Tac III. În loc să conţină o mască de gaze şi încărcătoare pentru semiautomatul său de 9 mm, buzunarele ei erau ticsite cu explozibilul C-4 de care urmau să aibă nevoie pentru a-şi duce la bun sfîrşit misiunea. Înainte de a se paraşuta în Rusia, toţi membrii echipei aveau să-şi îmbrace mănuşile călduroase Nomex, vestele antiglonţ din Kevlar, mantalele impermeabile, ochelarii incasabili şi bocancii de asalt. Apoi aveau să-şi pună vestele Tac III, aveau să-şi lege centurile de rapel, aveau să-şi umple buzunarele cu grenade fumigene şi încărcătoare pentru pistoalele Beretta de 9 mm şi pentru semiautomatele H&K MP5A2 de acelaşi calibru.

Un singur lucru avea să le lipsească, îşi spuse Squires. Ar fi renunţat la tot echipamentul pentru vreme rece, oricît de perfecţionat era acesta, în schimbul unor vehicule rapide de atac. O dată ajunşi pe solul rusesc, Centrul de Comandă nu avea să-i mai poată ajuta prea mult în privinţa atacării trenului sau a strategiei de ieşire. O pereche de VRA-uri care să străbată gheaţa şi terenul accidentat cu o sută treizeci de kilometri pe oră, cu o mitralieră M60E3 în cel din faţă şi un trăgător înarmat cu o mitralieră de calibrul 50 în cel din urmă, da, astea le-ar fi fost de mare ajutor. Ar fi fost extrem de greu de desantat, dar ar fi fost al naibii de folositoare.

Squires făcu cîţiva paşi prin cabină pentru a-şi dezmorţi picioarele şi se îndreptă apoi spre cabina de comandă, ca să mai stea de vorbă cu echipajul. Membrii săi erau foarte încîntaţi că nu fuseseră contactaţi încă de ruşi. Pilotul Matt Mazer sublinie însă faptul că această tăcere nu se datora în nici un fel abilităţii lor de a se strecura, ci traficului intens căruia erau nevoiţi să-i facă faţă ruşii. După ce consultară împreună harta şi Squires află cît mai aveau de zburat deasupra Oceanului Îngheţat, iar apoi către sud-vest, peste Marea Bering, pentru a ajunge în Japonia,

Squires se întoarse lîngă oamenii săi, tocmai la timp pentru a recepționa un mesaj de la Mike Rodgers. Acum, cînd 76T-ul se afla în raza de acțiune a receptoarelor rusești, apelul era transmis prin intermediul unui radioreleu instalat în turnul de control de la Helsinki la ordinul ministrului Niskanen, astfel încît rușii să nu-și dea seama că cei din avion vorbeau, de fapt, cu Washingtonul.

– Aici Squires, domnule, rosti el în receptorul pe care i-l întinse Honda.

– Domnule colonel, avem vești noi despre tren, spuse Rodgers. S-a oprit și militarii au permis urcarea unor pasageri civili. Se pare că în fiecare vagon se află în prezent între cinci și zece pasageri, bărbați și femei.

Squires păstră o clipă de tăcere, încercînd să-și dea seama în ce măsură informația le putea afecta tactica. Împreună cu echipa sa, exersaseră asaltul asupra unui tren plin cu teroriști și ostatici, dar în cazurile respective inamicii erau mai puțini la număr, iar civilii erau dornici să coboare. Acum lucrurile stăteau altfel.

– Am înțeles, domnule, spuse el, într-un tîrziu.

– În fiecare vagon se află soldați, urmă Rodgers pe un ton epuizat, care părea a prevesti înfrîngerea. Am studiat fotografiile trenului. Veți fi nevoiți să aruncați grenade lacrimogene pe ferestre, apoi îi veți dezarma pe soldați și îi veți coborî pe toți ocupanții trenului. După aceea vom contacta Vladivostokul și le vom spune unde anume îi pot găsi pe pasageri. La plecare, le veți lăsa tot echipamentul pentru vreme rece de care vă puteți lipsi.

– Am înțeles.

– Întîlnirea pentru retragere se va face, așa cum am stabilit, la podul cu pricina, spuse Rodgers. Avionul va fi acolo exact la miezul nopții. Va rămîne pe loc doar opt minute, așa că aveți grijă să ajungeți la timp. Comisia Congresului n-a consimțit să ne acorde un răgaz mai mare.

– Vom fi acolo, domnule.

– Nu-mi place deloc cum evoluează lucrurile, Charlie, dar se pare că nu avem altă soluție, continuă Rodgers mohorît. Dacă

ar fi fost după mine, aş fi ales soluţia bombardării trenului. Însă, din cine ştie ce motive, Congresul se încruntă cînd e vorba de uciderea unor soldaţi inamici, dar nu şovăie să le rişte viaţa alor noştri.

– De aceea ne-am angajat, domnule, spuse Squires. Şi apoi, mă cunoaşteţi: e exact genul de misiune care îmi place.

– Ştiu, zise Rodgers. Dar ofiţerul care conduce detaşamentul de pază, un tînăr sublocotenent pe nume Nikita Orlov, nu e unul dintre acei tineri care s-au înrolat pentru a-şi cîştiga o pîine tihnită. Din puţinele date pe care le avem la dispoziţie, rezultă că e un luptător de mîna-ntîi. E fiul unui erou cosmonaut şi vrea să arate cu orice preţ că nu e cu nimic mai prejos decît taică-său.

– Foarte bine, surîse Squires. Nu mi-ar plăcea să ştiu că am bătut atîta drum pentru o misiune pe care ar fi putut-o îndeplini oricine.

– Charlie, ai uitat cu cine stai de vorbă, rosti sec Rodgers. Păstrează-ţi încurajările pentru oamenii tăi. Vreau să opriţi trenul, dar vreau şi mai mult să vă întoarceţi acasă întregi. S-a înţeles?

– Am înţeles, domnule, răspunse Squires.

După ce le ură încă o dată succes, Rodgers închise, iar Squires îi înapoie receptorul lui Honda. Radiooperatorul se întoarse la locul său, iar Squires îşi privi ceasul pe care nu se ostenise să-l întoarcă ori de cîte ori traversaseră cîte un fus orar.

Încă opt ore, îşi zise el. Încrucişîndu-şi braţele pe piept, îşi întinse picioarele şi închise ochii. Înainte de a se înrola în Forţa de Impact, cu şapte luni în urmă, petrecuse cîtva timp la Centrul de Cercetări şi Dezvoltare al Armatei de la Natick, lîngă Boston. Acolo participase la o serie de experimente menite să ducă la crearea unei uniforme care să imite instantaneu mediul înconjurător, ca pielea unui cameleon. Purtase uniforme cu senzori sensibili la lumină, care reglau coeficientul de refracţie a luminii al materialului din care fuseseră confecţionate. Stătuse în preajma biochimiştilor care manipulau genele viermelui de mătase pentru a crea o fibră care să-şi schimbe automat culoarea. Încercase să se deplaseze în greoaiele, dar remarcabilele costume de electroforeză, croite din fibre de plastic umplute cu un lichid pe care,

la un anumit semnal, particulele încărcate cu sarcină electrică îl colorau în funcţie de mărimea tensiunii aplicate. Pe-atunci se gîndea că, înainte de sfîrşitul mileniului, costumele de camuflaj, tancurile invizibile pe radar şi sondele robot aveau să permită Statelor Unite să poarte războaie fără a vărsa nici o picătură de sînge. Din acel moment, eroii nu aveau să mai fie soldaţii, ci oamenii de ştiinţă.

Atunci, ca şi acum, fusese surprins că acele gînduri îl întristau într-o oarecare măsură. Căci, deşi nici un soldat nu îşi dorea să moară, toţi luptătorii pe care îi cunoscuse erau mînaţi de dorinţa de a se supune unei încercări, riscîndu-şi viaţa pentru ţară şi pentru camarazii lor. În absenţa primejdiei, se întreba dacă oamenii aveau să mai iubească la fel de mult libertatea.

Cu aceste gînduri în minte, şi cu vocea lui Rodgers continuînd să-i răsune în urechi, Squires alunecă în braţele somnului, mulţumit că, totuşi, nimeni nu avea să-i răpească luptele din piscină, cu fiul lui călare pe umerii săi, luptînd cu soldatul George, şi surpriza ce se aşternea pe chipul acestuia ori de cîte ori era doborît...

46

Marţi, ora 14:06, Sankt Petersburg

Cu cîteva ore înainte de a ajunge pe coasta Rusiei, Peggy James şi David George avură douăzeci şi şapte de minute la dispoziţie pentru a simţi gustul aerului proaspăt din Golful Finlandei. Apoi coborîră din nou în cabina micului submarin şi acesta porni la drum pentru ultima jumătate a traversării. Fusese mai puţin decît şi-ar fi dorit Peggy, dar suficient ca să poată îndura pînă la capăt.

Cu o oră înainte de-a apărea în largul coastelor ruseşti, căpitanul Rydman îşi părăsi locul din turn şi se înghesui în spaţiul îngust din cabină, alături de pasagerii săi. Peggy şi George făcuseră deja o ultimă verificare a echipamentului pe care aveau să-l ia cu ei în raniţele rezistente la apă şi se chinuiau să-şi îmbrace uniformele ruseşti. Spre deosebire de căpitanul Rydman, George îşi întoarse privirea atunci cînd Peggy îşi îmbrăcă rochia albastră a uniformei.

După ce fata îşi termină echiparea, Rydman deschise o cutie dreptunghiulară de metal, cu laturile de treizeci pe patruzeci de centimetri şi înălţimea de cincisprezece, fixată pe peretele cabinei în stînga sa, şi le şopti:

– Cînd vom ieşi la suprafaţă, veţi avea la dispoziţie şaizeci de secunde pentru a urca în barcă. Umflarea se declanşează trăgînd de inelul ăsta.

Le indică inelul agăţat de un fir de nailon, apoi arătă spre cele două padele aşezate de o parte şi de cealaltă a cutiei:

– Astea se depliază la mijloc. Barca poartă însemne care coincid cu actele voastre, continuă el. Faceţi parte din echipajul unui submarin din clasa *Argus* care operează de la baza din Koporski Zaliv. Bănuiesc că aţi fost instruiţi în această privinţă.

– Mda, sumar, încuviinţă George.

– Cum spui asta în ruseşte? îl întrebă Peggy.

George se încruntă, concentrîndu-se, apoi răspunse zîmbind:

– *Miedlieno*.

– Asta înseamnă „aşa şi aşa", dar eşti pe-aproape, zîmbi ea. Domnule căpitan, de ce doar şaizeci de secunde? Nu e nevoie să vă reîncărcaţi bateriile şi să reînnoiţi provizia de aer?

– Mai putem continua aproximativ o oră cu ce avem... Destul ca să ieşim din apele teritoriale ruseşti. Acum v-aş sugera să vă mai uitaţi o dată la hărţi. Memoraţi zona din vecinătatea punctului de debarcare.

Peggy recită, ca la carte:

– Şoseaua Petergofskoe trece de-a lungul parcului. Mergem de-a lungul ei pînă pe Prospekt Stacek, ne îndreptăm apoi spre nord, pînă la malul Nevei, apoi o apucăm spre est, de-a lungul fluviului, pînă la Ermitaj.

– Foarte bine, încuviinţă Rydman. Desigur, ştiţi de muncitori.

Ea îl privi surprinsă.

– Nu. Care muncitori?

– Pentru numele lui Dumnezeu, dar a scris în ziare. Cîteva mii de muncitori urmează să se adune astăzi în Piaţa Palatului, pentru a marca începutul unei greve de avertisment la nivel naţional, care va dura douăzeci şi patru de ore. S-a anunţat ieri, organizatorii mitingului sînt membrii Federaţiei Ruse a Sindicatelor Libere, iar scopul declarat al grevei este creşterea salariilor şi a pensiilor, precum şi a ajutorului de şomaj pentru

membrii de sindicat. Greva a fost programată seara pentru a nu-i speria pe turişti.

– Nu, spuse Peggy. N-am ştiut despre manifestaţie. Organizaţiile noastre sînt mioape, pot să ne spună ce citeşte preşedintele Janin la closet, dar nu urmăresc ştirile din presă.

– Poate doar dacă preşedintele Janin citeşte ziarul, întări George.

– Vă mulţumim, domnule căpitan, pentru tot ce aţi făcut pentru noi.

Rydman clătină din cap, apoi se căţără înapoi la postul său din turn pentru a conduce submarinul pe traiectoria corectă, în ultima etapă a călătoriei sale.

Peggy şi George tăcură, în vreme ce submarinul îşi vedea de drum zumzăind monoton prin adîncuri. Englezoaica încercă să-şi dea seama dacă prezenţa cîtorva mii de civili şi a poliţiei în apropierea ţintei avea să le fie de folos sau nu în încercarea lor de-a pătrunde neobservaţi în muzeu. În cele din urmă, ajunse la concluzia că înghesuiala nu le putea fi decît de ajutor. Poliţia avea să fie prea ocupată să-i ţină în frîu pe muncitorii ruşi revoltaţi şi nu avea să bage în seamă doi marinari care îşi vedeau de ale lor, fără să deranjeze pe nimeni.

Părăsiră repede submarinul. După ce privi prin periscop, pentru a se convinge că nu era nici o navă prin apropiere, căpitanul îi ordonă cîrmaciului să scoată submarinul la suprafaţă. Rydman deschise chepengul fără zgomot, iar Peggy urcă. Se aflau la aproximativ opt sute de metri de ţărm, iar marea era acoperită de un strat gros de ceaţă amestecată cu smog. Se îndoia că i-ar fi putut vedea cineva de pe ţărm, chiar dacă ar fi vrut. George îi întinse pachetul surprinzător de greu de cauciuc şi Peggy trase de inel, aruncînd pachetul peste bord. Barca fu umflată înainte de a atinge apa. Se prinse cu mîinile de marginea turnului şi îşi luă avînt, sărind pe punte. Rămase o clipă în echilibru pe suprafaţa metalului alunecos, apoi puse piciorul în barcă. George se ivi şi el în deschizătura chepengului, întinzîndu-i padelele lui Peggy. Urmară la rînd rucsacurile, iar apoi soldatul i se alătură în barcă.

– Noroc, le ură Rydman, scoţînd pentru o clipă capul prin deschizătură, înainte de a închide chepengul.

Micul submarin se făcu nevăzut la mai puţin de două minute după ce se ivise la suprafaţă, lăsîndu-i pe Peggy şi George singuri pe apele liniştite.

Începură să vîslească spre ţărm în tăcere. Peggy căută din priviri reperul ales, limba ascuţită ca un pumnal a peninsulei care mărginea golful larg din vecinătatea parcului.

Curentul era de partea lor. Vîsleau într-un ritm susţinut, pentru a se încălzi. Vîntul îngheţat li se strecura tăios pe sub uniforme, tricourile vărgate în alb-albastru nefiind o piedică serioasă în calea lui. Panglicile legate strîns ale bonetelor abia reuşeau să împiedice rafalele să le ia pe sus.

Cei doi ajunseră la ţărm în aproximativ trei sferturi de oră. La punctul de întîlnire cu ţărmul îngheţat, parcul era relativ pustiu. Soldatul George se folosi de parîma agăţată la prova pentru a lega barca de unul dintre pilonii debarcaderului. În timp ce-şi lua în spate rucsacul, Peggy se plînse cu voce tare în ruseşte despre nedreptatea sorţii, care făcuse să fie nevoită să verifice balizele pe un asemenea frig. În timp ce vorbea, privi în jur. Cel mai aproape de ei, la vreo două sute de metri distanţă, se afla un artist aşezat pe un scaun pliant, schiţînd în cărbune portretul unei turiste blonde, al cărei prieten îl urmărea admirativ. Femeia privea în direcţia lor dar, chiar dacă îi văzu, nu reacţionă. Un miliţian trecu pe o alee cufundată în penumbră, iar un individ cu barbă moţăia pe o bancă, nu departe de ei, cu un Walkman pe piept şi un cîine St. Bernard odihnindu-se pe iarbă, la picioarele lui. Un sportiv trecu alergînd pe lîngă artist, fără să-i dea atenţie. Peggy nu se gîndise niciodată că în Rusia oamenii se bucurau, ca pretutindeni, de timpul lor liber. Priveliştea i se părea ciudată, nelalocul ei.

La mai puţin de trei kilometri sud de parc, cursele regulate aterizau pe aeroportul din Sankt Petersburg. Vuietul motoarelor lor tulbura liniştea peisajului. Acesta era însă unul dintre paradoxurile Rusiei, amestecul brutal al modernităţii pătînd frumuseţea maiestuoasă a acelor locuri încărcate de istorie. Privi

spre nord, prin pîcla cu iz de fum industrial, şi distinse siluetele domurilor albastre şi aurii, cupolele albe, spiralele gotice, statuile de bronz şi canalele bătute de vînturi. Semăna mai degrabă cu Florenţa sau Veneţia, nu cu Londra sau Parisul. Nu se mira deloc că lui Keith îi plăcea să vină aici.

George sfîrşi de legat barca şi, luîndu-şi în spinare propriul rucsac, se apropie de ea, şoptindu-i:

– Sînt gata.

Peggy privi spre Şoseaua Petergofskoe, de care îi despărţea doar un kilometru. Potrivit hărţii, dacă aveau să o urmeze mergînd către est, aveau să ajungă la o staţie de metrou. Schimbînd o singură dată, la staţia de la Institutul Tehnologic, puteau să ajungă mai repede la Ermitaj.

Porniră la drum, în vreme ce Peggy sporovăia în ruseşte despre starea deplorabilă a balizelor şi despre hărţile curenţilor, care aveau categoric nevoie să fie revizuite.

Bărbosul aşezat pe bancă îi urmări îndepărtîndu-se. Fără să-şi mişte mîinile încrucişate pe burtă, rosti în microfonul minuscul ascuns în barba stufoasă:

– Sînt Ronaş. Doi marinari tocmai au acostat la debarcaderul parcului şi şi-au lăsat barca aici. Au pornit spre est. Amîndoi poartă raniţe.

Trăgînd adînc aer în piept, agentul deghizat al lui Roski îşi întoarse privirea spre frumoasa finlandeză şi îşi jură că, la următoarea misiune, avea să se dea drept artist.

47

Marţi, ora 6:09, Washington, D.C.

Noaptea trecuse fără incidente pentru Paul Hood. Reuşise să dea de Sharon şi de copii la Bloopers în seara precedentă şi, după ce aceştia îi povestiseră despre hamburgeri şi cocteilurile cu îngheţată, se întinsese pe canapea, lăsînd în grija lui Curt Hardaway conducerea schimbului de noapte. Fost patron al unei companii numite SeanCorp, care producea tehnică de vîrf pentru uzul armatei, Hardaway era un manager eficient, un lider dinamic şi familiarizat cu dedesubturile afacerilor guvernamentale. Se pensionase la şaizeci şi cinci de ani, cu cîteva milioane în bancă, glumind că, dacă ar fi vîndut afacerea unei corporaţii private în loc să o vîndă guvernului, la ora asta ar fi fost miliardar, nu milionar. Mai demult, îi mărturisise lui Hood: „N-am făcut niciodată rabat la calitate, oricît de prost m-ar fi plătit guvernul. N-am vrut ca vreun puşti să se aşeze în carlinga unui Tomcat, gîndindu-se: «Toate mizeriile astea sînt furnizate de un cîrpaci»".

Neoficial, Paul Hood şi Mike Rodgers ieşeau din schimb la ora şase după-amiaza. Potrivit regulamentului însă, nici unul dintre ei nu era absolvit de răspunderile conducerii atîta vreme

cît se afla la fața locului. Și, cîtă vreme îi știau acolo, nici directorul schimbului de noapte, Bill Abram, și nici Curt Hardaway n-ar fi încercat „să le smulgă ciolanul celor doi cățeí", după cum se exprimase cîndva Hardaway.

Stînd întins desculț, cu picioarele rezemate pe brațul îmbrăcat în piele al canapelei, Paul se gîndea la familia sa, la oamenii pe care n-ar fi vrut cu nici un preț să-i supere și pe care, totuși, reușea să-i dezamăgească de fiecare dată. Poate că era inevitabil. Îi lași baltă pe cei la care ții cel mai mult, fiindcă știi că, oricum, vor fi tot acolo atunci cînd te vei întoarce. Însă, Doamne, cît de mult îți tortura conștiința o asemenea decizie! Ca o ironie a sorții, cei pe care îi făcuse fericiți cu o zi în urmă erau cei cu care avea cele mai puține lucruri în comun: Liz Gordon și Charlie Squires. Cea dintîi era mulțumită că el consimțise în sfîrșit să o ia în seamă, folosindu-se de sugestiile ei în alcătuirea unor planuri, cel de-al doilea fiindcă își dăduse acordul să plece într-o misiune cum nu se ivea decît una într-o viață de om.

Între crîmpeiele de somn, Hood își ațintea privirile asupra ceasului de pe perete, care își continua numărătoarea inversă spre momentul în care comandoul Forței de Impact avea să părăsească tundra siberiană.

Au trecut douăzeci și cinci de ore și cincizeci de minute și numărătoarea continuă, își zise Paul, uitîndu-se la ceas. Erau treizeci și șapte de ore fix cînd îl potrivise Curt Hardaway. Ce se va fi întîmplat cînd ceasul nu va mai afișa decît zerouri? se întrebă Hood. *Cum va arăta lumea, atunci?*

Senzația pe care i-o inducea numărătoarea inversă era deprimantă și totodată dătătoare de puteri. Oricum, era de preferat să stea cu ochii ațintiți la ceas decît să urmărească emisiunile de știri de pe CNN. Nu se vorbea decît despre atentatul de la New York și despre posibila legătură existentă între acesta și aruncarea în aer a sediului unui ziar din Polonia. Eival Ekdol bătea cîmpii despre legăturile sale cu forțele de opoziție ucrainene, care se opuneau incursiunii rusești. Era o strategie profitabilă, se văzu Hood nevoit să recunoască. Ticălosul

manipula opinia publică americană în favoarea ruşilor şi a ucrainenilor, ponegrindu-i în fel şi chip.

Hood fu trezit de veştile sosite de la micul submarin şi transmise prin mijlocirea celor de la Helsinki. Soldatul George şi Peggy James debarcaseră la Sankt Petersburg. Cinci minute mai tîrziu, Mike Rodgers, care nu apucase să doarmă prea mult, veni să-l anunţe că 76T-ul trecuse în spaţiul aerian rusesc şi se îndrepta cu viteză către punctul de desant. Rodgers îi spuse că ţinta falsă lansată de Il-76T în apropiere de coastă reuşise să dezorienteze postul de observaţie de la Nahodka îndeajuns de mult pentru ca avionul să se poată strecura neobservat pe canalele de zbor obişnuite, alături de alte transportoare. Pînă în prezent, nimeni nu acordase vreo atenţie deosebită avionului.

– Apărarea antiaeriană nu a reacţionat la ţinta lansată? întrebă Hood neîncrezător.

– Au lansat-o doar pentru a-şi camufla direcţia de intrare în spaţiul aerian, spuse Rodgers. După ce 76T-ul a ajuns deasupra Rusiei, nu mai prezenta nici un interes, nu era în nici o privinţă ieşit din comun. Echipajul nostru păstrează tăcerea radio, iar la ieşire vor informa Nahodka că se îndreaptă spre Hokkaido pentru a încărca piese de schimb pentru transmiţătoare.

– Tot nu-mi vine să cred că s-au strecurat atît de uşor, repetă Hood.

– În ultimii doi ani, ruşii s-au cam înmuiat, motivă Rodgers. Soldaţii de la radar au lucrat în schimburi mai lungi chiar decît ale noastre. Dacă nu li s-a părut nimic dubios, e greu de crezut că se vor trezi tocmai acum, în ceasul al doisprezecelea.

– Eşti convins că asta e cauza? Sau e o capcană ca acelea care îi permit şoarecelui să intre, dar nu şi să iasă?

– Am luat în considerare şi această posibilitate cînd am plănuit operaţiunea, spuse Rodgers. Ruşii nu aveau nici un motiv să rişte să ne lase să ne paraşutăm oamenii. Adevărul este, Paul, că Rusia care te îngrijorează pe tine nu mai e demult ce-a fost.

Hood clătină din cap.

– Eu zic că Rusia de azi încă seamănă destul de mult cu cea de altădată, suficient pentru a ne da peste degete.

– *Touché,* acceptă Rodgers.

Hood se ridică şi îl sună pe Bugs Benet, îi spuse să îi convoace pe şefii de departamente în „Rezervor“, iar apoi intră în baia adiacentă biroului său pentru a-şi alunga somnul, spălîndu-se cu apă rece. Ştergîndu-se, nu încetă să se gîndească la Rusia. Oare Mike avusese dreptate sau se lăsau cu toţii purtaţi de o iluzie, legănaţi de falsa euforie a căderii comunismului şi a prăbuşirii Uniunii Sovietice?

Se prăbuşise cu adevărat? Nu cumva fusese doar un vis, un joc cu fum şi oglinzi, o perioadă intermediară, ca aceea dintre marile glaciaţiuni? Dar dacă forţele întunecate se retrăseseră doar temporar din lumina istoriei, pentru a se regrupa din nou, mai puternice ca înainte?

Ruşii nu erau obişnuiţi cu libertatea şi libera iniţiativă. Fuseseră conduşi doar de dictatori, încă de pe vremea lui Ivan cel Groaznic.

Încă din vremea lui Ivan Groznîi, îşi repetă Hood înfiorat.

Îndreptîndu-se spre „Rezervor“, nu-i prea venea să creadă că Imperiul Răului fusese nimicit, indiferent care avea să fie deznodămîntul evenimentelor ce aveau să urmeze.

48

Marţi, ora 14:29, Sankt Petersburg

În timpul primei sale misiuni în spaţiu, generalul Orlov nu avusese posibilitatea de a vorbi cu Maşa, iar la întoarcere o găsise traumatizată din punct de vedere emoţional. Ea îi atrăsese atenţia asupra faptului că, de cînd se cunoşteau, nu trecuse o zi în care să nu fi schimbat măcar vreo cîteva cuvinte, darămite trei zile!

Pe-atunci se gîndise că nu erau decît fandoseli femeieşti pe care nu avea cum să le înţeleagă. Mai tîrziu însă, la naşterea lui Nikita, ea avusese o hemoragie gravă şi fusese atît de slăbită, încît nu putuse nici măcar vorbi. Atunci îşi dăduse seama cît de mîngîietoare putea fi vocea fiinţei iubite. Dacă i-ar fi putut şopti măcar o singură dată „Te iubesc!“, zilele lungi petrecute la căpătîiul ei i s-ar fi părut mult mai uşor de îndurat.

Începînd din acele zile, nu mai lăsase să treacă nici o zi fără să vorbească, şi fusese surprins cîtă căldură le insufla, amîndurora, o conversaţie, oricît de scurtă. Deşi Maşa n-ar fi avut dreptul să ştie nimic despre ceea ce făcea el la Ermitaj, îi povestise cîte ceva, fără a intra în detalii şi fără să fi divulgat amănunte despre per-

sonalul de acolo, cu excepţia lui Roski: trebuia să se poată plînge cuiva.

După ce o sunase pe Maşa pe la zece şi jumătate, spunîndu-i că „afacerile mergeau bine“ şi că, spre dezamăgirea ei, nu ştia cînd avea să mai ajungă pe-acasă, Orlov plecase spre camera de comandă. Voia să fie alături de echipa sa pentru a marca trecerea cu bine a primei jumătăţi de zi de cînd deveniseră complet operaţionali.

Roski i-o luase înainte cu cîteva minute şi amîndoi îşi ocupaseră locurile obişnuite. Orlov se plimba încet prin faţa mesei operatorilor care monitorizau, fiecare pe computerul său, cîte o frîntură a universului informaţional, în vreme ce Roski stătea, ca de obicei, în spatele caporalului Ivaşin, supraveghind transferul de date către Doghin şi ceilalţi miniştri de la Kremlin. Urmărind îndeaproape evoluţiile pe plan militar şi politic, Roski era şi mai concentrat decît de obicei. Orlov se îndoia că sosirea recent anunţată a celor doi agenţi din Finlanda îi stîrnise în asemenea măsură interesul, dar se hotărîse să nu-i pună colonelului întrebări în acest sens. Întrebările adresate colonelului Roski aveau tendinţa de a nu primi răspunsuri utile.

La 1 şi 30 de minute, Centrul de Comandă interceptă un raport adresat de staţia apărării antiaeriene din Nahodka biroului de informaţii al comandantului Forţelor Aeriene: radarul lor o luase razna, timp de aproape patru minute, apoi însă revenise la normal şi nu păreau să existe nici un fel de probleme. Deşi apărarea antiaeriană verificase semnalele de identificare ale tuturor aeronavelor din zonă, pentru a se asigura că nu existau intruşi, Orlov era sigur că 76T-ul de la Berlin fusese cel care cauzase întreruperea. Acum se afla în spaţiul aerian rusesc şi se îndrepta spre vest. Îl despărţea mai puţin de o oră de întîlnirea cu trenul, dacă aceasta era într-adevăr destinaţia sa.

Îi telefonase imediat omologului lui Titev de la centrala radio, Gregori Stenin, cerîndu-i să-i facă legătura cu biroul comandantului Forţelor Aeriene, cu care dorea să discute personal. I se răspunse foarte curînd că generalul era într-o şedinţă şi nu putea fi deranjat.

– E vorba de o urgenţă, insistă Orlov.

Roski îi ceru lui Ivaşin căştile şi spuse:

– Vorbesc eu cu ei.

În timp ce Orlov continua să asculte paraziţii de pe fir, Roski obţinu legătura cu comandantul Petrov. Orlov distinse o sclipire de satisfacţie în ochii colonelului.

– Domnule, vă fac legătura cu generalul Serghei Orlov de la Centrul de Comandă din Sankt Petersburg, articulă Roski.

– Mulţumesc, domnule colonel, îi răspunse Petrov.

Trecură cîteva clipe pînă cînd lui Orlov i se făcu legătura. Deşi era conducătorul unuia dintre cele mai importante servicii de informaţii, Orlov se simţi deodată neştiutor şi foarte vulnerabil.

Îl informă pe comandant despre avionul 76T, iar Petrov îi răspunse că trimisese deja două MiG-uri pe urmele lui, pentru a-l sili să aterizeze şi, în caz de refuz, pentru a-l doborî. Orlov închise şi, cu privirea aţintită asupra lui Roski, se apropie de acesta.

– Îţi mulţumesc, spuse generalul.

– Mi-a făcut plăcere, domnule general, răspunse Roski, umflîndu-şi pieptul.

– Am avut ocazia de a-l cunoaşte personal pe comandantul Petrov, domnule colonel.

– Vă invidiez, domnule general.

– Dumneata îl cunoşti? întrebă Orlov.

– Nu, domnule, veni răspunsul.

– În acest caz, aştept o explicaţie, urmă Orlov, fără să ridice glasul, dar cu o nuanţă poruncitoare.

– Mi-e teamă că nu înţeleg, domnule.

Orlov ştia deja cu certitudine că discuţia cu Petrov, iar acum acest schimb de replici, făceau parte dintr-un joc. Nu avea însă de gînd să se angajeze în bătălia pentru putere aici, în camera de comandă, ştiind că s-ar fi putut să o piardă.

– Mda, făcu Orlov. Continuă-ţi munca, domnule colonel.

– Am înţeles, domnule, răspunse Roski.

Orlov îşi reluă locul, măcinat de bănuiala că însăşi numirea sa în această funcţie făcuse parte dintr-un joc, unul a cărui miză

era mult mai mare. Văzînd schimburile de priviri dintre Spanski, Delev şi alţi cîţiva operatori, se întrebă cîţi dintre ei îi erau loiali, cîţi fuseseră de la început implicaţi în acel joc şi cîţi, asemenea lui Petrov, intraseră în horă în ultimele cîteva ore. Ideea că fusese păcălit îl întrista, dar nu la fel de mult ca aceea de a-şi pierde prietenii care aveau să-l părăsească de dragul carierelor lor sau al unor ipotetice promovări.

Orlov se întoarse la locul său în spatele computerelor, dar poziţia sa nu mai era aceeaşi ca şi înainte. Echilibrul de forţe se înclinase, în mod evident, către Roski. Orlov ştia că trebuia cu orice preţ să-şi recîştige prestigiul erodat. Nu dăduse niciodată înapoi şi nu intenţiona să se lase învins nici de data asta. Era însă nevoit să-i submineze rapid autoritatea lui Roski, fără să-i dea posibilitatea să se pregătească. În privinţa intrigilor, Orlov ştia că nu se putea măsura cu el.

Orlov pricepu că nu avea decît o singură posibilitate, în timp ce caporalul Ivaşin îl informa pe colonel că ofiţerul de contrainformaţii al poliţiei locale, Ronaş, tocmai sunase la postul cel mai apropiat.

Roski luă căştile şi ascultă în tăcere, în vreme ce sergentul Lizicev de la poliţia locală îl informa despre cele văzute de Ronaş.

Colonelul rosti în microfonul ataşat căştilor:

– Sergent, spune-i lui Ronaş să-i urmărească pe cei doi. Ei sînt cei pe care-i căutam. Se vor îndrepta, aproape sigur, către metrou. Dacă o vor face, spune-i lui Ronaş să se ţină de ei, urmînd ca în punctele de joncţiune de la Institutul Tehnologic, Nevski Prospekt şi Gostinîi Dvor să-i preia alţi oameni îmbrăcaţi în civil. Vor coborî, după toate probabilităţile, la Nevski, iar eu mă voi întîlni cu oamenii voştri acolo.

Roski ascultă o clipă, apoi continuă:

– Un impermeabil galben cu roşu. Da, o să-l găsesc.

Îi înapoie căştile lui Ivaşin, iar apoi se apropie fără grabă de Orlov. Se opri la un pas de el şi rosti, aproape în şoaptă:

– Aţi slujit cu credinţă Centrul şi Rusia. N-aţi făcut nimic care să poată fi reţinut împotriva dumneavoastră. Dacă ţineţi la

pensia dumneavoastră şi la cariera băiatului, vă sfătuiesc să vă comportaţi în continuare în acelaşi mod.

Orlov îi replică, ridicînd glasul.

– Am remarcat impertinenţa dumitale, domnule colonel. Voi avea grijă ca în dosarul dumitale să fie înregistrată o mustrare. Mai ai ceva de spus?

Roski rămase cu gura căscată, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

– Bun, spuse Orlov, apoi îi făcu semn din cap către uşă. Cînd te întorci, vreau să vii pregătit să îmi asculţi ordinele. În caz contrar, te vei prezenta la raport la ministrul Doghin.

Ştia că Roski trebuia să plece pentru a-i prinde pe cei doi agenţi, dar pentru cei prezenţi în încăpere plecarea lui avea să apară ca un semn de supunere la ordinele lui Orlov.

Roski se întoarse fără să salute şi părăsi în grabă camera de comandă. Orlov ştia că, în cazul unei lovituri de forţă, Roski ar fi încercat să preia comanda Centrului. Asta era, înţelese el. Şi, deşi nu părăsi camera de comandă, mintea generalului fu preocupată, din acel moment, de un singur gînd: care avea să fie următorul pas al colonelului...?

42

Marţi, ora 21:30, Habarovsk

– Se pare că vom avea vizitatori, îl anunţă pilotul Matt Mazer pe Squires.

Locotenent-colonelul venise în cabină cu trei minute înaintea saltului, spre a-i mulţumi căpitanului pentru ajutorul dat. Pe ecranul radarului apăreau limpede două puncte luminoase emiţînd semnalele caracteristice MiG-urilor, care se apropiau cu o viteză de aproximativ o mie două sute de kilometri pe oră.

– Pregăteşte-te să dai cep butoiului, îi spuse Mazer copilotului său, John Barylick.

– Am înţeles, răspunse începătorul, care se străduia să-şi păstreze calmul, dar nu se putea stăpîni să-şi mestece şi mai aprig guma, trădîndu-şi nervozitatea.

Forţele Aeriene avuseseră inspirata idee de a echipa 76T-ul cu un rezervor ceva mai larg: o parte etanşată care alimenta motoarele, şi o alta care putea fi făcută să piardă combustibil prin simpla apăsare a unui buton. Scurgerea de carburant era menită să-i ofere avionului un motiv pentru a face cale întoarsă, în cazul în care ar fi fost reperat. Puteau să aterizeze imediat, pentru a evita să fie escortaţi pînă la cel mai apropiat aeroport, sau chiar

doborîţi. La această distanţă de ţărm, puteau chiar să încerce să scape de urmăritori şi să pornească spre casă cu toată viteza.

În ambele cazuri, Squires ştia că avionul Il-76T nu mai avea cum să se întoarcă după ei.

– Ce doriţi să faceţi, domnule? îl întrebă căpitanul pe Squires.

– Sărim, hotărî Squires. Anunţ Centrul despre cele întîmplate şi-i las pe cei de-acolo să se gîndească la o soluţie de ieşire pentru noi.

Căpitanul mai privi o dată spre ecranul radarului.

– Peste aproximativ nouăzeci de secunde, MiG-urile vor fi îndeajuns de aproape pentru a vă vedea.

– În acest caz, sărim chiar acum, spuse simplu Squires.

– Îmi place stilul dumneavoastră, domnule, spuse căpitanul, salutînd plin de admiraţie.

Squires se întoarse în cabina principală. Se hotărî să nu le dezvăluie oamenilor săi ce se întîmplase. Nu încă. Voia să-şi ştie echipa concentrată asupra misiunii. Deşi ar fi fost gata să ia cu asalt infernul alături de aceşti oameni, o singură ezitare la momentul nepotrivit ar fi putut costa multe vieţi.

La Academia FBI de la Quantico, membrii Forţei de Impact exersaseră multe tipuri de desant, de la salturile de noapte la situaţiile în care membrii echipei atîrnau de o frînghie purtată de un elicopter şi aterizau în orice condiţii: pe acoperişul unei biserici, pe culmi stîncoase, ba chiar şi pe acoperişul unui autobuz aflat în mers. Fiecare membru poseda curajul, echilibrul şi îndemînarea necesară pentru o asemenea încercare. Dar verdictele „de profunzime“ date de medici erau uşor de dat: soldaţii erau fie apţi, fie inapţi pentru luptă. În ciuda eforturilor lui Liz Gordon şi ale echipei sale de specialişti psihologi, întrebarea rămînea la fel de actuală: cum aveau să reziste în condiţiile de stres ale unei misiuni reale, atunci cînd nu avea să existe o plasă care să-i prindă dacă şi-ar fi pierdut echilibrul, alunecînd de pe acoperiş? Sau atunci cînd aveau să ştie că terenul de aterizare nu avea să fie poligonul de antrenament pentru supravieţuire de la

Camp Dawson, în Virginia de Vest, ci munţii Coreei de Nord sau tundra siberiană?

Squires nu ţinu pentru sine acea informaţie din lipsă de încredere sau de respect. Pur şi simplu nu voia să le distragă atenţia de la singurul obiectiv cu adevărat important: succesul misiunii.

În urmă cu o jumătate de oră, membrii comandoului Forţei de Impact se aliniaseră în dreptul uşii. Din cinci în cinci minute, navigatorul îi transmisese lui Squires coordonatele exacte, în cazul în care s-ar fi dovedit necesar să sară ceva mai devreme. Între timp, echipa se pregătea pentru „infiltrare". Fiecare membru al echipei verificase rucsacul şi armele unui coleg, asigurîndu-se că acestea erau fixate aşa cum trebuia, pe piept, pe spate şi pe laterale, şi că rucsacul nu avea să împiedice deschiderea paraşutei. Echipamentul de rapel fusese îngrămădit în trei raniţe care aveau să atîrne la cîţiva metri în urma purtătorilor lor. Urmă la rînd verificarea căştilor, a măştilor de oxigen şi a ochelarilor pentru vederea de noapte. Ochelarii de noapte erau grei şi atît de masivi, încît fusese nevoie de contragreutăţi ataşate pe spatele căştilor pentru a le contrabalansa greutatea. După cîteva luni de antrenamente cu tot acest echipament, membrii Forţei de Impact constataseră că aveau nevoie de cămăşi cu două numere mai mari, într-atît li se dezvoltase musculatura gîtului. Cu cîteva clipe înaintea deschiderii uşii, îşi desprinseră furtunurile de alimentare cu oxigen de la rezervorul avionului, ataşîndu-le la micile butelii care le atîrnau la şolduri.

Luminile slabe, roşii-sîngerii, fuseseră aprinse în cabină, iar vîntul îngheţat le biciuia feţele. Nu se mai auzea nimic, în afara aerului care năvălea înăuntru. Lumina verde care dădea startul se aprinse în scurt timp, anunţîndu-i că ajunseseră deasupra obiectivului. Squires se apropie de uşă, se roti pe călcîiul drept astfel încît să cadă în poziţia „broaştei" şi îşi dădu drumul în gol. Cu coada ochiului, îl văzu pe sergentul Chick Grey sărind al doilea, apoi îşi întoarse privirea spre altimetrul prins ca o brăţară la încheitura mîinii stîngi.

Numerele se rostogoleau cu repeziciune: unsprezece mii de metri, zece mii, nouă. Squires simţea aerul îngheţat care i se strecura pe sub hainele de iarnă, dîndu-i o senzaţie de frig, iar apoi izbindu-l cu puterea unui pumn. În cădere, luă poziţia de plutire şi, cînd altimetrul îi indică nouă mii de metri, trase de mînerul argintiu. Simţi o smucitură, şi, în sfîrşit, îşi văzu picioarele atîrnînd dedesubt.

Alunecînd pe cerul întunecat, lipsit de nori, simţi cum aerul se încălzea încetul cu încetul, fără însă ca temperatura să urce peste zero. În vreme ce coechipierii se aliniau în urma sa, ghidaţi de banda luminescentă aplicată pe casca sa, Squires cercetă peisajul de dedesubt, în căutarea unor repere: calea ferată, podul, lanţul muntos. Erau acolo, la locul lor, şi Squires îşi îngădui să răsufle uşurat. Unul dintre aspectele psihologice cele mai importante ale misiunii era localizarea ţintei. Asta îi însufleţea pe soldaţi, care, cunoscînd regiunea din hărţile studiate, îşi făceau griji mai puţine.

În ciuda întunericului, Squires reuşi, datorită ochelarilor de noapte, să repereze creasta-ţintă şi îşi folosi corzile paraşutei pentru a manevra căderea în aşa fel încît să aterizeze cît mai aproape de vîrf. Îşi instruise oamenii înainte de salt: el avea să aterizeze primul, iar ei trebuiau să-l urmeze. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie ar fi fost ca vreunul dintre ei să rateze creasta. Dacă ar fi aterizat pe un ţanc de stîncă mai jos, ar fi trebuit să piardă timpul recuperîndu-i. Dacă aterizau la poale, în cîmp deschis, riscau să fie văzuţi.

Curenţii din apropierea crestei îl luară prin surprindere pe Squires, care ateriză la numai cinci metri de buza prăpastiei. Aruncîndu-se într-o parte pentru a oferi vîntului o suprafaţă de impact cît mai mică, ofiţerul se debarasă rapid de paraşută, se ridică în picioare şi se apucă s-o adune, în vreme ce îi urmărea pe tovarăşii săi aterizînd unul după altul: sergentul Grey, apoi Sondra DeVonne şi ceilalţi. Fu mîndru de precizia aterizării lor; după numai cinci minute, cei şase îşi legaseră cu toţii paraşutele făcute sul de un copac. Soldatul DeVonne rămase în urmă, pentru a instala un mic dispozitiv incendiar. Programat să se

declanşeze la 18 minute după miezul nopţii, după ce vor fi părăsit regiunea, dispozitivul avea să dea foc paraşutelor, distrugînd astfel orice urmă care ar fi putut fi prezentată de ruşi Naţiunilor Unite drept o dovadă a unei incursiuni americane.

Adunaţi în jurul lui Squires, membrii Echipei de Impact ascultară zgomotul motoarelor de avion ce răsuna în depărtare. De data asta însă nu era vorba doar de vuietul reactoarelor avionului Il-76T.

– Se pare că prietenii noştri au musafiri, remarcă soldatul Eddie Medina.

– Au aflat de sosirea lor şi erau pregătiţi să-i întîmpine, îi răspunse Squires. Soldat Honda, pregăteşte TAC-Sat-ul. Ceilalţi, pregătiţi-vă de plecare.

Cei cinci soldaţi se apropiară de creastă, pregătind pitonii şi corzile grele de rapel pentru coborîre. Între timp, Squires contactă Centrul de Comandă.

– Deşteptarea, rosti el vesel, atunci cînd Mike Rodgers răspunse la apel. Cum e dimineaţa pe la voi?

– E soare şi e cald, răspunse Rodgers. Charlie, aţi aflat despre MiG-uri...

– Da, domnule.

– E-n regulă. Nu vă faceţi griji. 76T-ul va porni cu toată viteza spre Hokkaido, dar nu se va mai putea întoarce. Lucrăm la o alternativă a planului original. Prezentaţi-vă la punctul de întîlnire la momentul stabilit. Vă trimitem alt avion.

– Am înţeles.

Deşi nu vorbise nimeni despre asta, Charlie înţelese că, dacă aveau să se ivească probleme, echipa avea să fie nevoită să-şi găsească o ascunzătoare. Pe hărţile lor fuseseră marcate pentru orice eventualitate mai multe variante, iar în caz de nevoie echipa avea să se îndrepte spre cea mai apropiată.

– Succes, îi ură Rodgers înainte de a întrerupe legătura.

Charlie îi înapoie receptorul lui Honda. Cît timp radiooperatorul împacheta la loc dispozitivul TAC-Sat, Squires îşi îngădui un moment de răgaz pentru a studia terenul. Nici n-ar fi avut nevoie de luminozitatea verzuie a ochelarilor pentru vederea de

noapte pentru a-şi da seama că peisajul luminat de stelele incredibil de strălucitoare era dezolant şi pustiu. Calea ferată urma o curbă largă, venind dinspre est, iar apoi traversa un canion natural săpat între ţancurile de stîncă şi continua peste cîmpia pătată ici şi colo de pîlcuri de copaci şi porţiuni acoperite de zăpadă. Spre sud se zăreau munţii. O linişte cum nu-i mai fusese dat lui Squires să întîlnească nicăieri învăluia întregul peisaj. Auzea doar vîntul şuierîndu-i în cască şi sunetul bocancilor tovarăşilor săi pe pietrişul amestecat cu noroi al crestei.

Honda îşi sfîrşi treaba şi li se alătură celorlalţi. Privind pentru ultima oară în urmă, către est, de unde avea să sosească în curînd ţinta misiunii lor, Squires se apropie de buza prăpastiei, unde membrii comandoului Forţei de Impact îşi încheiau pregătirile pentru coborîrea pantei abrupte.

50

Marţi, ora 21:32, Habarovsk

Nikita avea un simţ deosebit în privinţa aeronavelor. Crescut în apropierea cosmodromului, auzea întotdeauna primul huruitul elicopterelor, înaintea oricui altcuiva. Recunoştea tipurile de avioane cu reacţie după zgomotul pe care îl făceau. Mama sa obişnuia să spună că de vină erau anii îndelungaţi pe care îi petrecuse tatăl său în carlingile avioanelor, care îi afectaseră genele, „le mînjiseră cu carburanţi pentru aviaţie", cum spunea ea. Nikita nu credea asta. Pur şi simplu i-ar fi plăcut să zboare. Dar ar fi fost peste puterile lui să devină pilot pentru a fi comparat cu eroul naţional Serghei Orlov. Îşi înăbuşise aşadar în sine această pasiune, ca pe un vis a cărui magie nu putea fi povestită nimănui.

Trenul încetini, ajungînd într-o porţiune în care stratul de zăpadă era mai gros. Deşi vîntul şuiera, umflînd pînza întinsă la fereastra vagonului, Nikita auzi limpede vuietul caracteristic al motoarelor de MiG. Erau două avioane, apropiindu-se dinspre est de un transportor care zbura chiar deasupra trenului. Nu erau primele avioane pe care le auzea de cînd porniseră la drum, dar ceva ciudat îi atrase atenţia asupra lor.

Scoase capul pe fereastră, ascultînd cu atenţie. Deşi vîntul îl împiedica să vadă ceva, sunetele îi parveneau parcă mult amplificate. Ciuli urechile. MiG-urile nu zburau în formaţie cu transportorul, ci se pregăteau să-l intercepteze. În timp ce asculta, auzi cum 76T-ul, iar apoi şi MiG-urile, îşi schimbară direcţia, îndreptîndu-se înapoi spre est.

Ceva nu era în regulă. Acesta nu putea fi decît avionul Il-76T despre care îi vorbise tatăl său.

Fără să-i pese de zăpada care i se adunase îngheţînd în păr şi pe obraji, Nikita îşi vîrî capul înapoi în vagon.

– Fă-mi legătura prin radio cu colonelul Roski! îi strigă el caporalului Fodor, care era aşezat la masă şi încerca să-şi încălzească mîinile la felinar.

– Înţeles, răspunse Fodor, grăbindu-se spre consolă.

În timp ce Fodor aştepta ca staţia din Sahalin să-i facă legătura mai departe, Nikita îşi plimbă privirea pe deasupra civililor pe care îi luaseră în tren la ultima oprire. Se gîndea care ar fi putut fi explicaţia celor auzite mai devreme. O problemă de ordin tehnic ar fi putut determina întoarcerea transportorului, dar escorta nu se justifica în acest caz. Cineva încerca oare să localizeze trenul pentru a le sări în ajutor? Tatăl său? Generalul Kosigan? Sau altcineva?

– Nu-i acolo, spuse Fodor.

– Cere-l pe generalul Orlov, rosti Nikita, cuprins de nerăbdare.

Fodor se supuse, apoi îi întinse lui Nikita receptorul.

– Aveţi legătura, domnule.

Nikita îi smuci receptorul din mînă.

– Domnule general?

– Ce s-a întîmplat, Niki?

– Am fost survolaţi de un transportor, spuse Nikita. Se îndrepta spre vest pînă cînd a fost interceptat de două reactoare. În momentul respectiv a făcut cale întoarsă.

– E 76T-ul, spuse Orlov.

– Care sînt ordinele? întrebă Nikita.

– I-am cerut preşedintelui permisiunea de a trimite un detaşament în întîmpinarea voastră la Bira, răspunse generalul. Deocamdată nu am primit aprobarea. Pînă cînd va sosi, vei face tot ce trebuie pentru a proteja încărcătura.

– În calitate de material de război sau ca pe o dovadă, domnule?

– Asta nu te priveşte, i-o reteză Orlov. Sarcina ta este s-o păstrezi în siguranţă.

– Aşa voi face, domnule, rosti Nikita.

Înapoindu-i receptorul lui Fodor, tînărul ofiţer îşi croi loc printre pasageri, către capătul vagonului. Cei cinci bărbaţi şi cele două femei erau aşezaţi pe rogojini şi, la lumina felinarului, jucau cărţi, citeau sau tricotau. Nikita deschise uşa şi traversă pasarela alunecoasă dintre cele două vagoane. Un maldăr de zăpadă umedă i se prăbuşi pe umăr, atunci cînd se opinti pentru a deschide uşa celuilalt vagon.

Înăuntru, sergentul Verski, cel solid ca un taur, stătea de vorbă cu unul dintre oamenii săi, privind pe fereastră către nord. Un al treilea soldat era postat la fereastra sudică. Cu toţii încremeniră în poziţie de drepţi cînd îşi făcu apariţia Nikita.

– Sergent, rosti acesta salutînd, vreau pîndari pe acoperişul fiecărui vagon, cîte doi, în schimburi de o jumătate de oră.

– Am înţeles, domnule, răspunse Verski.

– Dacă nu e timp pentru a cere instrucţiuni, urmă Nikita, oamenii tăi vor trage în oricine va încerca să se apropie de tren.

Nikita privi spre civilii care urcaseră în acest vagon, patru bărbaţi şi două femei. Unul dintre bărbaţi se rezemase de o ladă şi aţipise.

– Nu vreau ca vagonul să rămînă nesupravegheat nici măcar pentru o clipă. N-aş vrea să se deterioreze încărcătura, sergent.

– Sigur că nu, domnule.

Nikita plecă, întrebîndu-se unde dispăruse Roski şi dacă, în lipsa ordinelor acestuia, putea să încredinţeze încărcătura oamenilor trimişi de tatăl său.

51

Marţi, ora 6:45, Washington, D.C.

– Avem un nou mesaj de la BNR, anunţă Bugs Benet, în timp ce Hood şi restul echipei de comandă a Centrului de Comandă luau loc în jurul mesei de conferinţe din „Rezervor".

– Mulţumesc, răspunse Hood imaginii video a asistentului său. Fă-ne legătura.

Vocea lui Viens se făcu auzită, dar, în locul chipului său, o imagine în alb-negru începu să se deseneze pe ecran, în ritmul de cincizeci de linii pe secundă.

– Paul, am cules imaginea asta cu trei minute în urmă, spuse Viens.

Hood întoarse parţial monitorul, astfel încît să-l vadă şi Rodgers, apoi privi ecranul pe care peisajul lunar începuse să se contureze, urmat de trenul care ocupa aproximativ o treime din suprafaţă. Imaginea era neclară din cauza ninsorii, însă acolo unde, pe acoperişurile vagoanelor, n-ar fi trebuit să fie decît întinderi imaculate de zăpadă, se iviseră nişte umbre.

– Îmi pare rău pentru calitatea proastă a imaginii, continuă Viens. Ninge ca-ntr-un iad îngheţat. Sîntem însă convinşi că

umbrele de pe acoperişuri sînt soldaţi. Deşi sînt îmbrăcaţi în albul de camuflaj, se vede clar din umbrele siluetelor.

– E-n regulă, sînt soldaţi, rosti Rodgers încordat. Se poate deduce acest lucru şi din modul în care sînt repartizaţi. Ultimul stă cu faţa spre stînga, următorul spre dreapta şi aşa mai departe. Iar conturul ăsta, indică el o linie pe ecran, mi se pare a fi cel al unei puşti.

– Aşa ne-am zis şi noi, Mike, încuviinţă Viens.

– Mulţumim, Stephen, rosti Hood, înainte de a întrerupe legătura cu şeful BNR.

În încăpere se lăsă o linişte mormîntală, tulburată doar de zumzetul abia perceptibil al instalaţiei de aer condiţionat.

– E posibil să ştie de prezenţa la sol a oamenilor noştri? întrebă Hood.

– Chiar foarte posibil, spuse Bob Herbert, chiar în clipa în care telefonul de pe birou începu să sune.

– E pentru tine, spuse Rodgers, aruncînd o privire spre codul numeric afişat.

Din cauza cîmpului electronic de protecţie care înconjura „Rezervorul", Herbert nu putea fi chemat la telefonul celular ataşat la scaunul său rulant. Ridică receptorul telefonului fixat în masa de conferinţe, îşi tastă codul personal şi ascultă. Cînd, într-un tîrziu, închise, chipul lui părea de ceară.

– 76T-ul e escortat de două MiG-uri, spuse el. Vor începe să lase să se scurgă carburantul şi se vor îndrepta spre Hokkaido, dar nici nu mai poate fi vorba să se întoarcă în Rusia.

Rodgers îşi privi ceasul, apoi întinse mîna spre telefon.

– Dau ordin ca Mosquito-ul să plece direct de la Hokkaido.

Herbert izbi cu pumnul în masă.

– Nu se poate, Mike! Ar însemna un ocol de o mie cinci sute de kilometri. Mosquito-ul are o rază de acţiune de numai...

– Cunosc raza de acţiune a Mosquito-ului, i-o reteză Rodgers. 1015 kilometri. Dar putem disponibiliza un crucişător din Marea Japoniei. Mosquito-ul va putea să aterizeze pe punte...

– N-am obţinut permisiunea Comisiei pentru ca Mosquito-ul să zboare de unul singur pînă acolo, spuse Martha Mackall.

– N-am obţinut nici permisiunea pentru un schimb de focuri cu soldaţii ruşi, completă Lowell Coffey. Acţiunea se presupunea a fi o simplă recunoaştere.

– Mie-mi pasă de oamenii mei, nu de blestemaţii de ruşi! izbucni Mike Rodgers.

– Hai să vedem cum am putea să-i mulţumim pe toţi, fără să ne abatem de la planul nostru, interveni Hood împăciuitor. Mike...

– Da, domnule? oftă acesta.

– Ce facem cu Forţa de Impact, dacă renunţăm acum?

Rodgers trase adînc aer în piept înainte de-a răspunde.

– Mosquito-ul trebuie să meargă după ei, orice s-ar întîmpla, spuse el. Cel mai apropiat agent local al nostru, care i-ar putea ajuta să iasă din Asia întregi, se află la Hegang, în provincia Heilongjiang, la mai bine de trei sute cincizeci de kilometri depărtare, iar eu n-am de gînd să-i oblig să parcurgă o distanţă atît de mare.

– În China? rosti Coffey surprins. N-avem pe nimeni în Rusia?

– Omul nostru de la Vladivostok a fost repatriat o dată cu căderea Cortinei de Fier, explică Rodgers. N-am avut resurse să recrutăm pe altcineva.

– Ce-ar fi dacă s-ar da la fund pînă s-ar linişti lucrurile? propuse Phil Katzen. Condiţiile din teren le-ar permite să supravieţuiască...

– Ruşii ştiu că sînt acolo, ce dracu'? tună Rodgers. Au şi ei sateliţi şi îi vor găsi pînă la urmă. Paul, cea mai bună cale de rezolvare e să continuăm aşa cum am stabilit iniţial, i se adresă el lui Hood.

– Adică să-i trimitem cu bună ştiinţă într-o înfruntare cu soldaţii ruşi, într-un moment cînd Rusia e asemenea unui coş cu iască uscată, căruia nu-i lipseşte decît scînteia unui chibrit, preciză Martha.

– Singura modalitate de a împiedica ieşirea la lumină a incursiunii noastre ar fi uciderea tuturor celor aflaţi în tren, avertiză Coffey.

– Ai prefera să lăsăm să izbucnească un război în care ar fi tîrîte, în cele din urmă, China şi poate chiar şi Europa? replică Rodgers. De ce am impresia că m-am întors în timp în 1945 şi ascult argumente împotriva utilizării bombelor atomice pentru salvarea vieţii a mii de americani?

Hood interveni:

– Mike, şi acum vorbim tot despre vieţile unor americani. Despre vieţile băieţilor din Forţa de Impact...

– Nu-mi ţine predici despre Forţa de Impact, Paul, scrîşni Rodgers. Te rog.

Hood tăcu o vreme, apoi rosti:

– Corect.

Rodgers îşi ţinea pumnii încleştaţi pe masă, iar buricele degetelor i se albiseră. Părea gata să explodeze.

– Te simţi bine, Mike? întrebă Liz.

El încuviinţă din cap şi privi spre Hood.

– Îmi pare rău, Paul. Am cam sărit peste cal.

– Las-o baltă, spuse Hood. Nici mie, nici ţie nu ne-ar strica nişte floricele de porumb şi un film bun.

– Ia te uită! exclamă Coffey. Care dintre voi ziceaţi că e însurat?

Hood şi Rodgers zîmbiră la unison.

– E-n regulă, spuse Hood. Fie şi-un film porcos.

– Dumnezeule, individul şi-a pierdut controlul, rîse Coffey. Chemaţi poliţia.

Toţi cei din jurul mesei, cu excepţia lui Ann, chicotiră, iar Hood fu nevoit să ciocănească în masă pentru a le atrage din nou atenţia.

– Ceea ce încercam să vă spun mai devreme, rosti el, este că eforturile de rezolvare a crizei pe cale diplomatică nu s-au încheiat încă. Nimeni nu ştie cum va reacţiona preşedintele Janin. Putem risca o soluţie paşnică, lăsînd misiunea să se desfăşoare în continuare?

– Indiferent ce s-ar întîmpla, încărcătura trenului reprezintă o infuzie de putere pentru indivizii corupţi, interveni Rodgers pe un ton egal. Chiar dacă nu va fi de-ajuns pentru a porni un război, încărcătura aceea va muta centrul de influenţă în tabăra gangsterilor. Nu avem oare responsabilitatea de a încerca să împiedicăm acest lucru?

– Cea dintîi responsabilitate a noastră o constituie siguranţa propriilor oameni şi respectarea legilor, replică Coffey.

– Mda, a legilor făcute de amicii tăi de pe Capitol Hill, nu a legilor morale, îşi continuă Rodgers contraatacul. Ai făcut tot ce a fost necesar acolo, dar, aşa cum spunea Benjamin Franklin, „strictul necesar nu e niciodată suficient".

Rodgers îşi îndreptă privirile spre Hood.

– Paul, mă cunoşti. Ştii că băieţii din Forţa de Impact îmi sînt mai dragi decît propria viaţă. Dar dreptatea e mai presus şi de ei şi de viaţa mea. Iar dreptatea de data asta înseamnă oprirea trenului ăluia blestemat.

Hood asculta cu atenţie. Rodgers şi Coffey abordaseră problema din două unghiuri diferite şi amîndoi aveau dreptate, în felul lor. Dar hotărîrea finală îi aparţinea, iar lui i se părea insuportabilă ideea de-a sta aici, aşezat într-un fotoliu confortabil, şi de a hotărî soarta a şapte oameni aflaţi pe o creastă îngheţată, la celălalt capăt al lumii.

Introduse codul lui Bugs în computer şi chipul asistentului său se ivi îndată pe monitor.

– Da, Paul?

– Contactează Forţa de Impact prin TAC-Sat şi vezi dacă locotenent-colonelul Squires e disponibil. Dacă nu, revino mai tîrziu.

– Am înţeles, răspunse Bugs şi ecranul se întunecă.

Rodgers nu păru foarte fericit de cele auzite.

– Ce-ai de gînd să faci, Paul?

– Charlie comandă echipa aflată la faţa locului, spuse Hood. Vreau şi părerea lui.

– E un soldat profesionist, replică Rodgers. Ce crezi că-ţi va răspunde?

– Vom afla, dacă vom reuşi să-l contactăm.

– Nu-i poţi face una ca asta unui soldat, protestă Rodgers. Asta nu mai e conducere ierarhică, e tocmeală curată. Singura întrebare pe care ar trebui să ne-o punem e următoarea: sîntem sau nu de partea băieţilor noştri? Putem să luăm o hotărîre şi apoi să ne ţinem de promisiune?

– Putem, răspunse Hood glacial. Dar, după misiunea din Coreea, am citit documentele pe care le-ai redactat cînd făceai parte din comisia ad-hoc care a plănuit salvarea ostaticilor din mîinile Gărzii Revoluţionare a lui Khomeini. Ai avut dreptate afirmînd atunci că oamenii noştri erau pregătiţi pe hîrtie, dar nu şi în practică. Ai avut dreptate şi să te îngrijorezi în privinţa evacuării avangardei Forţelor Speciale care pregătiseră infiltrarea în Teheran înaintea misiunii „Gheara de Vultur". Dacă n-ai fi fost tu, armata n-ar fi avut nici un plan pentru evacuarea lor cu un avion al liniilor aeriene elveţiene, în cazul în care situaţia se înrăutăţea. Ce te-a determinat atunci să iei o astfel de hotărîre?

– Am preferat să-i scot pe toţi deodată, fiindcă plecarea lor unul cîte unul le-ar fi dat iranienilor mai mult timp ca să-i găsească, răspunse Rodgers. Mi s-a părut mai înţelept să-i urc într-o cursă comercială şi să-i scot pe toţi deodată din viespar.

– Cu cine ai colaborat la alcătuirea planului? întrebă Hood.

– Cu Ari Moreaux, cel care ne găsise casa conspirativă.

– Deci, cu omul tău de la faţa locului, rosti Hood, în timp ce chipul lui Bugs se ivea din nou pe ecran. Zi-i, Bugs.

– Am sunat la telefonul din căştile lui Honda. Va trebui să mai aşteptăm puţin.

– Mulţumesc, spuse Hood, apoi i se adresă din nou lui Rodgers: Nu sîntem în Vietnam. Nimeni n-a vorbit de retragerea sprijinului faţă de oamenii noştri aflaţi pe teren. Dacă Squires vrea să continue, îl voi sprijini şi-mi voi pune fundul la bătaie.

– Nu tu eşti cel care decide, îi reaminti Rodgers calm.

– Forţa de Impact se află sub comanda ta, încuviinţă Hood. Dar eu sînt cel care hotărăşte încălcarea parametrilor fixaţi de Comisia de Supraveghere.

Bugs reveni.

– Locotenent-colonelul Squires tocmai îşi pune casca, Paul. Vă fac legătura.

Hood mări volumul sonorului, pentru a auzi mai bine.

– Domnule colonel?

– Da, domnule, rosti Squires, cu o voce limpede, în ciuda paraziţilor induşi de ninsoare.

– Cum staţi? întrebă Hood.

– Cinci dintre membrii echipei au coborît pînă aproape de poalele stîncii. Soldatul Newmeyer şi cu mine ne pregătim să coborîm şi noi.

– Domnule colonel, interveni Rodgers. Pe acoperişul vagoanelor se află soldaţi ruşi. Am descoperit vreo zece sau unsprezece în formaţie completă.

Cu faţa spre nord, est, vest şi sud, deduse în gînd Hood.

– Ne punem problema dacă să vă lăsăm sau nu să continuaţi misiunea, spuse Hood. Ce părere aveţi?

– Ei bine, domnule, am stat mai devreme o clipă şi-am studiat peisajul...

– Peisajul? se miră Hood.

– Da, domnule. Eu zic c-o să ne descurcăm şi vă cer permisiunea să trecem la treabă.

Hood prinse lucirea din ochii lui Rodgers. Fusese o sclipire de mîndrie, nu de triumf.

– Aţi înţeles parametrii misiunii? spuse Hood.

– Da, domnule. Nu şifonăm nici un rusnac, răspunse Squires şmechereşte. Cred că vom reuşi să ne ţinem de treaba asta. Dacă nu, o lăsăm baltă şi ne îndreptăm spre punctul de întîlnire.

– Pare a fi un plan bun, acceptă Hood. Vom ţine trenul sub observaţie şi vă vom anunţa dacă se schimbă ceva.

– Vă mulţumesc, domnule general Rodgers. Să ne vedem cu bine sau, cum se spune prin partea locului, *Dasvidania.*

52

Marţi, ora 14:52, Sankt Petersburg

Peggy se opri în dreptul telefonului public cu fise de pe malul canalului Griboedov. Privi în jur, apoi introduse două copeici în fantă. Răspunse privirilor uimite ale lui George printr-o propoziţie laconică:

– Îl sun pe Volko pe celular.

Chiar aşa! Spionul, îşi aminti George. Unul dintre lucrurile pe care învăţau să le respecte membrii Forţei de Impact cînd se aflau în misiune era să privească în jur cu atenţie, fără să dea impresia că o făceau, memorînd detalii pe care cei mai mulţi oameni nici nu le-ar fi remarcat. Oamenii obişnuiţi priveau cerul, marea sau orizontul, fiind atraşi de priveliştile de ansamblu, mai spectaculoase. „Informaţiile“ se ascundeau însă, de obicei, în altă parte. Într-un colţ de orizont, într-un cotlon pe malul mării, pe o străduţă neînsemnată de lîngă o clădire măreaţă. Acestea erau locurile la care trebuiau să se uite membrii Forţei de Impact. Şi, desigur, trebuiau să se uite la oameni. Un copac sau o cutie poştală nu puteau constitui o ameninţare la adresa unei misiuni, spre deosebire de o persoană rezemată de acestea.

Şi, fiindcă nu se uitase la copaci în parcul de pe ţărm sau la vînzoleala colorată din piaţă, atunci cînd sosiseră aici, soldatul

George îl observă pe individul care moțăise pe o bancă și care, iată, se trezise. Înainta, plimbîndu-se la vreo sută de metri în urma lor, în vreme ce cîinele lui gîfîia cu limba scoasă. Asta însemna că alergase pentru a-i ajunge din urmă și nu venise plimbîndu-se întîmplător pe același traseu.

Peggy rosti în rusește, în receptor:

– La Ermitaj, *Madonna Conestabile* a lui Rafael, în partea stîngă, din jumătate în jumătate de oră, cîte un minut. După închidere, te duci pe Krasnîi Prospekt și te rezemi cu brațul stîng de un copac.

În numai cîteva cuvinte, agenta britanică stabilise locul de întîlnire și modul în care avea să-l recunoască.

Închise și porniră din nou, fără să se grăbească.

– Sîntem urmăriți, rosti George în engleză.

– Bărbosul, încuviință Peggy. L-am văzut. Asta ne-ar putea ușura sarcina.

– Să ne-o ușureze? se miră George.

– Da. Rușii știu că sîntem aici, iar centrul de spionaj descoperit de Keith s-ar putea să fie implicat în întreaga afacere. Oricum, dacă tipul are un microfon asupra lui, vom putea să ne convingem. Ai un foc?

– Poftim?

– Un chibrit? preciză ea. O brichetă?

– Nu fumez, răspunse George nedumerit.

– Nici eu, rosti Peggy nerăbdătoare. Pipăie-ți buzunarele, ca și cum ți-ai căuta chibriturile.

– A, scuză-mă, se lămuri George, și începu să-și pipăie buzunarele pantalonilor și ale cămășii.

– E-n regulă, spuse Peggy. Așteaptă-mă aici.

Aproape toți soldații ruși erau fumători și, deși nu se dăduse în vînt după asta, George, la fel ca și Peggy, învățase să stăpînească arta inhalării tutunului tare, turcesc, pe care îl preferau rușii și chinezii, pregătit pentru eventualitatea că Forța de Impact ar fi fost nevoită să intervină în Asia. George însă nu avea idee care erau planurile partenerei sale. O văzu scoțînd un

pachet de ţigări din buzunarul de la piept şi îndreptîndu-se hotărîtă către individul cu barbă.

George îşi aţinti privirea în pămînt, simulînd destul de convingător plictiseala. Rusul se prefăcea că aşteaptă ca St. Bernard-ul lui să-şi sfîrşească treaba lîngă un pom, deşi cîinele nu manifesta, în mod evident, astfel de nevoi. Cu ţigara atîrnînd în colţul gurii, Peggy ajunsese la nici zece metri distanţă, cînd bărbatul se întoarse şi porni în direcţia opusă. Ea alergă pe urmele lui şi îl interpelă în ruseşte:

– Domnule, aveţi cumva un foc?

El clătină din cap şi dădu să se îndepărteze.

Peggy simulă că renunţă şi în ultima clipă apucă lesa cîinelui şi o răsuci strîns în jurul încheieturii mîinii stîngi a bărbosului. Smuci tare de ea şi, cu aceeaşi mişcare rapidă, fu din nou în faţa lui. Bărbosul gemu, atunci cînd lesa i se înfipse în carne, întrerupîndu-i circulaţia sîngelui prin degete.

George văzu cum fata aruncă o privire scurtă înspre barba individului, după care îi adresă o înclinare din cap, semn că descoperise microfonul. Peggy se opri faţă în faţă cu rusul, ducîndu-şi un deget la buze şi poruncindu-i să tacă.

Rusul încuviinţă.

– Mulţumesc pentru chibrit, rosti ea nonşalantă, în vreme ce îl conducea pe cel care îi spionase înapoi în direcţia lui George.

George ştia că fata vorbea întruna pentru a-i împiedica pe ruşi să comunice cu agentul lor. Cîtă vreme prin preajmă se afla cineva, superiorii săi nu se puteau aştepta să le răspundă la apeluri. Îşi dădu seama şi că nu puteau închide microfonul, căci altfel cei care ascultau şi-ar fi dat seama că ceva nu era în regulă.

Dacă rusul n-ar fi fost încruntat din pricina durerii, nici chiar un observator atent n-ar fi remarcat decît doi prieteni ţinîndu-se de mînă, care plimbau un cîine. Cînd ajunseră în dreptul lui George, fata pipăi buzunarele din spate ale pantalonilor rusului şi scoase de acolo o legătură de chei de maşină. Apoi îşi smuci din nou mîna înainte şi înapoi.

Strîmbîndu-se, rusul le făcu semn către maşinile înşirate în capătul opus al parcului.

Ea privi spre George, care încuviinţă din cap în semn de înţelegere.

– Întotdeauna am fost surprinsă cît de docili pot fi cîinii mari, spuse Peggy, în timp ce înaintau în direcţia indicată, cu cîinele pe urmele lor. Cei mici cauzează cele mai multe probleme.

Cei trei intrară în parc şi se îndreptară spre şirul de maşini parcate de cealaltă parte a peluzei. Traversară peluza, iar rusul îi conduse lîngă un autoturism negru, cu două uşi. Ajungînd în dreptul locului de lîngă şofer, Peggy se postă în faţa rusului şi, punînd mîna pe capota maşinii, îl întrebă:

– Muşcă?

Rusul clătină din cap, în semn că nu.

Ea răsuci lesa, iar durerea îl făcu pe bărbos să se ridice pe vîrfurile picioarelor.

– Da, scrîşni el. Ai grijă.

Ea îi întinse rusului cheile şi-i făcu semn să deschidă portiera. El se supuse, apoi arătă spre torpedo. Peggy îngenunche lîngă maşină, permiţîndu-i să urce şi să răsucească butonul de deschidere a torpedoului. O răsucire spre dreapta, o alta spre stînga, apoi una completă din nou spre dreapta şi compartimentul se deschise. Înăuntru se aflau un bidon cu gaz şi un comutator. De la unul dintre cursurile urmate, cel despre luarea de ostatici într-o misiune – persoane de rang înalt, nu oameni obişnuiţi – George ştia că bogătanii, funcţionarii guvernamentali sau ofiţerii de rang înalt aveau adeseori în maşini astfel de capcane, care se declanşau automat în cazul unei răpiri. Ruşii obişnuiau să utilizeze gaze nocive care se risipeau într-un interval scurt de timp. Cel răpit ştia, desigur, cîtă vreme trebuia să-şi ţină respiraţia.

După ce rusul dezactivă mecanismul de declanşare, Peggy îl trase afară din maşină, îi luă cheile şi i le întinse lui George, făcîndu-i semn să urce la volan. George ocoli maşina, se instală la volan şi porni motorul, în vreme ce Peggy şi rusul se aşezau pe bancheta din spate. Cu mîna rămasă liberă, Peggy dezlegă cîinele şi închise portiera. St. Bernard-ul începu să ţopăie în jurul

maşinii, lătrînd. Peggy îl ignoră, ocupată să dea sonorul microfonului ascuns în Walkman la minimum.

– Verifică dacă n-avem microfoane, i se adresă ea lui George.

George scoase din buzunarul rucsacului detectorul şi îl roti în jurul rusului, iar apoi prin toate colţurile maşinii.

– Sîntem curaţi, confirmă George.

– E-n regulă.

George auzea freamătul vocilor în căştile bărbosului.

– Vorbesc cu el. Am impresia că se întreabă de ce a tăcut microfonul.

– Nu mă surprinde deloc, spuse Peggy. Dar vor trebui să mai aştepte.

Îl privi pe George în ochi, folosindu-se de oglinda retrovizoare.

– Care vă sînt instrucţiunile în astfel de împrejurări?

– Potrivit manualului, dacă sîntem descoperiţi, ne risipim şi-o ştergem.

– Siguranţa pe primul loc, încuviinţă ea. La fel scrie şi-n cărţile noastre.

– N-aş zice că e vorba întîi şi-ntîi de siguranţa noastră. E mai degrabă o problemă de securitate a informaţiilor. Ştim o mulţime de lucruri pe care ruşii ar fi încîntaţi să le...

– Ştiu, i-o reteză Peggy. Spune-mi, tu cum ai proceda de fapt?

– Aş vrea să aflu ce se întîmplă la Ermitaj, replică George fără ezitare.

– La fel şi eu, spuse Peggy. Să vedem aşadar dacă amicul nostru şi barba lui ne-ar putea fi de vreun folos.

Peggy scoase un pumnal din mînecă şi îl aşeză sub urechea stîngă a rusului. Dădu drumul lesei şi întrebă în ruseşte:

– Cum te cheamă?

Rusul şovăi, şi Peggy apăsă lama ascuţită, ca de brici, asupra arterei temporale superficiale:

– Cu cît durează mai mult, cu atît voi apăsa mai tare.

– Ronaş, gîfîi rusul.

– Foarte bine, Ronaş, rosti Peggy. Nu vrem să le transmiţi prietenilor tăi nimic prin vreun cod prestabilit, aşa încît vei repeta exact ceea ce-ţi voi spune. Ai priceput?

– *Da.*

– Cine conduce această operaţiune?

– Nu ştiu, răspunse bărbosul.

– Ei, haide, îl îndemnă Peggy.

– Un ofiţer *speţnaz,* spuse Ronaş. Nu ştiu cum îl cheamă.

– E-n ordine. Uite ce le vei spune: „Sînt Ronaş şi vreau să vorbesc cu ofiţerul *speţnaz* care conduce această operaţiune". Cînd obţii legătura, îmi pasezi microfonul.

Ronaş încuviinţă abia perceptibil, de teamă ca nu cumva lama cuţitului să-i pătrundă în gît.

George o privi înmărmurit în oglinda retrovizoare.

– Ce dracu' ai de gînd să faci? întrebă el în engleză.

– Mergi spre Ermitaj, spuse ea. Dacă trebuie, găsim o cale de-a intra. Deocamdată însă mi-a venit o idee mai bună.

Cînd George demară în marşarier pentru a ieşi din parcare, cîinele încetă să latre. Se mulţumi să-i privească lung, dînd din coada lui cea groasă, în timp ce se îndepărtau. Apoi se tolăni greoi în iarbă.

M-am lămurit de ce o duc ruşii atît de prost, de cînd s-a sfîrşit Războiul Rece, îşi zise George. *Pînă şi cîinilor li s-a făcut lehamite de atîta muncă.*

Conducînd cu abilitate prin înghesuiala din scuarul central, George coti de-a lungul canalului Obvodnîi, îndreptîndu-se spre Moskovski Prospekt. Nu-şi putea reţine admiraţia faţă de calmul şi eficienţa cu care acţionase Peggy. Deşi nu-i prea convenea ideea de a ceda comanda misiunii, era impresionat de stilul ei şi de capacitatea de a improviza de care fata dăduse dovadă din plin. Era nerăbdător şi al naibii de curios să vadă unde aveau să-i ducă toate acestea, în ciuda faptului că era conştient că intraseră pînă la gît în ape adînci, înşelătoare, care nu încetau să crească.

53

Marţi, ora 22:07, Habarovsk

Cu toate dispozitivele de ultimă oră pe care i le pusese la dispoziţie armata, Charlie Squires nu putea să înţeleagă de ce nu se inventaseră încă nişte ochelari pentru vederea nocturnă anticeaţă. În schimb, îi pricopsiseră cu aceste „lentile aburite“, cum porecliseră membrii Forţei de Impact ochelarii pe care îi aveau în dotare. Sudoarea băltea în partea inferioară a lentilelor, iar dacă încercai să-ţi acoperi gura cu un fular, aşa cum făcuse el, aceasta se încălzea, transformîndu-se în vapori, şi nu mai vedeai nimic. Dacă însă renunţai să foloseşti fularul, buzele îţi îngheţau şi vîrful nasului îţi amorţea aproape imediat.

Dar o faţă încălzită n-ar fi fost de nici un folos dacă ar fi căzut de la înălţimea celor treizeci şi cinci de metri ai colinei abrupte, aşa încît Squires prefera să vadă, atît cît se putea vedea în ninsoarea deasă care viscolea în jur. Se mulţumea să observe pe unde călca.

Squires cobora în echipă cu soldatul Terrence Newmeyer. Unul dintre ei cobora în rapel cîţiva metri, apoi se oprea, găsindu-şi un punct de sprijin, şi ţinea coarda tovarăşului său, care cobora şi el, însă ceva mai jos, urmînd apoi aceeaşi rutină. În întuneric, pe panta stîncoasă plină de ochiuri de gheaţă,

Squires nu voia ca vreunul dintre oamenii săi să-şi rupă gîtul, coborînd fără ajutor. Şi totuşi, acestea nu erau cele mai grele condiţii în care îi fusese dat să facă alpinism. Squires fusese odată invitat să participe împreună cu omologii săi israelieni din Sayeret Giva'ati, brigada de recunoaştere de elită, la stagiul de antrenament poreclit „săptămîna iadului". Exerciţiile includeau şi coborîrea unei faleze stîncoase înaltă de douăzeci şi patru de metri, urmată de parcurgerea unei piste cu obstacole. La sfîrşitul exerciţiului, combinezoanele măslinii de antrenament ale soldaţilor fuseseră făcute ferfeniţă, dar nu numai datorită ţancurilor ascuţite de stîncă: pe tot parcursul coborîrii, soldaţii fuseseră bombardaţi de ofiţerii adunaţi pe marginea falezei nu doar cu înjurături arăbeşti, ci şi cu pietre. În comparaţie cu acea coborîre, cea de acum i se părea a fi, în ciuda „lentilelor aburite" şi a ninsorii, o plimbare pe plajă.

La aproximativ cinci metri de poale şi la alţi cinci metri în stînga lor, Squires o auzi pe Sondra strigîndu-le să se oprească. Privi în jos şi o văzu atîrnînd chiar lîngă partenerul ei de coborîre, soldatul Walter Pupshaw.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Squires, aruncînd o privire îngrijorată spre orizont şi aşteptîndu-se să vadă, în orice clipă, fuiorul de fum al locomotivei.

– A îngheţat, lipit de stîncă, răspunse Sondra. Şi-a sfîşiat pantalonii într-o piatră colţuroasă, iar din cauza transpiraţiei căptuşeala i s-a lipit de gheaţă.

Squires privi în jos şi strigă:

– Soldat Honda, află cît timp mai avem la dispoziţie pînă la sosirea trenului!

Radiooperatorul se puse imediat pe treabă, despachetînd TAC-Sat-ul, în timp ce Squires şi Newmeyer se apropiau, balansîndu-se cu grijă, de Pupshaw. Ofiţerul se opri ceva mai sus, la dreapta protagonistului incidentului.

– Îmi pare rău, domnule, spuse Pupshaw. Se pare că am dat de-o cărare îngheţată, coborînd pe-aici.

Squires îl măsură din priviri pe soldat, care arăta ca un păianjen lipit de perete.

– Soldat DeVonne, cobori sub nivelul lui şi îţi găseşti un punct de sprijin, ordonă Squires. Te ţii bine. Newmeyer şi cu mine vom încerca să ne folosim de coardă ca să-l eliberăm.

Squires apucă bucata de coardă care îl lega de Newmeyer şi o smuci în sus, astfel încît aceasta ajunse deasupra mîinilor lui Pupshaw, în dreptul feţei acestuia.

– Pupshaw, ţine-te doar cu dreapta şi lasă coarda să cadă pînă la brîu, continuă Squires. Apoi repetă aceeaşi operaţiune şi cu stînga.

– Am înţeles, confirmă Pupshaw.

Newmeyer şi Squires întinseră cîte o mînă pentru a-l sprijini şi, cu băgare de seamă, Pupshaw îşi eliberă mîna stîngă, iar apoi se agăţă din nou, în timp ce coarda cădea. Repetă acelaşi ritual cu mîna dreaptă şi coarda ajunse în dreptul centurii.

– E-n regulă, răsuflă Squires uşurat. Newmeyer şi cu mine vom coborî acum deodată, lăsîndu-ne toată greutatea pe coarda de legătură. Dacă avem noroc, presiunea exercitată va reteza stratul de gheaţă. DeVonne, pregăteşte-te să contrabalansezi greutatea lui Pupshaw.

– Am înţeles, spuse fata.

Încet, Squires şi Newmeyer coborîră în tandem, de-o parte şi de cealaltă a soldatului Pupshaw. Coarda dintre ei se întinse, acţionînd ca un ferăstrău asupra crustei de gheaţă formată între stîncă şi pantalonul lui Pupshaw. Gheaţa rezistă o clipă, iar cei doi bărbaţi îşi lăsară tot mai mult greutatea asupra corzii care îi unea, pînă cînd, în sfîrşit, stratul de gheaţă se sfărîmă într-un nor de particule fine. Squires se oprise într-un punct în care avea un sprijin solid, DeVonne reuşi să contrabalanseze greutatea lui Pupshaw şi, cu o mînă de ajutor din partea celui din urmă, Newmeyer reuşi să-şi recapete şi el echilibrul după o clipă de panică, în momentul în care piatra în care îşi proptise bocancul drept se desprinsese şi se rostogolise la vale.

– Vă mulţumesc, rosti Pupshaw, în timp ce coborau liniştiţi către poale.

Cînd Squires atinse pămîntul, sergentul Grey adună întreaga echipă lîngă calea ferată. Baza falezei stîncoase era despărţită de şinele înzăpezite de o distanţă de vreo zece metri. De partea

cealaltă a terasamentului, la treizeci de metri, se înălța un crîng ce părea a se fi uscat încă înainte de Marea Revoluție. Soldatul Honda vorbea prin TAC-Sat și, cînd termină, îi anunță că BNR-ul depistase trenul la aproximativ treizeci și cinci de kilometri distanță, înaintînd către ei cu o viteză de șaizeci de kilometri pe oră.

– Deci vor ajunge aici în ceva mai mult de o jumătate de oră, calculă Squires. Nu avem prea mult timp la dispoziție. E-n regulă. Sergent Grey, tu și cu Newmeyer aveți grijă ca unul dintre copacii de colo să se prăbușească peste linia ferată.

Sergentul Grey se apucase deja să scoată pachețelele de explozibil C-4 din buzunarele vestei de asalt.

– Am înțeles, răspunse el.

– DeVonne, Pupshaw și Honda, porniți spre punctul de întîlnire și vă convingeți că drumul e sigur. Nu mă aștept la nici o întîlnire cu vreun localnic recalcitrant, dar ați putea întîlni lupi.

– Domnule, începu Sondra. Aș vrea...

– N-are importanță, i-o reteză Squires. Sergentul Grey, soldatul Newmeyer și cu mine sîntem destui pentru a rezolva această parte a planului. O să am nevoie de voi trei ca să ne acoperiți retragerea, dacă va fi cazul.

– Am înțeles, rosti DeVonne, salutînd.

Squires se întoarse spre Honda, pentru a-i da amănuntele legate de partea finală a misiunii.

– Raportezi la Cartierul General de îndată ce ai văzut podul. Le spui ce intenționăm să facem. Dacă ei doresc să transmită vreun mesaj, te descurci singur. Noi n-o să avem posibilitatea de-a ne folosi radiourile.

– 'Nțeles, rosti Honda.

După ce ceilalți trei se îndepărtară, înaintînd anevoie prin zăpada viscolită, a cărei înălțime oscila de la nivelul gleznelor pînă la cel al genunchilor, Squires se apropie de sergentul Grey și de soldatul Newmeyer. Grey era ocupat cu fixarea benzilor înguste de explozibil în jurul trunchiului gros al unui copac înalt, așezat ceva mai aproape de șine. Newmeyer se ocupa de pregătirea fitilului de siguranță, lăsînd deoparte detonatoarele cronometrice, pentru ca Squires să le poată utiliza mai tîrziu. Fitilul era marcat pe lungimi echivalente în timp cu cîte treizeci

de secunde, iar Newmeyer se pregătea să taie o bucată de zece astfel de segmente.

– Lasă patru minute, îi spuse Squires, privind peste umăr. Mă deranjează ideea că trenul e atît de aproape. Ne-ar putea auzi.

Newmeyer rînji.

– Cu toții am fost buni la proba de alergare de rezistență, domnule. Nu cred că vom avea probleme.

– De data asta trebuie să alergăm prin nămeți, cu echipamentul complet...

– Ne descurcăm noi, îl liniști Newmeyer.

– Va trebui să aruncăm niște zăpadă peste trunchiul de copac, astfel încît să pară a se fi prăbușit de ceva mai multă vreme, urmă Squires. Iar eu cu Grey mai trebuie să pregătim o șmecherie...

Locotenent-colonelul privi înainte. În cel mult cinci minute, puteau atinge o scobitură în peretele de granit, situată la vreo trei sute de metri de locul în care se aflau. Acolo aveau să fie la adăpost de explozie, în condițiile în care zguduitura nu avea să fie atît de puternică încît să determine prăbușirea falezei peste ei. Dar Grey poseda suficientă experiență, iar dozele de explozibil erau îndeajuns de mici pentru ca o atare eventualitate să nu constituie decît un risc teoretic. Avea să le rămînă destul timp, pentru ca unul dintre ei să se întoarcă și să acopere urmele lăsate în zăpadă: nimic nu trebuia lăsat la întîmplare, copacul trebuia să arate ca și cum s-ar fi prăbușit de la sine.

Terminîndu-și treaba, Grey se ridică, iar Newmeyer se apleca să aprindă fitilul. Squires îl ajută să se ridice, apoi spuse:

– Haideți!

Porniră toți trei în fugă și ajunseră în micul adăpost cu un minut mai devreme. Încă mai gîfîiau cînd bubuitul înfundat al exploziei sfîșie liniștea nopții, urmat de trosnetul lemnului care se rupea și, în sfîrșit, de o bufnitură surdă, atunci cînd copacul se prăvăli peste calea ferată.

54

Marţi, ora 23:08, Hokkaido

Carlinga lucioasă, cu două locuri, era scundă, plată şi întunecată şi nu avea decît un singur parbriz, îngust şi curbat. Trei dintre cele şase monitoare color plate din cabină formau o singură panoramă tactică, iar un display extralat detalia datele despre ţintă şi ruta de zbor, al căror conţinut era afişat şi pe vizorul căştii pilotului. Nu existau nici un fel de indicatoare specializate. Display-urile afişau toate informaţiile care i-ar fi putut fi de folos pilotului, inclusiv cele furnizate de senzorii sofisticaţi, extrasensibili, montaţi în exterior.

Carlinga se prelungea cu un fuzelaj vopsit în negru mat, lung de douăzeci de metri. Aeronava cu pîntecele plat nu avea, în toată alcătuirea ei, nici un unghi drept, iar faptul că dispunea de o singură elice – un jet de aer propulsat cu mare presiune în sensul opus direcţiei de zbor asigura direcţionarea – făcea ca zborul să fie surprinzător de silenţios. Un dispozitiv rotativ aşezat în calea jetului de aer îi permitea pilotului să schimbe direcţia. Relativ uşoară din construcţie, datorită absenţei elicei din spate şi a calelor suplimentare, aeronava fusese despuiată de orice accesorii, inclusiv de armament. Astfel, greutatea ei neîncărcată fusese redusă de la patru mii cinci sute la numai trei mii

două sute de kilograme. Fiind dotat cu un rezervor exterior suplimentar, care avea să fie golit primul şi aruncat apoi în mare, urmînd a fi recuperat ulterior, şi existînd premisele întoarcerii cu un spor de greutate de aproximativ şapte sute cincizeci de kilograme, Mosquito-ul avea o autonomie de zbor de o mie de kilometri.

Aparţinea speciei de maşini zburătoare pe care presa şi publicul profan obişnuiau să o numească „Stealth“, sau „aeronavele invizibile“. Ofiţerii din cadrul programului Mosquito de la Baza Wright-Patterson a Forţelor Aeriene preferau însă să o numească „greu observabilă“. Marele avantaj al acestui gen de aeronave nu era invizibilitatea. O emisie radar îndeajuns de puternică, direcţionată de inamic asupra unui F-117A, a unui B-2A sau a unui Mosquito, le-ar fi putut detecta. Cu toate acestea, cu greu s-ar fi găsit în lume o armă care să poată urmări şi ţinti o asemenea aeronavă, şi acesta era avantajul major.

Nici unul dintre avioanele greu observabile existente în serviciu n-ar fi putut îndeplini o misiune ca aceea în cauză, şi tocmai acesta fusese motivul care determinase demararea programului Mosquito în 1991. Numai un elicopter putea să zboare la joasă înălţime printre munţi pe timp de noapte, pentru a desanta sau recupera un detaşament, şi numai o aeronavă greu observabilă putea să facă acest lucru într-un spaţiu aerian monitorizat cu maximă atenţie, cum era cel al Rusiei.

Zburînd cu o viteză de trei sute şaizeci de kilometri pe oră, Mosquito-ul avea să-şi atingă ţinta chiar înaintea miezului nopţii, potrivit orei locale. Dacă elicopterul avea să piardă mai mult decît opt minute cu recuperarea echipei de la Habarovsk, combustibilul nu avea să-i fie suficient pentru a ajunge la crucişătorul care îl aştepta în Marea Japoniei. După ce parcurseseră însă o simulare completă a misiunii pe computerul de bord, pilotul Steve Kahrs şi copilotul său, Anthony Iovino, erau încrezători în acest prototip şi ardeau de nerăbdare să-şi vadă încrederea confirmată. Dacă echipa de luptători de elită îşi îndeplinea cu succes misiunea, cei doi aveau să se întoarcă la Wright-Patterson ca nişte eroi şi, mult mai important, aveau să se poată lăuda că dăduseră încă o lovitură odinioară atît de mîndrei armate ruseşti.

55

Marți, ora 15:25, Sankt Petersburg

– Domnule general Orlov, mi-e teamă că vă aduc vești proaste, spuse maiorul Levski.

Doar vocea maiorului îi parvenea generalului Orlov din căștile conectate la computerul din biroul său. Baza navală de la marginea orașului nu fusese încă echipată cu facilitățile necesare comunicării video. Avînd în vedere reducerile bugetului alocat armatei, nici nu era de crezut că avea să fie vreodată.

– Ce s-a întîmplat, domnule maior? întrebă Orlov.

Era obosit, iar acest lucru se oglindea și în glasul său scăzut.

– Domnule, generalul Mavik mi-a ordonat să rechem echipa *Molot* la bază.

– Cînd asta?

– Tocmai am vorbit la telefon cu el, răspunse Levski. Domnule general, îmi pare rău, dar trebuie să duc la îndeplinire ordinul...

– Înțeleg, îl întrerupse Orlov, sorbind o gură de cafea tare. Transmite-i locotenentului Sarik și întregii echipe mulțumirile mele.

– Aşa voi face, domnule, încuviinţă Levski. Domnule general, vă asigur că, indiferent ce s-ar întîmpla, nu sînteţi singur. Sînt de partea dumneavoastră, la fel ca şi întreaga echipă *Molot*.

Orlov răspunse, crispîndu-şi colţurile gurii:

– Îţi mulţumesc, domnule maior.

– Nu pretind că ştiu ce se întîmplă, urmă Levski. Circulă tot felul de zvonuri despre o posibilă lovitură de stat, pusă la cale de Mafia pieţei negre. Am să vă spun însă o poveste, domnule. Am încercat cîndva să salvez de la prăbuşire un Kalinin K-4. Avea o rablă de motor, un BMW-IV al naibii de încăpăţînat.

– Cunosc avioanele, spuse Orlov.

– În timp ce mă prăvăleam prin nori, privind către pămîntul ce se apropia vertiginos, mi-am spus în sinea mea: „N-am dreptul să prăpădesc o asemenea frumuseţe de avion, oricît ar fi de îndărătnic". Nu era vorba doar de datorie, era o chestiune de onoare. În loc să mă catapultez, am reuşit să aduc avionul cu bine la sol. N-a fost uşor, dar am făcut-o. Iar apoi am desfăcut eu însumi blestematul ăla de motor bavarez şi l-am reparat.

– Avionul a mai decolat?

– Ca o rîndunică, rîse Levski.

Orlov realiză cît era de obosit, constatînd că povestirea moralizatoare a lui Levski reuşise să-l emoţioneze.

– Îţi mulţumesc, domnule maior. O să te anunţ cînd voi da şi eu de urma hibei de la motor.

Orlov închise şi îşi sorbi cafeaua. Era plăcut să ştie că mai avea un prieten alături, în afara devotatei sale asistente Nina, care urma să se întoarcă la ora patru. Desigur, mai era şi soţia sa. Însă, la fel ca ucigaşul de balauri din poveste, care pornea la luptă purtînd culorile iubitei sale, şi el lupta singur. Iar în acest moment, sentimentul izolării era mai acut decît fusese vreodată, chiar mai puternic decît fusese atunci cînd era singur în spaţiu.

Folosind tastatura, comută înapoi pe canalul folosit de poliţie pentru monitorizarea agenţilor din teren.

– ...vrem să fim lăsaţi în pace, spunea o voce de femeie, într-o rusă perfectă.

– Să lăsăm o echipă de asalt inamică în libertate, pe teritoriul Rusiei? rîse Roski.

În mod evident, comunica prin telefonul celular cu agenţii pe care voia să-i prindă, convorbirea fiind realizată prin intermediul poliţiei.

– Nu sîntem o echipă de asalt, spuse femeia.

– Aţi fost văzuţi intrînd în Palatul Prezidenţial împreună cu maiorul Pentti Aho...

– El a fost cel care ne-a aranjat detaliile venirii aici. Am venit să anchetăm împrejurările în care a fost ucis un om de afaceri britanic...

– Raportul oficial şi rămăşiţele pămînteşti ale acestuia au fost predate Ambasadei Marii Britanii, replică Roski.

– Mda, rămăşiţele incinerate, continuă femeia. Britanicii nu vor să accepte ideea că moartea a fost cauzată de un atac de cord.

– Iar noi nu vrem să acceptăm ideea că ar fi fost un om de afaceri, i-o trînti Roski. Aveţi încă nouă minute la dispoziţie pentru a vă preda, sau vă alăturaţi amicului vostru decedat. E foarte simplu.

– Nimic nu e chiar atît de simplu niciodată, rosti Orlov.

Urmă o pauză lungă, punctată doar de pîrîiturile paraziţilor.

– Cu cine stau de vorbă? întrebă femeia.

– Cu ofiţerul care deţine rangul cel mai înalt aici, la Sankt Petersburg, răspunse Orlov, mai mult pentru urechile lui Roski. Cine sînteţi? Lăsaţi poveştile. Ştim cum aţi ajuns aici şi de unde veniţi.

– Mi se pare rezonabil, spuse femeia. Sîntem ofiţeri din cadrul Forţelor Internaţionale şi colaborăm, în prezent, cu ministrul finlandez al apărării Niskanen.

– Nu-i adevărat, lătră Roski. Niskanen nu şi-ar risca oamenii de dragul unui cadavru.

– Serviciul DI6 nu a reuşit să se decidă asupra procedurii de urmat, explică femeia. Au fost consultaţi cei de la CIA şi domnul ministru. S-a căzut de acord că ar fi mai puţin bătător la ochi dacă eu şi colegul meu am încerca să aflăm de ce a fost ucis şi, o dată soluţionată această enigmă, urma să încercăm să aranjăm un dialog pentru a evita represaliile.

– Represalii? pufni Roski. Cum se face că nu aţi venit cu o cursă directă? Aţi fi ajuns mai repede şi v-aţi fi rezolvat cazul în doi timpi şi trei mişcări. În schimb, aţi preferat să vă strecuraţi cu un minisubmarin, e limpede, fiindcă nimeni nu v-a văzut la aeroport. *Minţi!*

– Ce autostradă traversează Golful Botnia? întrebă Orlov.

– Numărul doi, răspunse femeia.

– Cîte provincii are Finlanda?

– Douăsprezece.

– Asta nu dovedeşte nimic, izbucni Roski. A fost instruită pentru a răspunde la astfel de întrebări.

– Exact, spuse femeia, amuzată. La orele de geografie, în oraşul meu natal, Turku.

– E o tîmpenie, n-are nici un rost, adăugă Roski. Se află ilegal pe teritoriul ţării noastre, iar peste patru minute oamenii mei o vor aresta.

– Dacă vor fi în stare să mă găsească.

Roski rîcană:

– Teatrul Kirov e în stînga voastră, şi sînteţi parcaţi în faţa unui Mercedes verde. Dacă încercaţi să fugiţi, veţi fi împuşcaţi.

Urmă un alt interval de tăcere. Deşi era posibil ca femeia să fi răscolit maşina în căutarea microfoanelor, Orlov bănuia că ea trecuse cu vederea telefonul celular din portbagaj. Linia era menţinută deschisă cît timp un agent se afla pe teren. Un detector nu ar fi semnalat micul aparat, dar acesta era suficient pentru a permite localizarea imediată a maşinii.

– Dacă ni se întîmplă ceva, veţi pierde prilejul de a comunica direct cu omologii voştri, rosti femeia, cu o voce calmă. Domnule! Mă adresez ofiţerului superior, nu necioplitului...

– Da? răspunse Orlov, amuzat fără să vrea de modul în care îl abordase femeia.

– Cred, domnule, că sînteţi mai mult decît un simplu ofiţer superior care se află la comanda militarilor de la Sankt Petersburg. Cred că sînteţi generalul Serghei Orlov şi că aveţi comanda unei instituţii de contrainformaţii ce îşi are baza aici, în oraş. Cred, de asemenea, că veţi avea mai mult de cîştigat permiţîndu-mi să vă fac legătura cu omologul dumneavoastră de la Washington decît dacă mă veţi ucide şi îmi veţi trimite rămăşiţele incinerate ministrului Niskanen.

Pe parcursul ultimilor doi ani, Orlov şi echipa sa încercaseră să afle mai multe despre dublura existentă la Washington, despre imaginea în oglindă a Centrului. Ştiau că acest centru de informaţii şi gestionare a crizelor funcţiona, în mare, potrivit aceloraşi principii ca şi instituţia pe care o conducea Orlov. Cîrtiţele infiltrate la CIA şi FBI făcuseră tot ce le stătuse în putinţă pentru a afla cît mai mult. Dar Centrul de Comandă de la Washington era o organizaţie nouă, cu personal puţin şi mult mai greu de penetrat. Indiferent dacă o făcea deoarece era foarte inteligentă sau din cauză că era prea speriată, Orlov nu-şi putea permite să piardă ceea ce-i oferea femeia.

– Poate, spuse Orlov. Cum veţi lua legătura cu Washingtonul?

– Faceţi-mi legătura cu maiorul Aho, la Palat, răspunse ea. El ne va face legătura.

Orlov cîntări propunerea femeii. Într-un fel, îl deranja ideea de-a se tocmi cu nişte invadatori. Pe de altă parte însă, prefera să încerce întîi o soluţie diplomatică, în loc să dea un ordin care avea să se sfîrşească, în mod sigur, cu vărsare de sînge.

– Daţi-i drumul ostaticului şi vă voi acorda această şansă, zise Orlov.

– De acord, încuviinţă femeia fără ezitare.

– Domnule colonel? continuă Orlov.

– Da, domnule? răspunse Roski, cu un glas în care se citea furia.

– Nimeni nu face nici o mişcare fără un ordin direct de la mine. S-a înţeles?

– Am înţeles.

Orlov auzi vînzoleală şi şuşoteli. Nu reuşi să-şi dea seama dacă sunetele proveneau din maşină, sau din staţia de metrou de la Institutul Tehnologic, unde se afla Roski. Era însă convins că, în ciuda promisiunii sale, colonelul nu avea să se liniştească pînă cînd n-ar fi făcut ceva prin care să-şi salveze prestigiul, convingîndu-se totodată că cei doi agenţi nu aveau să-i scape.

56

Marţi, ora 7:35, Washington, D.C.

Hood învăţase că paradoxul în gestionarea unei crize făcea ca punctul culminant în soluţionarea ei, momentul în care erai nevoit să faci faţă cu maximă luciditate, să survină tocmai atunci cînd erai mai obosit.

Ultima oară cînd îşi odihnise capul pe-o pernă, Hood se afla la Los Angeles, într-o cameră de hotel, împreună cu familia. Acum, după mai bine de douăzeci şi patru de ore, se găsea în biroul său, împreună cu Mike Rodgers, Bob Herbert, Ann Farris, Lowell Coffey şi Liz Gordon, aşteptînd cu sufletul la gură sosirea primelor rapoarte ale celor două detaşamente ale Forţei de Impact pe care le trimiseseră să atace o altă ţară. Căci, în cele din urmă, oricît s-ar fi jucat cu cuvintele, esenţa misiunii lor tocmai asta era: atacarea Rusiei. Iar dacă aveau să fie descoperiţi sau capturaţi, Ann Farris avea să fie nevoită să se joace al naibii de mult şi de bine cu cuvintele pentru a-i scoate din impas.

Aşteptînd un semn de viaţă de la oricare dintre echipe, colegii lui sporovăiau, uitîndu-se din minut în minut la ceas. Cu gîndul la posibilele consecinţe ale acţiunilor lor, Paul nu asculta decît foarte vag cele discutate. Dacă ar fi fost să se ia după

expresia preocupată a lui Mike Rodgers, nici acesta nu era mai atent.

Coffey îşi ridică mîneca hainei cu un deget şi se uită din nou la ceas.

Herbert se strîmbă ironic.

– Faptul că te uiţi la ceas din minut în minut nu va face timpul să treacă mai repede.

Liz se ridică în picioare şi sări în apărarea juristului:

– Ştii ce se spune despre supa de găină, Bob? Că nu e de folos, dar nici n-a omorît pe nimeni.

Ann vru să intervină şi ea, dar amuţi cînd începu să sune telefonul. Hood apăsă pe butonul difuzorului.

– Domnule Hood, spuse Bugs Benet, sînteţi chemat de la Sankt Petersburg, prin mijlocirea biroului maiorului Pentti Aho.

– Dă-mi legătura, spuse Hood.

Se simţea la fel ca în dimineţile fierbinţi de vară, cînd atmosfera calmă şi arşiţa îi îngreunau respiraţia.

– Ai vreo idee, Bob? întrebă el, apăsînd pe butonul de întrerupere a sonorului.

– Omul nostru s-ar putea să fi fost prins şi obligat să sune, spuse acesta. Altceva nu-mi vine în minte...

– Aici Kris, răsună în difuzor vocea lui Peggy.

– Ipoteza mea cade, şuieră Herbert. Kris e numele de cod folosit de Peggy în cazul în care e liberă. Dacă ar fi fost prinsă la înghesuială, ca să zic aşa, s-ar fi prezentat Kringle.

Hood deblocă microfonul.

– Te ascult, Kris.

– Generalul Serghei Orlov ar dori să stea de vorbă cu omologul său, continuă Peggy.

– Eşti împreună cu generalul? vru să afle Hood.

– Nu. L-am contactat la rîndul nostru prin radio.

Hood apăsă pe butonul de întrerupere a sonorului şi îl consultă din priviri pe Herbert.

– E posibil aşa ceva?

– Dacă au reuşit, înseamnă că Peg şi George au săvîrşit un miracol, răspunse Herbert.

– Oamenii noştri sînt antrenaţi pentru a face minuni, sublinie Rodgers. Şi nici fata nu-i de colo...

Hood deblocă din nou microfonul.

– Kris, omologul este de acord.

O voce groasă rosti într-o engleză marcată de un accent pronunţat:

– Cu cine am onoarea de a vorbi?

– Sînt Paul Hood, se prezentă americanul, privindu-şi pe rînd colegii care ascultau încordaţi.

Orlov răspunse deîndată:

– Domnule Hood, îmi face plăcere să vă aud.

– Domnule general Orlov, vă urmăresc de mult cariera, spuse Hood. Aveţi mulţi admiratori pe-aici.

– Vă mulţumesc.

– Spuneţi-mi, vă rog, dispuneţi de facilităţi video?

– Da, prin satelitul Zontik-6, răspunse Orlov.

Hood îşi aţinti privirea asupra lui Herbert.

– Crezi că ne poţi face legătura?

Ofiţerul de contrainformaţii îi întoarse o privire de cîine bătut:

– Nu cred că vorbeşti serios. O să vadă „Rezervorul".

– Vorbesc foarte serios.

Blestemînd, Herbert îşi chemă biroul cu ajutorul telefonului celular, întorcîndu-le spatele celorlalţi, astfel încît conversaţia să nu poată fi auzită de Orlov. Hood continuă:

– Domnule general, mi-ar plăcea să stăm de vorbă faţă în faţă. Dacă reuşim să rezolvăm problema din punct de vedere tehnic, aţi fi de acord?

– Cu mare plăcere, acceptă generalul. Dacă ar şti ce facem, guvernele noastre s-ar cutremura.

– Sincer să vă spun, eu însumi sînt oarecum surprins că fac asta, mărturisi Hood. Ceea ce facem nu e tocmai conform cu procedura standard.

– E adevărat, spuse Orlov. Dar nici împrejurările nu sînt cele obişnuite.

– Aveţi dreptate, încuviinţă Hood.

– O putem face, spuse Herbert, întorcîndu-se şi privindu-l pe Hood cu nişte ochi rugători. Dar, Paul, te implor...

– Mulţumesc, răspunse sec Hood. Domnule general Orlov?

– Am auzit totul, spuse acesta. Avem o aparatură foarte sensibilă aici.

– Şi ce-şi închipuie, că am moştenit rîşniţele de cafea ale celor de la CIA? bombăni Herbert.

– Spuneţi-i omului dumneavoastră să acceseze canalul 24, folosind acea uimitoare minune a tehnicii moderne care este sistemul dumneavoastră de comunicaţii alcătuit dintr-o antenă parabolică şi un transmiţător foarte puternic, Model CB7, spuse Orlov, cu vădită ironie în glas.

Hood rînji către Herbert, care nu era deloc în apele lui.

– Întreabă-l dacă astronauţii lor obişnuiesc şi acum să se pişe pe roata autobuzului care îi duce la rampa rachetei, spuse Herbert posac.

– Da, obiceiul s-a păstrat, răspunse Orlov, deloc deranjat de impertinenţa lui Herbert, care îi provocase o grimasă mustrătoare lui Hood. Iuri Gagarin a fost cel care a încetăţenit tradiţia, după ce a băut prea mult ceai înainte de-a decola. Să ştiţi însă că o fac şi femeile-cosmonaut. În materie de egalitate între sexe, am fost întotdeauna cu un pas înaintea voastră.

Ann şi Liz îl priviră încîntate pe Herbert, care se agita stînjenit în fotoliul său rulant, aşteptînd să se realizeze legătura necesară.

Fu nevoie doar de două minute pentru a se face conexiunea, după care chipul generalului apăru pe ecran: ochelari cu ramă groasă, neagră, pomeţi proeminenţi, un ten bronzat şi o frunte înaltă, deloc încruntată. Privind ţintă în ochii negri ce radiau inteligenţă, ochi care văzuseră pămîntul dintr-o perspectivă ce nu le fusese îngăduită multor muritori, Hood simţi că putea să aibă încredere în el.

– Ei bine, iată-ne faţă în faţă, spuse generalul, plin de căldură. Vă mulţumesc încă o dată.

– Şi eu vă mulţumesc, se înclină Hood.

– Acum haideţi să fim sinceri, urmă Orlov. Sîntem amîndoi îngrijoraţi în privinţa trenului şi a încărcăturii sale. Voi aţi fost îndeajuns de îngrijoraţi pentru a trimite un detaşament de asalt care să intercepteze transportul. Poate chiar să-l distrugă. Eu am fost îndeajuns de îngrijorat de soarta lui ca să trimit oameni care să-l păzească. Ştiţi în ce constă încărcătura? întrebă generalul.

– Ce-ar fi să ne spuneţi dumneavoastră? propuse Hood, convins că generalul avea să refuze.

Spre surprinderea sa, Orlov răspunse pe dată:

– Trenul transportă bani avînd menirea de a fi folosiţi în Estul Europei, pentru a mitui funcţionari ai statului şi a finanţa activităţi antiguvernamentale.

– Cînd anume? întrebă Hood.

Herbert îşi duse un deget la buze şi Hood închise microfonul.

– Nu-l lăsa să te îmbrobodească, spunîndu-ţi că e de partea noastră, îl avertiză Herbert. Dacă voia, putea să oprească trenul. Cineva aflat în funcţia lui are cu siguranţă destui prieteni.

– Nu neapărat, Bob, interveni Rodgers. Nimeni nu ştie ce se întîmplă la Kremlin.

Hood apăsă din nou pe butonul microfonului.

– Aveţi vreo propunere concretă, domnule general?

– Nu pot să confisc încărcătura, spuse Orlov. Nu dispun de personalul necesar.

– Sînteţi general şi deţineţi o funcţie importantă, sublinie Hood.

– Am fost nevoit să-i cer unuia dintre puţinii mei aliaţi să-mi cerceteze biroul ca să mă conving că nu existau microfoane, spuse Orlov. Sînt ca Leonida la Termopile, trădat de Efialte. Mă aflu într-o poziţie foarte delicată.

Rodgers zîmbi.

– Mi-a plăcut, şopti el.

– Dar, deşi nu pot să opresc transportul, încărcătura nu trebuie să fie livrată destinatarilor ei. De asemenea, nu vă pot lăsa să atacaţi trenul.

– Domnule general, asta nu e o propunere, e un adevărat nod gordian, oftă Hood.

– Ce anume?

– O enigmă deosebit de greu de rezolvat. Cum am putea să împăcăm toate aceste condiţii? întrebă Hood.

– Aranjînd o întîlnire paşnică în Siberia între oamenii mei şi detaşamentul vostru, rosti Orlov.

Rodgers îi făcu semn lui Hood să taie sonorul, iar acesta se conformă.

– Atenţie, Paul, spuse Rodgers. Nu-i putem lăsa pe oamenii noştri baltă, fără apărare.

– Mai ales în condiţiile în care fiul lui Orlov e cel care se află la comanda trenului, adăugă Herbert. Orlov încearcă să-şi apere fiul. Ruşii i-ar putea împuşca pe ai noştri, indiferent dacă ar fi sau nu înarmaţi, iar Naţiunile Unite n-ar putea spune decît că au avut tot dreptul s-o facă.

Hood le făcu semn să tacă şi reveni la telefon.

– Ce ne sugeraţi să facem?

– Voi ordona ofiţerului aflat la comanda trenului să-şi retragă paznicii şi să le permită alor voştri să se apropie.

– Fiul dumneavoastră e cel care comandă trenul, replică Hood.

– Da, încuviinţă Orlov. E fiul meu. Dar asta nu schimbă nimic. Această chestiune e de mare importanţă pe plan internaţional.

– De ce nu ordonaţi pur şi simplu trenului să se întoarcă? întrebă Hood.

– Fiindcă aş da încărcătura pe mîinile celor care au trimis-o, explică Orlov. Nu le-ar fi greu să găsească un alt mijloc de transport.

– Înţeleg, spuse Hood.

Căzu o clipă pe gînduri, apoi continuă:

– Domnule general, ceea ce îmi propuneţi implică un risc enorm pentru oamenii mei. Le cereţi practic să se apropie de tren, în cîmp deschis, în bătaia puştilor oamenilor dumneavoastră.

– Da, confirmă Orlov. Exact asta le cer.

– Nu accepta, şopti Rodgers.

– Şi ce vreţi să facă ai noştri cînd se vor apropia de tren? vru să afle Hood.

– Să ia o cantitate cît mai mare din acea încărcătură şi s-o scoată din ţară. S-o păstreze ca pe o dovadă a faptului că ceea ce se petrece nu este opera guvernului legal al Rusiei, ci a unei grupări corupte şi puţin numeroase, replică Orlov.

– Ministrul Doghin? întrebă Hood.

– Nu am libertatea de a confirma, răspunse Orlov.

– De ce nu?

– S-ar putea să pierd partida, şi am o soţie pe care trebuie să o apăr.

Hood se uită la Rodgers, a cărui inflexibilitate în privinţa lui Orlov rămăsese neschimbată.

– Cît ar dura ca să luaţi legătura cu trenul? întrebă Hood, conştient că nu îşi putea permite să amîne retragerea oamenilor săi.

– Patru sau cinci minute, spuse Orlov.

Hood privi ceasul agăţat pe perete, care afişa numărătoarea inversă. Trenul ruşilor urma să atingă poziţiile membrilor Forţei de Impact în cel mult şapte minute.

– Mai mult de atît nici nu vă pot oferi, spuse Hood. Mecanismul a fost pus în mişcare şi nu poate fi oprit...

– Înţeleg, spuse Orlov. Am să vă rog să nu întrerupeţi legătura, şi-o să revin cît pot de repede.

– E-n regulă, acceptă Hood, care apoi apăsă pe butonul de blocare a microfonului.

Rodgers se grăbi să ia cuvîntul:

– Paul, indiferent ce-au plănuit oamenii noştri, pregătirile au fost deja făcute, indiferent dacă şi-au propus să demonteze şina de cale ferată sau să pună la cale o ambuscadă avînd drept ţintă locomotiva. În funcţie de locul unde e amplasată staţia TAC-Sat, s-ar putea să nu reuşim să-i oprim la timp.

– Ştiu, încuviinţă Hood. Dar Charlie Squires e isteţ. Dacă ruşii opresc trenul din proprie iniţiativă şi ies la iveală fluturînd

un steag alb, îi va asculta. Mai ales dacă îi vom anunța ce anume trebuie să-i spună.

Herbert clătină din cap necăjit.

– Te invidiez că poți avea încredere în băutorii ăștia de votcă. Eu nu sînt în stare. Lenin a complotat împotriva lui Kerenski, Stalin împotriva lui Troțki, Elțîn contra lui Gorbaciov și Doghin complotează împotriva lui Janin. La naiba, chiar și Orlov complotează împotriva lui Doghin! Se înjunghie unii pe alții pe la spate, indivizii ăștia. Gîndește-te în cazul ăsta ce-ar fi în stare să ne facă nouă.

Lowell Coffey interveni:

– Dată fiind alternativa unui conflict armat...

– ...și firea eroică a lui Orlov, la care se pare că ține foarte mult, completă Liz.

– Exact, fu de acord Coffey. Date fiind toate acestea, riscul mi se pare rezonabil.

– Mda, rezonabil fiindcă nu-ți pui tu boașele la bătaie, izbucni Herbert. Reputațiile de erou pot fi construite cu grijă, așa cum îți poate confirma Ann. Eu prefer o confruntare armată unui măcel.

Rodgers încuviință.

– A spus-o lordul Macaulay, în 1831: „Moderația în materie de război e o imbecilitate".

– Iar moartea în război e mai rea decît imbecilitatea, contracară Liz.

– Să vedem ce mai spune Orlov, propuse Hood.

Urmărind însă schimbarea cifrelor verzui-luminoase pe display-ul ceasului, știu că nu avea să aibă la dispoziție decît vreo cîteva secunde pentru a lua o hotărîre care avea să schimbe viețile unor oameni și avea să afecteze, poate, destinul unor națiuni. Și toate acestea bazîndu-se doar pe ceea ce avea să citească pe chipul unui om aflat la mii de kilometri depărtare, în fața unui computer.

57

Marţi, ora 10:45, Habarovsk

Cînd Orlov reuşi să intre în legătură cu trenul, caporalul Fodor îl informă că Nikita plecase spre locomotivă, pentru a observa calea ferată înainte. Caporalul spuse că aveau să treacă vreo cîteva minute pînă cînd avea să-l poată aduce la aparat.

– Nu am la dispoziţie nici măcar un minut, spuse Orlov. Cere-i să oprească trenul acolo unde vă aflaţi şi să vină la telefon!

– Da, domnule general, spuse caporalul.

Fodor se grăbi către capătul vagonului, în direcţia de mers. Ridică receptorul interfonului şi apăsă pe butonul de apel. Nikita răspunse după aproape un minut.

– Ce s-a întîmplat? întrebă locotenentul.

– Domnule, sînteţi chemat de generalul Orlov, raportă Fodor. A ordonat să opriţi imediat trenul şi să veniţi la telefon.

– N-aud nimic, se plînse Nikita. E un zgomot infernal, poţi să repeţi?

Fodor strigă:

– Generalul a ordonat să oprim trenul şi...

Caporalul nu apucă să termine fraza, fiind întrerupt de un strigăt venit dinspre locomotivă, dar nu prin interfon, ci pe uşa rămasă deschisă. O clipă mai tîrziu fu azvîrlit înainte, în vreme ce roţile scrîşneau, pistoanele gemeau şi vagonul se ciocnea greoi de tampoanele tenderului. Fodor scăpă din mînă receptorul, în timp ce făcea un salt pentru a-l ajuta pe unul dintre camarazii săi care avusese prezenţa de spirit de a prinde la timp antena, înainte ca aceasta să se răstoarne. Receptorul însă se ciocni de piciorul antenei, iar unul dintre cablurile coaxiale fu smuls din lăcaşul său din spatele antenei. Din fericire, felinarul greu nu se răsturnase şi cînd, în sfîrşit, trenul se opri, iar soldaţii şi civilii din vagon începură să se ridice dintre lăzile învălmăşite, ajutîndu-se între ei, Fodor reuşi să se convingă că echipamentul de comunicaţii scăpase relativ cu bine. Deşi mufa conectoare se făcuse ţăndări, cablul nu păţise nimic. Caporalul îşi scoase mănuşile şi se apucă să repare deîndată stricăciunea.

Deoarece cazanul locomotivei ocupa întreaga parte din faţă, singurele ferestre ale acesteia erau situate pe laterale. Nikita tocmai privea pe fereastră cînd, prin ninsoarea deasă, cu fulgi uriaşi, văzu copacul prăbuşit peste linia ferată. Îi strigă mecanicului să oprească, dar, cum bietul om nu reacţionă la timp, Nikita trase el însuşi de frînă.

Cei trei bărbaţi aflaţi în cabina locomotivei fură aruncaţi la podea şi, cînd trenul se opri în sfîrşit, Nikita auzi strigăte dinspre vagoanele din spate. Se ridică repede în picioare, simţindu-şi şoldul stîng amorţit după căzătură. Luă lanterna din cui şi alergă la fereastră. Cercetă zăpada la lumina spotului larg al lanternei. Un soldat fusese azvîrlit jos de pe acoperişul primului vagon, dar se ridicase şi încerca să urce înapoi în tren, plin de zăpadă din cap pînă în picioare.

– Eşti teafăr? îl întrebă Nikita.

– Cred că da, domnule, spuse şovăitor soldatul, clătinîndu-se pe picioare. Aveţi nevoie de noi, acolo în faţă?

– Nu! strigă Nikita. Reia-ţi postul în primire.

– Am înţeles, confirmă soldatul, salutînd neglijent cu mănuşa plină de zăpadă, în timp ce un camarad aflat în tren îi întindea mîinile ca să-l ajute să urce înapoi pe acoperişul vagonului.

Nikita le ceru celor doi oameni aflaţi în cabină să stea cu ochii în patru la ferestre, iar apoi urcă pe acoperişul tenderului. Vîntul încetase să mai bată, iar zăpada pufoasă cădea lin. Era o linişte nefirească, liniştea aceea mormîntală care pogora după producerea unui accident de maşină. Bocancii săi scîrţîiau pe cărbunii amestecaţi cu zăpadă murdară. Îşi croi drum înspre primul vagon, prin nămeţii adunaţi pe deasupra prafului de cărbune. Tremurînd de frig, fu nevoit să caute cu lanterna clanţa uşii.

Pătrunzînd în vagon, i se adresă sergentului Verski, încă dezorientat de cele întîmplate.

– Ia şase oameni şi înaintează de-a lungul liniei, îi ordonă el. Un copac s-a prăbuşit în calea noastră şi vreau să-l daţi deoparte chiar acum. Trei oameni rămîn de pază, în vreme ce ceilalţi trei dau copacul la o parte.

– Înţeles, domnule, răspunse sergentul.

– Atenţie la posibilele ascunzişuri ale unor lunetişti, adăugă Nikita. S-ar putea să fie echipaţi cu ochelari pentru vederea de noapte.

– Am înţeles, domnule.

Nikita se întoarse spre Fodor.

– Cum stăm cu telefonul?

– Va mai dura cîteva minute pînă să-l pot repune în funcţiune, îl informă Fodor, atunci cînd locotenentul se aplecă spre a vedea mai bine.

– Grăbeşte-te, îl îndemnă Nikita, expirînd aburi groşi şi albi. Ce-a mai spus generalul?

– Doar să oprim trenul şi să vă fac legătura cu dînsul.

– La naiba! blestemă Nikita. La naiba cu toate astea!

În timp ce oamenii sergentului îşi pregăteau torţele pentru iluminat, Nikita le porunci civililor să reaşeze lăzile în ordine. Un soldat veni din vagonul următor pentru a cere instrucţiuni.

Nikita îl trimise înapoi, cerîndu-i să rearanjeze lăzile şi să transmită tuturor să fie vigilenţi.

– Spune-le celor din ultimul vagon să fie cu ochii în patru. Inamicul ar putea veni şi din spate.

Locotenentul se proţăpise în mijlocul vagonului, cu picioarele depărtate şi, încordat, se bîţîia pe călcîie. Încerca să se pună în pielea inamicului.

Copacul s-ar fi putut răsturna de la sine sau ar fi putut fi răsturnat de către cineva, astfel încît să blocheze linia. Dacă a doua variantă era cea adevărată, însemna că ambuscada pusă la cale dăduse greş. Dacă ar fi lovit copacul, trenul s-ar fi oprit chiar în dreptul unei faleze stîncoazse, un loc ideal pentru a-i lichida pe soldaţii de pe acoperişurile vagoanelor. Aici însă, la două sute de metri distanţă, ar fi putut ucide cel mult unul sau doi soldaţi înainte de a fi reperaţi. Nimeni nu se putea apropia de tren fără a fi văzut, caz în care intrusul ar fi fost împuşcat pe loc.

Şi-atunci, ce urmăresc?

Tatăl său îl sunase pentru a-i cere să oprească trenul. Ştiuse oare de existenţa copacului? Sau aflase altceva, poate amănunte în legătură cu o ambuscadă sau un atac cu explozibile, care urma să se petreacă mai la vale?

– Grăbeşte-te! îi strigă Nikita lui Fodor.

– Încă puţin, domnule, răspunse caporalul care, în ciuda frigului, asuda din greu.

Sentimentul neputinţei îl înfuria pe Nikita şi tînărul ofiţer simţea încordarea care plutea în aer. De vină nu erau doar izolarea sau sunetele estompate. Avea tot mai mult impresia că inamicul pe care îl căuta, pradă sau vînător, se afla foarte aproape.

58

Marţi, ora 15:50, Sankt Petersburg

– Cred că au uitat cu toţii de noi.

Soldatul George se arăta amuzat de această perspectivă, în timp ce continuau să înainteze spre Ermitaj, prin păienjenişul de străduţe pe care erau nevoiţi să-l parcurgă după ce traversaseră Moika. Opri o clipă, pentru a se orienta, la dreapta Călăreţului de Bronz, apoi o coti la dreapta pe Strada Gogolia şi se îndreptă spre Piaţa Palatului, care se afla în apropiere.

Peggy închisese radioul, după ce Orlov şi Paul Hood trecuseră la comunicarea prin satelit şi devenise limpede că nimeni nu avea să le mai vorbească. După eliberarea pasagerului speriat, dar teribil de recunoscător, ea hotărîse împreună cu George să-şi continue drumul spre Ermitaj. Ajunşi acolo, aveau să abandoneze maşina şi, luîndu-şi lucrurile, aveau să-şi piardă urma în mulţime, înainte de a trece la executarea celei de-a doua părţi a misiunii.

– Vreau să spun că mi se pare de-a dreptul nepoliticos din partea lor, nu crezi? Călătorim înghesuiţi ca nişte sardele vreo trei mii de kilometri, ne facem treaba şi nimeni nu se osteneşte

să ne contacteze şi să ne spună: „Bravo, oameni buni! Bine lucrat!“

– De-aia ai venit aici, ca să primeşti mulţumirile lor? îl întrebă Peggy.

– Nu. Dar mi-ar face plăcere să le aud.

– Nu-ţi face griji în privinţa asta, îl avertiză Peggy. Tare mi-e teamă că, înainte de a apuca să pleci de-aici, îţi vei dori cu disperare să fi rămas anonim.

În timp ce coloanele albe ale Ermitajului li se arătau pentru întîia oară, George auzi vociferările armatei de muncitori despre care îi avertizase căpitanul Rydman.

Clătină din cap.

– Cine-ar fi crezut că se va întîmpla vreodată aşa ceva?

– Probabil că ultima oară cînd cineva a protestat public aici, locul se chema Palatul de Iarnă iar garda iritată a ţarului Nikolai al II-lea a deschis focul asupra manifestanţilor, spuse Peggy.

– E de-a dreptul înspăimîntător, rosti George. Chiar şi acum, există indivizi dispuşi să readucă apăsarea Călcîiului de Fier.

– Vezi, de-aia nu mă interesează mulţumirile, argumentă Peggy. Teama e cea care ne face să mergem înainte, nu o bătaie recunoscătoare pe umăr. Vigilenţa e propria ei răsplată. Aşa spunea Keith.

George o măsură din priviri în oglinda retrovizoare. Vocea ei nu conţinea nici o urmă de nostalgie atunci cînd vorbea despre iubitul ei mort, şi nici nu-i apăreau lacrimi în ochi. Poate că făcea parte dintre cei care nu voiau să plîngă în public, sau poate că pur şi simplu nu putea să plîngă. Se întrebă cum avea să reacţioneze fata în momentul în care aveau să ajungă în faţa clădirii unde îşi pierduse viaţa Keith.

Cel puţin trei mii de oameni erau răspîndiţi în Piaţa Palatului. Se adunaseră în jurul unui podium înălţat în grabă. Poliţia dirija traficul pentru a ocoli piaţa, iar Peggy îl sfătui pe George să tragă pe dreapta înainte de a ajunge în dreptul primei patrule. Parcară lîngă terasa unei cafenele. Fiecare dintre umbrelele maro de la mese făcea reclamă unei mărci de bere sau vin.

– Băieţii de la marketing nu şi-au pierdut timpul şi s-au grăbit să invadeze şi locurile astea, rosti George dezaprobator, uitîndu-se la Peggy după ce coborîră din maşină.

– Au pierdut vreodată o ocazie? replică ea, iar apoi observă că unul dintre poliţişti privea spre ei.

George îl observă la rîndul său.

– Vor identifica maşina, spuse el.

– Nu se aşteaptă să venim încoace, îl contrazise Peggy. Sînt convinşi că ne-am încheiat misiunea.

– Nu crezi că amicul nostru Ronaş ne-a descris deja şi că portretele noastre au fost transmise prin fax în tot Sankt Petersburg-ul?

– E prea devreme, fu de părere ea. Oricum, trebuie să ne descotorosim de uniformele astea, dacă vrem să ieşim din ţară în calitate de turişti. Ne întîlnim cu Volko peste o oră şi zece minute. Aş propune să intrăm în muzeu. Dacă încearcă cineva să ne oprească, o să spun că sîntem de la Amiralitatea care e situată pe o stradă paralelă. O să spun că am fost trimişi pentru a ne asigura că mulţimea nu-şi iese din pepeni. După ce am reuşit să intrăm în muzeu, ne vom schimba costumaţia, ne vom comporta ca un cuplu de îndrăgostiţi şi ne vom îndrepta spre tabloul lui Rafael.

– În sfîrşit, o înscenare care-mi convine şi mie! exclamă George, în timp ce porneau spre piaţă.

– Nu te grăbi să te bucuri, spuse Peggy. O dată intraţi, ne vom certa şi ne vom despărţi, astfel încît să pot sta de vorbă cu Volko fără să atrag atenţia nimănui.

George rînji.

– Sînt însurat, aşa că îmi convine şi asta.

Rînjetul i se lăţi.

– Amor între soldaţi, mormăi el. Hai că-mi place.

Peggy nu-i întoarse zîmbetul. Ocoliră mulţimea din Piaţa Palatului. George se întreba dacă fata îl auzise măcar. Privea spre mulţimea care vocifera, spre grupul sculptural de deasupra Arcului Marelui Stat Major, în jos... Privea în orice direcţie, cu excepţia Ermitajului şi a fluviului de dincolo de el, pe al cărui

mal fusese ucis Keith Fields-Hutton. George avu impresia că discerne o sclipire umedă în ochii ei, şi o hotărîre în mers pe care n-o observase mai devreme.

În sfîrşit, pentru întîia oară, se simţi aproape de cea alături de care îşi petrecuse, cot la cot, cea mai mare parte a zilei.

59

Marţi, ora 22:51, Habarovsk

Soldaţii *speţnaz* ştiau să facă o mulţime de lucruri folosindu-se de arma lor predilectă, pumnalul. La antrenamente erau închişi într-o încăpere cu pumnalul în mînă, avînd în faţă un cîine turbat. Li se ordona să reteze trunchiul unui copac folosind doar pumnalul. În aplicaţii, primeau ordin să sape tranşee în pămîntul îngheţat, suficient de adînci pentru a se putea adăposti în ele. La un moment dat, un grup de tancuri era trimis să patruleze de-a curmezişul terenului. Cei care nu săpaseră îndeajuns de adînc erau striviţi fără milă.

Cu ajutorul lui Liz Gordon, locotenent-colonelul Squires studiase cu atenţie tehnicile *speţnaz,* insistînd asupra celor care le confereau soldaţilor acea rezistenţă şi adaptabilitate de invidiat. Nu reuşise să le adapteze pe toate. Bătăile administrate în mod programatic soldaţilor pentru a-i înrăi n-ar fi fost niciodată aprobate de Pentagon, deşi Squires întîlnise destui comandanţi care ar fi fost de acord cu aşa ceva. Adoptase însă multe dintre tehnicile *speţnaz,* inclusiv cele care îi plăcuseră din prima clipă: abilitatea de a crea un camuflaj din mai nimic, într-un timp foarte scurt, şi tehnica disimulării în cele mai neaşteptate locuri.

Cînd aflase despre prezenţa soldaţilor pe acoperişurile vagoanelor, îşi dăduse seama că aceştia aveau să urmărească stîncile, nămeţii şi coroanele copacilor aflaţi de-a lungul căii ferate. Ştia că, din locomotivă, unul dintre ei avea să scruteze linia, pentru a evita eventualele explozibile plasate sau obstacolele. Ştia însă şi că trebuiau să ajungă neobservaţi sub tren, şi deci cea mai bună ascunzătoare i se păruse a fi însăşi calea ferată.

Farul locomotivei avea să emită o lumină difuză, dar soldaţii aveau să cerceteze cu atenţie şinele. Avea să se simtă mai în siguranţă săpînd cu securea un mic şanţ între două traverse de lemn, în care avea să se întindă pe spate, avînd alături raniţa cu explozibil. Chick Grey îl acoperise cu zăpadă, lăsîndu-i o gaură de grosimea unui braţ în stratul de omăt, care avea să-i permită să respire în voie. După ce procedase în acelaşi mod şi cu Newmeyer, îngropîndu-l nu departe de Squires, Grey se piti după un bolovan uriaş, departe de locul în care avea să se oprească trenul. După ce Squires şi Newmeyer aveau să-şi termine treaba cu cele două vagoane, o dată cu începerea „focurilor de artificii", sergentul avea să se îndrepte spre ţinta sa, locomotiva.

Squires auzise, iar apoi simţise în şale apropierea trenului. Nu se neliniştise; se afla sub nivelul şinelor şi nici măcar pintenul locomotivei, dacă exista unul, nu putea să-l atingă. Se temea doar ca nu cumva mecanicul să vadă prea repede copacul răsturnat pe şine, sau să nu-l observe deloc, şi să se ciocnească de el. În acest din urmă caz, trenul ar fi deraiat, iar roţile locomotivei ar fi încălecat trunchiul copacului, care s-ar fi rostogolit peste el, făcîndu-l una cu pămîntul.

Nici una dintre aceste sumbre previziuni nu se adeveri. Dar, cînd trenul se opri şi Squires putu să sape un mic orificiu în dreptul ochilor, descoperi că se afla sub tenderul cu cărbuni, nu sub primul vagon, unde dorea să ajungă.

Camuflajul a funcţionat, asta contează, îşi spuse el, începînd să dea încet deoparte zăpada de deasupra sa. Ruşii aveau o tradiţie istorică în a cădea în capcana propriilor tehnici: Rasputin fusese asasinat de ţarişti, ţarul murise asasinat de revoluţionari,

iar soldații *spețnaz* aveau să fie învinși tocmai datorită marelui lor atu: camuflajul.

Sfîrșind de dat la o parte zăpada, Squires auzi strigăte. Deși fiecare porțiune a corpului îi era practic acoperită cu veșminte perfect izolatoare din Nomex, simțea frigul, cu atît mai intens, cu cît zăcea într-un întuneric absolut.

Abia apucase să se elibereze, cînd auzi sunetul bocancilor scrîșnind pe zăpadă. Urmară scăpărările unor torțe aprinse, care își trimiseră lumina și sub tren, făcînd fierăria întunecată să strălucească roșiatic, precum flăcările iadului.

Așezîndu-și cu grijă ranița pe piept, Squires începu să se tîrască încet cu spatele, ieșind din șănțuleț și îndreptîndu-se către primul vagon. La dreapta lui, îi auzi pe soldați mișcîndu-se și se opri pentru o clipă, desfăcînd cureluşa tecii pistolului, pentru orice eventualitate. Deși nu își dorea să cauzeze un incident internațional, prefera să citească în ziare despre crimele săvîrșite de el pe teritoriu străin decît să știe că alții aveau să citească relatarea morții sale pe o cîmpie înghețată din Siberia.

Squires se tîra acum cu repeziciune, deși era nevoit să vîslească cu spatele prin nămeții umezi. Ajunse în dreptul tampoanelor care despărțeau tenderul de primul vagon tocmai cînd soldații ruși ajunseră lîngă copacul prăbușit. Deschizîndu-și ranița, Squires scoase explozibilul și îl apăsă cu grijă pe suprafața de metal, declanșînd o adevărată ploaie de fulgi de rugină. Cînd bucata de explozibil fu bine fixată, scoase detonatorul și îl fixă în masa plastică, împingîndu-l cu podul palmei. Detonatorul avea două butoane, așezate deasupra unei tastaturi numerice. Apăsă pe butonul din stînga și folosi tastatura pentru a introduce datele numărătorii inverse. Se hotărîse să-și acorde un răgaz de o oră. Tastă 60:00:00 și apăsă pe butonul din dreapta, pentru memorare. Apăsă apoi succesiv pe cele două butoane, declanșînd numărătoarea inversă.

Împingînd din greu cu călcîiele, se răsuci și se tîrî pînă la jumătatea primului vagon. Auzi niște bubuituri surde deasupra capului. Oprirea bruscă a trenului dislocase, se părea, lăzile care acum trebuiau să fie repuse în ordine. Mai înaintă încă puțin,

cale de cîţiva paşi, şi fixă o altă bucată de explozibil C-4, ceva mai mare, în dreptul locului de unde răzbătuseră bubuiturile. Fixă detonatorul şi repetă operaţiunile care aveau să ducă, în cele din urmă, la declanşarea exploziei. Se mută sub cel de-al doilea vagon şi fixă cea de-a treia bucată de explozibil, cu detonatorul aferent.

Cînd termină, Squires îşi îngădui să răsufle adînc, îndelung. Privi apoi către capătul trenului şi văzu că soldaţii ruşi nu mai aveau mult pînă să elibereze calea ferată. Nu avea prea mult timp la dispoziţie.

Puse raniţa deoparte între şine şi se rostogoli spre stînga. Ieşind de sub tren, se întoarse pe burtă şi rămase întins în umbra vagonului ce se profila la lumina torţelor. Se uită la ceas şi se declară mulţumit de timpul scurt în care reuşise să îndeplinească delicata operaţiune. Ştia că, dacă ar fi avut ocazia să facă repetiţii, la Baza Andrews totul ar fi decurs într-un interval cu zece-cincisprezece la sută mai lung decît aici, pe teren. N-avea idee de ce, dar de fiecare dată se întîmpla aşa.

Privi în urmă către primul vagon şi, înaintînd pe coate, se furişă pînă în dreptul unui şanţ săpat în dreptul tenderului. Începu să dea deoparte zăpada cu care era acoperit. Acesta fusese semnalul convenit pentru ca Newmeyer să înceapă el însuşi să dea deoparte zăpada care îl acoperea. Soldatul tremura atît de tare de frig, încît fusese nevoit să-şi muşte gulerul, ca să nu-şi trădeze poziţia datorită clănţănitului dinţilor. Squires îl bătu pe umăr, în semn de încurajare, în timp ce Newmeyer se rostogolea şi el pe burtă. Fusese îngropat cu pistolul Beretta de 9 mm pe piept; acum se grăbi să-l repună în teacă.

Newmeyer ştia exact ce avea de făcut, aşa că Squires se tîrî înapoi pînă în dreptul celui de-al doilea vagon, pentru a-şi ocupa poziţia.

Aceasta era partea operaţiunii pe care şi-ar fi dorit din suflet să fi avut ocazia să o repete. Soldaţii *speţnaz* erau capabili să reziste şaptezeci şi două de ore fără să doarmă. Membrii comandourilor de paraşutişti Sayeret Tzanhanim ale israelienilor erau antrenaţi să aterizeze pe spinarea unei cămile, iar Squires văzuse

cu ochii săi cum un soldat din Garda Regală a Omanului ucisese un om înfigîndu-i un ac în beregată. În schimb, nici un soldat din lume nu reuşea să improvizeze la fel de bine ca membrii Forţei de Impact. Aceasta era calitatea supremă a echipei sale şi se potrivea de minune cu însărcinările Centrului de Comandă, de gestionare eficientă a celor mai neaşteptate crize.

Squires îşi agăţă detonatorul la centură, îşi puse masca de gaze, iar apoi scoase din buzunar o grenadă luminescentă. Îşi trecu degetul mare al mîinii drepte prin inelul grenadei, menţinînd siguranţa. Luă în mîna stîngă bidonaşul cu gaz lacrimogen M54 şi îşi trecu degetul mare prin inelul declanşator. Cînd Newmeyer îi făcu semn că era pregătit, se ridicară amîndoi deodată, stînd în picioare, în umbra primului şi celui de-al doilea vagon, în dreapta ferestrelor.

60

Marţi, ora 7:53, Washington, D.C.

— Unde naiba pierde vremea?

Hood gîndi exact cuvintele pe care le pronunţase Herbert.

De cîteva minute bune, toţi cei aflaţi în încăpere tăcuseră, iar Hood revăzuse în minte conversaţia pe care o avusese cu Orlov, încercînd să se convingă că nu-i dăduse rusului nici o informaţie care să poată fi folosită împotriva membrilor Forţei de Impact. Orlov ştiuse deja de existenţa ambelor grupuri, cunoscîndu-le chiar şi poziţia. Însă Hood continua să fie convins că scopul conversaţiei lor fusese acelaşi, de ambele părţi: găsirea unei soluţii pentru dezamorsarea crizei. Orlov şi-ar fi putut folosi poziţia de comandă cu mult timp înainte pentru a acţiona, dacă intenţiile lui ar fi fost potrivnice. Însă prefera să creadă că fostul cosmonaut era patriot şi umanist în egală măsură.

Dar fiul său se află la comanda trenului, iar acest fapt ar fi de-ajuns pentru a-i contrabalansa bunele intenţii, îşi aminti Hood.

Cu toţii tresăriră cînd telefonul lui Hood începu să sune. Acesta apăsă pe butonul difuzorului şi răspunse.

– Avem legătura cu soldatul Honda, spuse Bugs Benet.

– Hai să vedem ce mai e pe-acolo, spuse Hood. Transmite-mi pe monitor harta operaţiunii. Dacă însă avem vreun semn de la generalul Orlov, întrerupe-ne imediat.

Directorul îi întinse apoi receptorul lui Mike Rodgers. Generalul păru a aprecia gestul.

Vocea lui Honda le parveni prin legătura protejată, în ciuda distanţei, surprinzător de limpede şi puternică:

– Sînt soldatul Honda, raportez cum am stabilit.

– Aici generalul Rodgers. Dă-i drumul, soldat.

– Domnule general, am în faţa mea podul, iar ninsoarea a început să se potolească. Trei membri ai echipei se află la coordonatele 9518-828, pentru a asigura retragerea, alţi trei se află în preajma trenului, la coordonatele 6987-572. Locotenent-colonelul plănuieşte să mineze trenul cu C-4, iar apoi îi va sili pe pasageri să coboare, folosind grenade luminescent-lacrimogene. Va prelua controlul trenului şi se va îndepărta de locul cu pricina, urmînd ca aruncarea în aer să aibă loc mai departe. Colonelul s-a temut ca nu cumva schijele exploziei să-i rănească pe pasageri. În continuare, ni se va alătura la punctul de retragere, de îndată ce ţinta va fi fost neutralizată.

Hood privi caroiajul hărţii de pe monitor. Distanţele erau calculate la limită, dar, în principiu, operaţiunea putea fi dusă la îndeplinire fără probleme.

– Soldat, au dat ruşii vreun semn că ar bănui ceva? întrebă Rodgers.

– Domnule general, de-aici nu se vede nimic. Locotenent-colonelul Squires a blocat calea ferată cu un copac. Am auzit explozia care a doborît copacul. Apoi am auzit trenul apro-

piindu-se şi scrîşnetul frînelor, pînă cînd trenul s-a oprit. Repet însă, de aici nu se poate vedea nimic.

– Aţi auzit împuşcături?

– Nu, domnule, răspunse Honda.

– Dacă ar fi necesar să transmitem un ordin celeilalte echipe, cum i-am putea contacta? vru să afle Rodgers.

– Numai dacă unul dintre noi ar face cale întoarsă, domnule, îi răspunse Honda. Am convenit să nu răspundă la nici un apel prin radio. Domnule general, acum trebuie să mă alătur celorlalţi, dar vă contactez mai tîrziu, ca să vă raportez ce s-a mai întîmplat.

Rodgers îi mulţumi şi îi ură succes, iar Hood îl chemă pe Benet pe linia secundară. Ceru ca, de îndată ce fotografiile realizate prin satelit soseau de la BNR, să-i fie transmise pe imprimantă. Rodgers şi Herbert se mutară lîngă imprimantă, aşteptînd sosirea primei cópii.

O clipă mai tîrziu, Orlov reluă legătura, iar chipul i se ivi pe ecran. Părea şi mai îngrijorat, iar Hood îi făcu un semn discret lui Liz să se apropie. Ea se aşeză în afara unghiului de înregistrare al camerei video, însă îndeajuns de aproape pentru a-i vedea faţa lui Orlov.

– Iertaţi-mi întîrzierea, spuse Orlov. I-am transmis radiooperatorului să ceară oprirea trenului şi să-mi facă legătura cu fiul meu, dar legătura s-a întrerupt brusc. Sincer, nu ştiu ce s-a întîmplat.

– Am aflat că echipa mea a blocat drumul, răsturnînd un copac peste şine, rosti Hood. Din cîte ştiu însă, coliziunea nu s-a produs.

– Înseamnă că, totuşi, ordinul meu a fost transmis la timp, spuse Orlov.

Hood îl văzu pe general privind în jos.

– Sînt chemat de Nikita, spuse el. Domnilor, voi reveni.

Imaginea dispăru de pe ecran, iar Hood se întoarse spre Liz.

– Ei, ce părere ai?

– Privire fermă, vocea o idee mai scăzută, umerii căzuţi. Pare a fi un om care spune adevărul şi nu e deloc încîntat de povara lui, răspunse ea.

– Aşa mi s-a părut şi mie, zîmbi Hood. Mulţumesc, Liz.

Ea îi răspunse cu un surîs.

– Mi-a făcut o deosebită plăcere.

Apoi imprimanta începu să bîzîie şi, brusc, atît Herbert, cît şi Rodgers, care urmăreau fotografia ivită din fanta imprimantei, i se părură lui Hood a semăna izbitor cu Orlov.

61

Marţi, ora 22:54, Habarovsk

Repararea cablului de legătură era îngreunată de faptul că vîrfurile degetelor caporalului Fodor erau amorţite de frig. Împingînd într-o parte farfuria antenei, fusese nevoit să reteze cu cuţitul doi centimetri şi jumătate de izolaţie pentru a scoate la iveală firul care avea să fie apoi răsucit şi introdus în contactul mufei. Faptul că doi dintre civili îl urmăreau, schimbînd impresii despre modalităţile de a dezizola o bucată de cablu, nu era deloc de natură să-l ajute.

Cînd, în sfîrşit, Fodor îşi termină treaba, îi întinse receptorul locotenentului care se afla chiar lîngă el. Mişcările lui Fodor nu erau de natură să trădeze mulţumirea de sine, ci rapiditatea şi eficienţa.

– Nikita, eşti teafăr? întrebă generalul.

– Da, domnule general, răspunse tînărul. Oamenii mei încearcă să dea la o parte un trunchi de copac care...

– Vreau să vă opriţi.

– Poftim? întrebă Nikita.

– Vreau să-ţi rechemi oamenii. Nu trebuie să vă angajaţi în luptă cu soldaţii americani. Ai înţeles?

Vîntul înghețat se strecura prin fereastră. Dar nu din cauza acestuia simți Nikita că îl străbate un fior rece.

– Domnule general, nu-mi cereți să mă predau...

– Nu va trebui să te predai, spuse Orlov. Va trebui doar să-mi asculți ordinele. E limpede?

Nikita ezită, înainte de a răspunde:

– Da, domnule.

– Sînt în legătură cu comandantul americanilor, urmă Orlov. Vom păstra contactul, iar eu îți voi da în continuare...

Nikita nu mai auzi urmarea. Un pocnet sec răsună pe podeaua de lemn a vagonului. Nikita întoarse capul și văzu grenada rostogolindu-se încet spre el; o clipă mai tîrziu, aceasta explodă cu un zgomot puternic, emițînd o lumină de o intensitate năucitoare. Cei aflați în vagon începură să țipe, iar apoi Nikita auzi un alt pocnet, urmat de fîsîitul gazului emanat.

Nikita se repezi către ușa aflată la capătul vagonului, în vreme ce își scotea pistolul, admirînd eficiența atacului: prima grenadă, cea luminescentă, era menită să-i facă să închidă ochii, iar cea de-a doua, cea lacrimogenă, avea să-i determine să și-i țină închiși în continuare. În felul acesta, aveau să fie evitate leziunile ochilor care ar fi fost cu siguranță produse de explozia unei grenade lacrimogene într-un spațiu închis.

Nici o leziune permanentă care să poată fi prezentată Națiunilor Unite ca probă a atacului, își zise el, înfuriat.

Nikita deduse că americanii încercau să-i afume pe soldați, pentru a-i obliga să coboare din vagon, urmînd să-i captureze, pentru a fugi apoi cu banii. Fără îndoială, atacatorii se ascunseseră deja, ocupînd poziții în jurul trenului, și n-ar fi avut nici un rost să-și trimită oamenii să-i caute pe întuneric. Dar nu aveau să pună mîna pe el, nu aveau să captureze încărcătura! Pipăind cu mîna stîngă în căutarea ușii, își blestemă tatăl, care crezuse că americanilor li se putea acorda încredere... că ei, și nu generalul Kosigan, cunoșteau mai bine interesele Rusiei.

Apropiindu-se de ușă, strigă:

– Sergent Verski, acoperă-ne.

– Am înțeles, veni răspunsul lui Verski.

Cînd ajunse în partea din față a vagonului și ieși din raza de acțiune a rotocoalelor toxice ale gazului, Nikita deschise ochii. Îi văzu pe oamenii lui Verski întinși pe burtă, răspîndiți în poziții de tragere în zăpadă, gata să tragă de îndată ce inamicul ar fi deschis focul. În urma sa, caporalul Fodor și un alt soldat îi ajutau pe civilii dezorientați să coboare din tren.

Nikita se îndepărtă de vagon. Îi strigă unui soldat aflat pe acoperișul vagonului, cu fața către cealaltă parte a terasamentului:

– Soldat Ciza, se vede ceva?

– Nimic, domnule.

– Cum se poate una ca asta? urlă Nikita. Grenadele au fost lansate din partea aceea!

– Nimeni nu s-a apropiat de tren, domnule locotenent.

Imposibil, își zise Nikita. Grenadele de mînă fuseseră aruncate de cineva, nu lansate de la distanță cu ajutorul unui lansator. Cineva fusese nevoit să se apropie de vagoane. Apoi îi trecu prin minte că, dacă așa era, acel cineva lăsase, în mod sigur, urme pe zăpadă.

Gîfîind, Nikita își croi cale prin nămeți către locomotiva pe care intenționa să o ocolească, pentru a arunca o privire de cealaltă parte a trenului.

62

Marţi, ora 22:56, Habarovsk

Ghemuit în spatele unui bolovan de dimensiunile anticului T-Bird al tatălui său, sergentul Chick Grey nu-i văzu pe Squires şi Newmeyer cînd aceştia îşi lansară grenadele pe ferestrele vagoanelor. Însă atunci cînd zăpada fu iluminată de explozie, căpătînd nuanţa albului de magneziu, fostul atlet, mîndria colegiului Valley Stream din Long Island, avu impresia că aude pocnetul pistolului dînd startul într-o cursă. Apucase să arunce o privire spre locomotivă, iar acum sprinta, ocolind bolovanul, cu spinarea încovoiată, în direcţia acesteia. Îi văzu pe Squires şi Newmeyer căţărîndu-se pe ferestrele celor două vagoane şi dispărînd înăuntru. Aşteptă pocnetul specific revolverelor Beretta, dar nu îl auzi. Văzu apoi un fuior de fum înălţîndu-se dinspre uşa din spate a celui de-al doilea vagon şi îl zări pentru o clipă pe Newmeyer meşterind ceva la sistemul de cuplare dintre vagon şi vagonul de serviciu. O clipă mai tîrziu, cuplarea fu desfăcută, în timp ce, neputincios, soldatul de pe acoperiş trăgea zadarnic în gol.

Simţi un fior de mîndrie la gîndul acţiunii orchestrate de Squires: dacă nimeni nu avea să fie rănit, această operaţiune avea să intre, cu siguranţă, în istoria forţelor speciale.

Alerga în zigzag şi îşi dădu seama că anticipase prea mult, închipuindu-şi victoria. Slobozi printre dinţi o înjurătură urîtă.

Cînd îl mai despărţeau doar cîţiva metri de tren, Grey văzu o umbră profilîndu-se de cealaltă parte a liniei ferate, înaintînd către locomotivă. Nevrînd să piardă timpul, dintr-un salt ajunse lîngă ţeava injectorului, perpendiculară pe axa trenului, deasupra pistonului. Se prinse cu mîinile de ea, îşi azvîrli picioarele în sus, către fereastră, dădu drumul ţevii şi ateriză înăuntru.

Mecanicul se întoarse, surprins. Grey îi înfipse pumnul stîng în mutră, în vreme ce, cu piciorul stîng, îi punea piedică, aruncîndu-l la podea.

Sergentul nu voia ca rusul să-şi piardă cunoştinţa. Voia doar să-l determine să coopereze, în cazul în care nu s-ar fi descurcat pentru a porni trenul. Dar frîna şi acceleraţia erau îndeajuns de simplu de mînuit şi, după ce o deblocă pe cea dintîi, trase de mînerul vertical al acceleraţiei către sine, dinspre stînga. Trenul se urni greoi, zgîlţîindu-se.

– Afară! îi strigă el soldatului.

Tînărul cu faţa rotundă şi îmbujorată se strădui să se ridice, pînă cînd, într-un tîrziu, renunţă, rămînînd în genunchi.

Sergentul îi arătă fereastra, apoi pronunţă singurele cuvinte ruseşti pe care le ştia:

– *Da! Dasvidania!* Hai, du-te!

Rusul ezită o clipă, iar apoi, pe neaşteptate, încercă să apuce revolverul Beretta aflat în teaca de la subsuoara mîinii stîngi a lui Grey. Sergentul îl izbi scurt, cu cotul în tîmplă. Soldatul se rostogoli în colţul opus al cabinei, ca lovit de pumnul unei fantome invizibile.

– Tîmpitule, pufni Grey.

Împingînd pînă la refuz acceleraţia, sergentul îl săltă pe umăr ca pe-un sac de făină pe soldatul inconştient şi îl ridică pînă la nivelul ferestrei, împingîndu-l afară, de îndată ce locomotiva trecu prin dreptul unui morman înalt de zăpadă, pentru a-i amor-

tiza căderea. Grey își îngădui să arunce o privire în urmă. Văzu soldații ruși alergînd, în încercarea de a ajunge din urmă trenul. Dar focurile de avertisment trase din cele două vagoane îi făcură să bată în retragere și în curînd expresul Forței de Impact gonea netulburat prin noapte, la trei sferturi din viteza maximă.

Cînd trenul se urni, Nikita tocmai ocolea pintenul locomotivei. Sări, ferindu-se din calea locomotivei, și se prinse cu mîinile de scara care ducea pe platformă. Urcă cele trei trepte și se opri pe platformă ghemuit, cu spatele lipit de tabla groasă a cazanului, cu semiautomatul AKR la șold, gata de tragere. Urmări cu o furie crescîndă cum soldatul Maximici fu azvîrlit ca un sac pe fereastră și văzu cum americanii deschiseră focul asupra tovarășilor săi, proprietarii de drept ai trenului, obligîndu-i să se retragă la adăpostul bolovanilor dimprejurul liniei ferate.

Cu oamenii ăștia voia tata să negocieze, își zise el, copleșit de amărăciune. Ultimele fuioare de gaz se risipeau, pe măsură ce locomotiva prindea viteză.

Rămînînd în poziția ghemuit, Nikita își mută semiautomatul cu țeava scurtă în mîna stîngă și înaintă doi pași, trecînd de pe platformă pe grilajul de deasupra rezervorului de aer. Pasarela îngustă trecea peste țeava de injecție, pînă la jumătatea cazanului. Ținîndu-se strîns de balustradă, tînărul locotenent își îndreptă țeava armei spre fereastra cabinei.

Chiar în momentul cînd Nikita trecea pe sub cuva de aburi, la doi metri și jumătate de cabină, soldatul american scoase capul pe fereastră, fără să bănuiască nimic.

Marţi, ora 16:02, Moscova

Ministrul de Interne Doghin se simţea bine. Ba chiar grozav.

Singur în biroul său pentru întîia oară în acea zi, îşi savura netulburat triumful. Trupele generalului Kosigan înaintau fără incidente prin Ucraina. Primise rapoarte că localnicii, ruşi şi ucraineni deopotrivă, le ieşeau în întîmpinare fluturînd steaguri sovietice.

Polonezii îşi masau trupele la graniţa cu Ucraina. NATO şi Statele Unite îşi trimiteau soldaţii din Anglia în Germania, iar din Germania către graniţa poloneză. Ca o demonstraţie de forţă, NATO îşi trimisese avioanele de război pentru a survola Varşovia. Nici un soldat străin nu pusese însă piciorul pe teritoriul Poloniei. Şi nici nu avea s-o facă. Deoarece agenţii ruşi erau gata oricînd să dezlănţuie iadul în toate colţurile lumii. Statele Unite aveau să asiste neputincioase la victoria Rusiei, care avea să-şi recupereze sfera de influenţă istorică. După aceea, americanilor nu avea să le rămînă altceva decît să facă pe poliţiştii în rebeliunile şi invaziile din America Latină sau Orientul

Îndepărtat. Chiar în aceste clipe, emisarul lui Doghin la Washington, Savițki, secundul ambasadorului din Statele Unite, expunea obiectivele Noii Rusii, într-o întîlnire cu ușile închise ce avea loc la Departamentul de Stat. Noul ambasador al lui Janin discutase ceva mai devreme cu secretarul de stat Lincoln. Prin acceptarea acestei a doua întîlniri, Statele Unite recunoșteau, neoficial deocamdată, faptul că în Rusia exista un al doilea guvern viabil, cu care se cereau a fi purtate tratative. Și nici măcar nu fusese nevoie ca celula *Groznîi* să lanseze vreun alt atac cu bombe, pentru a obține această recunoaștere.

Noii aliați politici ai lui Doghin fuseseră de acord să mai aștepte puțin pînă să-și primească răsplata în bani, iar președintele Janin se confrunta cu un blocaj total în domeniul informației și în circuitul ierarhic. Nu putea să reacționeze în nici un fel. Doghin era mîndru de eficiența operațiunii puse la cale. Spre deosebire de lovitura de stat din 1991 împotriva lui Gorbaciov, nu fusese nevoie ca liderul de la Kremlin să fie izolat sub pază. Fusese de ajuns să i se taie posibilitatea de a se informa și devenise neputincios.

Doghin chicoti încîntat. Ce-i mai rămînea de făcut idiotului? Să apară la televiziune și să anunțe că habar nu avea ce se întîmpla în guvern, implorînd să fie și el informat?

Singura temere a ministrului, că Șovici avea să se înfurie din pricina neașteptatei amînări, nu se materializase. Fără îndoială, mafiotul își folosise deja unul dintre nenumăratele pașapoarte pentru a părăsi țara, stînd deoparte, la fel ca generalul Patton în timpul celui de-al doilea război mondial, pentru a-și deruta inamicii și rivalii. Dar lui Doghin puțin îi păsa unde se afla Șovici. Faptul că viermele se pitise la adăpost îi convenea de minune.

Pînă în prezent, singura dezamăgire fusese Serghei Orlov, își zise el. Ministrul și aliații săi căutau o cale pentru a însănătoși țara grav bolnavă, iar acest lucru cerea încălcarea anumitor legi.

Se aşteptase ca un individ corect şi cu o gîndire tradiţională cum era generalul să nu fie foarte încîntat de metodele neortodoxe folosite, dar nu se aşteptase să-i sfideze, prevalîndu-se de superioritatea ierarhică pentru a-i pune beţe în roate colonelului Roski. Procedînd astfel, îşi spuse Doghin, Orlov îşi pusese capăt carierei. Abandonase obişnuita chibzuinţă rusească, adoptînd tactica sinucigaşă a Brigăzii 27 de cavalerie uşoară a englezilor, în atacul din Valea Morţii.

Lui Doghin îi părea rău pentru el. Dar Orlov îşi îndeplinise misiunea, aceea de a-i ajuta pe politicienii şovăitori să sprijine iniţiativa de înfiinţare a Centrului de Comandă, convinşi că prezenţa în fruntea sa a unui om cu integritatea lui era o garanţie a loialităţii faţă de ţară a întregii instituţii. Dacă s-ar fi alăturat planului, Doghin ar fi fost dispus să-l lase să-şi păstreze funcţia.

Ministrul privi hărţile vechi atîrnate pe pereţi şi simţi un fior plăcut, la gîndul că, foarte curînd, avea să le adauge încă una, veche şi nouă totodată, cea a Uniunii Sovietice renăscute.

Se uită la ceas şi îşi spuse că furtuna trebuia să fi trecut deja, iar trenul cu bani ajunsese probabil la Habarovsk. Ridică telefonul şi-i ceru aghiotantului său să-i facă legătura cu generalul Orlov. De îndată ce sosirea trenului la Habarovsk avea să fie confirmată, avea să ordone trimiterea unui avion în întîmpinarea acestuia, la Birobidjan, capitala regiunii evreieşti de pe rîul Bira. Fabrica de tractoare Dalselmaş avea o pistă care ar fi putut permite aterizarea unei aeronave militare de dimensiuni medii.

Bărbatul care răspunse la apelul său nu mai era ofiţerul reţinut şi uşor ostil cu care stătuse de vorbă mai devreme. Generalul Orlov devenise surprinzător de agresiv.

– Planul dumitale a dat greş, rosti generalul pe un ton sec.

Ministrul se încruntă suspicios.

– Care plan? S-a întîmplat ceva cu trenul?

– S-ar putea spune şi aşa, replică generalul. Chiar în timp ce stăm de vorbă, un comando american se pregăteşte să-l atace.

Doghin sări în picioare.

– Dar siguranța trenului era responsabilitatea ta! A fiului tău!

– Sînt sigur că Nikita face tot ce-i stă în putință pentru a-i ține la distanță, spuse Orlov. Şi apoi, americanii au un dezavantaj net: nu vor să-i rănească pe oamenii noştri.

– Ar fi nebuni să o facă, încuviință Doghin. Unde e Roski?

– A plecat la vînătoare de spioni, răspunse Orlov. Numai că au reuşit să-l tragă pe sfoară. L-au capturat pe tipul care îi urmărea şi s-au folosit de stația lui radio pentru a-mi face legătura cu un centru de comandă de la Washington. Aşa am aflat care le sînt planurile. Am încercat să rezolvăm situația pe cale paşnică.

– Nu mă interesează eşecurile tale, rosti Doghin. Vreau să-l găseşti pe Roski şi să-i predai imediat comanda.

– Ai uitat, se pare, că numai preşedintele mă poate revoca din funcție, spuse Orlov.

– Îți dai demisia, domnule general Orlov, sau o să ordon să fii scos cu forța din Centru.

– Şi cum or să intre Roski şi gealații lui în incinta Centrului? întrebă Orlov. Din acest moment, toate intrările sînt blocate.

Doghin se zburli amenințător:

– Îl vor lua cu asalt!

– Poate, acceptă Doghin. Dar, pînă cînd vor fi reuşit să intre, va fi prea tîrziu pentru ca trenul... sau planurile dumitale să mai poată fi salvate.

– Domnule general! urlă Doghin. Gîndeşte-te bine ce faci. Gîndeşte-te la soția şi la fiul tău!

– Îi iubesc, spuse Orlov. Dar acum sînt nevoit să mă gîndesc în primul rînd la Rusia. Mi-aş fi dorit numai să nu fi fost singur. La revedere, domnule ministru.

Orlov închise telefonul. Doghin rămase locului vreme de un minut, cu mîna încleştată pe receptor. Nu-i venea să creadă că

reuşise să ajungă atît de departe pentru ca tradărea lui Orlov să-i năruie toate realizările.

Vînăt de furie şi tremurînd de nervi, trînti receptorul în furcă şi îi ceru aghiotantului său să-i facă legătura cu generalul Daka, de la Forţele Aeriene. Americanii intraseră pe teritoriul Rusiei pe calea aerului şi, fără îndoială, plănuiau să iasă pe aceeaşi cale, printr-o manevră pe cît de rapidă, pe-atît de murdară. Avea să le zădărnicească planurile şi, dacă încărcătura avea să păţească ceva, avea să-i oblige pe americani să înlocuiască banii. Dacă nu, cu ajutorul lui Şovici, avea să le înapoieze soldaţii tocaţi mărunt.

64

Marţi, ora 23:10, Habarovsk

Squires scrută vagonul, încercînd să distingă ceva, în timp ce ultimii norişori de gaz se înălţau către tavan şi, în cele din urmă, erau aspiraţi pe fereastră. Cu gura şi ochii acoperiţi de masca ce devenise parcă o parte din el însuşi, cu urechile ciulite în aşteptarea pericolului, alergă spre lăzile stivuite mai mult sau mai puţin la întîmplare într-un capăt al vagonului. Îşi folosi pumnalul pentru a înălţa puţin un colţ al capacului uneia dintre acestea.

Lada era plină cu bani. Mulţi, foarte mulţi bani, strînşi din suferinţă şi meniţi să provoace o altă suferinţă.

Peste treizeci şi două minute însă, nu vor mai fi decît confeti, îşi spuse el, privindu-şi ceasul. Împreună cu tovarăşii săi, aveau să mai gonească pe linia ferată încă vreo douăzeci de minute, pînă într-un loc în care ruşii nu aveau să mai fie în stare să-i ajungă. Apoi aveau să se îndrepte spre pod, în vreme ce, în urma lor, cele două vagoane depozitare ale acestei comori de putregai aveau să fie, precum Sodoma şi Gomora, prefăcute în praf şi pulbere. Simţi fiorul justiţiei, pe care trebuie să-l fi trăit atîţia americani, de la Thomas Jefferson la Rosa Parks, împreună

cu satisfacţia şi mîndria de a fi spus nu, de a se fi împotrivit unui lucru nedrept, unor oameni corupţi.

Squires porni spre uşa din spate a vagonului. Tocmai se pregătea să treacă în cel de-al doilea vagon cînd o împuşcătură îl făcu să se întoarcă.

O împuşcătură din direcţia locomotivei? se întrebă el. *Cum se poate una ca asta?* Grey nu avea nici un motiv să deschidă focul, acum, cînd goneau înainte pe şine.

Strigîndu-l pe Newmeyer, Squires alergă spre capătul opus al vagonului, deschise uşa şi înfruntă norii de fum negru pe care vîntul puternic îl mîna dinspre coşul locomotivei. Apoi începu să ocolească tenderul cu grijă.

Nu avusese timp să tragă decît o scurtă rafală, dar Nikita ştiu imediat că îl atinsese pe american. Văzuse cum umărul acestuia fusese smucit de impactul glonţului şi zărise pata întunecată de sînge ivindu-se pe veşmîntul alb de camuflaj.

Înaintă grăbit de-a lungul locomotivei. Celelalte vagoane păreau să fi dispărut, ascunse de fumul negru amestecat cu particulele de zăpadă duse de vînt. Ajuns în dreptul cabinei, îşi pregăti din nou arma şi, ţinîndu-se de ţeava injectorului, privi înăuntru.

Cabina era goală. Îşi mută privirile dintr-un colţ în altul, scrutînd spaţiul îngust luminat de flăcările portocalii...

Privi în sus, în clipa în care o faţă neagră şi ţeava metalică a unui revolver Beretta se iveau de pe acoperiş. Nikita plonjă în cabină, încasînd glonţul în pulpa dreaptă, în vreme ce americanul împroşca laterala locomotivei cu o ploaie de plumb.

Strîmbîndu-se de durere, Nikita îşi apucă piciorul, simţind cum ţesătura pantalonilor se îmbiba cu sînge. Rana îl durea de parcă l-ar fi apăsat o menghină uriaşă. Îl durea însă mai tare faptul că nu anticipase ideea americanului de a se căţăra pe fereastră, iar de acolo pe acoperişul cabinei.

Întrebarea cea mai gravă care se punea era simplă: ce să facă?

Lăsîndu-și greutatea pe piciorul stîng, se tîrî către maneta accelerației. Trebuia să oprească trenul și să le permită oamenilor săi să-i ajungă din urmă.

Mătură din priviri cabina, de la o fereastră la alta, în vreme ce o traversa, cu țeava armei ridicată și degetul crispat pe trăgaci. Pentru a porni din nou trenul, americanul avea să fie nevoit să intre din nou în cabină și singura cale o constituiau ferestrele.

Atunci auzi din nou un pocnet devenit familiar și cabina se umplu de erupția luminii albe orbitoare.

– *Nu!* răcni Nikita, închizînd ochii și lipindu-se de peretele cabinei.

Tunetul grenadelor luminescente era amplificat de spațiul restrîns și de pereții de metal ai cabinei. Își astupă urechile, blestemîndu-și neputința. Nu-și putea permite nici măcar să tragă orbește, de teamă ca nu cumva vreunul dintre gloanțele ricoșate să-l atingă.

Nu se poate ca totul să se sfîrșească așa, își spuse el. Pipăind și clătinîndu-se, înaintă spre partea din față a cabinei. Nikita încercă să izbească maneta accelerației cu piciorul stîng. Nu reuși să se mențină în echilibru pe piciorul drept și, căzînd în genunchi, se agăță cu mîna stîngă de manetă. Urlînd de durerea timpanelor strivite de bubuiturile care nu mai conteneau, trase către sine de manetă, dar o lovitură de bocanc îl aruncă înapoi. Nikita încercă să apuce piciorul care îl lovise, dar mîna îi alunecă în gol. Izbi cu țeava armei, în dreapta și în stînga, sperînd să atingă ceva, să-și găsească o țintă.

– Luptă! strigă el. Lașule!

Apoi lumina orbitoare și bubuiturile încetară, iar Nikita nu mai auzi decît țiuitul remanent al timpanelor torturate și bătăile propriei inimi.

Scrutînd întunericul, locotenentul distinse o siluetă ghemuită într-un colț. Sîngele înghețase, dar recunoscu rana, văzu că mantaua individului fusese străpunsă în mai multe locuri, dar numai un singur glonț nimerise într-un punct slab al vestei antiglonț.

Ridică arma și ținti fruntea americanului, deasupra ochelarilor.

– Stai! răsună o voce în engleză, venind din stînga lui Nikita.

Tînărul ofiţer se întoarse şi văzu ţeava unui revolver Beretta aţintită asupră-i, de dincolo de fereastră. Cel care ţinea arma era un bărbat înalt şi solid, îmbrăcat asemenea rănitului.

N-avea să lase un nelegiuit să-i poruncească ce să facă. Îşi întoarse arma, hotărît să tragă, indiferent ce-avea să facă omul de la fereastră. Dar cel care zăcea în colţ reveni brusc la viaţă, încleştîndu-şi picioarele în jurul torsului lui Nikita şi aruncîndu-l pe spate, dîndu-i răgaz celuilalt să pătrundă prin fereastră şi să-l dezarmeze. Nikita se zbătu, încercînd să scape din ghearele celor doi, dar durerea din pulpa stîngă nu-i îngădui să se împotrivească eficient. Noul venit se aşeză pe pieptul lui Nikita, menţinîndu-l imobil, întins pe spate, şi cu o lovitură de picior, trimise maneta acceleraţiei în poziţia iniţială, iar trenul reveni la viteza maximă. Fără să se mişte de pe pieptul lui Nikita, îşi scoase centura de rapel şi legă piciorul sănătos al tînărului ofiţer de un mîner aflat lîngă fereastră. Rusul nu mai putea să-l atingă, şi pentru a doua oară în acea noapte, se simţi copleşit de ruşine.

Cei doi au pus la cale totul, pe acoperiş, îşi zise el. *Iar eu m-am lăsat prins în capcană, ca un răcan tîmpit.*

– Ne cerem scuze, domnule locotenent, rosti americanul, ridicîndu-se şi scoţîndu-şi ochelarii.

Un al treilea bărbat îşi făcu apariţia strigînd şi, după ce i se răspunse, îşi luă avînt şi pătrunse pe fereastră în cabină.

Ultimul venit se apucă să se îngrijească de rănile tovarăşului său, la lumina flăcărilor, în vreme ce omul care îl legase – în mod evident, conducătorul grupului – se aplecă să cerceteze rana lui Nikita. În clipa aceea, rusul făcu încă o încercare de a trage de manetă cu mîna stîngă. Conducătorul îl prinse de încheietură şi îi răsuci mîna, în vreme ce rusul încerca să-l lovească cu piciorul rămas liber. Durerea era însă prea mare.

– Nu s-au inventat încă medaliile pentru suferinţă, îi spuse americanul lui Nikita.

Lăsîndu-l să-şi tragă sufletul, conducătorul scoase de la centură un săculeţ în care fusese rulat un colac de frînghie, îşi folosi cuţitul pentru a tăia o bucată şi o legă strîns deasupra rănii, ca un

garou. Tăie apoi o altă bucată de frînghie şi îi imobiliză mîinile, legîndu-le de un cîrlig fixat în podea.

– Vom părăsi trenul peste cîteva minute, îi spuse americanul. Te vom lua cu noi şi vom avea grijă să primeşti îngrijiri medicale.

Nikita nu avea idee ce-i spusese americanul şi nici nu-i păsa. Aceşti oameni erau duşmanii săi şi, într-un fel sau altul, avea să le zădărnicească planul, oricare ar fi fost acesta.

Cu mîinile ascunse la spate, îşi folosi unghia arătătorului pentru a dezghioca piatra inelului primit la absolvirea Academiei. Acesta fusese proiectat pentru situaţii de acest gen, astfel încît o lamă cu lungimea de un centimetru să iasă la iveală, în momentul înlăturării pietrei. Cum nimeni nu se uita la mîinile lui, se puse pe treabă, apucîndu-se să taie coarda.

65

Marţi, ora 16:27, Sankt Petersburg

După ce îşi croiră drum printre manifestanţi, Peggy şi George se îndreptară spre Ermitaj. Intrară la toaletă şi îşi schimbară uniformele cu veşmintele pe care le purtau în rucsac: blugi, cămăşi în carouri şi pantofii de sport Nike, atît de la modă în rîndul tinerilor ruşi. Îşi împăturiră uniformele şi le ascunseră în rucsacuri, iar apoi, ţinîndu-se de mînă, urcară treptele scării de onoare, către primul etaj al Marelui Ermitaj, pavilionul care adăpostea cea mai bogată colecţie a muzeului, cea de artă din Europa Occidentală.

Una dintre nestematele acestei colecţii, *Madonna Conestabile* de Rafael, pictată în 1502, purta numele oraşului din Italia centrală care o adăpostise vreme de mai multe veacuri. Tabloul rotund, cu un diametru de optsprezece centimetri, era fixat într-o ramă aurie, bogat ornamentată, cu o lăţime egală cu diametrul picturii care o reprezenta pe Sfînta Fecioară înveşmîntată într-o robă albastră, legănîndu-l în braţe pe pruncul Isus.

Peggy şi George sosiseră cu puţin timp înainte de ora stabilită pentru întîlnirea cu Volko. Peggy se prefăcea că admiră tablourile, ţinînd însă sub observaţie pictura lui Rafael. George,

care nu văzuse niciodată vreo fotografie a agentului, o ţinea de mînă, privind pe rînd pînzele expuse. Faptul că ţinea de mînă o altă femeie decît pe soţia sa îl umplea de un uşor sentiment al vinovăţiei. Îi făcea plăcere să simtă atingerea caldă a degetelor ei în palmă, mîngîierea catifelată a vîrfurilor lor pe muchia mîinii. Gîndul că acea mînă avea puterea de a ucide sporea farmecul contactului.

La patru şi douăzeci şi nouă de minute, Peggy îl strînse de mînă, fără să-şi întrerupă însă plimbarea lentă. George aruncă o privire spre tabloul lui Rafael. Un bărbat de aproximativ un metru nouăzeci înălţime înainta încet în direcţia acestuia. Purta un costum şifonat, deschis la culoare, pantofi negri şi un vindiac albastru care mai umfla niţel un piept firav. Pe măsură ce acesta se apropia de tabloul lui Rafael, Peggy strînse şi mai tare mîna lui George. Bărbatul traversă încăperea şi se opri în dreapta, nu în stînga tabloului.

Peggy îl conduse încet pe George de-a lungul peretelui, împingîndu-l fără grabă către ieşire. Îl luă de braţ, sprijinindu-se de el. Între timp, scrută încăperea, fără însă ca ochii ei să facă vreo mişcare bruscă, pentru a nu atrage atenţia. Toţi ceilalţi turişti aflaţi în încăpere admirau tablourile, plimbîndu-se de la unul la altul, cu excepţia unui bărbat scund, cu pantaloni negri. Chipul lui rotund părea nelalocul său acolo, ca un nor negru între feţele admiratorilor artei, scăldate de soarele extazului .

Peggy se opri în dreptul *Sfintei familii* a lui Rafael. Arătă cu degetul spre Iosif şi apoi spre Sfînta Fecioară, ca şi cum ar fi vorbit despre ei.

– Un individ cu pantaloni negri se pare că-l urmăreşte pe Volko, şopti ea.

– Eu am văzut doar o femeie, replică George.

– Unde?

– Stă în sala alăturată, cea cu tablourile lui Michelangelo, răspunse el. E cu faţa spre sala asta şi se preface că studiază ghidul.

Peggy pretextă un strănut, pentru a-şi întoarce privirea de la tablou. O văzu pe femeie cu ochii aţintiţi în carte, care, însă, îşi

ţinea capul nemişcat, urmărindu-l cu coada ochiului, în mod cert, pe Volko.

– Punct lovit, confirmă Peggy. Au blocat ambele ieşiri. Dar asta nu înseamnă că ştiu că sîntem aici.

– Poate că de-aia l-au trimis pe Volko, spuse George. Îl folosesc drept momeală. Iar el a vrut să ne atragă atenţia asupra acestui fapt.

Trecu un minut şi, privindu-şi ceasul, Volko începu să se îndepărteze de pictură. Individul rubicond schiţă o întoarcere, văzînd că Volko se apropia. Femeia însă nu-şi schimbă poziţia.

– De ce nu pleacă şi tipa? se miră Peggy, în timp ce, împreună cu George, se mutau în faţa tabloului vecin.

– Poate că amicul nostru Ronaş le-a furnizat o descriere a noastră.

– S-ar putea, încuviinţă ea. Hai să ne despărţim şi să vedem ce se mai întîmplă.

– E o nebunie. Cum am putea...?

– Fiecare dintre noi o să aibă doar grija lui, insistă Peggy. Tu te duci după Volko, iar eu încerc să trec de femeie. Ne întîlnim la parter, lîngă intrarea principală. Dacă vreunul dintre noi dă de bucluc, celălalt o şterge. De acord?

– Nicidecum, rosti George.

Peggy îşi deschise ghidul la întîmplare.

– Uite ce-i, spuse ea, pe un ton hotărît, dar fără să ridice glasul. Unul dintre noi trebuie să scape şi să raporteze ce s-a întîmplat. Să-i descrie pe oamenii ăştia, ca să poată fi pedepsiţi. Nu-ţi dai seama?

Asta e diferenţa dintre un membru al Forţei de Impact şi un agent operativ. Cel dintîi lucrează în echipă, celălalt e un lup singuratic, îşi spuse George. Cu toate acestea, lupul singuratic avea dreptate de data asta.

– E-n regulă, acceptă el. Sînt de acord.

Peggy ridică ochii din carte şi făcu semn spre încăperea alăturată, cea cu tablourile lui Michelangelo. George încuviinţă, se uită la ceas şi apoi o sărută pe obraz.

– Baftă, îi ură el fetei, apoi o porni în direcţia în care dispăruse Volko.

Apropiindu-se de individul cu mutra rotundă, George simţi impulsul irezistibil de a-i trage un pumn. Se mulţumi să privească distrat în jur, căutîndu-l pe Volko în mulţime, în timp ce străbătea Loggia lui Rafael, o copie a galeriei cu acelaşi nume de la Vatican. Trecînd pe lîngă spectaculoasa privelişte a pereţilor pictaţi cu măiestrie de Unterberger, îl pierdu din vedere pe individul rubicond cu pantaloni negri, şi nu reuşi să dea de urma lui Volko...

– *Adnu minutu, pajaluista,* îl interpelă cineva din urmă.

George se întoarse încet, cu muşchii încordaţi, în timp ce individul scund, cu faţa rotundă şi pantaloni negri, se apropia de el. George înţelese că era vorba de o rugăminte şi deduse, din gestul tipului, că era rugat să-l aştepte. Cum avea să evolueze în continuare conversaţia, habar n-avea.

Zîmbi curtenitor, oprindu-se, cînd, deodată, Volko se repezi din urmă spre individul cu faţa rotundă. Îşi scosese vindiacul, ceea ce-l împiedicase pe George să-l recunoască mai devreme, şi îl răsucise strîns, ţinîndu-l cu ambele mîini. Cu o mişcare rapidă, îl înfăşura în jurul grumazului bărbatului rubicond, privindu-l drept în ochi pe George.

– Fii blestemat, Pagodin! strigă el, cu chipul congestionat de forţa atacului.

Doi paznici se apropiară în fugă pe coridor, în direcţia lui Volko, cerînd sprijin prin radioemiţătoare.

– Pleacă, gîfîi Volko către George.

Americanul se retrase către intrarea în galeria Europei Occidentale, privind peste umăr, în căutarea lui Peggy. Atît partenera sa, cît şi femeia din sala vecină dispăruseră. Cînd îşi întoarse din nou privirea, văzu că Pagodin reuşise să scoată din buzunar un revolver PSM. Înainte ca George să fi apucat să schiţeze vreun gest, Pagodin se smuci din strînsoarea atacatorului său şi apăsă pe trăgaci.

Trase doar un singur foc, iar Volko se prăbuşi în genunchi şi apoi căzu pe spate, în timp ce în jurul său se lăţea o baltă de

sînge. George se îndepărtă cît putu de repede şi, rezistînd dorinţei de a porni pe urmele lui Peggy, se îndreptă spre magnifica Scară a Teatrului şi coborî în fugă treptele.

În graba plecării, George nu observă că o altă pereche de ochi asistase la întreaga scenă, din umbra unei arcade de la capătul sudic al galeriei. Erau ochii ageri, de carnivor, ai unui ofiţer *speţnaz*...

Marţi, ora 23:47, Habarovsk

Se mişca asemenea umbrei lui Peter Pan, o siluetă neagră ce-şi schimba mereu forma abia vizibilă pe fundalul cerului întunecat.

Elicea de un negru mat şi fuzelajul cu suprafeţe rotunde ale Mosquito-ului nu reflectau aproape deloc lumina slabă şi erau acoperite cu un material ce absorbea emisiile radar. Motoarele erau silenţioase, iar întregul echipament din cabină, scaunele, centurile de siguranţă şi căştile celor doi membri ai echipajului erau şi ele negre, astfel încît să nu poată fi distinse în interiorul cabinei.

Elicopterul survola în tăcere, neobservat de nimeni, clădirile de beton din micile orăşele sau acoperişurile de lemn ale căsuţelor rurale. În interiorul carlingii, radarul şi afişajul topografic color, împreună cu pilotul automat – căruia i se programase un traseu prestabilit, ce permitea însă corecţii manuale – îl ajutau pe pilot să facă faţă schimbărilor de ultimă oră, pentru a evita să intre în calea altor aeronave care i-ar fi putut detecta, sau pentru a se ridica deasupra colinelor ce se înălţau mai sus

decît nivelul celor o sută douăzeci de metri la care zbura elicopterul.

O navă britanică aflată în Oceanul Înghețat captă un mesaj transmis prin radio de la Moscova la Bira, prin care se anunța decolarea unor avioane trimise în întîmpinarea trenului. Calculele rapide ale copilotului Iovino demonstrară că avioanele rusești aveau să intercepteze trenul imediat după plecarea Mosquito-ului. Numai în cazul în care rușii ar fi avut parte de un curent descendent favorabil, iar Mosquito-ul ar fi avut de înfruntat un intens vînt potrivnic existau șanse să fie depistați.

Dacă nu cumva avea să intervină vreo întîrziere, își spuse pilotul Kahrs. Într-o astfel de eventualitate, ordinele îi cereau să abandoneze misiunea și să se îndrepte spre Marea Japoniei. Recuperarea comandoului nu depindea de dimensiunea compasiunii Forțelor Aeriene, ci de cea a rezervorului de carburant al Mosquito-ului.

– Ajungem, spuse copilotul Iovino.

Kahrs își ridică privirea spre afișajul topografic. Imaginile de pe ecran se schimbau la intervale scurte, fiind captate de sateliți și transformate în perspective de către computerele Pentagonului. Pe ecran apăreau toate obiectele ce depășeau dimensiunile unor ramuri mai groase de copac.

În timp ce elicopterul depășea culmea teșită a unui deal, plonjînd în vale, pe harta generată de computer se ivi terasamentul căii ferate.

– Trec pe imagine directă, rosti Kahrs.

Din acest moment, renunță să se mai ghideze după imagini, privind direct pe geam.

Kahrs își ridică ochii de pe ecran și se uită la senzorul echipat pentru vederea pe timp de noapte, cu scanare panoramică în infraroșii. La nici doi kilometri în față, văzu un foc pe zăpadă și un grup de oameni adunați în jurul lui. Era detașamentul de soldați abandonați de tren.

Apăsă pe un buton. Toți membrii Forței de Impact purtau în călcîiul bocancilor un emițător de localizare. Cercetă impulsurile

primite, suprapunîndu-le pe hartă. Trei dintre ele clipeau roşiatic într-o zonă, încă trei în alta.

Kahrs îşi îndreptă privirea spre orizont. De dincolo de colinele înalte, văzu fuioare de fum înălţîndu-se spre cer. Trei semnale veneau dintr-acolo.

– Am localizat trenul, anunţă Kahrs.

Iovino introduse coordonatele cu ajutorul unei tastaturi şi cercetă afişajul topografic.

– Punctul de întîlnire se află la 2,3 kilometri nord-vest de poziţia noastră actuală. În mod evident, echipa de comando s-a împărţit în două.

– Cum stăm cu timpul? întrebă pilotul.

– Cincizeci şi trei de secunde în avans faţă de orarul stabilit.

Kahrs începu coborîrea, cîrmind simultan Mosquito-ul spre nord-vest. Aparatul efectuă manevra cu uşurinţa aeromodelelor din lemn de balsa cu care se jucase Kahrs în copilărie, tăind aerul cu uşurinţă, iar rotirea silenţioasă a elicelor întărindu-i senzaţia de plutire.

Zburînd în paralel cu pereţii primului canion dintr-o serie de trei care străbăteau o colină stîncoasă, pilotul ridică aparatul la o sută şaizeci de metri şi se îndreptă spre nord.

– Văd podul, rosti el, descoperind structura de metal ce străbătea unul dintre canioane. Am localizat ţinta, adăugă apoi, zărind siluetele soldaţilor la intrarea pe pod.

– Contact peste patruzeci şi şase, patruzeci şi cinci, patruzeci şi patru de secunde, anunţă Iovino, după ce introduse coordonatele în memoria computerului de bord.

Kahrs îşi îndreptă privirea spre sud-est şi văzu fumul scuipat de coşul locomotivei.

– Văd doar trei din şase, spuse Kahrs. Pregăteşte-te pentru coborîre.

– Înţeles, răspunse Iovino.

În timp ce Kahrs accelera în direcţia obiectivului, Iovino urmărea numărătoarea inversă de pe ecran. Cu şapte secunde înainte de contact, apăsă pe butonul care făcea să culiseze trapa din coada elicopterului. Operaţiunea de deschidere dură o

secundă. Cu cinci secunde înaintea contactului, Mosquito-ul încetini, iar Iovino apăsă pe un alt buton, determinînd desprinderea unui braţ de metal şi derularea unei scări de frînghie cu lungimea de opt metri. Această etapă dură exact patru secunde şi, o secundă mai tîrziu, Mosquito-ul rămase nemişcat în aer, la nouă metri deasupra pămîntului.

Ishi Honda fu primul care urcă la bord. Iovino se întoarse către el.

– Unde-s ceilalţi? întrebă copilotul.

– În tren, răspunse Honda, înghesuindu-se într-un cotlon pentru a-i face loc Sondrei.

– Ce-au de gînd să facă?

– Coboară şi vin încoace, rosti Honda, în timp, ce, împreună cu Sondra, îl ajutau pe Pupshaw să urce în cabină.

Iovino privi spre Kahrs, care încuviinţă din cap, semn că auzise.

– Cît cîştigăm dacă le ieşim în întîmpinare? întrebă Kahrs.

Iovino nu aşteptă ca Pupshaw să urce în cabină, ci se apucă să calculeze care era raportul dintre cantitatea de combustibil necesară pentru a aştepta acolo şi cea de care ar fi avut nevoie pentru a se îndrepta spre tren. Singurul factor necunoscut era momentul în care cei trei aveau să coboare din tren, dar Iovino se văzu nevoit să presupună că acest lucru avea să se întîmple înainte de sosirea lor.

– N-avem decît de cîştigat ieşindu-le înainte, spuse Iovino, în timp ce apăsa pe butoanele care comandau retragerea scării şi închiderea trapei.

Toate aceste operaţiuni erau efectuate pe baza energiei furnizate de baterii. Aşadar, nu afectau consumul de combustibil. În schimb, trapa deschisă şi scara desfăşurată ar fi încetinit înaintarea elicopterului, ceea ce ar fi dus la un consum sporit de carburant.

– Mergem să-i luăm, spuse Kahrs, menţinînd Mosquito-ul la nouă metri înălţime.

Aeronava pivotă pe loc, delicată ca acul unei busole, după care se deplasă cu repeziciune în întîmpinarea trenului.

67

Marţi, ora 8:49, Washington, D.C.

– Ce tîmpenie de operaţiune aţi pus la cale, Paul?

Paul Hood privi chipul dolofan al lui Larry Rachlin, afişat pe monitor. Podoaba capilară căruntă şi rară era pieptănată cu grijă într-o parte, iar ochii căprui-deschis exprimau furie din spatele ochelarilor cu ramă aurită. Un trabuc stins se agita în colţul gurii directorului CIA, atunci cînd acesta vorbea.

– Habar n-am ce-ndrugi, replică Hood.

Privi ceasul afişat în partea de jos a ecranului. Peste cîteva minute echipa Forţei de Impact avea să fie în siguranţă, iar două ore mai tîrziu Mosquito-ul avea să-şi reia locul în cala unui transportor, dispărînd astfel orice dovadă a incursiunii.

Rachlin îşi smulse trabucul din gură şi îl îndreptă spre ecran.

– Aha, acum ştiu de ce te-au pus pe tine şef şi nu pe Mike Rodgers, spuse el. Ai o faţă de piatră, precum Clark Gable în *Pe aripile vîntului*. „Cine, eu? O operaţiune clandestină?" Ei bine, Paul, în ciuda nobilelor încercări ale lui Stephen Viens de a-mi turna gogoşi că s-a stricat nu ştiu ce satelit, am primit nişte fotografii de la un satelit-spion chinezesc, în care e înfăţişat un comando atacînd un tren. Beijing-ul voia să ştie despre ce e

vorba, iar eu, spre deosebire de tine, chiar n-am ştiut ce să răspund. Acum, dacă nu cumva a pus vreo altă ţară mîna pe un Il-76T – pe care chinezii l-au identificat la faţa locului, şi care ştiu întîmplător că ne aparţine – totul pare să indice că e vorba de operaţiunea voastră. Comisia Congresului le-a spus băieţilor mei că nu a autorizat nici un fel de împuşcături acolo. Şi ei, ca şi mine, ar vrea să ştie ce dracu' se întîmplă. Aşa că repet: ce dracu' se întîmplă?

– Sînt la fel de uimit ca şi tine, rosti Hood în chip de scuză. Eram în vacanţă, cred că ştii...

– Ştiu. Şi te-ai întors fuga-fuguţa.

– Am şi uitat cît de mult urăsc Los Angeles-ul, replică Hood.

– Mda, asta era. Toţi urăsc Los Angeles-ul. Atunci de ce dracu' se mai duc acolo?

– Poate fiindcă trotuarele sînt bine marcate, rosti Hood la întîmplare.

– Ce-ai zice dacă l-aş întreba pe preşedinte ce se întîmplă? aruncă Rachlin, înfigîndu-şi din nou trabucul între buze. Ar avea toate informaţiile la dispoziţie pe birou, nu-i aşa?

– Habar n-am, răspunse Hood. Lasă-mi cîteva minute. Stau de vorbă cu Mike şi cu Bob şi te sun.

– Sigur că da, Paul, spuse Larry. Dar ţine minte un lucru: eşti nou pe-aici. Eu am fost la Pentagon, la FBI, iar acum sînt aici. Aici nu sîntem în Oraşul Îngerilor, Paul. Ăsta-i Oraşul Diavolilor. Şi dacă încerci să-l tragi pe vreunul dintre ei de coadă, s-ar putea să te arzi sau să te trezeşti tras în ţeapă. Priceput?

– Mesaj recepţionat şi apreciat la justa-i valoare, Larry, încuviinţă Hood. Aşa cum am mai spus, te sun mai tîrziu.

– Aşa să faci, spuse directorul CIA, folosindu-se de capătul molfăit al trabucului pentru a întrerupe legătura.

Hood ridică privirea spre Mike Rodgers. Toţi ceilalţi plecaseră la treburile lor, lăsîndu-l pe director şi pe adjunctul său să aştepte un mesaj de la Mosquito.

– Îmi pare rău că a trebuit să asculţi asta, se scuză Hood.

– Nu-ţi face griji, răspunse Rodgers.

Stătea într-un fotoliu, cu braţele încrucişate şi încruntat.

– Nu-l băga în seamă. Avem nişte poze grozave. De-aia se simte dator să facă pe durul. De fapt, nu e în stare de mare lucru.

– Ce fel de poze? vru să afle Hood.

– El, împreună cu trei doamne, pe puntea unui iaht. Culmea, nici una dintre ele nu-i nevastă-sa, explică Rodgers. Singurul motiv pentru care preşedintele l-a înlocuit pe Greg Kidd cu el a fost banda pe care o deţine Larry, o înregistrare a unei convorbiri în care sora preşedintelui încearcă să convingă o companie japoneză să contribuie în secret la fondurile pentru campania electorală.

– Individa e o operă de artă, zîmbi Hood. Preşedintele Lawrence ar fi trebuit să-i dea ei pe mînă CIA în loc să-i facă pe plac lui Larry. I-ar fi spionat pe alţii şi nu şi-ar fi băgat nasul în treburile noastre.

– Aşa cum spunea cretinul de Larry, ne aflăm în Purgatoriu, comentă Rodgers. Fiecare e duşmanul fiecăruia pe-aici.

Telefonul începu să sune. Hood se repezi să apese butonul difuzorului.

– Da?

– Veşti de la ai noştri, spuse Bugs Benet.

Rodgers sări în picioare.

– Soldat Honda, raportez, se auzi o voce limpede, venind dintr-un ocean de linişte.

– Sînt aici, soldat, rosti Rodgers.

– Domnule general, eu, Sondra şi cu Pups ne aflăm la bordul aeronavei de retragere...

Rodgers simţi un nod în stomac.

– ...iar ceilalţi trei sînt încă în tren. Nu ştim de ce n-au oprit încă.

Rodgers răsuflă oarecum uşurat.

– Sînt semne că ar întîmpina rezistenţă?

– Nu cred, răspunse Honda. Îi vedem mişcîndu-se pe ferestrele cabinei. O să menţin legătura. Ajungem deasupra trenului peste... treizeci şi nouă de secunde.

Rodgers îşi încleştase pumnii şi stătea rezemat în ei în picioare, lîngă birou. Hood avea mîinile împreunate pe masă,

lîngă telefon, iar directorul profită de ocazie pentru a rosti în gînd o scurtă rugăciune pentru membrii Forței de Impact.

Hood își ridică privirea spre Rodgers. Generalul își înălță capul și privirile li se întîlniră. Hood citi în ochii lui Rodgers mîndria și îngrijorarea, înțelegînd cît de puternică era legătura sa cu acei oameni, o legătură mai puternică decît însăși iubirea, mai apropiată decît cea a căsătoriei. Hood îl invidia pe Rodgers pentru acea apropiere de oamenii săi... chiar și acum, cînd îi provoca atîtea griji.

Mai ales acum, își zise Hood, căci tocmai grijile întăriseră acea legătură.

Apoi, vocea lui Honda se făcu auzită din nou, cu o intonație care mai devreme îi lipsise din glas.

68

Marţi, ora 16:54, Sankt Petersburg

Distanţa dintre Peggy şi intrarea principală a Ermitajului n-ar fi fost mai mare nici dacă s-ar fi aflat încă la Helsinki. Cel puţin,asta simţea agenta britanică, înaintînd sprintenă spre sud către următoarea galerie, care cuprindea tablouri ale Şcolii Bologneze.

Peggy ştia că femeia o urmărea şi că avea la dispoziţie întăriri, oameni care transmiteau tot ce se întîmpla Centrului de comandă. Poate chiar celui de-aici, din Ermitaj, acţionînd cu sau fără aprobarea lui Orlov.

Peggy se opri să studieze o pictură a lui Tintoretto, fiind curioasă care avea să fie reacţia urmăritoarei sale. O privi ostentativ, ca pe o amprentă aşezată sub lupă.

Femeia se opri în faţa unui tablou de Veronese. Nu se mai străduia să joace teatru. Se oprise brusc, vrînd să-i dea lui Peggy de înţeles în mod limpede că era urmărită. Spera, îşi spuse Peggy, că avea să provoace o reacţie de panică.

Concentrarea îi săpă două cute la rădăcina nasului. Peggy luă în considerare, abandonîndu-le apoi, o serie de variante, de la luarea drept „ostatic“ a unui tablou la provocarea unui

incendiu. Dar aceste strategii de contraatac aveau, invariabil, drept rezultat sporirea forţelor inamice la faţa locului, reducînd aşadar şansele de scăpare. Studie chiar posibilitatea de a ajunge în studioul TV şi de a i se preda generalului Orlov. Respinse însă imediat ideea: chiar dacă ar fi fost dispus să procedeze la un schimb de spioni, Orlov n-ar fi avut cum să-i asigure securitatea. Şi apoi, prima lecţie pe care o învăţau viitorii spioni era să nu-şi taie niciodată posibilităţile de retragere. Iar subsolul Ermitajului era mai mult decît o încăpere fără ieşire, era de-a dreptul un coşciug gata îngropat.

Peggy ştia însă că nu avea să fie lăsată să fugă la nesfîrşit: acum, cînd ea şi George fuseseră depistaţi, ieşirile aveau să fie blocate, apoi coridoarele şi în cele din urmă galeriile. Avea să le fie tăiată astfel orice posibilitate de retragere. Peggy nu voia nici în ruptul capului să-i lase pe ruşi să hotărască locul şi momentul înfruntării.

Nu-i rămînea decît să-i orbească pînă cînd avea să poată ieşi de-acolo, sau măcar să le distragă atenţia, permiţîndu-i lui George să scape. Iar cea mai bună cale pentru a reuşi acest lucru era să înceapă cu amatoarea de artă care se afla pe urmele ei.

Întorcînd brusc spatele tabloului lui Tintoretto, Peggy porni cu pas vioi, aproape alergînd, spre scara de onoare.

Femeia o urmă, adoptînd ritmul prăzii.

Peggy coti în grabă după colţul galeriei şi pătrunse în măreaţa casă a scărilor, cu ziduri de marmură galbenă şi două rînduri a cîte zece coloane la etajul întîi. Pornind în jos pe scări, englezoaica îşi croi drum printre vizitatorii răzleţi de la acea oră tîrzie a după-amiezei, îndreptîndu-se spre parter.

Apoi, la jumătatea treptelor, alunecă şi căzu.

Marţi, ora 23:55, Habarovsk

Mai erau două minute pînă în momentul în care Squires se hotărîse să oprească trenul, cînd ofiţerul rus rosti:

– Ţigaret?

Membrii Forţei de Impact îşi vedeau de ale lor în cabină, aranjîndu-şi rucsacurile şi pregătindu-se de plecare. Squires se uită către prizonier.

– Nu fumăm, spuse colonelul. Sîntem o armată modernă. Ai ţigări la tine?

Rusul nu înţelese.

– Ţigaret? repetă el, folosindu-şi bărbia pentru a-şi indica buzunarul de la piept.

Squires privi pe geam, în timp ce trenul lua o curbă largă. Îşi scoase ochelarii de noapte şi spuse:

– Newmeyer, vezi dacă nu-i poţi fi de ajutor.

– Da, domnule, răspunse soldatul.

Ridicîndu-se de lîngă Grey, care zăcea într-un colţ, Newmeyer se aplecă asupra rusului. Îşi băgă mîna în buzunarul jachetei acestuia şi scoase de acolo un săculeţ de piele uzat, prins cu o

bandă elastică groasă. O brichetă de oţel avînd gravată o inscripţie cu litere chirilice şi un portret al lui Stalin erau prinse sub banda de cauciuc.

– Probabil că a moştenit-o de undeva, îşi dădu cu părerea Newmeyer, studiind gravurile în lumina palidă din cabină.

Newmeyer deschise săculeţul, găsind înăuntru mai multe ţigări răsucite manual. Extrase una şi o aşeză între buzele lui Nikita, iar apoi i-o aprinse.

Închise capacul de oţel al brichetei şi legă la loc punguţa, în vreme ce Nikita trăgea cu sete din ţigară, scoţînd fumul pe nări.

Newmeyer se aplecă pentru a pune la loc punguţa cu tutun. În clipa aceea, Nikita profită de ocazie şi se înclină din talie, izbind cu capul în fruntea lui Newmeyer.

Cu un geamăt, americanul căzu pe spate, scăpînd din mînă săculeţul de tutun. Ridicîndu-se în capul oaselor, rusul apucă punguţa şi bricheta şi le făcu vînt în mecanismul acceleraţiei. Apoi, în timp ce Newmeyer plonja asupra sa, Nikita împinse maneta acceleraţiei pînă la refuz.

Trenul îşi mări viteza, în timp ce mecanismul înghiţea săculeţul de piele şi bricheta dăruită fiului său de generalul Orlov. Fîşii de piele şi aşchii de metal se încurcară printre roţile dinţate, încovoind zimţii şi împreunînd mecanismele într-o îmbrăţişare dizgraţioasă.

– Drace! strigă Squires, văzîndu-l pe Newmeyer aruncat la pămînt.

Ofiţerul se repezise la maneta acceleraţiei, încercînd să o tragă înapoi, dar levierul refuza să se mai mişte.

– Drace! repetă cu năduf Squires.

Squires îşi mută privirea asupra rusului care privea în gol, fără o direcţie precisă, şi fără nici o urmă de triumf în expresie. Apoi se uită la Newmeyer. Soldatul nici măcar nu-şi pipăia fruntea pe care începuse deja să se ivească o vînătaie urîtă. Îngenunchease,

imobilizîndu-l pe rus, şi părea de-a dreptul disperat, convins că vina îi aparţinea doar lui.

– Îmi pare nespus de rău, domnule, îngăimă el.

La dracu', îşi zise Squires. *Ticălosul de rusnac a făcut exact ce-aş fi făcut eu însumi. Şi a făcut-o bine.*

Acum trenul gonea nebuneşte, sporindu-şi viteza, după ieşirea din curbă, şi îndreptîndu-se spre viaduct. Nu mai rămăsese destul timp să-i adune pe Grey şi pe rus şi să se arunce din el înainte să ajungă deasupra prăpastiei. Peste cel mult două minute, trenul avea să sară în aer.

Squires sări înapoi la fereastră şi privi în zare, de-a lungul căii ferate. La orizont, în lucirea verzuie a ochelarilor de noapte, distinse ceva ce semăna cu un nor de lăcuste. Era aeronava de salvare, dar nu semăna cu nici unul dintre elicopterele pe care le văzuse pînă atunci. Văzîndu-i liniile ingenios îmbinate şi culoarea, ştiu imediat că avea în faţă un „greu observabil" şi se simţi mîndru. Nici măcar Muammar Gaddafi nu se aşteptase la lansarea unei aeronave Stealth, deşi fuseseră puşi în alertă în 1986, cînd Reagan şi Weinberger traversaseră „linia morţii" din Golful Sidra, dînd o lovitură puternică regimului de la Tripoli.

Elicopterul venea spre ei repede şi la joasă înălţime. Ninsoarea încetase, vizibilitatea era bună, iar pilotul avea să-şi dea cu siguranţă seama că trenul nu mai putea fi oprit. Singura întrebare era: aveau destul timp la dispoziţie pentru a imagina o altă cale de salvare?

– Newmeyer, ajută-l pe Grey să urce pe acoperiş, spuse repede Squires. Plecăm de-aici.

– Am înţeles, domnule, răspunse trist soldatul.

Ridicîndu-se de lîngă rus, Newmeyer îi evită privirea. Se apropie de Grey, se aplecă asupra lui şi, cu grijă, îl ridică pe umăr pe sergent. Apoi, oarecum înviorat, soldatul îl urmări pe Squires, care îl întorsese pe rus pe burtă.

– Dă-i drumul, îi spuse Squires lui Newmeyer, făcînd semn din cap către uşă. Mă descurc.

De voie, de nevoie, Newmeyer împinse cu piciorul uşa, se rezemă de partea de jos a ferestrei şi îl aşeză pe Grey pe acoperişul plat al cabinei.

Apucîndu-l zdravăn de păr pe rus, Squires desfăcu centura cu care acesta fusese ţintuit de podea şi îi legă strîns mîinile. Apoi îl împinse către uşă.

70

Marţi, ora 16:56, Sankt Petersburg

În prima clipă, văzînd surprinzătoarea tumbă făcută de spioană pe scări, Valia crezu că aceasta intenţiona să tragă în ea şi, din instinct, se ghemui la adăpost. Se pregătea să se arunce la pămînt, luînd poziţia de apărare, apoi realiză că, de fapt, spioana alunecase şi cădea. Valia se ridică şi se repezi pe urmele femeii. Era de-a dreptul surprinzător cît de multe informaţii se puteau stoarce de la un om rănit sau muribund. Adeseori aceştia erau atît de disperaţi sau de ameţiţi, încît spuneau orice, uneori chiar lucruri de mare importanţă.

Vizitatorii se opriră speriaţi, dîndu-se la o parte din calea femeii care se rostogolea către baza scărilor. Nu părea să se fi lovit la cap, deşi coborîse de-a dura vreo douăzeci de trepte. Cu o ultimă tresărire ateriză, încasînd şocul într-un umăr, apoi rămase locului, zăcînd în poziţie fetală, abia mişcîndu-şi picioarele şi gemînd uşor. Turiştii se adunară în jurul ei; unul dintre ei chemă un custode în ajutor, alţi doi îngenuncheară lîngă ea, şi unul dintre aceştia îşi scoase jacheta şi i-o aşeză drept pernă, ridicîndu-i capul cu grijă.

– N-o atingeţi! urlă Valia. La o parte!

Rusoaica ajunse şi ea la baza scărilor şi scoase un pistol din teaca de la subsuoară.

– Femeia asta e o criminală căutată de poliţie, anunţă ea. Lăsaţi totul în seama noastră.

Ruşii se retraseră imediat. La vederea pistolului, turiştii străini îi imitară.

Valia o întoarse pe Peggy cu faţa în sus, astfel încît să o poată privi în ochi. Apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre mulţimea curioşilor.

– Valea, am spus! ţipă ea, făcîndu-le semn să se împrăştie. Căraţi-vă!

Mulţimea de gură-cască se risipi, iar Valia îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Peggy. Spioana avea ochii închişi, iar mîna stîngă îi atîrna moale într-o parte, dreapta fiindu-i rezemată de bărbie, într-un gest involuntar de apărare.

Pe Valia însă n-o interesa dacă îşi rupsese sau nu vreun membru sau vreo coastă. Îi înfipse pistolul în bărbie şi o rostogoli pe spate.

Peggy clipi, gura i se schimonosi într-un geamăt, iar apoi trupul i se relaxă din nou.

– Urîtă căzătură, rosti Valia în engleză. Mă înţelegi?

Cu un efort aparent, Peggy reuşi să încuviinţeze din cap.

– Voi, englezii, cădeţi ca frunzele de toamnă, continuă Valia. Mai întîi l-am terminat pe editorul de benzi desenate, cu tot cu echipa lui, iar acum pe tine.

Rusoaica împinse mai tare ţeava armei în carnea fragedă a gîtului lui Peggy.

– Voi avea grijă să fii dusă la un spital, după ce vom sta de vorbă.

Peggy îngăimă slab:

– Înainte...

– Nu, nu, spuse Valia, cu un zîmbet pervers. După. Mai întîi aş vrea să aflu cîteva mărunţişuri despre operaţiunea voastră. De exemplu, la Helsinki, cum se numea...

Peggy se mişcă atît de rapid, încît nu-i lăsă Valiei răgazul necesar pentru a reacţiona. Pumnul ei închis, care îi fusese rezemat de bărbie, ţîşni în sus. Era pumnul în care îşi ţinuse ascuns cuţitul cu mecanism. Lama era îndreptată în jos şi Peggy o înfipse în mica adîncitură de deasupra claviculei Valiei. Trase de lamă, înspre laringe. În acelaşi timp, cu cotul mîinii stîngi, dădu deoparte revolverul, pentru a evita o eventuală descărcare a armei.

Dar Valia nu mai avu putere să tragă. Se agăţă cu disperare de pumnul încleştat al lui Peggy, încercînd zadarnic să smulgă pumnalul din rană.

– De fapt, încercam să-ţi spun altceva decît credeai, scrîşni Peggy. Înainte de a mă duce la spital, convinge-te că a fost într-adevăr un accident.

Înfipse cuţitul şi mai adînc şi, cu un horcăit, Valia se prăbuşi peste ea.

– Agentul pe care l-ai ucis era frunza mea de toamnă, adăugă ea. Iar asta e din partea lui.

– Nu mişca! urlă un glas în ruseşte din capul scărilor.

Peggy ridică privirea şi văzu un individ zvelt, aproape ascetic, îmbrăcat în uniformă de colonel *speţnaz*. La capătul mîinii sale întinse lucea stins un pistol P-6 cu amortizor. În spatele lui, gîfîind încă şi frecîndu-şi grumazul învineţit, se afla bărbatul pe care îl atacase Volko.

– Am să ies de sub prietena dumitale, anunţă Peggy în rusă.

Se întoarse pe o rînă şi o împinse deoparte pe Valia. Femeia avea ochii închişi, iar chipul îi era alb ca de marmură, în vreme ce din rană sîngele se prelingea gîlgîind, împroşcînd podeaua.

Colonelul coborî treptele cu arma îndreptată asupra ei. Peggy reuşi să se extragă de sub cadavrul femeii şi se ridică în picioare, cu spatele la scări.

– Mîinile sus! îi porunci ofiţerul.

În glasul lui, Peggy nu simţi nici o urmă de regret pentru victima ei.

– Cunosc procedura, răspunse Peggy, întorcîndu-se încet, cu lehamite, în timp ce își ridica mîinile.

Cînd brațele îi ajunseră în dreptul pieptului, își finaliză brusc întoarcerea. Ținea în mînă pistolul Valiei, pe care îl culesese cînd împinsese deoparte cadavrul. Nici un turist nu se afla în bătaia armei, atunci cînd deschise focul asupra colonelului Roski. Acesta se opri pe cea de-a șaptea treaptă de la bază și îi întîmpină salva ca într-un duel, deschizînd el însuși focul.

Dar Peggy nu rămăsese pe loc. De îndată ce trăsese acea scurtă rafală, se aruncase înspre stînga, rostogolindu-se pînă cînd se lovise de perete.

După cîteva secunde, ecourile împușcăturilor încetară și doar fumul repede risipit și un miros de praf de pușcă mai stăruiau ca dovadă a schimbului de focuri. Împreună cu petele stacojii ce se lățeau cu repeziciune pe pieptul lui Roski.

Expresia de pe chipul ofițerului *spetnaz* rămăsese neschimbată. Fusese antrenat să suporte durerea în tăcere. După ce mîna în care ținea arma îi tremură o clipă, revolverul P-6 căzu zăngănind pe pardoseală. Roski se prăbuși cu o ușoară răsucire. Cu brațele desfăcute, se rostogoli pe trepte, cu capul în jos, rămînînd nemișcat lîngă cadavrul Valiei.

Peggy își aținti pistolul asupra lui Pagodin, care se ghemuise în capul scărilor, la adăpostul balustradei ornamentate. Îl văzuse ucigîndu-l pe Volko și își merita din plin moartea. El păru a-i citi gîndurile, sau poate că își văzu moartea în ochii ei, astfel încît îi întoarse spatele și o rupse la fugă, îndepărtîndu-se de scări, către capătul galeriei. Peggy auzi clămpănitul unor pași pe pardoseală, apropiindu-se. Erau fie turiști cuprinși de panică, fie paznici alertați de zgomotul împușcăturilor, sau poate chiar greviștii de afară, atrași de ideea unei bătăi. N-avea idee. Însă oricît de mult și-ar fi dorit să-l vadă mort pe ucigașul lui Volko, nu-i mai rămînea timp să-l urmărească.

Întorcîndu-se din drum, Peggy îşi ascunse revolverul sub cămaşă şi se repezi spre ieşire, strigînd cît o ţineau puterile, în ruseşte:

– Ajutor! Criminalul e acolo, sus! E nebun!

Continuă să ţipe, înaintînd spre ieşire, în timp ce paznicii înarmaţi trecură în goană pe lîngă ea şi se repeziră în sus, pe scări. O dată ajunsă la uşă, Peggy se linişti, amestecîndu-se în mulţimea de grevişti care se îngrămădeau să intre, sperînd că cel care înnebunise şi deschisese focul nu era unul dintre ai lor şi nici vreun provocator infiltrat în rîndurile lor de către guvern...

71

Marţi, ora 8:57, Washington, D.C.

– Urcă pe acoperişul locomotivei, rosti Honda, calmul său imperturbabil fiind înlocuit cu ceea ce i se păru lui Rodgers a fi spaimă sau oroare. Trenul goneşte ca o torpilă, se pare că le-a scăpat de sub control.

– Nu pot să coboare? întrebă Rodgers.

– Nu, domnule. Trenul tocmai a intrat pe viaduct şi n-ar putea să sară decît eventual în prăpastie, care e adîncă de vreo şaptezeci de metri. Îl văd pe Grey... Rahat! Scuzaţi-mă, domnule. Newmeyer tocmai l-a întins pe acoperiş şi a urcat lîngă el. Sergentul se mişcă, dar pare să fie rănit.

– Cît de grav? vru să afle Rodgers.

– Nu-mi dau seama. Zburăm prea jos, iar el stă cu faţa în sus. Acum... Nu-mi dau seama cine e. Pare a fi un soldat rus. E rănit, asta-i limpede. Are piciorul plin de sînge.

– Ce face rusul? întrebă Rodgers.

– Nu mare lucru. Colonelul Squires îl împinge către Newmeyer, ţinîndu-l de păr. Newmeyer încearcă să-l prindă de subsuori pe rus, care se zbate. Scuzaţi-mă o clipă, domnule.

În elicopter se desfăşura o conversaţie animată, iar soldatul Honda păstră tăcerea vreme de cîteva secunde. Rodgers nu reuşi să-şi dea seama despre ce discutau. Apoi, în apropierea radioului, Sondra DeVonne rosti pe un ton iritat:

– Atunci renunţăm la arme şi la haine, dacă trebuie. Compensăm greutatea suplimentară.

Era limpede. Squires intenţiona să-l aducă la bord pe rus şi, în mod cu totul justificat, pilotul îşi făcea griji. Rodgers simţi sudoarea îngheţată prelingîndu-i-se pe şira spinării.

Honda reveni la microfon.

– Pilotul îşi face griji în privinţa celor o sută de kilograme suplimentare şi a timpului pe care îl vom pierde luîndu-i la bord. Dacă nu acceptă să-i luăm, mă tem că va trebui să facă faţă unei revolte, domnule.

– Soldat, din acest moment misiunea depinde de pilot, iar el trebuie să se gîndească şi la echipaj, îl întrerupse Rodgers. Ai înţeles?

– Da, domnule.

Fuseseră cele mai grele cuvinte pe care le rostise vreodată Rodgers, iar Hood îi strînse mîna încurajator.

– Rusul e pe jumătate afară din tren, dar am impresia că face pe mortul, urmă Honda.

– Doar face pe mortul, dar n-a murit, nu-i aşa?

– Nu, domnule. Îşi mişcă mîinile.

Honda tăcu iar. Rodgers şi Hood se priviră în ochi. Uitaseră de toate grijile şi neînţelegerile. Importantă acum era doar aşteptarea ucigătoare pe care trebuiau s-o îndure împreună.

– Acum îl văd pe domnul locotenent-colonel, reveni Honda. E aplecat în afară pe fereastră şi-l ţine pe rus de manta, împingîndu-l în sus. Ne face semn... Arată spre cabină, îşi trece degetul prin dreptul gîtului...

– S-au stricat comenzile, spuse Rodgers. Asta e, nu?

– Cred că asta încearcă să ne spună, confirmă Honda. Staţi aşa... Survolăm trenul. Şi... Cred că... Da, domnule.

– Ce e, soldat?

Cu un entuziasm tot mai mare, Ishi Honda rosti pe nerăsuflate:

– Domnule, pilotul ne-a spus să derulăm scara. Avem la dispoziție optzeci de secunde ca să-i luăm pe băieții noștri.

Rodgers reuși, în sfîrșit, să respire din nou. Cu fiecare răsuflare, urmărea secundele scurgîndu-se inexorabil pe ceasul computerului...

72

Marţi, ora 23:57, Habarovsk

Mosquito-ul ţîşnise pe deasupra trenului ca un nor de furtună izbucnind din senin, întunecat, puternic şi tăcut. Squires urmări cu privirea elicopterul care survolă locomotiva, iar apoi tenderul, pivotă cu 180 de grade şi începu să înainteze înapoi, puţin cîte puţin.

Scara se desfăşură repede şi Sondra coborî cîteva trepte. Ţinîndu-se cu o mînă, o întinse pe cealaltă, gata să-i ajute pe cei de pe acoperiş.

– Haideţi! strigă ea.

– Newmeyer! urlă Squires, încercînd să acopere vuietul locomotivei.

– Da, domnule?

– Dă-i drumul rusului şi scoate-l pe Grey de aici! Apoi pleacă şi tu!

Newmeyer se supuse fără nici o ezitare. Ca în orice echipă de elită, membrii Forţei de Impact fuseseră antrenaţi să asculte ordinele fără comentarii şi fără şovăire, mai ales în situaţiile de criză, ignorîndu-şi emoţiile sau instinctele. Mai tîrziu, Newmeyer avea să revadă în gînd toate etapele procesului de evacuare, fie

în timpul unor antrenamente, fie seara, înainte de culcare, sau conversînd cu psihologul Liz Gordon. Acum însă, fără să crîcnească, execută ordinul colonelului Squires.

Dîndu-i drumul rusului, Newmeyer îl ridică din nou pe umărul său pe sergentul Grey. Se ridică în picioare, în timp ce elicopterul ajungea chiar deasupra capetelor lor. Pilotul coborî ceva mai mult, astfel încît scara atîrna acum la nivelul genunchilor lui Newmeyer.

Soldatul își puse piciorul pe cea de-a doua treaptă și începu să urce scara. De îndată ce le ajunse la îndemînă, Sondra și Pupshaw îl apucară pe Grey de umeri și îl traseră în sus.

Ajutîndu-l pe Pupshaw să-l urce pe sergent în cabină și întinzîndu-i mîna lui Newmeyer, Sondra își aținti privirea asupra colonelului Squires.

– Treizeci de secunde, anunță copilotul Iovino.

– Domnule locotenent colonel, mai avem doar o jumătate de minut! îi strigă ea lui Squires, care încerca să-l împingă în sus pe Nikita.

– Douăzeci și cinci! strigă Iovino.

Squires dădu drumul părului lui Nikita, îl aburcă pe umăr, iar apoi se rezemă de colțul ferestrei. În timp ce se chinuia să se ridice în picioare cu povara pe umăr, rusul îl împinse, încercînd să se strecoare înapoi în cabină.

– Douăzeci!

– Fii blestemat! șuieră Squires, apucîndu-l pe rus de manta, în timp ce acesta se smucea înnebunit.

Nikita își încleștă mîna pe mînerul de lîngă fereastră.

– Cincisprezece!

Chipul Sondrei era încordat, iar fata dădea semne de neliniște.

– Domnule locotenent-colonel! strigă ea. Cincisprezece secunde!

Rămas lîngă fereastră, Squires îi făcu semn pilotului să aducă elicopterul în dreptul său.

Mosquito-ul coti ușor și pilotul îl struni, coborînd puțin, astfel încît scara atîrna acum la același nivel cu Squires. Squires îi făcu semn să coboare și mai mult.

– Zece secunde!

Dînd drumul mantalei lui Nikita şi prinzîndu-se cu mîna de marginea acoperişului, îşi scoase din teacă revolverul Beretta, îl îndreptă spre mîna încleştată a rusului şi trase. Rusul urlă, dînd drumul mînerului, şi se prăbuşi în cabină.

Squires sări după el.

– Nu! ţipă Sondra şi coborî în grabă scara.

Newmeyer o urmă.

– Cinci secunde! strigă Iovino.

– Aşteaptă, îi răspunse Sondra.

Scara atîrna în dreptul ferestrei cabinei. Gemînd şi blestemînd, Squires îl împinse pe Nikita, care atîrna inert, afară pe fereastră. Sondra şi Newmeyer îl apucară de manta şi-l traseră în sus.

Pilotul aşteptă ca Pupshaw să-i ajute pe cei doi să-l urce pe rus în cabina elicopterului.

Eliberat de povară, locotenent-colonelul fu aruncat de zgîlţîirile trenului înapoi în cabină. În clipa în care mîinile îi fură din nou libere, Sondra se întinse să-l ajute. Mîna lui se ivi pe fereastră...

Primul vagon explodă, urmat o clipă mai tîrziu de cel de-al doilea. Şocul exploziei făcu locomotiva să tresalte violent, partea din spate ridicîndu-se de pe şine şi desprinzîndu-se de tenderul, care se răsturnă, împroşcînd cu schije de cărbune. Cînd roţile din spate ale locomotivei recăzură, deviaseră deja uşor de pe şine.

– Domnule locotenent-colonel! urlă Sondra, în timp ce Squires era azvîrlit în celălalt capăt al cabinei şi pilotul trăgea de manşă, pentru a feri elicopterul de suflul exploziei. Domnule căpitan, nu pleca!

Pilotul urcă şi ţîşni spre nord, evitînd ploaia de schije.

– Vino înăuntru! îi strigă Newmeyer fetei.

Bulgării de foc roşiatici se reflectau în ochii Sondrei, în timp ce ea privea neputincioasă cum locomotiva îşi continua înaintarea de-a lungul şinelor, îndepărtîndu-se de locul exploziei într-un unghi nefiresc, roţile aruncînd scîntei şi bucăţi de metal în toate direcţiile.

– E acolo, rosti ea în şoaptă. Trebuie să ne întoarcem.

Viaductul, ale cărui structuri de rezistenţă fuseseră slăbite de explozie, pîrîi şi, cu o lentoare ireală, de film dat cu încetinitorul, începu să se prăbuşească sub greutatea locomotivei. Mişcarea se precipită de-abia atunci cînd, atins de flăcările dezastrului, cazanul explodă. Bucăţi din locomotivă fură azvîrlite pretutindeni, aşchii negre ivindu-se dintr-o uriaşă minge de foc. Apoi toate se prăbuşiră în adînc, rămăşiţele podului şi ale locomotivei amestecîndu-se cu şinele, cu traversele şi cu ceea ce mai rămăsese din vagoanele sfărîmate, într-un haos de nedescris.

Flăcările se vedeau acum ca nişte scăpărări în adînc, pe măsură ce elicopterul se îndepărta, despicînd cerul îngheţat.

– Nu, repetă întruna Sondra, nebăgînd în seamă braţele puternice care îi apucaseră umerii.

– Trebuie să ridicăm scara! strigă Iovino.

Newmeyer se aplecă către Sondra.

– Vino înăuntru! îi strigă el, luptînd cu şuierul vîntului. Te rog.

Sondra urcă în elicopter, ajutată de Newmeyer şi Pupshaw. De îndată ce fu înăuntru, Honda trase în sus scara şi trapa culisă la locul ei, închizîndu-se.

Cu o expresie ce vădea mai degrabă intenţii criminale, Pupshaw deschise trusa de prim-ajutor şi îi pansă rana lui Grey, iar apoi se aplecă asupra rusului. Cu excepţia gemetelor lui Nikita, o tăcere mormîntală se lăsase în cabina Mosquito-ului.

– Era acolo, rosti Sondra într-un tîrziu. Doar cîteva secunde, de atît aş mai fi avut nevoie...

– Pilotul era dispus să ţi le acorde, spuse Newmeyer. De vină a fost explozia.

– Nu, insistă ea. Eu l-am pierdut.

– Nu-i adevărat, o întrerupse Newmeyer. Nu puteai face nimic.

Ea izbucni:

– Aş fi putut face ceea ce-mi şoptea instinctul. Aş fi putut să-l împuşc pe ticălosul ăsta, pe care el a încercat să-l salveze. Na, s-a rezolvat şi problema greutăţii, continuă ea, plină de

amărăciune, iar apoi îşi întoarse ochii sticlind de lacrimi către rus. Şi dac-ar fi după mine, am mai putea renunţa la nişte kilograme...

Apoi, de parc-ar fi fost scîrbită de propria-i lipsă de omenie, întoarse capul, gemînd:

– Doamne, Dumnezeule, de ce?

Lîngă ea, Newmeyer plîngea în tăcere, cu capul în mîini, în vreme ce Pupshaw îi bandaja piciorul lui Nikita, cu toată grija pe care i-o îngăduia greu încercata lui compasiune.

73

Marți, ora 9:10, Washington, D.C.

Vocea lui Ishi Honda era răgușită și împiedicată, iar fiecare cuvînt adăuga parcă povara unei lumi întregi asupra sufletului încercat al lui Rodgers.

– Newmeyer și sergentul Grey au fost salvați din tren împreună cu un ofițer rus, rosti el. N-am... n-am reușit să-l salvăm pe locotenent-colonelul Squires. A rămas...

Honda se opri și Rodgers îl auzi înghițindu-și lacrimile.

– A rămas în trenul, care a fost nimicit. Misiunea a fost îndeplinită.

Rodgers nu reuși să scoată un cuvînt. Gîtul, gura, brațele, toate parcă îi paralizaseră. Mintea sa, deși obișnuită cu neprevăzutul bătăliilor, care secera vieți, era mortificată de ceea ce tocmai auzise.

– Cum se simte sergentul Grey? întrebă Hood.

– A încasat un glonț în umăr, domnule, răspunse Honda.

– Și rusul?

– Un glonț în pulpă și altul în mînă, rosti Honda fără intonație. Din cauza situației carburantului, nu-l putem depune. Va trebui să-l luăm cu noi la Hokkaido.

– Recepţionat, încuviinţă Hood. Vom rezolva problema cu Ambasada Rusă.

– Soldat, interveni Rodgers cu lacrimi în ochi. Transmite membrilor echipei că le-am cerut imposibilul, iar ei l-au realizat. Spune-le asta.

– Am înţeles, domnule, spuse Honda. Vă mulţumim. Le voi transmite. Terminat.

Hood închise difuzorul şi se uită la Rodgers.

– Pot să fac ceva pentru tine, Mike?

După o clipă, generalul articulă:

– Poţi să-l aduci pe Charlie înapoi şi să mă trimiţi pe mine în locul lui?

Hood nu-i răspunse. Se mulţumi să strîngă cu putere încheietura mîinii lui Rodgers. Generalul nu păru să simtă nimic.

– Avea o familie, continuă Rodgers. Eu n-am pe nimeni.

– Ai o responsabilitate, replică Hood pe un ton blînd, dar hotărît. Trebuie să te reculegi să-i anunţi pe ai lui ce s-a întîmplat şi să le fii alături.

Rodgers îşi întoarse privirea spre Hood, de parcă atunci l-ar fi văzut pentru prima oară.

– Ai dreptate, spuse el.

– Am s-o sun pe Liz, zise Hood. Ea o să te poată ajuta. Va trebui să se ocupe şi de restul echipei, cînd se vor întoarce toţi.

– Forţa de Impact, tresări Rodgers, înghiţind un nod. Va trebui să mă ocup şi de asta. Dacă mîine vor fi nevoiţi să plece într-o altă misiune, cineva va trebui să fie gata să-şi asume conducerea.

– Cere-i maiorului Shooter să declanşeze procedura, sugeră Hood.

Rodgers clătină din cap şi se ridică.

– Nu se poate. Asta e treaba mea. Pînă după-amiază îţi prezint recomandările mele şi discutăm pe marginea lor.

– Foarte bine, îl aprobă Hood.

Bob Herbert îşi făcu apariţia, împingîndu-şi cu entuziasm scaunul cu rotile către cei doi. Zîmbi cu gura pînă la urechi.

– Tocmai am primit un telefon de la Pentagon, anunţă el. Au ascultat convorbirile dintre aeronavele ruseşti. Piloţii i-au văzut pe ruşii coborîţi din tren, au descoperit epava trenului şi n-au zărit nici urmă din aeronava noastră de salvare.

Bătu din palme, fericit ca un copil.

– Asta zic şi eu aeronavă „invizibilă“!

Rodgers îl privi lung şi lui Bob Herbert zîmbetul îi îngheţă pe buze.

– L-am pierdut pe Charlie, spuse generalul.

Zîmbetul lui Herbert tremură, iar apoi chipul i se schimonosi.

– Doamne, rosti el, în timp ce cute adînci i se săpau pe frunte, iar obrajii uscăţivi păleau. Nu se poate. Nu Charlie.

– Bob, avem nevoie de tine să rezolvi o problemă cu ruşii, interveni Hood. Unul dintre ofiţerii lor se află la bordul aeronavei de salvare. Am prefera să rezolvăm totul fără prea mare...

– Paul, eşti tîmpit? urlă Herbert, rulînd ameninţător către Hood. Dă-mi dracului cîteva secunde ca să înghit chestia asta...

– Nu, i-o reteză Rodgers. Paul are absolută dreptate. N-am terminat încă. Lowell o să informeze Congresul despre cele întîmplate, Martha trebuie să-şi pună în aplicare farmecul ca să-i vrăjească pe ruşi, preşedintele trebuie să fie informat, iar dacă presa va afla despre toate astea – şi sînt sigur că va afla – Ann va avea şi ea destule pe cap. Jelim mai tîrziu. Acum avem cu toţii de lucru.

Herbert îi privi pe rînd pe Rodgers şi Hood.

– Mda, aveţi dreptate, oftă el, întorcîndu-şi scaunul cu rotile. Roţile guvernării trebuie să se învîrtă mereu, unse cu sînge în loc de ulei. Nici pentru mine nu s-a dat nimeni de ceasul morţii cînd am fost aproape rupt în două de explozie. De ce-ar fi Charlie mai norocos?

– Fiindcă toate acestea l-ar face să simtă că n-a murit degeaba! strigă Rodgers în urma lui. Îl vom onora pe Charlie Squires, îţi promit.

Herbert se opri şi îşi plecă încet capul.

– Ştiu, spuse el, fără să întoarcă privirea. Dar doare al naibii, să ştii.

– Îmi dau seama, răspunse Rodgers şi lacrimile i se prelinseră în sfîrşit fără oprelişte pe obraji. Zău dacă nu-mi dau seama...

74

Marţi, ora 16:15, Moscova

La cinci minute după ce Pentagonul interceptase conversaţiile dintre reactoarele sovietice şi baza lor, ministrul de interne Doghin primi un telefon dat din biroul comandantului Forţelor Aeriene, generalul Daka.

– Domnule ministru, sînt generalul-maior Dragun, se prezentă omul de la capătul celălalt al firului. Aeronavele de interceptare trimise la cererea dumneavoastră n-au recepţionat nici un semnal al prezenţei vreunei aeronave străine. Au fost descoperiţi doar militarii şi pasagerii civili ai trenului.

– Înseamnă că detaşamentul inamic se află încă acolo, rosti Doghin.

– În plus, generalul mi-a cerut să vă informez că trenul care a plecat la ordinul dumneavoastră din Vladivostok a fost descoperit pe fundul Văii Obemaia, la est de Habarovsk, continuă Dragun.

– În ce stare? întrebă Doghin, deşi ştia deja răspunsul.

Blestematul de Orlov şi cu ai lui!

– Trenul a fost complet distrus, răspunse Dragun.

Doghin deschise gura în căutare de aer, ca şi cum ar fi încasat un pumn în plină figură. Trecură cîteva secunde lungi pînă cînd fu în stare să articuleze:

– Vreau să vorbesc cu generalul.

– Din nefericire, generalul Daka se află într-o şedinţă cu reprezentanţii preşedintelui Janin, răspunse Dragun. Va mai dura cîtva timp. Doriţi să transmiteţi un mesaj, domnule ministru?

Doghin clătină încet din cap.

– Nu, domnule general-maior. Nu am nici un mesaj de transmis.

– Foarte bine, încheie Dragun. O după-amiază plăcută, domnule ministru.

Doghin apăsă pe butonul de întrerupere, cu latul palmei.

S-a sfîrşit, îşi zise el, *totul s-a sfîrşit*. Planul său, visele sale, noua Uniune Sovietică. Iar după ce Şovici avea să afle că banii săi se pierduseră, şi viaţa lui avea să se curme la fel de sigur.

Doghin ridică mîna de pe buton. Auzind semnalul tonului, îşi chemă aghiotantul şi îi ceru să-i facă legătura cu Serghei Orlov.

Sau şi el mă va evita? se întrebă Doghin. Poate că Uniunea Sovietică renăscuse, dar nu în felul în care şi-o dorise el.

Orlov preluă imediat legătura.

– Tocmai mă pregăteam să vă sun, domnule ministru. Pe coridoarele muzeului a avut loc un schimb de focuri. Colonelul Roski se află în stare critică, iar una dintre agentele sale, Valia Saparov, a fost ucisă.

– Făptaşul...?

– O agentă care s-a infiltrat prin Helsinki, răspunse Orlov. A scăpat, pierzîndu-şi urma în mulţimea muncitorilor care manifestau în piaţă. Miliţia e pe urmele ei. Aţi aflat despre tren, domnule ministru? întrebă generalul, după o scurtă ezitare.

– Da, încuviinţă Doghin. Spune-mi, Serghei, ştii ceva de fiul tău?

Glasul lui Orlov avea intonaţia unui cosmonaut aflat în misiune cînd răspunse:

– N-am reuşit să luăm legătura cu cei ce s-au aflat în tren. Ştiu că au fost coborîţi cu forţa din vagoane, dar... nu ştiu nimic despre Nikita.

– Sînt convins că e bine, rosti Doghin încrezător. A fost un dezastru, ca la Stalingrad. Totuşi, o floare sau două supravieţuiesc întotdeauna.

– Sper că aveţi dreptate, spuse Orlov.

Doghin trase adînc aer în piept, şi se înfioră.

– Mă număr şi eu printre victime. Eu, generalul Kosigan, poate şi generalul Mavik... cei care n-au vrut să stea cu mîinile în sîn. Rămîne o singură întrebare: cine va pune mai întîi mîna pe noi? Guvernul, Şovici sau columbienii care i-au furnizat acestuia banii?

– N-aţi putea cere protecţia lui Janin?

– Împotriva lui Şovici? pufni Doghin. Într-o ţară în care cu numai o sută de dolari poţi angaja un asasin? Nu, Serghei. Norocul meu s-a dus o dată cu trenul. Ştii, e ceva ciudat în toate astea. L-am urît de la bun început pe gangster, cu afacerile lui murdare cu tot.

– Şi-atunci de ce v-aţi încurcat cu el, domnule ministru? De ce a fost nevoie ca atîţia oameni să aibă de suferit?

– Nu ştiu, răspunse Doghin. Sincer, habar n-am. Generalul Kosigan m-a convins că, mai tîrziu, îl vom putea da deoparte şi am vrut din tot sufletul să-i dau crezare... deşi nu cred că l-am crezut niciodată.

Îmbrăţişă cu privirea hărţile de pe perete.

– Mi-am dorit atît de mult să... să recăpătăm ce-am pierdut. Am vrut să mă întorc la vremurile cînd Uniunea Sovietică acţiona şi ceilalţi reacţionau, cînd ştiinţa, cultura şi armata noastră erau invidiate de toţi. Acum, privind în urmă, îmi dau seama că n-am ales calea cea bună.

– Domnule ministru Doghin, n-aţi fi reuşit să vă îndepliniţi visul, rosti Orlov. Chiar dacă aţi fi reuşit să reclădiţi Uniunea, ea tot s-ar fi prăbuşit în cele din urmă. Luna trecută, întorcîndu-mă la centrul spaţial din Kazahstan, am văzut treptele acoperite de murdăria păsărilor şi de pene purtate de vînt, am văzut rachetele

învelite în huse de plastic pline de praf. Mi-a fost și mie dor de epoca lui Gagarin, mi-am dorit și eu să fi trăit ceasul cînd navetele noastre spațiale ar fi colonizat spațiul. Nu ne putem împotrivi nici evoluției și nici extincției, domnule ministru. Și o dată ce acestea au avut loc, nu mai putem întoarce timpul înapoi.

– Poate, acceptă Doghin. Dar ne stă în fire să luptăm. Cînd un om e pe moarte, nu stai să te întrebi dacă tratamentul care l-ar putea salva e prea costisitor sau prea periculos. Faci ce simți că trebuie făcut. De-abia atunci cînd pacientul a murit și rațiunea a înlocuit emoția, îți dai seama că dorințele tale erau imposibil de realizat.

Zîmbi.

– Și totuși, Serghei, trebuie să recunosc că, preț de o clipă, am crezut cu adevărat că voi învinge.

– Dacă n-ar fi fost americanii...

– Nu, nu americanii, îl contrazise Doghin. Doar unul dintre ei, acel agent FBI din Tokyo, care a tras asupra avionului, obligîndu-ne să transferăm banii în tren. Gîndește-te, Serghei. E umilitor cînd te gîndești că un sigur om a reușit să schimbe lumea, acolo unde cei puternici au eșuat.

Doghin respira deja mai ușor. Se simțea cuprins de o pace stranie, atunci cînd întinse mîna și deschise sertarul din dreapta sus al biroului masiv.

– Sper că vei rămîne la conducerea Centrului, Serghei. Rusia are nevoie de oameni ca tine. Iar cînd îl vei revedea pe fiul tău... nu-l judeca prea aspru. Noi am vrut să recîștigăm ce-am avut odată... iar el a dorit să vadă toate astea pentru prima oară, nu doar să citească despre ele în cărțile de istorie. Chiar dacă, poate, metodele noastre n-au fost cele mai potrivite, visul în sine n-a avut nimic rușinos.

Așezînd receptorul în furcă, Doghin își aținti privirea asupra hărții Uniunii Sovietice, așa cum era în 1945, și continuă să se uite la ea cu ochii limpezi, în timp ce-și lipea țeava pistolului Makarov de tîmplă și apăsa pe trăgaci.

75

Marţi, ora 16:22, Sankt Petersburg

Generalul Orlov constată cu uimire că trei dintre oamenii care jucaseră un rol covîrşitor în evenimentele acelei zile – el însuşi, generalul Doghin şi Paul Hood – îşi puseseră în aplicare planurile fără să-şi fi părăsit birourile şi nu văzuseră deloc lumina zilei de la declanşarea crizei.

Sîntem nişte diavoli în beznă, punînd la cale destinele oamenilor...

Lui Orlov nu-i rămăsese de făcut decît un singur lucru, şi totuşi, nu se putea hotărî să-l facă. Sunase deja la biroul generalului Daka, pentru a cere veşti despre fiul său şi oamenii acestuia, astfel încît de-acum nu-i rămînea decît să aştepte şi să se gîndească.

Se lăsă să alunece moale în fotoliu, cu mîinile odihnindu-se pe braţele acestuia, simţindu-şi trupul greu. Orlov fusese nevoit să lupte împotriva propriilor compatrioţi. Cu toţii iubeau cu patimă Rusia, fiecare în felul său. De-acum însă, tragedia care încheiase această zi şi rolul pe care îl jucase el însuşi în deznodămîntul ei deveniseră o povară prea grea.

Își aruncă privirea spre ceas, dar uită imediat cît arăta. *De ce n-o fi sunat nimeni?* se întrebă el. Cu siguranță, piloții fuseseră în stare să remarce cîți soldați se aflau la sol...

Zbîrnîitul telefonului îl luă prin surprindere, ca sîsîitul unui șarpe veninos. Totodată însă îl readuse la viață și îi dădu puterea să înșface receptorul înainte ca primul apel să fi încetat.

– Da?

Își simțea sîngele pulsînd în tîmpla lipită de receptor.

Vocea secretarei sale îl anunță:

– Aveți o legătură video.

– Dă-i drumul, spuse Orlov nerăbdător.

Orlov avea deja ochii ațintiți asupra monitorului cînd imaginea lui Paul Hood se ivi pe ecran. Hood avu nevoie de cîteva secunde pentru a se convinge că-l privea pe Orlov.

– Domnule general, fiul dumneavoastră e bine, rosti Hood.

Buzele lui Orlov tremurară o clipă, iar apoi se lățiră într-un zîmbet ușurat.

– Vă mulțumesc. Vă mulțumesc din inimă.

– Se află în aeronava de salvare, continuă Hood. Vom avea grijă să se întoarcă teafăr, de îndată ce va fi posibil. S-ar putea să dureze încă o zi sau două, fiindcă a fost ușor rănit la braț și la picior.

– Dar e bine, nu-i așa? E în afara oricărui pericol?

– Vom avea grijă de el, confirmă Hood.

Orlov răsuflă adînc, vădit ușurat de primirea veștilor bune. Ceva în ochii americanului, o intonație lugubră în glasul acestuia, îi sugerau că, totuși, ceva nu era în regulă.

– Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Orlov.

– Da, puteți, răspunse Hood. Vreau să-i spuneți fiului dumneavoastră ceva.

Orlov ridică întrebător din sprîncene.

– Fiul dumneavoastră a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a se împotrivi operațiunii de salvare. Sînt sigur că a făcut-o deoarece simțea că era de datoria lui să se scufunde o dată cu nava, sau poate că a considerat că ar fi dezonorant să se salveze

la bordul unei aeronave aparţinînd inamicului. Însă, procedînd astfel, a pricinuit moartea comandantului echipei noastre.

– Îmi pare nespus de rău, oftă Orlov. Aş putea face ceva ca să...

– Domnule general, îl întrerupse Hood. Nu învinuiesc pe nimeni şi nici nu vă cer ceva în schimb. Dar secundul meu, care era un prieten foarte apropiat al comandantului echipei, ar vrea să-i transmiteţi fiului dumneavoastră ceva.

– Desigur, spuse Orlov.

– Spuneţi-i că, în vechiul basm popular rusesc *Sadko,* ţarul Mării îi spune eroului legendar că orice războinic poate lua vieţi, dar că adevăraţii războinici luptă pentru a le cruţa. Convingeţi-vă că fiul dumneavoastră va înţelege asta. Ajutaţi-l să devină un războinic adevărat.

– Dintotdeauna mi-a fost greu să-mi conving fiul, indiferent în ce privinţă, rosti Orlov. Vă dau însă cuvîntul meu că, din seminţele sădite azi, vor creşte războinici adevăraţi.

Orlov îi mulţumi încă o dată lui Hood, apoi întrerupse legătura. Căzu pe gînduri, reflectînd într-o tăcere plină de respect la bărbatul acela fără nume şi fără chip fără de care viaţa sa şi a soţiei ar fi fost făcute ţăndări.

Pe urmă se ridică de la birou, îşi luă pălăria din cuier şi ieşi. Cu excepţia mulţimii manifestanţilor, care începuseră deja să se împrăştie pe la casele lor, ziua era exact la fel ca aceea în care venise aici, pregătit pentru confruntarea cu Roski. Apoi îşi dădu seama surprins că nu trecuseră decît douăzeci şi patru de ore de atunci.

Douăzeci şi patru de ore de cînd lumea fusese la un pas de schimbare.

Douăzeci şi patru de ore de cînd nu-şi mai îmbrăţişase soţia.

76

Marţi, ora 22, Helsinki

Lui Peggy nu-i fusese greu să iasă din Ermitaj.

Cînd împuşcăturile răsunaseră în casa scărilor, printre muncitorii grevişti se răspîndise zvonul că armata venea pentru a înăbuşi revolta. Mulţimea începu să se risipească rapid, însă apoi se adună din nou la loc, de îndată ce poliţiştii năvăliră în muzeu şi liderii greviştilor se convinseră că schimbul de focuri nu avea nici o legătură cu manifestaţia. După aceea hoarda muncitorilor se îngrămădi la intrarea în muzeu, unde nu mai rămăsese nici un paznic. Mulţimea curioasă care se răspîndi pe culoare îi înspăimîntă pe turiştii, care încercau să iasă. Poliţiştii şi paznici reveniră şi, formînd un cordon, obligară mulţimea să se retragă.

Peggy se strecură afară, luînd înfăţişarea unei turiste cuprinse de panică.

Începuse să se întunece şi, o dată ajunsă în stradă, Peggy se grăbi să-şi croiască drum prin mulţime către staţia de metrou Nevski. Aici era o înghesuială specifică, datorată navetiştilor, dar cum era oră de vîrf, trenurile circulau din două în două minute. Peggy plăti tichetul de cinci copeici şi, la scurtă vreme

după ce coborîse în stație, reuși să urce într-un metrou. Trenul traversă Neva pe dedesubt și Peggy coborî la stația Gării Finlanda, de unde plecau curse periodice care opreau la Razliv, Repino, Vyborg și, în sfîrșit, în Finlanda.

Soldatul George ajunsese deja. Era așezat pe o bancă de lemn din sala de așteptare, citind un ziar în limba engleză și avînd alături o plasă plină cu suvenire. După ce își arătă viza și pașaportul la ghișeu, i se oferi posibilitatea de a-și cumpăra un bilet pînă la Helsinki. Între timp, George se oprea din cînd în cînd din lectură, privea în jur timp de cîteva secunde, apoi își vedea de ziar.

La un moment dat, privi în jur cîteva secunde mai mult decît de obicei. Nu se uită la ea, dar era convinsă că o văzuse. Pe urmă se ridică și se îndepărtă, cu ziarul și cu plasa conținînd cărți poștale, un glob cu Ermitajul în miniatură și alte mărunțișuri. Conveniseră asupra acestei proceduri pentru ca el să-i poată da de știre că o văzuse, că totul era în ordine și că nu mai avea de ce să-și facă griji. După plecarea lui, Peggy se apropie de chioșcul central și își cumpără o mînă de ziare și reviste în engleză și în rusă deopotrivă, revenind în sala de așteptare pentru a pierde vremea pînă la miezul nopții, ora plecării trenului.

Paza nu era mai severă decît de obicei în gară, căci evenimentele de la Moscova și din Ucraina acaparaseră, cu siguranță, atenția milițienilor. Peggy urcă în tren fără nici un incident, după ce își prezentă actele și biletul cumpărat mai devreme.

Era un tren modern, bine luminat, cu banchete din piele artificială, înguste, dar comode, menite să dea călătorilor mai puțin pretențioși senzația unui voiaj de lux. Deși Peggy ura atmosfera din compartiment, și cu atît mai mult pe cea din vagonul-restaurant, cu tapițeria lui de catifea roșie și galbenă, nici plictiseala și nici dezacordul estetic nu putură fi citite pe chipul ei relaxat și binedispus. De-abia în momentul cînd rămase închisă cu cheia, în toaleta strîmtă, dar curată, ca a unui avion, își îngădui un moment de răgaz.

Se rezemă cu mîinile de marginea chiuvetei de inox, închise ochii și rosti într-o șoaptă abia perceptibilă:

– N-am venit ca să caut răzbunarea, dar am împlinit-o, iar asta mă linişteşte. Dacă există cu adevărat viaţa de apoi, iubitul meu, îţi promit că o să fiu cuminte ca să ne întîlnim acolo. Mulţumeşte-i lui Volko din partea mea. Ceea ce-a făcut pentru noi o să-l aşeze cu siguranţă de-a drepta Domnului.

De mai multe ori pe parcursul călătoriei, Peggy se ciocni de soldatul George pe coridorul strîmt. Nu-şi vorbiră însă, rostind cel mult un „Vă rog să mă scuzaţi". Deşi reuşiseră să părăsească Rusia cu bine, nu puteau fi siguri că în tren nu se aflau spioni care nu primiseră semnalmentele lor exacte şi care ar fi putut urmări orice cuplu, sperînd să-i identifice. Din acest motiv, Peggy îşi petrecu cea mai mare parte a călătoriei în vagonul restaurant, în compania unor soldaţi ruşi, intrînd în vorbă cu ei şi integrîndu-se în grupul lor. Îi permise chiar unuia dintre ei să-i facă avansuri, în eventualitatea că ar fi avut nevoie de un înger păzitor. După ce trecură în Finlanda, chiar înainte de ivirea zorilor, îi dădu soldatului o adresă şi un număr de telefon fals. O declaraţie simplă îi fu suficientă lui Peggy pentru a trece fără probleme prin vamă, în timp ce ruşii erau controlaţi mai amănunţit.

Peggy şi George se treziră unul lîngă altul pe stradă. Englezoaica se uită drept spre soarele portocaliu ce se ivea la orizont, vestind o nouă zi.

– Ce naiba s-a întîmplat la muzeu? întrebă George.

– Eu am uitat, iar tu n-ai ştiut niciodată, răspunse ea zîmbind.

– Chiar că n-am ştiut! Mi-am tot imaginat scena din *Tunurile din Navarone* în care spioana o încasează urît de tot.

– M-am prefăcut că mă împiedic şi m-am rostogolit pe scări. Cînd femeia care s-a luat după mine a devenit incomodă, am eliminat-o. Apoi i-am folosit pistolul împotriva unui ofiţer *speţnaz* care, deşi încasase o grămadă de gloanţe, părea hotărît să-mi sucească gîtul. Nu i-a mers. După aia s-a iscat confuzia şi m-am strecurat afară.

– După viaţa ta n-o să se facă niciodată un film, remarcă George. Nimeni n-ar crede aşa ceva, e prea de tot.

– Viața e întotdeauna mai interesantă decît filmele. De-aia sînt nevoiți cei de la Hollywood să inventeze niște chestii atît de neverosimile, rîse Peggy.

Conversară o vreme, împărtășindu-și planurile de plecare. George se hotărîse să zboare cu primul avion. Peggy însă nu știa cînd avea să se hotărască să plece din Helsinki. Deocamdată nu-și dorea decît să se plimbe liniștită, să lase soarele să-i mîngîie fața și să evite orice spațiu închis care i-ar fi putut aminti de cabina unui minisubmarin, de bancheta din spate a unei mașini sau de culoarul unui tren de noapte.

Se opriră în fața Teatrului Național. Se priviră îndelung, zîmbindu-și cald.

– Mărturisesc că am greșit, spuse Peggy. Nu te-am crezut în stare să faci față.

– Mulțumesc, replică el. Venind din partea unei persoane atît de în vîrstă și care posedă atît de multă experiență, e un compliment minunat.

Peggy fu tentată să se ia din nou la trîntă cu el, ca atunci cînd îl întîlnise pentru prima oară. Dar se mulțumi să-i întindă mîna.

– Ai un chip de înger și-un suflet de păgîn, îi spuse ea. E o combinație grozavă, ți se potrivește de minune. Sper să ne mai vedem.

– Ai zis-o, răspunse el.

Ea se întoarse, dînd să plece, iar apoi se opri.

– Cînd o să-l întîlnești pe tipul ăla morocănos care mi-a permis să particip la misiune, mulțumește-i din partea mea, spuse ea.

– Cui? Conducătorului echipei noastre? întrebă George.

– Nu, răspunse Peggy. Lui Mike. Mi-a oferit șansa de a recîștiga o parte din ceea ce pierdusem.

– Am să-i spun, promise George.

Apoi, întorcîndu-se cu fața spre soare, ca un fluture atras de lumină, Peggy se îndepărtă pe strada pustie.

77

Vineri, ora 8, Washington, D.C.

Ploaia de peste noapte lăsase pista de la Baza Forțelor Aeriene din Dover umedă și învăluită într-o ceață ușoară, ceea ce se potrivea de minune cu starea de spirit a micului grup care se adunase să întîmpine transportorul C-141. Așteptînd în fața unei gărzi de onoare îmbrăcată în uniforme de un alb imaculat, Paul Hood, Mike Rodgers, Melissa Squires și fiul lui Squires, Billy, erau cu toții uniți întru tristețe.

La sosire, în limuzina care urma furgoneta-dric, Rodgers își repetase întruna că trebuia să fie tare pentru a-i insufla curaj lui Billy. Acum însă își dădea seama că ar fi fost nu doar nefiresc, ci de-a dreptul imposibil. Cînd trapa calei fu deschisă și sicriul învelit în steag coborît de pe rampă, lacrimile îi umplură obrajii lui Rodgers, iar generalul se simți la fel de copil ca Billy, neliniștit, dornic de consolare și disperat, fiindcă nu avea pe nimeni să-l aline. Generalul încremenise în poziție de drepți, suportînd cu greu suspinele văduvei locotenent-colonelului Squires și ale fiului acestuia, care stăteau în stînga sa. Se bucură cînd Hood se mută din dreapta lui în spatele

celor doi. Impermeabilul acestuia flutura uşor în vînt. Îşi pusese mîinile pe umerii lor, gata să le ofere sprijinul, dacă ar fi fost nevoie.

Iar Rodgers îşi spuse:

Cît de nedrept l-am judecat pe acest om.

Garda de onoare trase o salvă în aer şi, în timp ce sicriul era urcat în furgonetă, pentru a fi transportat la Arlington, toţi patru aşteptînd de-a lungul acesteia, Billy se întoarse spre Rodgers cu vioiciunea celor cinci ani ai săi.

– Crezi că tatei i-a fost frică, acolo, în tren? îl întrebă el, cu vocea sa limpede de copil.

Rodgers fu nevoit să-şi muşte buzele pentru a nu izbucni în plîns. Băieţelul însă aştepta un răspuns, privindu-l cu ochii săi mari. Hood îngenunche în faţa sa.

– Tatăl tău a fost ca un poliţist sau un pompier, rosti el. Deşi le e frică atunci cînd înfruntă un criminal sau un incendiu, îşi doresc mai mult decît orice să-i ajute pe oameni şi îşi preschimbă frica în curaj, îi explică el, atingînd cu un deget pieptul lui Billy în dreptul inimii.

– Şi cum fac asta? întrebă băieţelul smiorcăit, dar atent.

– Nu ştiu sigur, îi răspunse Hood. O fac aşa cum fac toţi eroii.

– Tata a fost şi el un erou? întrebă băiatul, încîntat în mod evident de idee.

– Un mare erou, încuviinţă Hood. Un supererou.

– Mai mare chiar decît tine, domnule general Rodgers?

– Mult mai mare, spuse Rodgers.

Melissa îşi puse mîna pe umărul fiului ei şi, schiţînd un zîmbet recunoscător la adresa lui Hood, îl conduse pe acesta în limuzină.

Rodgers o ajută pe Melissa să urce, iar apoi se întoarse spre Hood.

– Am citit..., începu el, apoi se opri şi înghiţi în sec, înainte de-a continua: Am citit cele mai mare discursuri din istoria

omenirii. Nimic nu m-a mişcat însă mai tare decît ceea ce-ai spus acum, Paul. Să ştii că sînt mîndru că te-am cunoscut; mai mult, sînt mîndru că sînt subalternul tău.

Rodgers îl salută pe Hood şi urcă în maşină. Avînd privirea aţintită asupra lui Billy, generalul nu observă cum Hood îşi şterse o lacrimă.

78

Marţea următoare, ora 11:30, Sankt Petersburg

Paul Hood, soţia acestuia şi cei doi copii făcură o lungă plimbare prin parc, de-a lungul lui Nevski Prospekt, înainte de a se despărţi. Sharon şi copiii se îndepărtară puţin, pentru a urmări un grup de şcolari care jucau fotbal, în vreme ce Hood se aşeză pe o bancă, la umbra unui copac bătrîn, lîngă un bărbat scund, îmbrăcat într-o jachetă de pilot, care hrănea păsările cu firimituri de pîine.

– E ciudat că fiinţele cerului sînt nevoite să se întoarcă pe pămînt pentru a se hrăni şi a-şi clădi cuiburile şi familiile, spuse bărbatul într-o engleză limpede, întinzîndu-şi mîna spre cer. Ai crede că e destul loc pentru toate astea acolo sus.

Hood zîmbi.

– De-acolo, de sus, capătă o perspectivă cu totul aparte asupra celor ce se întîmplă aici. Eu zic că nu-i puţin lucru, nu-i aşa, domnule general Orlov? întrebă el, privindu-şi interlocutorul.

Fostul cosmonaut îşi muşcă buza de sus şi încuviinţă.

– Da, aşa e.

Îl privi lung pe noul venit.

– Cum te simţi, prietene?

– Foarte bine, răspunse Hood.

Orlov arătă spre parc, aruncînd porumbeilor încă o bucată de pîine.

– Văd că ți-ai adus și familia.

– Ei bine, le datoram o vacanță, spuse Hood. Mi s-a părut locul cel mai potrivit pentru a o petrece.

– Într-adevăr, nicăieri nu-i ca la Sankt Petersburg, încuviință Orlov. Chiar și pe vremea cînd se numea Leningrad, era bijuteria Uniunii Sovietice.

– Mă bucur că ai fost de acord să ne întîlnim. Venirea aici îmi va fi de două ori mai folositoare, spuse Hood cu un zîmbet cald.

Orlov termină de fărîmițat bucata de pîine și își scutură mîinile de miez.

– Amîndoi am avut parte de-o săptămînă neobișnuită. Am zădărnicit o lovitură de stat, am oprit un război și-am participat la cîte-o înmormîntare. Tu ți-ai înmormîntat un prieten, eu un dușman, dar amîndoi au murit mai devreme decît s-ar fi cuvenit.

Hood privi într-o parte, încercînd să alunge durerea pierderii recente.

– Cel puțin, fiul tău e bine, rosti el. Asta face ca totul să fie mai ușor de suportat. Poate că, la urma urmei, totul a avut un rost.

– Cu puțin noroc, așa va fi, îl aprobă Orlov. Fiul meu își petrece convalescența în apartamentul nostru din oraș. Vom avea la dispoziție mai multe săptămîni ca să stăm de vorbă și să aplanăm vechile conflicte. Cred că o să fie mai receptiv la ceea ce-i voi spune decît a fost pînă acum. Rănirea mentorului său, colonelul Roski, plus trimiterea în fața Curții Marțiale a generalilor Kosigan și Mavik, îl vor face să-și dea seama, poate, că nu e deloc greu să li te alături celor ce vor să distrugă.

Orlov își duse mîna la buzunarul jachetei.

– Și mai am o speranță..., începu el, întinzîndu-i lui Hood o carte subțire și veche, legată în piele și cu inscripții aurii pe copertă și pe cotor.

– Ce-i asta? întrebă Hood.

– *Sadko,* răspunse Orlov. E un exemplar vechi, l-am adus pentru secundul tău. Am ordonat ca o ediție nouă să fie împărțită soldaților de-aici, din Sankt Petersburg. Am citit-o și eu și mi s-a părut cutremurătoare. E straniu că a fost nevoie să ne atragă atenția un american, ca să luăm aminte la bogăția propriei noastre culturi.

– E o chestiune de perspectivă, fu de părere Hood. Uneori e bine să fii pasăre, alteori e bine să rămîi cu picioarele pe pămînt.

– Ai dreptate, spuse Orlov. Am învățat mult din tot ce s-a întîmplat. Cînd am acceptat postul ăsta, m-am gîndit – așa cum poate că te-ai gîndit și tu – că voi avea rolul unui ofițer de la manutanță, satisfăcînd nevoile de informații ale celorlalți. Acum însă îmi dau seama că e de datoria noastră să folosim așa cum se cuvine resursele. Cînd fiul meu o să se întoarcă la datorie, am de gînd să-i încredințez comanda unui grup de elită, care să-l vîneze pe monstrul ăla de Șovici. De fapt, sper ca ambele Centre de comandă să lucreze în direcția asta.

– Va fi o onoare pentru noi, domnule general, răspunse Hood.

Orlov se uită la ceas.

– Că tot am adus vorba de fiul meu. Trebuie să plec, iau prînzul cu el și cu soția mea, Mașa. Ultima oară cînd am luat prînzul împreună încă zburam. Abia aștept.

Se ridică și Hood îl imită.

– Păstrează-ți speranțele aici, pe pămînt, rosti el. Nikita, Janin, tu, eu... Sîntem cu toții oameni, nici mai mult, nici mai puțin.

Orlov îi strînse mîna cu căldură.

– Speranțele mele vor fi întotdeauna acolo sus, spuse Orlov, ridicînd o sprînceană.

Apoi, privind dincolo de Hood, zîmbi și adăugă:

– Învață-ți copiii să gîndească la fel ca mine. Ai putea fi surprins, văzînd cum se aranjează lucrurile...

Hood îl urmări o vreme pe Orlov cum se îndepărta, iar apoi își întoarse privirea spre colțul din parc unde îi lăsase pe Harleigh și Alexander. O văzu doar pe Sharon, stînd singură, și-i trebuiră

cîteva clipe pentru a-i descoperi pe copii. Se distrau de minune, jucînd fotbal cu copiii ruşi.

– La urma urmei, s-ar putea să ai dreptate, rosti Hood cu voce tare.

Apoi, vîrîndu-şi mîinile în buzunare, se uită pentru ultima oară la Orlov, după care se îndepărtă, cu un pas vioi şi inima uşoară, către soţia lui.

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER #1

Centrul de comandă
Imaginea din oglindă

– un joc periculos și, poate, chiar adevărat –
– ceea ce salvează ori aruncă în aer guvernele –

într-o serie creată de

Tom Clancy și Steve Pieczenik

Războiul Rece s-a sfîrșit, însă în Rusia necazurile continuă. Vechea gardă e gata oricînd să reinstaureze dictatura. Mafia dă semne de preluare a controlului în sfera puterii, în timp ce naționaliștii de dreapta visează la purificarea în masă și la o răzbunare înecată în sînge. Centrul de Comandă american e gata să intervină, însă descoperă cu surprindere existența unui organism omolog în inima Moscovei.

editura rao

